COLECȚIA

Iubiri de poveste

DAISY GOODWIN

Sisi

Împărăteasa nefericită

DOUĂ FEMEI... UN BĂRBAT...
O ALEGERE... ȘI O INIMĂ FRÂNTĂ

În 1875, Sisi, împărăteasa Austriei, este femeia dorită de orice bărbat și invidiată de orice femeie. Considerată cea mai frumoasă din Europa, Sisi are totul – în afară de fericire. Plictisită de eticheta strictă și înăbușitoare de la curtea habsburgică și de soțul care pune datoria față de țară mai presus de dragostea pentru soție, Sisi vine în Anglia la vânătoare, în căutarea unor experiențe mai incitante. Și le găsește în persoana celui desemnat să o călăuzească pe terenurile de vânătoare și singurul om care o poate egala – și întrece – în abilitatea de a călări.

Căpitanul Bay Middleton este fermecător, tânăr, deștept... dar totodată și lipsit de mijloacele materiale de a-și îndeplini visul de a câștiga trofeul la Marea Competiție Națională, celebra cursă hipică – până când o întâlnește pe Charlotte Baird. Moștenitoarea inteligentă, nesofisticată și nu extraordinar de frumoasă nu este interesată de peținorii care îi dau târcoale, atrași mai degrabă de imensa ei avere. Însă se îndrăgostește de Bay, primul bărbat care pare să o observe și să o înțeleagă cu adevărat. Dar când Sisi este invitată de contele Spencer la sezonul de vânătoare și Bay este însărcinat să o însoțească, între cei doi se naște o pasiune interzisă și nesăbuită, care riscă să le pună în pericol nu doar reputația, ci și speranțele și viitorul tuturor.

Daisy Goodwin a absolvit istoria la Universitatea Cambridge, după care și-a construit o carieră în televiziunea britanică. *Sisi. Împărăteasa nefericită,* al doilea roman al său, s-a bucurat de un succes deosebit.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1396-7
9 786063 313967
Alma

The Fortune Hunter
Daisy Goodwin
Copyright © 2014 Daisy Goodwin

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Sisi
Împărăteasa nefericită
Daisy Goodwin

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOODWIN, DAISY
Sisi. Împărăteasa nefericită / Daisy Goodwin.
trad.: Daniela Truția – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1396-7

I. Truția, Daniela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DAISY GOODWIN

Sisi
Împărăteasa nefericită

Traducere din limba engleză
Daniela Truția

Alma

Menajeria regală

Era regina Victoria o pisicuță sau un cod? Charlotte șovăia. Chipul reginei, cu bărbia abia vizibilă, semăna teribil de mult cu expresia fixă și sticloasă a peștelui, dar asta ar fi însemnat să facă din răposatul prinț-consort un pisoi, întrucât era singurul animal care-i mai rămăsese. Era greu să te gândești la prințul Albert ca la o felină, dar acum, după ce ea suprapusese imaginea codului peste figura soției acestuia, era neîndoielnic că regina întruchipa un exemplar magnific. Charlotte făcu un pas înapoi pentru a privi mai bine întregul tablou, acum că înlocuise fiecare chip al familiei regale cu câte un cap de animal. Prințul de Wales se potrivea binișor cu un baset, iar în ceea ce o privește pe prințesa Alice, Charlotte simțea că procedase corect comparând expresia permanent mohorâtă a acesteia cu imaginea unei vaci. Își înmuie pensula în călimara cu cerneală indiană de lângă ea și începu să hașureze lucrarea, lipind apoi pozele cu capetele de animale la locul potrivit în imagine. Intenționa ca mai târziu, în funcție de ora la care îl va convinge pe Fred s-o aducă acasă de la bal, să-și fotografieze creația.

Oftă și-și puse pe creștet degetele împreunate. Soarele coborâse dincolo de șirurile caselor din stuc alb ale orașului, scăldând atelierul într-o lumină aurie.

Charlotte era decisă să ducă la bun sfârșit lucrarea cu menajeria regală. Se gândea s-o așeze pe peretele din spate al sufrageriei din Kevill; cu o ramă potrivită, un simplu privitor ar fi luat tabloul drept un portret de familie ca oricare altul; numai cineva care s-ar fi uitat cu luare-aminte ar fi observat că ea preschimbase familia regală într-o menajerie îmbrăcată în fracuri și crinoline. Tot ce se putea ca unii oaspeți mai scorțoși să fie puțintel șocați, dar cum în salonul din Kevill rareori se întâmpla să se uite cineva cu atenție la altceva decât la dantela de pe rochia vreunei vizitatoare, Charlotte simțea că nu prea avea de ce să-și facă griji. Până și vaga posibilitate a unei astfel de descoperiri era îndeajuns ca fata să poată supraviețui încă uneia

din interminabilele după-amiezi pe care le petrecea întreținând diverse doamne venite în vizită. Charlotte spera ca îndeosebi Lady Kelmerdine să-și recunoască în tablou nasul ei lung și veșnic curgând și să se simtă atât de ofensată, încât să nu mai vină niciodată pe acolo.

Gândul la Lady Kelmerdine și la felul în care se referea la ea, numind-o „sărmana fată orfană de mamă" se dovedi suficient pentru ca lui Charlotte să-i tremure mâna, făcând să-i picure un strop de cerneală pe faldurile rochiei de mătase. Era un strop minuscul, dar mătasea îl absorbi atât de repede, încât acesta înflori rapid, devenind o pată inconfundabilă. Lui Charlotte îi era ciudă că fusese atât de neatentă, pentru că, deși pata de cerneală abia dacă se vedea, știa că mătușa ei o va zări din prima clipă, făcând din asta o dramă de proporții. „Ce nenorocire", va exclama ea, fluturându-și panglicile de mătase de pe boneta de văduvă, „să-ți distrugi frumusețe de rochie tocmai în seara balului dat de contele Spencer!" Nimic nu-i plăcea mătușii Adelaide mai mult decât un mic incident domestic pe care să-l poată transforma într-o tragedie demnă de Sofocle. Va socoti de datoria ei să arate pata tuturor celor cu care se vor întâlni, invitându-i să comenteze pe seama nefericitei întorsături a soartei care distrusese minunăția de rochie a scumpei ei Charlotte. Ea aștepta oricum cu destulă emoție distracțiile din acea seară, ca să mai suporte și umilința circului pe care l-ar fi făcut mătușa ei.

Se gândi o clipă, după care își luă cutia cu acuarele. Spera să-i mai fi rămas puțin alb de China. Luă o pensulă curată, o înmuie bine în vopsea și începu să acopere pata. Nu arăta perfect, dar era mult mai bine decât înainte și, cu oarecare noroc, spera ca seara să treacă fără ca mătușa ei să observe ceva. Tocmai întindea un al doilea strat când se auzi o bătaie scurtă în ușă și fratele ei, Fred, își făcu apariția în încăpere, îmbrăcat în uniformă de gală.

– Ești gata, Mitten[1]? Mătușa Adelaide își face griji pentru cai, iar eu vreau să ajung devreme la operă.

Observă cu ce se îndeletnicea sora lui și încremeni.

– De ce-ți pictezi rochia? După care adăugă malițios: Asta-i ultima modă acum, să-ți decorezi manual rochia de bal?

– Păi, dacă ar fi ultima modă, așa cum îmi scoți tu ochii mereu, aș fi ultima care-ar afla. Am scăpat niște cerneală pe rochie și încerc s-o ascund cu vopsea. Arătă cu degetul spre pata acoperită cu alb. Vezi? Arată ca nouă.

[1] Mănușă cu un singur deget (n.tr.)

– Dar ce naiba ți-ai găsit de lucru cu cerneala tocmai când purtai o rochie albă de bal? Credeam că fetele au lucruri mai bune de făcut înaintea unui bal, de exemplu să-și aranjeze părul sau să-și aleagă bijuteriile.

– Fred, dacă te-ai uita mai atent, ai vedea că mi-am aranjat deja părul. Cât despre bijuterii, mătușa Adelaide e de părere că diamantele nu sunt potrivite pentru o fată care abia își face intrarea în societate, așa încât colierul mamei îl poartă ea. De aceea m-am gândit că, până va fi toată lumea gata, să-mi ocup timpul cu ceva util.

Fred privi spre masa de lucru, unde se găsea Menajeria Regală. Se apropie ca să vadă mai bine și clătină din cap.

– Zău dacă nu ești sărită de pe fix, Mitten.

– Îți place?

– Dacă-mi place? Bineînțeles că nu-mi place. E o ciudățenie, asta e. De ce nu poți avea și tu niște îndeletniciri normale, cum ar fi să cânți din gură, să cânți la pian, să brodezi și altele asemenea? E al dracului de bizar pentru o fată de vârsta ta să-ți faci mereu de lucru pe ascuns cu aparate foto și tot soiul de chimicale. Bagă de seamă să nu te ia lumea la ochi. Augusta își face griji pentru tine. Zice că după ce ne vom căsători, prima ei preocupare va fi să te scoată în lume așa cum se cuvine. După părerea ei, dacă totul iese cum trebuie, ai putea avea mare succes.

Charlotte zâmbi.

– Ce drăguț din partea ei! Abia aștept să fiu scoasă în lume de Augusta.

Fred o privi bănuitor, holbându-se la ea cu ochii lui albaștri, așa cum făcea de fiecare dată când se supăra.

– Augusta va fi un mare atu pentru tine. Ea spune că a pune la cale mariajul perfect e ca și cum ai ancora cu bine o corabie în port. E nevoie de o mână sigură la cârmă.

Charlotte se abținu să comenteze că, în ciuda priceperii ei în arta navigației, lui Lady Augusta Crewe îi luase cinci sezoane la Londra ca să se aleagă cu o cerere în căsătorie. Decise să schimbe subiectul.

– Ești foarte prezentabil astă-seară, Fred. Augusta va fi mândră de tine.

Acum că discuția căpătase un alt curs, Fred își scoase pieptul în afară și-și trecu palma peste fireturile aurii ale vestonului.

– Am fost la croitorul lui Bay Middleton. Augusta nu are încredere decât în el, nici nu vrea să audă de altul.

– Bay Middleton are gusturi indiscutabile.

– E cel mai bine îmbrăcat ofițer al Gărzilor. Totul ține de croială. Trei probe au fost necesare pentru asta.

– Numai trei probe! Cred că eu am fost la cel puțin zece pentru rochia asta, și nu este nici pe departe la fel de bine croită și de măgulitoare ca uniforma ta.

– Nu-i nimic în neregulă cu rochia ta, sau cel puțin n-a fost, până s-o pătezi cu cerneală.

Îi puse o mână pe umăr.

– După ce am să mă însor cu Augusta, o să-ți dea ea sfaturi. Îndrăznesc să spun că ai avea ce să înveți de la ea. Augusta are întotdeauna o toaletă impecabilă.

Charlotte consideră că auzise destule despre superioritatea Augustei Crewe cât să-i ajungă pentru o viață întreagă. Chiar dacă viitoarea ei cumnată ar fi fost fermecătoare și generoasă, tot s-ar fi săturat să-l audă pe Fred pomenind de ea tot timpul, dar cum Charlotte o socotea afectată și calculată, faptul că era prezentă în fiece conversație între frate și soră o irita cumplit.

Cineva tuși în prag. Penge, majordomul mătușii Adelaide, îi privea plin de reproș.

– Excelența Sa mi-a poruncit să vă reamintesc că trăsura vă așteaptă de un sfert de oră.

Fred întinse brațul spre Charlotte.

– Haide, Mitten, acum nu mai ai ce face cu rochia. Oricum, căpitanul Hartopp nici n-o să observe.

Pe la jumătatea scării în spirală se întoarse spre ea ca să o privească.

– Și nu-i cazul să-ți faci griji în privința partenerilor din astă-seară, deoarece știu că Hartopp îți va cere primele două dansuri, iar Augusta a promis că-ți va găsi după aceea niște tineri potriviți.

Charlotte nu răspunse, dar în sinea ei își zise că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să danseze cu un tânăr nepotrivit pentru ea. În ciuda grijii pe care i-o purta Fred, ea nu-și făcea probleme cu privire la găsirea unor parteneri; deși până atunci participase la doar câteva baluri, carnețelul ei de dans era întotdeauna plin. Tinerii cu un anumit statut social, și din când în când cei fără statut, învățaseră repede că, deși Charlotte poate nu era cea mai mare frumusețe din sală, rămânea fără îndoială una dintre fetele cele mai bogate, unica moștenitoare a averii Lennox, care avea să-i revină la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. Fiind crescută în zona de graniță dintre Anglia și Scoția, banii nu însemnaseră mare lucru pentru ea, dar de când venise la Londra, Charlotte observase cât de des se vorbea

în șoaptă despre „moștenitoarea averii Lennox", cuvinte rostite pe vârful buzelor de la o cunoștință nouă la alta. Mai observase și că aceste murmure și șoapte îl nelinișteau pe Fred. Banii erau numai ai ei: mama ei, moștenitoarea inițială a averii Lennox, fusese cea de-a doua soție a răposatului lor tată, dar Fred se purta ca și cum lui i-ar fi revenit averea. Până la majorat, Charlotte nu se putea mărita fără consimțământul lui, iar Fred savura din plin privilegiile acestei poziții. Existau câțiva tineri ofițeri din garda regală care-l făcuseră pe Fred să se simtă jenat de croitorul lui sau de gusturile lui în materie de vinuri, dar acel sentiment de jenă se atenuase treptat, acum că era paznicul averii Lennox și, desigur, logodnicul Augustei Crewe.

Nu teama de a socializa cu oamenii o făcea pe Charlotte să coboare cu reținere scara curbată, în urma fratelui. Nu se supăra dacă se întâmpla să nu fie invitată la vreun dans și nici n-o deranjau privirile compătimitoare ale doamnelor de companie. Prefera toate astea decât să se lase învârtită prin sala de bal de vreun tânăr îmbujorat, care-și dădea silința să pună mâna pe averea familiei Lennox. Era în căutare de parteneri? Nu. Tăcere. Fusese prezentată la curte? Nu încă. Pauză. Îi plăcea jocul de crochet? Uneori, spunea fără să fie întrebată că-i plăcea să facă fotografii. Într-o asemenea situație, Percy sau Clarence dădea semne de îngrijorare, ca și când i s-ar fi pus o întrebare la un examen pentru care nu se pregătise. Cât despre Algernon sau Ralph, acesta i se plângea că atunci când se lăsase fotografiat – „știi, de dragul mamei" –, tot procesul durase o veșnicie. „Fotograful mi-a cerut să țin capul nemișcat, ca să iasă poza bine." Îi plăcea cum ieșise? îl întreba ea, la care tânărul tăcea o clipă, uneori roșind pe deasupra favoriților care îi împodobeau obrajii. În ciuda vizibilei lui stânjeneli, Charlotte insista să afle apoi dacă i se părea că fotografiile îl înfățișa așa cum își imagina el că arată în realitate. În momentul acela, partenerul ei mormăia că nu-l preocupa prea mult propria înfățișare, dar bănuia că fotografiile erau destul de fidele realității. În general, după aceste schimburi de replici, tânărul respectiv nu mai insista s-o invite din nou la dans. O dată, când un tânăr cu ceva mai multă imaginație o întrebase pe Charlotte dacă accepta să-l fotografieze, ea refuzase, pe motiv că era posibil să nu-i placă rezultatul. Respectivul nu o mai întrebase a doua oară.

Ajunsă pe ultima treaptă, Charlotte încercă să-și aranjeze ținuta, astfel încât evantaiul și gentuța să-i mascheze pata de cerneală

de pe rochie. Inutilitatea îngrijorării ei era limpede, având în vedere că mătușa Adelaide era mult prea preocupată de propria-i înfățișare, ca să-i mai acorde atenție nepoatei. Stătea în fața oglinzii din hol, sucindu-și capul în toate părțile, după cum cădea lumina pe diamantele Lennox pe care le purta la gât. Căsătorită târziu cu un baronet nu prea bogat, care murise după șase luni, aceasta nu avusese parte de prea multe diamante la viața ei, și se bucura enorm de podoabele împrumutate. Charlotte constată că mătușa ei, care avea probabil patruzeci de ani, era cu mult mai entuziasmată de seara balului decât nepoata.

– Ce bine se potrivesc cerceii cu perle la rochia ta, iubito. Sunt bijuteriile perfecte, deloc bătătoare la ochi. Nu pot să sufăr când fetele se acoperă cu giuvaiere. O mai ții minte pe Selina Fortescue la balul din Londonderry[1]? Arăta de-a dreptul vulgar. Mare păcat, cu un ten tânăr și proaspăt ca al ei!

Zicând acestea, își ridică privirea spre Charlotte, dar nu rezistă prea mult tentației de a-și contempla imaginea sclipitoare, așa că se întoarse iarăși spre oglindă.

Fred tuși.

– Mătușă, observ că, spre deosebire de Charlotte, dumneata te-ai acoperit de bijuterii. Oare se cade să porți colierul Lennox? La urma urmei, diamantele sunt ale lui Charlotte și, în calitate de tutore, socotesc că ar fi trebuit să-mi ceri îngăduința.

Charlotte văzu cum decolteul mătușii se înroșește pe sub diamante și spuse:

– Oh, Fred, nu fi atât de pedant. M-aș simți ridicolă să port colierul ăsta, total neadecvat vârstei pe care o am, și, în plus, mătușii Adelaide îi vine foarte bine. Prefer de o mie de ori să-l văd la gâtul ei decât să-l știu încuiat într-un sipet.

Mătușa Adelaide o privi recunoscătoare. Fred își luă mănușile și se apucă să și le tragă meticulos pe mâini, trosnindu-și fiecare deget.

– Nu mi se pare o pedanterie să-mi exprim îngrijorarea pentru ceva ce aparține unicei mele surori. Poate tu ai uitat că i-am făgăduit tatei să am grijă de tine, dar eu nu. Tot ce faci tu se răsfrânge asupra mea. Nu vreau ca viitorul tău soț să mă acuze că nu m-am ocupat cum se cuvine de treburile tale.

– Ei bine, află că nici nu-mi trece prin minte să mă mărit cu cineva care s-ar plânge că am împrumutat un colier cuiva din familie.

[1] Unul din cele șase comitate ce formează Irlanda de Nord (n.red.)

Aveam de gând să-i ofer Augustei colierul, ca să-l poarte la nunta ta, dar dacă ai asemenea reţineri, poate că nu-i ideea cea mai fericită.

Auzindu-i vorbele, Fred se îmbună, vădit stânjenit.

–Augusta mi-a pomenit de colier, aşa că am să accept în numele ei. Bineînţeles, cu condiţia să aibă mare grijă de el, cum sunt sigur că vei face şi dumneata, mătuşă. Şi acum, propun să plecăm, altfel vom pierde actul întâi.

Charlotte zâmbi în sinea ei. În realitate, pe Fred nu-l preocupa atât de mult că mătuşa Adelaide purta diamantele, cât faptul că Augusta o va vedea cu ele la gât la balul dat de contele Spencer. Era limpede că Augusta îşi făcea deja planuri să le poarte la nuntă, şi ar fi întristat-o ca splendoarea lor să pălească de pe urma unor expuneri publice repetate pe gâturile altor persoane decât al ei. Charlotte presupunea că Fred îşi va învinge scrupulele privitoare la viitorul ei soţ dacă ea îi va oferi Augustei giuvaierele ca dar de nuntă.

În timp ce fratele ei îi dădea mâna pentru a o ajuta să urce în trăsură, se întrebă cum le va face fotografia de nuntă. Desigur, va exista fotografia oficială, cu mireasa împodobită cu flori albe şi portocalii, purtând colierul de diamante la gâtul ei cam scurt, şi cu Fred stând ţeapăn în picioare în spatele ei. Augusta avea să stea jos, întrucât era la fel de înaltă ca Fred. În schimb, în fotografia neoficială, Charlotte se gândea că Augusta, cu nasul ei turtit şi cu ochii ei depărtaţi, avea să fie un pechinez destul de reuşit, în timp ce Fred, roşu la faţă şi cu un început de guşă, putea fi luat drept un curcan. Evident, n-ar fi fost un tablou pe care să-l poată atârna oriunde, nici măcar în colţurile cele mai întunecate ale reşedinţei Kelvedon, dar i-ar fi dat satisfacţia ascunsă de a-l privi atunci când urma să fie „scoasă în lume" de Augusta, după nunta acesteia. Perspectiva de a locui împreună cu fratele ei şi cu nevasta lui n-o încânta câtuşi de puţin, dar era inevitabilă, afară de cazul în care îşi găsea un soţ atrăgător.

Se auzi o bătaie în geamul trăsurii. Charlotte privi afară şi dădu cu ochii de faţa lătăreaţă, încadrată de favoriţi, a căpitanului „Chicken[1]" Hartopp, bunul prieten al lui Fred şi vânător tenace al averii Lennox. Fred nu-l încuraja făţiş pe Hartopp să-i facă curte lui Charlotte, din moment ce spera ca sora lui să obţină un titlu sau măcar o alianţă cu una dintre vechile familii de moşieri, dar, cum averea lui Hartopp era aproape la fel de mare ca a lui Charlotte, Fred nu-l putea exclude pe de-a întregul.

[1] Pui de găină, în engleză, în original

– Domnișoară Baird, îmi pare tare bine că v-am prins înainte de plecare. Voiam să vă dau ceva ce s-ar putea să vă facă plăcere să purtați diseară.

Îi întinse pe geam un mic buchet de violete, și Charlotte îl răsplăti cu ceea ce spera a fi un zâmbet încântat.

– Vă mulțumesc din suflet, căpitane Hartopp. Ce drăguț din partea dumneavoastră că v-ați gândit la mine.

– Plăcerea e de partea mea, domnișoară Baird, răspunse el, ducându-și degetul la chipiu, după care se înclină în direcția mătușii Adelaide: Bună seara, Lady Lisle. Ce colier superb! Se întâmplă cumva să fie faimoasele diamante Lennox?

– Întocmai, spuse Lady Lisle zâmbind afectat. Draga de Charlotte a avut bunătatea de a-mi îngădui să le port astă-seară. Sper să le fac cinste.

Hartopp făcu o scurtă pauză, apoi răspunse:

– În privința asta să nu aveți nici o îndoială, Lady Lisle.

Charlotte observă cum îi sticlesc ochii lui Hartopp la vederea colierului și-și zise că până și traiul alături de Fred și Augusta era preferabil ideii de a-i vedea fața lui Chicken la fiecare mic dejun. Încă nu făcuse rost de fotografii cu mamifere acvatice, dar când le va avea, era sigură că, în ciuda poreclei sale, Hartopp va fi o morsă minunată.

O seară la operă

Sala Operei gemea de lume. Era ultima apariție a Adelinei Patti[1] în *Somnambula*[2], înainte de a se înapoia la New York. Fiecare lojă era arhiplină și fiecare loc, de la staluri și până la balcon, era ocupat. Bay Middleton ședea în rândul doi, atât de aproape de scenă, încât putea distinge vinișoarele albăstrii care brăzdau decolteul Adelinei Patti și picăturile de transpirație ce i se prelingeau pe obrazul machiat. Deși nu-și lua ochii de la scenă, gândurile lui erau îndreptate spre o anumită lojă. Simțea prezența lui Blanche la fel de intens ca și când ar fi stat chiar lângă el. Știa chiar și fără să se uite că avea umerii goi și că două șuvițe blonde îi tremurau pe ceafă. Aproape că simțea

[1] Celebră cântăreață de operă din secolul al XIX-lea (n.tr.)

[2] Celebră operă a compozitorului italian Vincenzo Bellini (n.tr.)

în nări parfumul cu care se dădea la tâmple. Cu toate astea, Bay nu-și ridică privirea. Încă de când își prindea butonii de gală la cămașă și-și potrivea lavaliera fusese conștient că făcea o greșeală venind aici în astă-seară. Numai că, a doua zi, Blanche urma să plece, și Bay dorea să fie în preajma ei, chiar dacă nu îndrăznea s-o privească.

Muzica îi alina melancolia. Nu venise acolo doar pentru a fi văzut, așa cum făceau cei mai mulți amici de-ai lui. Îi plăcea opera, ba uneori chiar descoperea că i se zbârlea părul de pe brațe, la fel cum i se întâmpla când era pe cale să câștige o cursă sau când vreo femeie îl privea într-un anume fel. Așa păți și prima oară când o zărise pe Blanche. La un dineu, ea își lipise piciorul de al lui în timp ce mâncau și el înțelesese din prima clipă că nu era un gest întâmplător. Tânăra îl privise pe sub pleoapele lăsate și-i zâmbise, dezvelindu-și dinții și vârful rozaliu al limbii; acesta fusese începutul unui șir de astfel de momente. Un an întreg ea continuase să-l privească din locul unde se afla în sala de dineu sau de bal. Sigur, înainte de ea existaseră alte femei, dar Blanche Hozier era prima pentru care renunțase vreodată la o zi de vânătoare.

În acea după-amiază însă, în vreme ce-și aranja în fața oglinzii cârlionții care se desprinseseră cu câteva minute mai devreme, ea nu zâmbise. El se minunase, ca de fiecare dată, ce repede se preschimba ea din femeia care-l luase de mână și-l condusese spre sofa într-una preocupată ca fiecare șuviță de păr să fie la locul ei. Era tot îmbujorată, dar redevenise stăpâna casei și soția colonelului. Îi surprinsese privirea în oglindă și îi spusese cu glas lipsit de orice emoție:

– Mâine plec la Combe.

El nu răspunse la ceea ce considera a fi un fapt prestabilit.

– N-am de ales. Colonelul e tot timpul acolo, lucrând la proiectele lui de canalizare, și, cum nu e posibil ca el să vină la Londra, trebuie să merg eu la el.

Se răsucise cu fața spre el și-l privise cu capul lăsat puțin pe o parte, astfel încât cercelul cu diamant sclipise o clipă în lumină, orbindu-l.

Bay chibzuise o clipă la cele auzite. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care Blanche să părăsească Londra atât de curând după începerea sezonului.

El clipise.

– Ești sigură?

– Nu chiar sută la sută, dar aproape.

Bay se ridicase și se apropiase de ea. Blanche își încrucișase brațele la piept, parcă închizând o poartă. El se oprise.

– Un copil? Oh, Blanche, sunt atât de...

Dar ea îi tăiase vorba, ca și cum n-ar fi suportat emoția din glasul lui.

– Combe e o încântare în această perioadă a anului. Isobel tușește și cred că aerul de țară îi va face bine.

Ușoara răgușeală, pe care el o găsea atât de ademenitoare, dispăruse din glasul ei, care își recăpătase tonul de comandă caracteristic pentru Lady Blanche Hozier, fiică de conte și stăpână a moșiei Combe. Bay căutase zadarnic vreo urmă a gingășiei de adineauri, căci ea rămăsese la fel de impenetrabilă ca oglinda de pe peretele din spate. Pe lângă disperarea de a o pierde, Bay trăia și un sentiment de iritare la gândul că era expediat atât de scurt.

– Să-mi scrii.

Nu fusese o întrebare, și totuși Blanche clătinase din cap.

– Fără scrisori, cel puțin până după aceea. Trebuie să fiu cu băgare de seamă. Dacă va fi băiat...

O văzuse răsucindu-și verigheta în jurul degetului.

– O să-mi fie dor de tine, Blanche, îi spusese el, vrând s-o prindă de mână, dar ea se ferise, de parcă atingerea lui ar fi fost un fier înroșit. El izbise cu pumnul în palmă, cuprins de frustrare. De ce nu mi-ai spus până acum?

Privirea lui alunecase spre sofa.

Blanche îl privise pe sub gene, adresându-i-se pe un ton tăios:

– Cred că ar fi bine să pleci chiar acum, înainte să se întoarcă servitorii. Și așa au văzut prea multe.

El își dorise din răsputeri s-o înșface de păr, să-i distrugă calmul acela înghețat, dar își lăsase brațele să-i cadă de-a lungul trupului și spusese:

– Ești sigură că e copilul meu?

De data asta, ea se mărginise să-i întoarcă spatele și să-i arate ușa. El își luase pălăria și mănușile și plecase fără un cuvânt.

Acum, în timp ce o asculta pe Adelina Patti în rolul Arminei, cântându-și iubirea pentru Tomaso, simțea cum i se suie sângele la cap amintindu-și acele ultime cuvinte. Ar fi vrut să ridice privirea și să-i dea de înțeles lui Blanche că nu voise s-o jignească, dar pur și simplu nu-și putea întoarce capul. Știa că plecarea la țară era singura soluție, dar îl rănise modul ei de a-i da papucii. Măcar de-ar fi văzut la ea cel mai mic regret, cea mai vagă urmă de tandrețe. Dar legătura lor luase

sfârșit la fel de brusc cum începuse. Bay bănuia că nu fusese primul amant al lui Blanche, dar ea se arătase întotdeauna foarte discretă. Bay știa că mariajul ei cu Hozier nu era unul fericit, și chiar existase un moment când își închipuise că Blanche dorea ceva mai mult decât după-amiezile petrecute împreună în salonașul albastru, fapt care-l îngrozise, dar îl și stârnise în egală măsură. Numai că momentul trecuse, și Bay nu mai simțise altceva decât un sentiment de ușurare. Să fugă cu Blanche ar fi însemnat să dezerteze de la regiment, poate chiar să fugă din țară. Prin urmare, știa că nu avea motive de întristare, și totuși, un copil... Își aminti cum Blanche refuzase să-l privească la plecare în aceeași după-amiază, de parcă l-ar fi șters deja din viața ei.

La sfârșitul ariei, Patti își înclină capul ca să primească aplauzele. Curând, scena se acoperi de flori aruncate de admiratori. Bay își ridică privirea și se uită spre partea opusă a lojii în care se găsea Blanche, unde îi recunoscu pe prietenii săi, Fred Baird și Chicken Hartopp, într-o lojă, împreună cu două doamne. Pe una o identifică în persoana mătușii lui Fred și-și închipui că tânăra care o însoțea trebuia să fie Charlotte, sora mai mică a lui Fred. Își imagină că Lady Lisle scosese probabil nepoata în lume, din moment ce mama ei murise cu ani în urmă. Își luă binoclul ca s-o vadă pe fată mai bine, conștient că, în acest timp, era posibil ca Blanche să fie cu ochii pe el. N-ar fi stricat, își zise Bay, ca Blanche să constate că el avea și alte preocupări.

Numai că tânăra domnișoară Baird stătea retrasă în spate, chipul ei rămânând în umbră, și tot ce mai putea distinge Bay era o mână într-o mănușă din piele de ied, care bătea ușor cu evantaiul în balustrada lojei. Bay continuă să privească prin binoclu încă un minut, așteptând să-i zărească fața, dar fata nu mai apăru. Ca și cum s-ar fi ascuns privirii lui.

La pauză hotărî să plece, cu gândul de a merge la club să bea un coniac. Și-o imagină pe Blanche uitându-se spre locul lui, rămas gol. Ajungând pe coridor, simți o mână pe umăr.

– Ce-i cu tine aici, Middleton? îi zâmbi larg Hartopp, privind în jos spre el. Favoriții roșcovani îi acopereau aproape tot obrazul, cu excepția unei mici porțiuni, congestionate din pricina căldurii. Mă gândeam că ai să stai în lojă, bătrâne, nu jos aici, cu plebea. N-am putut să nu remarc o anumită doamnă chiar în fața ta...

Chicken își strâmbă obrazul într-o încercare nereușită de a-i face cu ochiul.

– De data asta am ales să stau în sală: ca să ascult muzica, se grăbi să răspundă Bay. Patti e formidabilă, și e ultimul ei spectacol înainte să se întoarcă în America.

– Adică ești și amator de operă?

Umerii masivi ai lui Chicken începură să se zgâlțâie de râs la propria-i glumă. Bay tocmai voia să-l lase să se amuze de unul singur, când îl zări pe Fred apropiindu-se de ei.

– Dragul meu Middleton, mi s-a părut mie că te-am văzut în staluri. Nu vii în loja noastră ca s-o cunoști pe sora mea?

Bay vru să refuze, dar își aduse aminte că loja familiei Baird se afla chiar în raza vizuală a lui Blanche și a însoțitorilor ei.

Îi urmă pe Fred și pe Hartopp pe coridorul îmbrăcat în tapet stacojiu, către loja lor.

– Mătușă Adelaide, desigur îl cunoști pe căpitanul Middleton. Aceasta e sora mea, Charlotte.

Bay se înclină spre Lady Lisle, apoi se întoarse spre Charlotte Baird, care era micuță și roșcată, spre deosebire de fratele ei, solid și exuberant. Charlotte îi întinse mâna, și el îi atinse cu buzele încheieturile degetelor prin mănușă, simțindu-i tremurul ușor al mâinii.

– Vă place opera, domnișoară Baird? Patti va fi o mare pierdere pentru compania de aici, când va pleca la New York.

Bay stătea cu spatele la sală, ușor întors spre stânga, astfel încât oricine l-ar fi privit să-și dea seama că discuta cu o femeie tânără. Charlotte ridică privirea spre el. Bay nu era la fel de înalt ca Hartopp sau ca Baird, dar Charlotte tot trebuia să înalțe capul ca să i se adreseze.

– N-am prea avut ocazia să-mi fac o părere despre muzică, domnule căpitan Middleton. Fratele meu și căpitanul Hartopp n-au tăcut o clipă de când am venit. Îi zâmbi ușor ironic. Poate reușiți să-i convingeți să tacă, pentru că tare mult mi-aș dori să și ascult opera, nu numai s-o văd.

Bay observă că fata avea o mică aluniță pe buza de sus.

– Am să-mi dau toată silința, domnișoară Baird, însă cred că nici arhiepiscopul de Canterbury nu l-ar putea face pe Chicken Hartopp să tacă.

Charlotte îl privi, și Bay își dădu seama că cel mai frumos lucru la ea erau ochii: mari, cu gene lungi și negre. În penumbra lojei nu le distingea culoarea. Ea îi susținu privirea.

– Dar dumneavoastră, căpitane Middleton, vă place să ascultați. De asta v-ați așezat în stal?

Același surâs ușor ironic. Bay își dădu seama că fata îl observase mai de mult. Se gândi iarăși ce mult se deosebea de fratele ei. Fred

era un pisălog simpatic, fericit câtă vreme era în centrul atenției, dar fata asta avea un fel de a străluci în umbră.

– Îmi place să privesc în sus spre cântăreți, domnișoară Baird; vreau să mă simt în miezul lucrurilor.

– Asta îmi doresc și eu, numai că aici mi se distrage permanent atenția.

Arătă cu mâna spre tinerii care stăteau în picioare lângă mătușa ei și ridică din umeri. În clipa următoare răsună clopoțelul care anunța sfârșitul pauzei.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Baird.

Bay se uită la Fred Baird și la Chicken Hartopp și spuse:

– Sper că veți fi lăsată să vă bucurați de restul spectacolului în liniște.

– Așa sper și eu. Totuși, căpitane Middleton, sper că nu vreți deja să vă înapoiați la locul dumneavoastră. O doamnă în albastru v-a tot privit în aceste ultime minute de când stăm de vorbă. Parcă ar vrea să vă vorbească. Nu vreți să vă întoarceți să vedeți ce are să vă spună?

Glasul lui Charlotte Baird era blând și tăios, în același timp. Bay nu se întoarse, ci porni spre ușa din fundul lojei.

– Nu cred să fie ceva mai important decât actul doi, domnișoară Baird, spuse el, după care îi salută din cap pe ceilalți și ieși.

Spre propria surpriză, își dădu seama că se îndrepta din nou spre locul lui din stal, conștient că acum era observat din două părți. Se gândi cu oarecare satisfacție cum Blanche îl urmărise din celălalt capăt al sălii stând de vorbă cu Charlotte Baird.

Actul doi nu era la fel de bun ca primul, iar muzica nu reuși să-i alunge noianul de gânduri. În vreme ce se foia pe scaun, îi ajunse în nări o undă de parfum de la gardenia pe care o purta la butonieră. Floarea provenea dintr-un buchet pe care i-l comandase lui Blanche ca să-l poarte în seara aceea. Intenționase să i-l ofere în acea după-amiază, dar comanda sosise prea târziu. Când se întorsese acasă, văzuse buchetul pe masa din hol, amintindu-i în tăcere – de parcă mai era nevoie – cât de multe se schimbaseră în ultimele ore. Primul impuls fusese să-l arunce, de fapt să strivească sub călcâie petalele albe ca de ceară și frunzele lucioase de un verde-închis, dar când se aplecase să ia florile și să le distrugă, îl învăluise mireasma lor. Parfumul pătrunzător și dulce îi amintise de după-amiezile petrecute împreună în salonașul albastru al lui Blanche. Îi veniseră în minte firele de praf plutind în petele de lumină de pe gâtul ei dezgolit. Parfumul gardeniilor era la fel de intens ca Blanche, petalele lucioase și catifelate

semănau la atingere cu pielea albă de pe umerii ei. Nu rezistase tentației de a desprinde o floare ca să și-o prindă la butonieră. Acum însă, atingând petalele albe și cărnoase, se gândi că niciodată n-o văzuse pe Blanche complet goală și că nici nu o va vedea vreodată. Gândul îl făcu să se cutremure și să strivească floarea între degete.

Încă intenționa să meargă la club, dar chiar în clipa când pleca, îl văzu pe Fred Baird ajutându-și sora și mătușa să urce în trăsură. Probabil se duceau la balul contelui Spencer. Desigur, primise și el o invitație, întrucât fusese unul dintre aghiotanții contelui Spencer în Irlanda, dar hotărâse să nu se ducă. Nu se dădea în vânt după baluri, unde era atâta zarvă, încât niciodată nu reușea să audă ce spuneau fetele, cu glăscioarele lor subțirele. Nu că ar fi avut vreo importanță – toate tinerele care-și făceau intrarea în lume purtau același gen de conversație: Îi plăcea polca? Dar valsul? Cursele de cai cu obstacole erau groaznic de periculoase, nu-i așa? Fusese vreodată vara în Elveția? Bay stătea în colțul Strand Street când prin dreptul lui trecu trăsura familiei Baird și văzu chipul micuț al lui Charlotte privindu-l pe geam. Duse degetul la pălărie, iar ea îi răspunse făcând un semn cu mâna, numai că, spre mirarea lui, nu-i zâmbi.

Bay șovăi o clipă, mințindu-se pe sine însuși că avea de ales, apoi porni spre nord, în direcția reședinței familiei Spencer. Atât Blanche urma să fie acolo, cât și micuța Charlotte Baird. Aceasta din urmă avea să-i fie recunoscătoare dacă dansa și cu altcineva în afară de Chicken Hartopp. Bay știa că Hartopp îi făcea o curte asiduă – în definitiv, era moștenitoare și, la fel ca toți bărbații bogați, Hartopp voia să-și sporească averea. Acum însă, că o cunoscuse pe Charlotte, Bay își dădu seama că nu-l încânta ideea de a o vedea măritată cu Hartopp. Nici o fată care mergea la operă ca să asculte muzică nu era perechea potrivită pentru un afon ca Hartopp. Bay se uită în jur după o cabrioletă, dar în final decise să meargă pe jos. Era o seară plăcută și nu strica să ajungă ceva mai târziu. Savură gândul că Blanche va privi mereu spre ușă, întrebându-se dacă el va veni sau nu.

La bal

Balul era în toi. Petrecerea ajunsese în acel punct în care femeile căpătaseră acea îmbujorare atrăgătoare după atâta dans, înainte însă

ca pieptănăturile lor să înceapă să se lase, cârlionții aranjați cu mare grijă să se lipească de cap din pricina căldurii și cocurile clădite cu precizie arhitecturală să-și piardă forma și consistența. Oaspeții care aleseseră să sosească mai târziu, pentru a lăsa impresia că cinaseră în locuri selecte înainte de a veni la bal, catadicsiseră până la urmă să-și facă apariția; dezbaterile parlamentare privitoare la proiectul de lege legat de Suez se încheiaseră în sfârșit, așa că sălile de bal erau împestrițate de membri ai Parlamentului și de miniștri. Prințul de Wales nu era prezent, deoarece participa la comemorarea morții tatălui său și fusese convocat la Windsor pentru o cină lamentabilă în compania mamei sale. În schimb, sosiseră toți oaspeții de vază. Fiind ultimul eveniment al sezonului înainte ca lumea să plece în provincie pentru a sărbători Crăciunul, toți întâmpinau ocazia cu mare entuziasm, dându-și silința să profite la maximum de acest ultim prilej de a stoarce de la viață ceea ce-și doreau: o avansare, o legătură, un soț, o amantă, un împrumut sau, pur și simplu, o bârfă savuroasă. Nimeni nu voia să rateze petrecerea, care reprezenta cea din urmă oportunitate de a culege mici comori de speranță și cleveteală, numai bune pentru a face lunile lungi de iarnă să pară mai suportabile, înainte ca lumea bună să se reunească, odată cu venirea primăverii.

În timp ce suia scara dublă, Middleton îl zări pe contele cel roșcovan la intrare, întâmpinându-și oaspeții. Ultima oară când Bay îl văzuse pe contele Spencer în ținută de seară fusese la Dublin, la reședința viceregelui. Acesta se afla acolo în calitate de reprezentant al reginei, și așa și arăta, cu statura sa impozantă și cu barba blond-roșcată. Acum însă, cursul politic se schimbase, și partidul Whig[1] fusese alungat de Tory[2] conduși de Disraeli[3], iar Spencer își mai pierduse din prestigiu. Locul lui era acum pe terenul de vânătoare, nu în sala aceea luminată de candelabre. Avea însă fete pe care trebuia să le scoată în lume, precum și un partid nerăbdător să ajungă iarăși la putere, așa încât Spencer nu avea de ales. Cu toate acestea, rămânea în expectativă, gata în orice clipă să se îndrepte spre o preocupare mai agreabilă.

Spencer dădu cu ochii de Bay la picioarele scării și-l strigă, înainte ca valetul să apuce să-l anunțe:

---

[1] Partidul marilor latifundiari și al comercianților înstăriți, precursorul partidului liberal din Marea Britanie (n.tr.)

[2] Partidul micii nobilimi, precursor al partidului conservator din Marea Britanie (n.tr.)

[3] Politician conservator britanic (1804–1881), de două ori prim-ministru (n.tr.)

– Middleton, dragul meu, nici nu-ți pot spune cât mă bucur să te văd aici.

Îi strânse mâna lui Bay cu degetele lui uriașe și pline de pistrui.

– Nu-i la fel ca în Dublin, așa-i?

Ochii de un albastru pal ai lui Spencer se întunecară.

– Și totuși, avem și astă-seară parte de prezențe regale. Nici mai mult, nici mai puțin decât regina Neapolelui, sau, mai bine zis, fosta regină. Impozantă ca toți monarhii în exil, dar destul de veselă.

Își ațintì degetul scurt și gros spre Bay.

– Mă bizui pe tine să-i ții companie. Vorbește engleza la perfecție, dar are un fel de a ofta cu totul străin de locurile noastre. Sunt de părere că regele nu-i chiar pe placul ei. Nu mă îndoiesc că vei reuși să-i aduci un surâs pe buzele frumoase.

Bay zâmbi.

– Nu cred că o regină va avea prea mult timp pentru un simplu căpitan de cavalerie, milord. Dar sunt la dispoziția dumneavoastră, ca întotdeauna.

Spencer râse și-și petrecu un braț pe după umerii lui.

– Îți simt lipsa, Bay, la fel de mult cum duc dorul timpului petrecut în Irlanda. Cele mai grozave partide de vânătoare din lume. Dar cine știe? Disraeli nu va rezista la nesfârșit, și atunci vom fi și mai puternici ca înainte.

Îl împinse pe Bay în sala de bal, unde orchestra tocmai cânta o polcă.

– Iat-o, regina Maria, eroina lui Gaetano[1]. Se zice că ar fi preluat comanda garnizoanei și ar fi luptat împotriva lui Garibaldi și a mișcării Risorgimento,[2] în vreme ce micul rege, soțul ei, se încuiase în dormitor.

Spencer arătă către o femeie înaltă și brunetă, îmbrăcată în alb, înconjurată de un grup de bărbați în uniformă.

– Se pare că se află încă la comanda trupelor.

Bay își zise că regina avea aerul că pozează pentru un portret: își ținea brațele în jos într-un oval perfect și capul ușor întors, ca toată lumea să-i admire profilul fără cusur și gâtul lung și grațios. Purta o mică diademă care-i sclipea în părul negru.

---

[1] Referire la Gaetano Donizetti, celebru compozitor italian de operă din secolul al XIX-lea (n.tr.)

[2] Mișcarea Risorgimento, a cărei figură centrală a fost Giuseppe Garibaldi, general și politician italian (1807–1882), a avut o contribuție majoră în unificarea Italiei. (n.tr.)

– Măcar arată a regină, comentă Spencer. Nu ca văduva de la Windsor[1]. Mai e și bună călăreață. Anul trecut, regina a mers la vânătoare cu clubul Pytchley și a fost tot timpul în fruntea grupului. Îmi închipui că o zi în aer liber organizată de clubul Pytchley compensează pierderea unui regat, nu?

Dar Bay nu se mai uita la regina înconjurată de curteni. Zărise creștetul blond al lui Blanche și nu se putea stăpâni să n-o urmărească atent cu privirea în timp ce aceasta luneca pe pardoseala sălii de bal. Spencer îi văzu privirea și plescăi din limbă dezaprobator.

– Am impresia că nu mă asculți, Middleton. Te las totuși să te duci la cine-ți place, deși din povestea asta n-o să iasă nimic bun. E vremea să te însori, Middleton. Dacă ți-ai găsi o soție potrivită, lucrurile ar sta cu totul altfel.

Contele porni spre sala unde se servea supeul, lăsându-l pe Bay cu ochii ațintiți asupra lui Blanche, care se rotea prin sala de bal. Îl întrista să vadă cu câtă grație dansa ea în seara aceea. Acum venea din nou spre el, și Bay știa că, dacă s-ar fi întors cu fața, ea l-ar fi văzut. Rămase pironit locului, dar chiar când mai aveau puțin până să dea nas în nas, zări cu coada ochiului ceva alb în stânga lui și întoarse capul: era Charlotte Baird, la fel de micuță și de roșcată, dar, în acel moment, o prezență cât se poate de bine-venită.

Se strădui să-și adune gândurile, ca s-o întâmpine. Fata stătea alături de mătușa ei și de încă o femeie, pe care Bay o recunoscu a fi Augusta Crewe, logodnica lui Fred. Charlotte părea foarte micuță alături de celelalte două. Middleton se înclină în fața lor și se apropie de Charlotte.

– Sper că acum puteți auzi muzica, domnișoară Baird.

Ea încuviință din cap. El își zise că părea mai puțin stăpână pe sine în sala vastă și strălucitoare decât în spațiul strâmt al lojii de la Covent Garden.

– Da, numai că muzica asta nu se cere doar ascultată, îi zâmbi ea în colțul gurii, și Bay o văzu cum bate cu degetele în evantai.

Se înclină în fața ei și o invită la dans, dar înainte ca Charlotte să apuce să răspundă, interveni Augusta:

– Oh, ați întârziat, căpitane Middleton, carnețelul de dans al domnișoarei Baird e plin. Nu-i așa, Charlotte?

Augusta clipi spre Bay cu genele ei de culoarea nisipului.

---

[1] Referire la regina Victoria a Angliei (n.tr.)

– Oh, Augusta, râse Charlotte, dar trebuie să-i fac loc căpitanului Middleton. N-ai observat ce ținută superbă are Fred în seara asta? Lucrul acesta se datorează numai căpitanului Middleton, care l-a trimis la croitorul lui. Ar fi cazul să ne arătăm recunoștința, nu crezi?

– N-aș zice că am remarcat ceva deosebit la Fred, pufni disprețuitor Augusta. El arată întotdeauna impecabil.

– Oh, e frumos că-i ții partea, dar am să-mi arăt eu recunoștința pentru amândouă. Putem dansa împreună următorul dans, căpitane Middleton. Augusta, te-aș ruga să fii amabilă să mă scuzi față de căpitanul Hartopp.

Orchestra începu să cânte un vals. Bay îi oferi lui Charlotte brațul și rămase uimit cât era de micuță și de ușoară. Abia dacă-i ajungea până la umăr, spre deosebire de Blanche, care era atât de înaltă, încât putea întotdeauna să-l privească drept în ochi. La început, fata se concentră prea mult asupra pașilor ca să-l mai și privească. O văzu cum își mușcă buza din pricina efortului. O prinse mai apăsat de talie, iar ea își ridică într-un târziu privirea și spuse:

– Dansați foarte bine.

– Am o îndelungată experiență. În Irlanda nu aveam altceva de făcut decât să merg la vânătoare și la petreceri.

– Dar și căpitanul Hartopp a fost cu dumneavoastră în Irlanda și, cu toate astea, nu dansează la fel de bine.

Bay zâmbi.

– Adevărat, nimeni n-ar putea zice despre Chicken că-i un bun dansator. În schimb, călărește.

– De ce l-ați poreclit Chicken, căpitane Middleton? L-am întrebat pe Fred, dar n-a vrut să-mi spună.

– Dacă propriul dumneavoastră frate nu vrea să vă spună, cum vă puteți închipui că v-aș spune eu, domnișoară Baird?

O văzu cum se încruntă și continuă:

– Nu vă supărați. E o istorioară cam tristă și țin prea mult la Chicken ca s-o spun.

– Și totuși, nu v-ați sfiit să-i suflați partenera de dans.

Bay privi în jos spre ea, surprins. Nu se așteptase ca sora lui Fred să fie atât de directă.

– A fost decizia dumneavoastră, nu a mea. Odată ce mi-ați acceptat invitația, mi-ar fi fost greu să vă refuz.

– Ce cavaler sunteți, căpitane Middleton.

Privi în sus spre el printre gene, și Bay constată că avea ochii cenușii-căprui, aproape de culoarea iepei murge pe care o călărise

în Irlanda cu o vară în urmă. Nu era frumoasă, dar își dădu seama că-i făcea plăcere s-o privească.

– Păi, am presupus că nu țineați să dansați numai cu Chicken toată seara.

– Vă pricepeți să citiți gândurile, căpitane Middleton, pe lângă faptul că sunteți cel mai elegant ofițer din garda regală?

– Ce vă face să spuneți asta? râse Bay. Sunteți expertă în uniforma celor din garda regală, domnișoară Baird?

– Câtuși de puțin. În schimb, fratele meu este. Lui Fred nu i se întâmplă prea des să laude pe cineva, așa încât sunt tentată să-l cred. Regret doar că astă-seară nu sunteți în uniformă, ca să-mi dau seama cum arată perfecțiunea.

– Oh, cred că sunt suficiente uniforme aici în astă-seară.

Tonul lui Bay era indiferent. Era de părere că a purta uniforma la toate ocaziile mondene era un gest ostentativ.

– Ei bine, căpitane Middleton, eu sunt convinsă că fracurile dumneavoastră sunt întruchiparea bunului-gust lipsit de ostentație.

Bay nu se abținu să nu arunce o privire la fracul său impecabil, cu patru butoni lucitori pe fiecare manșetă.

Charlotte zâmbi, și el reveni la realitate.

– Mă luați peste picior, dar nu mă rușinez să afirm că-mi dau silința ca hainele mele să-mi vină cât mai bine. Însă nu sunt obsedat de vestimentație.

– Vă invidiez pentru atenția pe care o acordați detaliilor. Fred mă dojenește întotdeana pentru dezinteresul meu față de haine. Ar vrea să fiu sclava modei, ca Augusta. Numai că pe mine mă obosește toată tevatura cu croitoria și cu probele. Să stai stană de piatră în timp ce alții înfig niște ace în tine nu-i îndeletnicirea mea preferată.

– Și atunci ce-ați prefera să faceți, domnișoară Baird?

Ea nu răspunse imediat. Abia după ce se mai învârtiră o dată în jurul sălii, Charlotte spuse cu glas șovăielnic:

– Prefer să fac fotografii.

Bay nu putea să înțeleagă cum de fata asta stranie putea să fie rudă cu înțepatul ăla de Fred.

– Serios? Ce anume fotografiați?

– Oh, o mulțime de lucruri: peisaje, persoane, animale, tot ce mi se pare că iese bine într-o fotografie.

– Ați fotografiat vreodată un cal?

– Până acum nu. Vă gândiți la unul anume?

– Mi-aș dori foarte mult să am o poză cu Tipsy, iapa mea de vânătoare. E o frumusețe.

– Un cadru cu un cal și un călăreț ar fi interesant. Ați fost fotografiat vreodată, căpitane Middleton?

– Niciodată.

– Nu v-a rugat nimeni niciodată să pozați? Mă mir.

Bay era pe punctul de a-i răspunde, când zări cârlionții blonzi și chipul alb al lui Blanche la câțiva centimetri de el. Se dezechilibră pentru o clipă și făcu un pas greșit, moment în care auzi un icnet și un foșnet ușor de țesătură sfâșiată.

– Iertați-mă, domnișoară Baird. Vai, ce-am făcut!

Bay privi în jos și-și dădu seama că o călcase pe tivul de la rochie, făcând o ruptură urâtă în mătasea albă. O clipă, crezu că Charlotte va izbucni în plâns, dar ea clătină din cap și spuse:

– Nu face nimic, numai că va trebui s-o cos la loc.

Se retraseră într-un colț unde erau câteva scaune libere și Middleton porunci unui valet să cheme o cameristă cu un ac și o ață.

– Desigur, afară de cazul când preferați să mergeți într-un loc mai ferit, de pildă la toaleta doamnelor.

Ea îl privi pieziș.

– Oh, nu, prefer să rămân unde sunt și să încerc să înțeleg cum se face că un dansator excelent ca dumneavoastră și-a pierdut echilibrul.

El schiță un mic gest cu mâinile prin aer.

– Dumneavoastră ați putea face pe oricine să-și piardă echilibrul, domnișoară Baird.

Ea tăcu o clipă, cântărind remarca lui, apoi spuse:

– Nu cred că acesta a fost motivul, căpitane Middleton.

Bay vru să protesteze, dar chiar atunci sosi camerista, care se apucă să coasă tivul rupt. Bay stătea în dreptul lui Charlotte, ferind-o de privirile celorlalți din sală. Când camerista își termină treaba și rochia arăta la fel ca la început, Bay zise:

– Îmi închipui că nu veți accepta să mai dansați cu mine astă-seară, dar pot să vă conduc la supeu?

Charlotte clătină din cap.

– I-am promis căpitanului Hartopp să mă însoțească. Nu-l pot lăsa din nou de izbeliște.

– Ce supărător! Măcar dați-mi voie să vă conduc înapoi lângă Lady Lisle.

Când îi oferi brațul, ea ezită o clipă, apoi desprinse o floare de la încheietura mâinii. Era un mic boboc de trandafir alb, cu o urmă de roz pe petalele strâns lipite unele de altele.

– V-ați pierdut floarea de la butonieră, căpitane Middleton. Nu vreți s-o luați, în schimb, pe asta?

El luă bobocul din palma ei întinsă și îl prinse la rever. Era mai mic decât gardenia și nu răspândea nici un parfum.

– Sunteți foarte amabilă, domnișoară Baird.

– Nici vorbă, atâta doar că observ unele lucruri.

– Chiar și fără aparatul de fotografiat?

Ea zâmbi.

– Odată ce înveți să privești lucrurile așa cum trebuie, nu mai poți face altfel.

– Acum chiar că mă neliniștește gândul de a mă lăsa fotografiat.

– Eu nu văd decât ceea ce există, căpitane Middleton.

Bay vru s-o întrebe ce anume vedea, dar îl zări pe Chicken Hartopp traversând sala de bal în direcția lor.

– Aici erați, domnișoară Baird. Am venit să vă scap de Middleton. N-ați uitat, sper, că mi-ați promis să-mi îngăduiți să vă conduc la supeu.

– Sigur că nu, căpitane Hartopp, tocmai plecam.

– E numai vina mea, Chicken. Domnișoara Baird îmi oferea o floare proaspătă pentru butonieră.

Hartopp se uită la bobocul de trandafir alb de pe reverul lui Bay și se înroși. Bay își dădu seama că îl jignise. Cu un aer încurcat, Charlotte își puse mâna pe umărul lui Hartopp.

– Sper că nu vă supărați. Căpitanul Middleton avea nevoie de o altă floare și, cum brățara pe care mi-ați dăruit-o avea atâtea flori frumoase, m-am gândit că aș putea renunța la una...

– Sigur că nu mă supăr, răspunse Hartopp, vădit iritat. Ar trebui să mergem în sala de mese înainte să se termine toată înghețata.

Bay știa că era nedemn din partea lui să se bucure de enervarea lui Hartopp, dar nu se putea abține. Hartopp și Fred Baird nu-și ascunseseră niciodată uimirea că, în ciuda poziției sociale inferioare și a averii neînsemnate, Middleton era nu numai un călăreț mai iscusit ca ei, dar avea și mai mult succes la femei.

Dar oricât l-ar fi satisfăcut necazul lui Chicken, pe Bay îl bucura și mai mult faptul că micuța Charlotte Baird nu avusese nici o remușcare să-i ofere floarea. Fata îl plăcea și, deși Bay era obișnuit

să aibă succes la femei, era încântat că Charlotte îl alesese ca să-i ofere favorurile ei.

Orchestra începu să cânte o melodie pe care Bay își aminti că o dansase cu Blanche. Nu avuseseră prea des astfel de ocazii, întrucât Blanche era foarte discretă în public, ca să nu-și ruineze reputația, așa că Bay își putea aminti cu precizie fiecare dans. Auzise această polcă în seara balului de la Londonderry. De-abia deveniseră amanți, și faptul că o putea strânge în brațe în văzul lumii îi dădea un sentiment amețitor. Ea nu-l privise aproape deloc, dar el văzuse cum îi zvâcnea vena de la gât. Se trezi căutând-o din priviri prin sala de bal, întrebându-se dacă și ea își amintea de seara aceea, dar nu văzu nici un cap blond printre perechile care se învârteau pe ring. Probabil se dusese la supeu sau poate că plecase acasă. Bay era uimit că n-o observase plecând. Se uită la ceasul de buzunar și constată că se făcuse aproape miezul nopții. Mult mai târziu decât își închipuise. Fusese cu gândurile în altă parte.

Cineva tuși în spatele lui. Se întoarse și văzu un necunoscut în uniformă de gală.

– Căpitanul Middleton?

Vorbea cu accent franțuzesc sau italienesc.

Bay încuviință din cap.

– Sunt contele Cagliari, secretarul personal al Maiestății Sale, regina Neapolelui.

Cagliari privi spre locul unde ședea regina.

Bay se înclină. Cagliari era înalt și blond, cu pieptul încărcat de medalii.

– La dispoziția dumneavoastră.

– Presupun că știți că Maiestatea Sa vânează cu clubul Pytchley.

Bay încuviință din nou.

– Am auzit că e o călăreață excelentă.

– Întocmai. Maiestatea Sa nu știe ce-i frica. Dar e regină, și socotim că ar trebui cumva însoțită. La urma urmei, călărește laolaltă cu mulți alții.

– N-aș zice că membrii clubului Pytchley s-ar numi pe sine „mulți alții".

Cagliari schiță cu brațul un gest de scuze.

– Iertați-mă, domnule, știu prea bine că Pytchley este un club de elită. Dar poate că tocmai aici intervine neînțelegerea. Chestiunea este discutabilă. Regina, cum bine știți, a fost despărțită fără milă de țara al cărei nume îl poartă. Nu poate domni, nu poate străluci, așa

cum i se cuvine prin naștere și educație. Așadar, pentru ea a devenit foarte important să iasă în evidență, să se impună.

Cagliari făcu o pauză, căutându-și cuvintele.

– Regina dorește să se remarce în fața celor din clubul Pytchley, căpitane Middleton, iar pentru asta are nevoie de cineva care s-o îndrume, cineva care s-o ajute să-și ocupe locul ce i se cuvine.

– Terenul de vânătoare nu-i o curte regală, domnule conte.

– Într-adevăr, a fost nepotrivit din partea mea să las o astfel de impresie. Este un loc deosebit, desigur, dar, după cum se știe, Maiestatea Sa e deja o zeiță a vânătorii. Nu are nevoie decât de unele îndrumări din partea cuiva ca dumneavoastră, astfel încât să poată fi regina terenului de vânătoare.

– Îndrumări? Îmi cereți să-i fiu călăuză? Să-i deschid porți și altele asemenea, să-i spun din care parte bate vântul, s-o ajut să suie pe cal în cazul în care cade?

Cagliari zâmbi larg, neluând în seamă ironia din vorbele lui Bay.

– Întocmai, căpitane Middleton. O călăuză. Acesta e cuvântul.

Bay tăcu o clipă. Contele nu înțelegea cât de absurdă era cererea sa.

– Vă rog să-i spuneți Maiestății Sale că, deși sunt conștient de onoarea pe care mi-o acordă, regret să spun că nu-i pot face pe plac.

– Căpitane Middleton, nu înțelegeți situația. Regina v-ar fi deosebit de recunoscătoare...

Își bulbucă ochii, parcă pentru a sublinia dimensiunile gratitudinii regale.

– Stăpâna dumneavoastră s-ar simți mai bine în compania cuiva dornic de recunoștința unui monarh.

Bay făcu o pauză.

– De ce nu-l întrebați pe căpitanul Hartopp? Îl vedeți acolo, lângă orchestră? Bărbatul acela înalt, cu favoriți? E un călăreț excelent, la fel de priceput ca mine, și nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să călărească alături de regina Neapolelui.

Cagliari privi spre locul unde stăteau Hartopp cu Charlotte și clătină din cap.

– Sunt convins că e o persoană deosebită, dar Maiestatea Sa vă solicită pe dumneavoastră, căpitane Middleton. A auzit multe lucruri despre talentele dumneavoastră speciale.

– Sunt măgulit, desigur, și totuși trebuie să vă refuz. Chiar dacă propria mea regină mi-ar solicita serviciile de călăuză, tot aș refuza.

Ador să vânez și nici nu mă gândesc să ratez una dintre cele mai mari plăceri ale vieții pentru rolul grandios de dădacă regală.

Contele Cagliari era șocat, și Bay își zise că poate mersese prea departe.

– Domnule conte, v-am ofensat cu francheța mea, vă rog să mă iertați, dar aș dori să înțelegeți că eu nu sunt curtean de meserie.

Contele făcu o plecăciune.

– Maiestatea Sa va fi dezamăgită. Sărmana femeie, grea cruce are de dus!

Bay îl bătu pe umăr.

– Spuneți-i că sunt un bădăran și un necioplit, total nepotrivit pentru a ține companie unei regine. Nu mă îndoiesc că un om ca dumneavoastră va ști să prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă Maiestății Sale.

Contele schiță o umbră de surâs.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, căpitane Middleton.

Bay îl urmări strecurându-se printre dansatori și îndreptându-se către fosta regină. Se făcuse ora de plecare. Când începu să coboare scara cea mare, ridică privirea și o văzu pe Charlotte Baird, urmată îndeaproape de Hartopp, ieșind din sala de la mezanin, unde se servea supeul. Se întrebă dacă va privi în jos și-l va vedea. Rămase pe loc o clipă până când ea îl remarcă. Fata îi zâmbi ușor, și Bay atinse trandafirul de la butonieră. Apoi, Hartopp o luă de braț și o conduse grăbit înapoi în sala de bal.

Un studio fotografic

Grupul celor aflați pe treptele reședinței de la Melton se mișcă de pe un picior pe altul, în încercarea de a se încălzi. Răsuflarea lor se înălța ca un abur în aerul înghețat al iernii. Lady Lisle părea din cale-afară de nefericită, nasul i se înroșise de frig și aștepta cu nerăbdare să petreacă o dimineață plăcută în fața șemineului aprins din bibliotecă, scriind scrisori. Dar, la vremea aceea, nici o petrecere nu era completă fără o fotografie de grup, așa că atunci când Lady Crewe îi scrisese ca să le invite, pe ea și pe nepoata ei, să stea la reședința Crewe din Melton, un district din comitatul Leicestershire,

pe timpul Crăciunului și Anului Nou, insistase anume ca Charlotte să-și aducă „aparatura". „Ar fi grozav să avem o amintire despre cum ne-am distrat", scrisese Lady Crewe. „Când Archie a fost la Balmoral vara trecută, zicea că salonul era plin de fotografii."

Adelaide Lisle transmisese mesajul fără prea mare entuziasm. Nu era de acord cu isprăvile fotografice ale lui Charlotte; nepoata ei transformase budoarul de pe Bruton Street într-un fel de vizuină unde nimeni nu avea voie să intre decât dacă suna în prealabil din clopoțel. O dojenise pe Charlotte că petrecea prea multă vreme în „camera obscură", dar nepoata ei se mulțumise să schimbe subiectul. Lady Lisle nu mai putea face mare lucru. După cum știau ambele părți, Charlotte era cea care plătea pentru casa din Mayfair, pentru trăsură, pentru cei doi valeți în livrele superbe din spatele trăsurii cu care Lady Lisle își făcea vizitele de după-amiază și pentru șampania cu care-i plăcea să-și servească oaspeții joia după-amiaza. Charlotte n-ar fi avut niciodată grosolănia de a-i aminti acest lucru, dar nici n-ar fi fost nevoie. Soțul lui Adelaide Lisle murise și-i lăsase un titlu, nu însă și mijloacele financiare de a-l onora, așa că ea dusese o existență mizeră într-o căsuță din Close, Salisbury, până ce o invitase Fred ca să pregătească debutul în societate al surorii sale. Nu-i fusese greu să renunțe la privațiunile vieții din Salisbury pentru confortul reședinței din Bruton Street și pentru obediența valeților în livrea; așadar, deși Adelaide Lisle nu era încântată să stea afară într-o dimineață rece de decembrie, în timp ce nepoata ei își făcea de lucru în spatele pânzei verzi care acoperea aparatul foto, totuși nu era în situația de a se plânge.

Ședința foto fusese fixată pentru dimineața aceea. Curând avea să înceapă sezonul de vânătoare și casa urma să fie pustie până la lăsarea întunericului. Sosiseră toți oaspeții. Bay Middleton și Chicken Hartopp fuseseră ultimii, ajungând abia în seara precedentă, împreună cu alaiul lor de vânătoare. Lady Lisle se arătase foarte surprinsă că Middleton fusese invitat la Melton; cu o lună în urmă, la balul Spencer, Augusta declarase cât de poate de apăsat că nu era un tânăr „potrivit". Se pare însă că nepotrivirea lui nu constituia o problemă în timpul sezonului de vânătoare, când toate casele mari din „triunghiul de aur" al cluburilor de vânători, Quorn, Pytchley și Melton, se luau la întrecere ca să atragă cei mai buni călăreți. Fred îi spusese lui Lady Lisle că Bay refuzase cinci invitații, între care și pe cea a familiei Spencer de a sta la Althorp, doar pentru a veni la Melton.

Sub pânza verde, Charlotte privi atent prin lentilă și numără din nou capetele: patru, cinci, șase... unde era al șaptelea? Dădu deoparte pânza și, din spatele aparatului foto, privi încă o dată grupul. Gazda ei, Lady Crewe, și mătușa dominau mijlocul cadrului. Augusta stătea în stânga mamei ei, ușor întoarsă spre Fred, aflat în spate. Charlotte își zise că, de-ar fi fost să se joace puțin cu fotografia asta, Augusta, cu genele ei blonde și cu buzele țuguiate, ar fi fost un iepure, iar Fred, rumen în obraz și cu un început de gușă, s-ar fi potrivit grozav cu un curcan.

Bărbații stăteau pe treapta din spate, fapt care scotea și mai mult în evidență diferența de înălțime, trupul mătăhălos al lui Chicken Hartopp dominându-i pe toți ceilalți. Charlotte se întrebă ce-ar fi fost să-i roage pe ceilalți bărbați să mai urce o treaptă, astfel ca diferența de înălțime să nu mai fie atât de vizibilă. Căpitanul Middleton îi păruse subțirel în comparație cu Hartopp, însă acum, acesta lipsea.

– Ce s-a întâmplat cu căpitanul Middleton?

– Nu te alarma, Mitten, s-a dus să aducă ceva și vine imediat, răspunse Fred.

– Dar am pregătit deja placa fotografică. Nu putea să mai aștepte?

Charlotte nu suporta ca fratele ei să-i spună Mitten de față cu alții. El îi explicase că-i spunea așa fiindcă, pe vremea când era bebeluș, semăna cu o mănușă cu un deget. Charlotte îl rugase deseori pe Fred să-i găsească altă poreclă, dar bineînțeles, cu cât îl ruga mai mult, cu atât el insista s-o numească astfel.

– Păi, nu poți face poza fără el, scumpa mea Charlotte? întrebă Lady Lisle. Ne-a cam luat frigul.

– Dar mi se strică tot aranjamentul! se plânse Charlotte.

Era adevărat; chiar voia ca cei patru bărbați din fundal să încadreze femeile din centru, dar în primul rând, dorea să-l fotografieze pe Bay. Voia să vadă cum arăta prin lentila aparatului de fotografiat.

În aceeași clipă, Middleton coborî în fugă treptele și se așeză lângă Hartopp.

– Iertați-mă, domnișoară Baird, a trebuit să-mi aranjez lavaliera. Mă gândeam că vreți să arăt cât mai bine.

Charlotte își vârî din nou capul sub pânza cea grea. Vedea pe placă silueta lui Bay cu capul în jos, cu creștetul la vreo cincisprezece centimetri mai jos de cel al lui Chicken Hartopp. Le spusese tuturor să stea nemișcați cam cât ar spune în gând un *Tatăl nostru*, începând din clipa în care ea va ridica mâna și va apăsa pe butonul declanșator.

Nu numai că rugăciunea avea exact lungimea potrivită, dar efortul de a-și aminti versetele îi făcu pe toți să înceteze orice agitație. Nașa ei, Lady Hawarden, îi spusese că fotografia surprindea și un strop din sufletul celui imortalizat, „așa încât, dacă poți, Charlotte, încearcă să-i pozezi într-un moment sublim". „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, amin." Charlotte scoase capul de sub pânză și zâmbi către grupul din fața ei.

– Vă mulțumesc pentru răbdare. Sper să vă placă ce-a ieșit.

Grupul începu să se agite, cu trupurile înțepenite după atâta nemișcare. Bay ieși primul din rând. Coborî în fugă treptele și veni lângă ea.

– Vă pot ajuta să duceți toate astea înăuntru?

– Sunteți nespus de amabil. Sper că nu vă deranjează să așteptați cât timp demontez aparatul.

Bay urmări cu atenție cum Charlotte scotea placa din aparat, punând-o în caseta ei din piele.

– Aveți multe ustensile, domnișoară Baird. Când mi-ați spus că vă interesează fotografia, nu mi-am închipuit că sunteți expertă.

Charlotte zâmbi.

– Oh, nici pe departe, doar că-mi place foarte mult. Mă flatează că v-ați amintit discuția noastră.

– Bineînțeles că mi-am amintit. Nu mi se întâmplă prea des să întâlnesc tinere care să prefere să stea în spatele unui aparat de fotografiat mai curând decât să meargă la croitoreasă.

– Nu, presupun că nu sunt prea multe. Augusta, de pildă, socotește că-i ceva de neînțeles. Ieri, când m-am scuzat că nu particip la o conversație despre trusoul ei fiindcă aveam de developat o poză, Augusta m-a privit teribil de dezaprobator.

Bay izbucni în râs, dezvelindu-și dinții albi. Charlotte se bucura că el se arăta la fel de înțelegător cum și-l amintea de la balul Spencer. Chiar și prin lentila aparatului, i se păruse mult mai viguros și mai exuberant decât fratele lui și decât Hartopp. Avea în el o agerime care-l făcea mult mai plăcut decât mulți tineri pe care-i cunoștea, cu mișcări greoaie și favoriți ca niște cotlete de miel. Purta un costum făcut dintr-un material de culoare verde-închis. Vestonul avea o tăietură neobișnuită, în diagonală, și butoni sofisticați din os. Charlotte recunoscu stilul pe care Fred îl denumea „ținută universitară". „E ultima modă, toți o poartă pe la cluburi." Era un stil care nu i se potrivea lui Fred, fiindcă îi punea în evidență

conformația butucănoasă, dar pe trupul zvelt al lui Bay arăta elegant, și nu ridicol.

Îi părea bine că Bay nu-și lăsase favoriți, așa cum era moda zilei. În nenumărate rânduri, la serile de bal, Charlotte se străduise să nu se holbeze la câte o firimitură de pâine sau la un fir de tutun agățat în luxurianta podoabă facială a partenerului de dans. Într-o zi, îl oprise pe Fred în mijlocul unei tirade pompoase despre cât de demodată era ea, ca să-i culeagă din favoriți o fărâmă de brânză Stilton. Se bucura să vadă că Bay se limitase la o mustăcioară delicată.

– Dați-mi mie voie, nu cred că stric ceva.

Îi luă din mână trepiedul și începu să-i plieze cu îndemânare picioarele extensibile.

– Sper că nu v-ați uitat promisiunea, domnișoară Baird.

– Promisiunea?

– S-o fotografiați pe Tipsy, iapa mea.

– Cred că nu sunt suficient de pricepută ca să fotografiez un cal singur, însă probabil că aș reuși un cal cu călăreț. Numai că trebuie să țineți minte să stați absolut nemișcat.

– Asta nu va fi o problemă pentru Tipsy, domnișoară Baird. În schimb, mie mi se pare foarte greu să stau locului.

Charlotte zâmbi. Luă aparatul și caseta cu placa, pornind apoi spre casă. Conacul Melton, clădit în vremea regelui Iacob[1], tocmai fusese extins și reamenajat în stil gotic, astfel încât, pentru a ajunge în camera copiilor, acum dezafectată și pe care Lady Crewe îi îngăduise s-o folosească drept studio foto, trebuia să treacă prin holul cel mare, întunecos și înzorzonat, unde toate ferestrele fuseseră înlocuite cu vitralii reprezentând legende cu regele Arthur. Chipul lui Bay se colora când în galben, când în albastru, când în roșu, pe măsură ce străbătea holul, trecând prin dreptul ferestrelor cu Doamna Lacului, Sir Galahad, Sir Lancelot și Guinevere[2].

– Mergeți la vânătoare luni, domnișoară Baird? o întrebă el, urmând-o pe scara îngustă.

Ducea trepiedul, urmat de un valet care căra aparatul de fotografiat și de Charlotte care venea cu caseta în care se afla placa fotografică.

– Nu știu să vânez, căpitane Middleton, dar am să vin la locul de întâlnire. Vreau să fac câteva fotografii.

---

[1] Iacob al VI-lea al Scoției, devenit apoi și regele Angliei sub denumirea de Iacob I (1567–1625) (n.tr.)

[2] Cunoscute personaje din ciclul legendelor arthuriene (n.tr.)

– Nu sunt prea sigur că veți convinge pe careva de acolo să stea nemișcat cât timp ar spune *Tatăl nostru*, glumi Bay, lăsând jos trepiedul. Dar de ce nu vânați, domnișoară Baird? Am impresia că sunteți o călăreață excelentă, iar Fred are cai minunați.

Ea așeză cu grijă placa în tava de developat. Se strădui să adopte un ton cât mai nepăsător, deoarece nu voia ca împrejurările din viața ei să arunce vreo umbră asupra conversației.

– Mama a fost cea de-a doua soție a tatălui meu. S-au căsătorit când Fred avea șapte ani. Mama era foarte tânără, foarte bogată și, cred eu, foarte nesăbuită. A murit într-un accident de vânătoare când eu aveam doar patru ani. Tata a decis că fiica lui nu trebuia să-și asume niciodată acest risc.

În tăcerea așternută se auzi doar cum valetul pune jos aparatul greu de fotografiat.

Într-un târziu, Bay adăugă:

– Cred că, în locul tatălui dumneavoastră, și eu aș fi simțit la fel. O privi, apoi făcu un gest spre încăperea plină de echipamentele foto ale lui Charlotte. Aveți însă altceva cu care să vă umpleți timpul. Habar n-aveam că în arta fotografică e nevoie de atâta aparatură.

– Oh, aici e doar o parte. Acasă am și mai multă.

Bay ridică unul dintre albumele îmbrăcate în olandină, unde Charlotte ținea fotografiile.

– Îmi dați voie?

– Desigur, dar trebuie să vă previn că, în ceea ce mă privește, entuziasmul e mai mare decât priceperea.

Bay începu să se uite la fotografii.

– Mie mi se par foarte reușite. Îmi place asta cu Fred și Augusta; ați izbutit s-o faceți să pară chiar blândă.

– Da, râse Charlotte. Pentru mine a fost o grea încercare. A trebuit să-i promit Augustei că o voi face să arate întocmai ca prințesa de Wales.

Bay chicoti și continuă să răsfoiască albumul. Deodată se opri și exclamă:

– Oh, asta-i nemaipomenită!

Ridică la lumină poza cu menajeria regală. Charlotte fotografiase colajul inițial și fixase poza într-un cadru oval.

– Regina e un cod, seamănă ca două picături de apă. Iar Bertie arată fix ca un baset. Constat că aveți o înclinație spre pozne, domnișoară Baird.

– Poate. Fred zice că sunt o ciudată.

Bay studie atent fotografia cu menajeria.

– Păi, judecând după poza asta, aș zice că are dreptate.

Privi în jur și, văzând dezamăgirea lui Charlotte, izbucni în râs.

– Dar e de preferat să fiți ciudată decât ca Augusta, care veșnic strâmbă din nas. Eu, de pildă, colecționez porțelanuri și, după cum știți, prefer să ascult o operă decât să trăncănesc sau să dorm în timpul spectacolului. Colegii mei ofițeri mă socotesc ciudat, dar eu sunt mândru de excentricitățile mele. Oricât aș ține la Chicken Hartopp, n-aș vrea să semăn cu el mai mult decât e cazul, și nu mă îndoiesc că la fel simțiți și dumneavoastră în privința Augustei.

– Doar nu vă închipuiți că pot fi grosolană la adresa viitoarei mele cumnate.

– Condoleanțele mele. Spuneți-mi, domnișoară Baird, dacă ar fi să realizați o astfel de compoziție cu mine, cu ce animal ați alege să mă înlocuiți?

Charlotte își lăsă capul într-o parte.

– Oh, dar e nedrept. Dacă spun adevărul, s-ar putea să vă jignesc, iar dacă vă flatez, veți crede că sunt o junăsclifosită în căutare de favoruri.

– Vă făgăduiesc că nimic din ce veți spune nu m-ar putea jigni, și am stabilit deja că niciodată n-ați putea fi luată drept o junăsclifosită.

– În cazul acesta, să vedem...

Charlotte închise ochii pe jumătate, chipurile căzând pe gânduri. Din prima clipă când îl văzuse pe Bay știuse ce animal îl reprezenta.

– Aș zice că o vietate sălbatică, dar nu exotică. Un animal de pradă, care-și impune voința. De temut în preajma puilor de găină sau a rățușteIor, dar capabil să ofere o distracție pe cinste. Dumneavoastră ați fi un vulpoi, căpitane Middleton. Sper că nu v-am ofensat.

– Dimpotrivă. Îmi plac grozav vulpile. Mi-au oferit unele dintre cele mai frumoase zile din viața mea.

Răsună gongul care anunța ora mesei.

– Trebuie să mergem, căpitane Middleton. Lady Crewe nu suportă să întârzie cineva, iar Augusta probabil se miră de ce-am zăbovit aici atâta vreme fără o însoțitoare.

– Să-i spun că am flirtat cu dumneavoastră, domnișoară Baird?

– Asta făceam noi, căpitane Middleton? Vă mulțumesc că mi-ați atras atenția.

Easton Neston

În ziua în care urma să ajungă împărăteasa ploua, așa că servitorii așteptau înăuntru. Întâi se auzi huruitul roților pe pietriș, apoi un strigăt ciudat, ascuțit și vibrant. Patience, camerista, ajunse prima la fereastră.

– Coboară din trăsură și are ceva pe umăr. O maimuță. N-are decât o maimuțică.

– Urât mirositoare sunt animalele astea, declară doamna Cross, menajera. Ultima mea stăpână a primit una în dar, însă, din fericire, creatura a murit după vreo două săptămâni. Aflați că nimeni nu i-a dus dorul.

Wilmot, majordomul, strigă la toți să se alinieze. Patience își ocupă locul lângă doamna Cross. O putea auzi pe menajeră fredonând încetișor ceea ce părea a fi un imn. Doamna Cross era sectantă și n-o încânta să fie în serviciul unei catolice, fie ea și împărăteasa. Fusese cât pe ce să-și dea demisia când sosise scrisoarea de la Viena în care se cerea să fie pusă la dispoziție o cameră pentru liturghie. Până la urmă nu-și înaintase demisia, conștientă că o scrisoare de aprobare regală ar fi fost utilă, indiferent dacă monarhul era protestant sau catolic. Dar pentru ritualul papistaș, menajera ceruse să fie pregătită camera cea mai rece și mai străbătută de curent de pe partea nordică.

Ușa se deschise, și Patience zări silueta unei femei suind treptele, profilată în lumina cenușie a dimineții. Era înaltă, cu aproape cinci centimetri mai înaltă decât bărbatul care-i ținea umbrela deasupra capului. Cum stătea în prag, mantia de blană îi lunecă de pe umeri și Patience rămase uimită văzând cât de zveltă și ce talie de fetișcană avea, mai ales că doamna Cross îi povestise că împărăteasa era deja bunică. Patience își supse burta instinctiv.

Acum împărăteasa se îndrepta spre ei, urmată de bărbatul cu umbrela, care deși nu purta uniformă, părea să fie un servitor. Când ajunse în dreptul doamnei Cross, aceasta făcu o plecăciune surprinzător de grațioasă. Adelaide se strădui s-o imite, cu ochii în pământ, așa cum i se spusese. „Pe ăștia să nu-i privești niciodată în ochi, Patience", îi atrăsese atenția doamna Cross. „Cu monarhii străini nu se știe niciodată." Dar împărăteasa se opri în fața ei. Cu siguranță că ar fi fost o impolitețe să n-o ia în seamă. Fata privi în sus printre

gene spre chipul acoperit de văl și auzi glasul blând, cu un ușor accent străin, al împărătesei:

– Cum te cheamă?

Patience vru să-i răspundă, dar își dădu seama că nu-și putea mișca buzele. O auzi pe doamna Cross răspunzând în locul ei:

– Patience, camerista, Maiestatea Voastră.

– Un încântător chip de englezoaică. Sunt sigură că-mi va plăcea aici.

Zicând acestea, împărăteasa porni mai departe. Lui Patience îi ajunse în nări o dâră de parfum de violete și încă ceva ce aducea a coniac.

Un țipăt ca de pe altă lume răsună când maimuța, care rămăsese în prag, traversă în fugă holul, în direcția împărătesei. Aceasta păru să nu ia în seamă gălăgia stârnită de animal și continuă să pășească de-a lungul șirului de servitori. Patience văzu cum maimuța se oprește în dreptul doamnei Cross și se uită îngrozită cum animalul începe să urineze pe fusta menajerei. Doamna Cross scoase un sunet ca de ușă neunsă mișcându-se în bătaia vântului, și împărăteasa întoarse capul, numai bine ca să vadă cum menajera îi trăgea un șut animalului, azvârlindu-l cât colo.

Urmă o clipă de tăcere, apoi maimuța începu din nou să țipe, de data asta scoțând niște sunete ascuțite care stârneau ecouri între coloanele holului de la intrare. Patience văzu cum umerii împărătesei încep să tremure și-și dădu seama că aceasta râdea.

Maimuța se legăna încoace și încolo pe picioarele din spate, iar doamna Cross bombănea încetișor. Patience văzu cum împărăteasa întinde o mână tremurândă spre maimuță, rostind ceva în nemțește, la care servitorul care ducea umbrela luă în brațe maimuța și o scoase afară. Când acesta se întoarse cu spatele către stăpâna lui, Patience constată că avea o expresie la fel de acră ca aceea a doamnei Cross.

Împărăteasa ședea lângă foc în holul mare. Maimuța fusese trimisă la grajduri, dar câinele favorit stătea lungit la picioarele ei. Încăperea era enormă, tavanul, nespus de înalt, ca al unei catedrale. Elisabeta era vag iritată – toți își închipuiau că, fiind obișnuită să trăiască în palate, nu se simțea bine în nici un alt fel de reședințe, când, în realitate, ea nu-și dorea decât o încăpere în care să vorbească fără ca vocea ei să stârnească ecouri. Totuși, aceasta era o reședință frumoasă și, lucrul cel mai important, era situată în inima ținutului de vânătoare al Angliei.

Baronul Nopsca, șambelanul ei, intră în încăpere, cu un aer preocupat.

– A venit contele Spencer, Maiestate. I-am spus că v-a obosit călătoria și că nu primiți pe nimeni, dar ține morțiș să vă prezinte omagiile lui.

Elisabeta zâmbi.

– Dar nu sunt deloc obosită, Nopsca. Spune-i să intre.

Contele nu-i sărută mâna, lucru pe care Elisabeta îl remarcă. În timp ce era prezentat, Spencer se înclină țeapăn, dar fără maimuțărelile lingușitoare ale curtenilor de la Viena. Era foarte înalt, iar Elisabeta nu văzuse niciodată până atunci un bărbat cu atâta păr. Încercă să nu-l privească prea insistent.

– Sper că Maiestatea Voastră e mulțumită de casă.

– Cu greu se poate numi casă. În Austria ar fi considerată un palat, până și grajdurile sunt superbe, spuse împărăteasa zâmbind.

Contele se îmbujoră de mulțumire.

– După părerea mea, grajdurile sunt cea mai importantă parte a casei, Maiestate. Când am reconstruit Althorp, am cerut să fie refăcute întâi grajdurile, ca măcar caii să stea în condiții bune. Contesa n-a fost deloc încântată. Ea voia să fie terminată partea cu bucătăria, zicând că mâncarea se răcea mereu până era adusă în sufragerie, dar eu i-am replicat că n-avea rost să mâncăm, câtă vreme nu puteam vâna.

– Văd că suntem sortiți să devenim prieteni buni, Lord Spencer. La fel ca dumneavoastră, și eu prefer să vânez mai curând decât să mănânc.

Mâna împărătesei poposi câteva clipe pe brațul contelui, și Elisabeta văzu cum obrazul acestuia devine purpuriu. O amuza încurcătura lui, care contrasta încântător cu manierele perfecte ale vienezilor.

– Abia aștept prima „întrunire"... parcă așa îi spuneți pe aici. Contez pe dumneavoastră să mă învățați toți termenii legați de vânătoare. Nu vreau să mă fac de râs.

– Oh, sunt convins că nu aveți nici un motiv de teamă, Maiestate, o întrerupse galant contele. Am auzit ce călăreață desăvârșită sunteți.

– Iar eu am auzit că englezii sunt focoși la vânătoare, zise ea, privindu-l printre gene.

Contele scoase o batistă din buzunar și-și șterse fruntea brobonită de sudoare, deși în holul mare era frig.

– La ce oră începe vânătoarea mâine? Ar fi urât din partea mea să întârzii chiar în prima zi.

Contele încremeni și-și duse mâna uriașă la tâmplă.

– Mâine, Maiestate? Dar mâine e duminică.

Acum, obrazul i se colorase într-un purpuriu regal, și Elisabeta se întrebă dacă nu cumva era cât pe ce să facă un atac de apoplexie.

– Duminică? repetă ea. Îmi închipui că lumea va merge mai întâi la biserică.

Dar Spencer clătină din capul lui masiv.

– Duminica nu se vânează, Maiestate. Chiar dacă toți din partea locului suntem vânători, nu ne îngăduie biserica.

Elisabeta ridică o sprânceană.

– Nu știam că englezii sunt atât de credincioși. În țara mea se vânează în fiecare zi, ba chiar vânătoarea de duminică e cea mai grozavă. Toți vânează cu cugetul curat.

Își puse iarăși mâna pe umărul contelui.

– Lord Spencer, sunt convinsă că dacă ați vorbi cu... cum le spuneți dumneavoastră?... pastorii... i-ați convinge să îmblânzească puțin regulile. Am bătut atâta cale și aș dori nespus să merg la vânătoare mâine.

Baronul Nopsca, în poziție de drepți în spatele jilțului împărătesei, ciuli urechile. Nu vorbea prea bine englezește, dar din tonul stăpânei lui înțelegea că aceasta își pusese ceva în minte și cunoștea urmările, în caz că nu i se făcea pe plac.

Ochii albaștri ai contelui aproape că ieșiră din orbite.

– Mă tem că nu se poate, Maiestate. Nici măcar regina Victoria nu poate merge la vânătoare duminica.

Nopsca observă alarmat că împărăteasa își ținea capul absolut nemișcat. Ce prostie făcuse rămânând în spatele, și nu în fața ei! Stăpâna lui nu era obișnuită să nu i se îndeplinească dorințele, și baronul se temea de consecințe. Se rugă în gând ca împărăteasa să-și aducă aminte că era oaspete în țara asta și că nu se putea aștepta ca totul să fie întocmai pe placul ei, cum se întâmpla acasă. Îndatorirea lui era în primul rând s-o scutească pe împărăteasă de orice neplăcere și știa că, dacă n-o va împiedica să încalce legea, își va pierde slujba. De ce trebuia lordul englez să fie atât de direct? Nopsca știa că singura cale în asemenea momente era aceea de a abate atenția împărătesei și că un refuz categoric nu făcea decât s-o stârnească.

Își ținu răsuflarea, ascultând răspunsul împărătesei:

– Eu credeam că scumpa mea verișoară Victoria e capul bisericii în țara asta!

Făcu o pauză și Nopsca își ținu iarăși răsuflarea.

– Nu se cuvine ca eu să încalc ciudatele dumneavoastră legi englezești. Va trebui să am răbdare până luni...

Apoi, împărăteasa râse. Nu era un râs din toată inima, dar sentimentul de ușurare pe care-l resimți Nopsca îl făcu să expire zgomotos. Spre groaza lui, împărăteasa întoarse capul și se uită la el. Văzându-i ușurarea, începu să râdă de-a binelea.

– Îți faci prea multe griji, Nopsca, spuse ea, și șambelanul schiță o umbră de surâs.

Contele Spencer își drese glasul.

– Luni, Maiestatea Voastră va avea nevoie de o călăuză. Cineva care să vă îndrume pe terenul de vânătoare. Acum douăzeci de ani aș fi făcut-o eu însumi, dar nu mai sunt cel de odinioară. V-aș sugera un fost ofițer de cavalerie de-al meu, pe căpitanul Middleton. E unul dintre cei mai buni călăreți din Anglia, care cunoaște ținutul ca pe propria-i palmă. Poate chiar mai bine.

Elisabeta își înclină capul, îngustându-și pleoapele.

– Cineva care să mă îndrume pe teren? Dar nu voi călări singură, prințul de Liechtenstein și contele Esterházy au venit cu mine de la Viena. Amândoi sunt călăreți desăvârșiți. Îmi închipui că-mi vor oferi toată „îndrumarea" de care am nevoie.

Contele Spencer își coborî privirea spre vârful cizmelor de piele, parcă pentru a-și privi chipul reflectat în luciul lor. După toate aparențele, ceea ce vedea acolo îi ridică moralul, fiindcă reluă conversația ceva mai sigur pe sine.

– Cu tot respectul, Maiestate, se prea poate să fie călăreți excepționali, dar n-au vânat cu clubul Pytchley. N-au idee cum merg lucrurile pe aici. Când vi l-am propus pe căpitanul Middleton am vrut doar să vă scutesc de orice inconvenient legat de faptul că nu sunteți familiarizată cu terenul sau cu unele obiceiuri ale noastre, când mergem la vânătoare. Middleton cunoaște fiecare șanț și fiecare gard de aici și până la Towcester. Am pomenit de căpitan întrucât nu mă îndoiesc că Maiestatea Voastră va dori să fie în fruntea grupului.

Elisabeta chibzui la cele auzite.

– Și căpitanul acesta al dumneavoastră e un om discret? L-ați trimite s-o însoțească la vânătoare pe propria dumneavoastră regină?

– Fără îndoială, Maiestate. Nu face parte din aristocrație, dar e un călăreț fără cusur. Și aș avea cugetul împăcat dacă l-aș ști alături

de dumneavoastră. Prezența dumneavoastră e o mare onoare pentru noi, dar, în calitate de conducător al clubului Pytchley, răspund de siguranța dumneavoastră aici.

Elisabeta zâmbi. Bănuia că adevărata misiune a acestui căpitan Middleton era aceea de a raporta fiecare gest al ei, dar, dacă era un călăreț atât de priceput pe cât susținea contele Spencer, măcar își putea dovedi utilitatea în timp ce o spiona.

– Ei bine, Lord Spencer, n-aș vrea să vă dau motive de îngrijorare, așa că accept călăuza dumneavoastră. Va trebui însă să știe că nu-i cazul să fiu păzită ca o păpușă de porțelan. Mă aflu aici ca să vânez cu faimosul club Pytchley. Sper să nu fiu dezamăgită.

Contele își luă mănușile și pălăria de pe jilțul alăturat.

– Fiți fără grijă, Maiestate.

Elisabeta îi întinse mâna, și de data asta, contele se aplecă să i-o sărute, înțepându-i pielea cu mustața stufoasă. Spre surprinderea împărătesei, contele se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere. Oare nu știa că era lipsă de respect să întorci spatele unui monarh? Îl auzi pe Nopsca icnind ușor în spatele ei. Își închipui că și el se gândea la același lucru. La Viena, așa ceva era de neconceput; un curtean mai degrabă și-ar fi tăiat gâtul decât să comită un asemenea act grav de lezmaiestate. Dar, își spuse Elisabeta, brusc înveselită, acum nu se afla la Viena. Scăpase deocamdată de toate tradițiile și de falsa supunșenie, de curtenii lingușitori în public și veninoși în clipa când ea le întorcea spatele.

– Cred că va trebui să ne obișnuim cu manierele englezești, Nopsca, spuse ea.

Clementine

În seara aceea, Lady Crewe ezită o clipă înainte de a alege pe cineva care s-o însoțească pe Charlotte la cină. Micuța Baird era o făptură cam ciudată – mereu își găsea de lucru cu aparatul de fotografiat, dar după căsătoria lui Fred cu Augusta, urma să facă parte din familie. Cândva, Lady Crewe sperase într-o căsnicie mai avantajoasă pentru unica ei fiică, dar acum era mulțumită că măcar va avea un ginere. Familia Baird era una respectabilă, poate nu din cale afară

de inteligentă, dar, la douăzeci și patru de ani, Augusta nu-și mai permitea să facă mofturi. Edith Crewe se uită la Charlotte, care stătea lângă Augusta. Nu era câtuși de puțin o frumusețe, în schimb averea ei o făcea suficient de atrăgătoare. I se părea nedrept că banii sărmanei Adele Lennox îi reveniseră fiicei. Fred era îndeajuns de înstărit, dar averea Lennox ar fi însemnat mult pentru viitorul statut social al Augustei. Pe moment, Fred va beneficia și el de oarecare avantaje de pe urma banilor, dar odată cu căsătoria lui Charlotte, totul avea să se schimbe. Vedea că ambii prieteni ai lui Fred erau interesați. Hartopp părea cel mai potrivit – nu existau nici un fel de bârfe cum că ar fi întreținut relații cu o femeie măritată –, dar simțind nedreptatea care i se făcuse Augustei când își căutase zadarnic un soț timp de patru sezoane, Lady Crewe ridică din umeri aproape agasată și îi făcu semn cu mâna căpitanului Middleton.

După ce Lady Crewe își făcuse cunoscută hotărârea, Bay auzi un oftat undeva în stânga: căpitanul Hartopp nu era deloc încântat. În schimb, după zâmbetul lui Charlotte, Bay înțelese că și fata îl prefera pe el.

Îi oferi lui Charlotte brațul.

– Fotografia a ieșit bine, căpitane Middleton, spuse ea.

– Nici nu mă așteptam la altceva, domnișoară Baird. Îmi faceți impresia unei persoane competente.

Ea își ridică privirea, surprinsă.

– Competentă nu-i un cuvânt prea des rostit atunci când se vorbește despre o tânără. De regulă ni se spune că suntem desăvârșite.

– Un asemenea termen sugerează mai degrabă ceva ornamental și fantezist. Dumneavoastră, cu preocuparea pe care o aveți pentru fotografie și substanțe chimice, păreți un spirit practic și împărtășiți o pasiune care reprezintă o raritate printre tinerele din ziua de astăzi, zise Bay.

– De fapt, căpitane Middleton, unii dintre cei mai buni fotografi sunt femei. Nașa mea, Lady Hawarden, a avut o expoziție la Societatea Fotografică din Londra.

– Nu vă supărați. N-am vrut decât să vă fac un compliment. Eu, unul, aș prefera să fiu competent mai curând decât desăvârșit.

Charlotte tăcu, nu prea sigură dacă era sau nu supărată. Un valet îi trase scaunul și ea se așeză. Tocmai se pregătea să-i răspundă căpitanului Middleton, când auzi glasul lui Fred de cealaltă parte a mesei:

– Auzi, Mitten, mai ții minte cine a pictat tabloul cu fazanii din conacul Kevill? Seamănă leit cu cel din colț.

Charlotte se sili să nu-și trădeze reacția la auzul poreclei pe care i-o dădea fratele ei.

– Greuze[1], cred. L-a cumpărat bunicul din Italia.

Bay se aplecă spre ea.

– Mitten? întrebă el. De ce vă spune Fred așa?

– N-am idee, răspunse Charlotte, dar detest numele ăsta.

Se încruntă la fratele ei, care se străduia să-l impresioneze pe viitorul său socru cu colecția lui impresionantă de tablouri.

– Păcat, mie îmi place porecla mea. Mi s-a spus Bay[2], după calul care a câștigat Marea Competiție Națională. Avem același colorit. Din păcate, asemănarea se oprește aici.

– Din păcate?

– Eu n-am câștigat Competiția Națională, domnișoară Baird.

– Oh, asta v-ați dori?

Charlotte era uimită că el țintea atât de sus. Nu-i lăsase impresia cuiva dispus să facă eforturi.

– Bineînțeles.

Întoarse capul ca s-o privească.

– Și veți câștiga într-o bună zi?

– Sper că da. E posibil să-mi încerc norocul anul acesta. Totul depinde de cal, iar Tipsy e o luptătoare.

– Ah, da, faimoasa Tipsy.

– Sper că nu râdeți de mine, domnișoară Baird.

O privi cu o seriozitate care nu-i stătea în fire.

– Desigur, dumneavoastră nu călăriți, așa că nu vă pot acuza de neștiință. Credeți-mă totuși când vă spun: caii sunt niște ființe remarcabile. Când găsiți unul potrivit, așa ca Tipsy, e ca un suflet geaman. Ea mă înțelege cum nu m-a înțeles nici o ființă omenească până acum și nu mă va părăsi niciodată.

Își ridică paharul și-l bău până la fund.

– Poate că încă n-ați găsit femeia potrivită, căpitane Middleton, spuse Charlotte, dar, dându-și seama că fusese o replică prea îndrăzneață, se îmbujoră și adăugă: Cred că există câteva tinere care v-ar putea înțelege la fel de bine ca un cal, deși ar fi complet neajutorate pe un teren de vânătoare.

---

[1] Pictor francez (1725–1805) (n.tr.)

[2] Cal murg (n.tr.)

– Vă cred pe cuvânt, zâmbi Bay. Poate mă pricep mai bine să aleg cai decât femei. La un cal știi ce găsești, dar o femeie o vezi doar pe dinafară. În sufletul unui cal citești de prima oară când îl călărești, în schimb nu cred să fi cunoscut vreodată o femeie care să spună exact ce gândește.

– Totuși, căpitane Middleton, să nu uităm că un cal, chiar unul remarcabil ca Tipsy, nu poate să vorbească. Cine știe ce minciuni de circumstanță sau jumătăți de adevăr politicoase ar putea rosti calul favorit, dacă ar putea? Sau poate ați prefera o femeie care să nu scoată o vorbă, ci să vă privească într-o adorație mută, gata să se supună de îndată oricărei dorințe a dumneavoastră. Cred că nu v-ați născut în țara potrivită. Mă gândesc că, dacă ați merge la Constantinopol, acolo ați găsi genul de femeie pe care v-o doriți: în haremul sultanului.

– De-aș ști că e așa cum spuneți, aș porni într-acolo chiar în clipa asta, dar îmi închipui că până și sultanul găsește cu greu o femeie care să spună ce gândește.

– Mă tem că sunteți misogin, căpitane Middleton, și, indiferent ce vă spun eu, o țineți pe-a dumneavoastră.

– Posibil, domnișoară Baird, dar o să vă rog totuși să continuați. Îmi redați încrederea în sexul frumos.

Valetul îndepărtă farfuriile de supă, și Charlotte se întoarse ca să stea de vorbă cu fratele mai mic al Augustei, care ședea în cealaltă parte. Acesta avea ochi rotunzi și era foarte volubil, așa că în curând începu să-i povestească despre studiile lui la Keble College, unde se dovedise un susținător înfocat al mișcării Oxford[1]. După sufleu, când li se aduse peștele, Charlotte se întoarse din nou spre dreapta, dar constată că Bay asculta conversația purtată de cealaltă parte a mesei. Stătea încremenit, și Charlotte își zise că, pentru prima oară, îl vedea stând neclintit ca o statuie.

Lady Crewe i se adresă lui Fred:

– Întotdeauna mă uimesc numele pe care niște persoane cu judecată aleg să le dea copiilor. Ții minte cum, la un moment dat, toți își botezau fetele Aurora, după Aurora Leigh[2] a doamnei Browning? Azi-dimineață am primit o scrisoare de la Stella Airlie, în care îmi

[1] Mișcare religioasă a bisericii anglicane, asociată cu Universitatea Oxford și care milita pentru revenirea la vechile tradiții ale credinței creștine. (n.tr.)

[2] Titlul unui roman de Elisabeta Barrett Browning, care reprezenta una din principalele figuri literare ale epocii victoriene. (n.tr.)

spune că Blanche Hozier și-a botezat bebelușul Clementine. Păi ce fel de nume e ăsta? Sună ca o denumire de medicament. Fred, trebuie să-mi promiți că tu și Augusta veți alege niște nume englezești decente, pe care lumea să le poată pronunța. Nimic nu-i mai rău decât un nume cu rezonanță străină.

Fred dădea din cap energic, cu obrajii în flăcări. Charlotte vedea limpede că nu se simțea în largul lui. Pe mama lui Fred o chemase Leonie.

Tocmai voia să-i spună acest lucru căpitanului Middleton, intuind că acesta va fi mai mult decât încântat să i se alăture în a-l tachina pe fratele ei, dar observă că acesta stătea atât de țeapăn, încât avu senzația că, dacă l-ar atinge, s-ar fărâma în bucăți. Singurul semn de viață era o pleoapă care i se zbătea.

O clipă, Charlotte rămase tăcută, dar simțind privirea mătușii ațintită asupra ei, înțelese că trebuia să spună ceva. Mătușa o certa întotdeauna că nu știe să întrețină o conversație: „Unui bărbat îi place să audă în ureche susur de conversație feminină, care să nu-i pună prea mult mintea la încercare. Treaba ta e să-l faci să i se pară simplu să stea de vorbă cu tine". Pe Charlotte o mirase acest sfat, dat fiind că, din experiența ei, majoritatea bărbaților erau mai mult decât fericiți să-și audă sunetul propriei lor voci. Totuși, se aplecă spre căpitanul Middleton și spuse:

– Ce părere aveți, căpitane Middleton? După părerea mea, Clementine e un nume drăguț.

Spre surpriza ei, Chicken Hartopp i se alătură:

– Chiar așa, Middleton, tu ce părere ai? întrebă el atât de tare, încât în jurul mesei se așternu tăcerea.

Middleton tăcu o clipă, apoi zâmbi.

– Eu, unul, n-aș fi ales un asemenea nume, dar adevărul e că nu mă pricep decât la cai. Se întoarse spre Charlotte și continuă: Dumneavoastră ce credeți, domnișoară Baird?

Charlotte își dădu seama că Chicken Hartopp, mătușa ei și Lady Crewe ciuliseră urechile și că Middleton se străduia să-și păstreze zâmbetul pe buze.

Trase aer în piept și spuse:

– Îmi închipui că, de fapt, vreți să mă întrebați dacă un nume nu-i cumva și o profeție. Numele meu nu-i câtuși de puțin ieșit din comun, dar mă simt umilită când Fred îmi spune Mitten. Nu cumva așa vă simțiți și dumneavoastră, căpitane Hartopp, când vi se spune Chicken?

Observă că surâsul lui Bay nu mai era rigid și, încurajată, deși puțin jenată că-l tachinase pe căpitanul Hartopp, continuă:

– Când mergeți la curse, pariați cu aceeași încredere pe un cal pe care-l cheamă Treacle[1] ca și pe unul pe care-l cheamă Pegas? Cât de încrezător ați fi în diagnosticul pus de un doctor care s-ar numi Pain[2]?

Căpitanul Hartopp se pregătea să răspundă, dar Lady Crewe i-o luă înainte:

– Aici în sat avem un antreprenor de pompe funebre pe care-l cheamă Coffin[3]. Oare s-o fi gândit vreodată să-și aleagă altă profesie? Va trebui să-l întreb.

Conversația se îndreptă spre cameriste cu nume poloneze, spre judecători pe care-i cheamă Gallows[4] și spre un chirurg pe nume Saw[5]. Charlotte simți că momentul delicat, oricare ar fi fost motivul, trecuse.

Se întoarse spre Middleton, care se lăsase pe spătarul scaunului.

– Am auzit că la partida de vânătoare va participa și o față împărătească.

– Dacă vă referiți la regina Neapolelui, ea nu mai e regină, pentru că au alungat-o italienii, râse Middleton.

– Eu tot aș vrea să-i fac o poză. N-am în album pe nimeni cu rang mai înalt decât cel de conte. Cu o regină, fie și una detronată, aș da lovitura. Mă veți ajuta, căpitane Middleton?

El răspunse, privind o clipă spre obrazul îmbujorat al lui Chicken Hartopp, care stătea de cealaltă parte a mesei:

– Pentru dumneavoastră, domnișoară Baird, aș face orice, ba chiar m-aș strădui să mă fac plăcut celei mai vanitoase femei din Europa.

– Chiar așa? Credeam că lumea o consideră mai degrabă o femeie frumoasă.

Chicken Hartopp se aplecă spre ei.

– Regina Neapolelui are o slăbiciune pentru Middleton. A vrut să-l facă mai-marele grajdurilor regale. Eu, unul, n-aș fi refuzat așa o slujbă, dar îmi închipui că tu ai de unde să alegi, nu-i așa, Middleton?

---

[1] Melasă, în engleză, în original

[2] Suferință, în engleză, în original

[3] Sicriu, în engleză, în original

[4] Spânzurători, în engleză, în original

[5] Fierăstrău, în engleză, în original

Hartopp se aplecă spre Charlotte și ea simți pe obraz un strop minuscul de salivă. Involuntar, se trase înapoi.

– Nu mi-a surâs ideea de a fi la cheremul unei femei, fie ea și regină. Am alte lucruri de făcut. Îmi dau seama că vorbele mele mă fac să par lipsit de galanterie, spuse râzând Middleton.

– Oarecum, căpitane Middleton.

Charlotte tocmai voia să spună că măcar dădea dovadă de franchețe, când Hartopp se aplecă din nou spre ei.

– A fost o vreme, Middleton, când nimic nu-ți plăcea mai mult decât să fii la cheremul unei femei.

Remarca se nimeri într-un moment de pauză în conversația din jurul mesei. Lady Crewe chicoti amuzată.

– V-am auzit pomenind numele reginei Neapolelui, căpitane Middleton. Știați că sora ei, împărăteasa, a preluat Easton Neston de la Lord Hesketh pe timpul sezonului? Urmează să vâneze cu cei din clubul Pytchley. Înțeleg că își aduce zece cai.

– Nu numai cai, interveni Lady Lisle. Mi-a spus Lady Spencer că oriunde se duce, ia cu ea o maimuță, o vacă cu lapte și o haită de ogari. A fost nevoie să se facă tot felul de amenajări la Easton Neston. Se pare că unul dintre dormitoare va fi transformat în sală de gimnastică.

– Sală de gimnastică? La ce Dumnezeu îi trebuie așa ceva? întrebă uluită Lady Crewe.

– Împărăteasa e atât de mândră de silueta ei, încât face gimnastică în fiecare zi, răspunse Augusta. Am citit în *Illustrated London News* că a luat lecții de la un acrobat și că-și poate face caii să sară prin cercuri de flăcări.

Lady Crewe se ridică în picioare, făcând semn celorlalte femei s-o urmeze.

În timp ce Middleton se ridică să-i tragă scaunul lui Charlotte, palma lui îi atinse în treacăt umărul gol. Ea îi simți fierbințeala mâinii și se uită la el, surprinsă.

– Of, ce neîndemânatic sunt, domnișoară Baird, îmi pare rău.

Dar Charlotte își zise că nu avea deloc aerul că-i părea rău. O privi țintă și ea îi susținu privirea, simțind că ar fi dat dovadă de lașitate dacă s-ar fi uitat în altă parte. Într-un târziu, el zise râzând:

– Uitați-vă la mine, am maniere de grăjdar. Îmi îngăduiți să vă conduc până la ușă, domnișoară Baird?

Îi întinse brațul, cu o politețe exagerată. Charlotte îl atinse cu vârfurile degetelor și amândoi porniră în tăcere către ușă. Ea urcă

treptele ce duceau la salon încă simțindu-i atingerea pe umăr, aproape de claviculă.

Peria de păr

Peria se opri într-o șuviță încâlcită din părul atât de lung al împărătesei, încât îi ajungea mai jos de genunchi, obligând-o pe Fanny Feifalik, coafeza imperială, să se aplece aproape până la pământ ca să-l perie pe toată lungimea. Pentru spălat era nevoie de o duzină de ouă și de o sticlă de coniac. Părul îi atârna la fel de greu ca și când ar fi cărat un bebeluș în spinare, iar Fanny citi ușurarea de pe chipul stăpânei când i-l desprinse din agrafe la sfârșitul zilei. Uneori, împărăteasa stătea lungită în pat cu părul agățat în panglici de tavan, pentru a scăpa de povara lui.

În cele din urmă, Fanny se ridică. Părul împărătesei era neted și aranjat.

– Să vi-l prind în agrafe, Maiestate?

Elisabeta își înclină capul într-o parte și zâmbi propriei reflexii în oglindă.

– Nu, vreau să-mi țină de cald la noapte.

Se ridică în picioare și-și scutură capul, făcându-și părul să fluture în jurul trupului, ca o pelerină. Fanny se înclină până la pământ, spunând la fel ca întotdeauna:

– Îngenunchez la picioarele Maiestății Voastre.

– Mulțumesc, Fanny, poți pleca.

Coafeza imperială ieși din cameră retrăgându-se cu spatele, după cum era tradiția, ușor nesigură pe picioare, încă nedeprinsă cu ce se afla în jurul ei.

Elisabeta se așeză în fața oglinzii. I se păru că-i apăruse un rid nou sub ochiul stâng, ceea ce mama ei numea un „rid de veselie". „Să nu uitați niciodată că fiecare zâmbet vă lasă un rid pe față, fetelor." De fiecare dată când spunea asta, Elisabeta și surorile ei redeveneau pentru un minut serioase ca niște păpuși de porțelan, după care, inevitabil, una dintre ele pufnea în râs, făcând-o pe mama lor să ofteze și să spună: „Chipurile voastre vă asigură viitorul, să știți asta de la mine". Bineînțeles, mama avusese dreptate. În ziua aceea, la Bad

Ischl, totul se schimbase datorită chipului de cincisprezece ani al Elisabetei. Se dusese acolo într-o doară, ca s-o însoțească pe Helene, sora ei mai mare, aleasă de mătușa lor drept viitoare soție a fiului ei, împăratul. Dar Franz o văzuse pe Sisi și nu-l mai interesase nimeni altcineva. Pentru prima și ultima oară în viața lui acționase dintr-o pornire spontană. O alesese pe Sisi, pe timida Sisi, și nu pe Helene, mireasa potrivită, atât de pricepută în a spune ce se cuvenea; Helene, care avea întotdeauna un aer regal, chiar și când dormea.

Se gândi că era nedrept să facă riduri de veselie. Nu avusese prea multe motive de râs în ultima vreme. Se auziră zgârieturi la ușă, și Elisabeta simți mirosul maimuței încă înainte ca vietatea să dea năvală în încăpere.

Se gândi ce figură va face menajera englezoaică dând cu ochii de pata întunecată care se întindea pe fusta ei. Știa că era o cruzime din partea ei să râdă, dar simțea o mare ușurare să vadă o reacție spontană între atâtea atitudini pompoase și scorțoase. I se părea a fi un semn bun, care prevestea că va avea o ședere fericită aici, își zise ea. Își netezi pielea din jurul ochilor cu vârfurile degetelor. Ridurile vor apărea oricum, așa că poate era mai important să găsească un motiv de râs.

Se auzi un ciocănit în ușă. Intră contesa Festetics, uscățiva doamnă de companie unguroaică, cu părul pieptănat lins, cu capul plecat în piept și ușor adus în față, ca și când ar fi fost o vidră care taie valurile. Aducea o scrisoare.

– Maiestate, se înclină ea, întinzând plicul spre Elisabeta.

Scumpa mea Sisi,

Sper că ai ajuns cu bine și că reședința e pe placul tău...

Scrisoarea era de la Maria. Elisabeta simți cum se crispează. Dintre cele patru surori, Maria era cea mai apropiată ca vârstă de ea și de aceea se înțeleseră bine în copilărie, dar, la fel ca multe alte lucruri, și relația lor se schimbase după căsătorie. Helene pierduse cu demnitate șansa de a deveni împărătească, dar Maria era prea tânără ca să-și poată ascunde invidia. Situația se mai îndreptase când Maria se măritase cu regele Neapolelui, dar nici nu apucase bine să se bucure de statutul ei, că izbucnise revoluția. Acum era regină în exil, căsătorită cu un om pe care abia îl suporta și lipsită de copii care să-i aducă o consolare.

În aceste ultime luni am fost pusă la grea încercare, continua scrisoarea. *Când mă gândesc la bogățiile din Neapole, despre care credeam că-mi vor aparține pentru totdeauna... pentru ca acum să am parte de mici dovezi ale lipsei de respect. De exemplu, cu câteva zile în urmă, într-un salon de primire, ducesa de Savoia s-a bucurat de întâietate în defavoarea mea.*

Scrisoarea continua cu o listă de nemulțumiri și umilințe pe care Maria fusese silită să le îndure. La sfârșit era un post-scriptum:

Dar acum că ești aici, draga mea Sisi, sunt sigură că norocul îmi va surâde. Sper că o parte din strălucirea ta imperială se va răsfrânge și asupra mea.

Elisabeta puse deoparte scrisoarea. Lectura rândurilor primite de la Maria o obosise. Știa că sora ei avea nevoie de compătimire, dar Elisabeta era aproape iritată. De ce ar fi trebuit să se simtă vinovată că încă mai purta coroană?

Festetics tocmai îi spunea ceva în maghiară legat de dineul de a doua zi. Elisabeta simți cum îi revine buna dispoziție. Răspunse în aceeași limbă:

– Spune-i contelui Esterházy și prințului de Liechtenstein că mâine la dineu sosește și sora mea, Maria.

Cavalerii ei cu siguranță nu vor întârzia să-i facă curte Mariei. Max și Rudi, mereu încântători și atât de arătoși. Desigur, ea va rămâne pe veci ținta adorației lor necondiționate, dar nu va avea nimic împotrivă ca ei doi să flirteze puțin și cu Maria. Probabil că sora ei ducea teribil dorul unei astfel de distracții. Judecând după manierele olimpiene ale contelui Spencer, bărbații englezi habar nu aveau cum să flateze o femeie. Viața ei era mult mai plăcută de când Max și Rudi îi deveniseră *chevaliers servants*[1]. Faptul că erau nedespărțiți însemna că devotamentul lor necondiționat față de împărăteasă nu risca să fie umbrit de vreun scandal. Soțul ei, Franz Josef, făcuse în legătură cu cei doi una dintre rarele lui glume: „Am să-i numesc monarhia duală: un austriac și un ungur înhămați laolaltă în serviciul unei cauze nobile".

Se uită la ceas și constată că era abia trecut de ora zece. La ora asta, Franz stătea probabil într-unul din apartamentele lui din

[1] Însoțitori devotați ai unei doamne (n.tr.)

Hofburg, răsfoind documente de stat, cu lupa în mână. În primii ani de căsnicie, fusese geloasă pe maldărele acelea de hârtii. Îl aşteptau în permanenţă, de la cinci dimineaţa până la miezul nopţii, când împăratul mergea la culcare. În momentul în care îndrăznise să se plângă, el o privise de parcă i-ar fi vorbit în altă limbă. „Sunt împărat, asta-i munca mea." Văzându-l cât era de serios, ea bătuse în retragere, dar odată cu trecerea timpului, îşi dăduse seama că, deşi ţara nu avea nevoie ca el să aprobe fiece numire în serviciul public sau să semneze fiece document legat de administrarea vastului său imperiu, Franz nu se putea trezi dimineaţa sau merge la culcare seara fără muntele de hârtii reprezentând răspunderile sale. Cândva fusese geloasă pe timpul petrecut de el semnând rapoarte silvice din Carpathia[1], dar acum se gândea la teancurile acelea de hârtii legate cu panglică roşie cu un sentiment de recunoştinţă. Aplecat peste documentele imperiului, împăratul nu ridica privirea ca să-i reproşeze lui Sisi că-l lăsa singur.

Şi-l imagină în biroul său atât de spartan pentru un împărat din dinastia Habsburg, unde Franz Josef dormea în fiecare noapte pe un pat de campanie. Singura pată de culoare din birou era portretul ei, semnat de Winterhalter[2] şi agăţat deasupra mesei de lucru, portret în care împărăteasa avea părul ridicat într-un coc mare în creştet. Nu era chiar portretul ei favorit, dar Franz ţinea mult la el. Probabil că ajunsese să-l prefere femeii în carne şi oase. Măcar în tablou împărăteasa îi zâmbea. Fără îndoială că i se părea mai uşor să-i scrie soţului scrisori afectuoase, acum când se găseau bine mersi în ţări diferite. De la o asemenea distanţă, rutina invariabilă a lui Franz Josef i se părea o alinare, nu un motiv de supărare. Îi plăcea ideea de a şti unde se află soţul ei şi ce face în fiece moment al zilei, dar prefera să afle despre aceste lucruri din locul unde se afla acum, şi nu din postura de martoră a acelei monotonii zilnice.

Către sfârşitul scrisorii, pe Sisi o cuprinse un sentiment de afecţiune pentru soţul ei. Îşi zise că, dacă el ar fi aici, i-ar plăcea să-şi culce o clipă capul pe pieptul lui şi să-i simtă mâna caldă pe umăr. Dar nu mai mult de o clipă; atât, i-ar fi de ajuns.

Franz nu protestase când ea îi propusese să facă o călătorie în Anglia. De fapt, întâmpinase cu bucurie ideea, dublându-i suma

[1] Ţinutul dintre Carpaţi (n.tr.)

[2] Pictor german (1805–1863), cunoscut pentru portretele înfăţişând persoane din familia imperială (n.tr.)

necesară și oferindu-i trenul imperial ca să-și transporte caii. O clipă, Sisi se întrebă dacă nu cumva el chiar voise s-o vadă plecată, și se simți întru câtva ofensată. În momentul următor, alungă gândul ca fiind cu totul imposibil. Franz n-ar fi recunoscut nici față de sine însuși că ar fi ceva în neregulă cu căsnicia lor.

Sisi semnă scrisoarea, scriindu-și numele cu înfloriturile obișnuite, și o sigilă. Odată îndeplinită această îndatorire, îi îngădui contesei Festetics s-o culce în patul uriaș. Peste două zile urma să meargă la vânătoare.

Sera cu orhidee

A doua zi era duminică. La Melton exista o capelă particulară încă de când fusese construit conacul, în secolul al XVII-lea. Inițial, capela fusese o construcție austeră, aproape luterană în simplitatea ei, dar pasiunea lordului Crewe pentru stilul gotic se extinsese asupra întregului conac, și arhitectul, discipol al lui Pugin[1], transformase capela într-un tribut policrom la adresa supremei credințe anglicane. Ferestrele simple ale lucarnei fuseseră înlocuite cu o multitudine de vitralii multicolore descriind Arca lui Noe (Lord Crewe își dorise întotdeauna o menajerie). Dalele din pardoseală fuseseră înlăturate în favoarea unui pavaj din mozaic, alcătuit din cele mai moderne plăci, colorate cu vopsea pe bază de ceară, dispuse asemănător celor din catedrala Chartres. Fiecare strană avea o rozetă aurită, tavanul era din bârne generos pictate, cu garguie din lemn la fiecare ieșitură. Lordul Crewe se îmbogățise substanțial în urma dezvoltării vertiginoase a căilor ferate, așa că nu se uitase la bani și nu cruțase nici un efort. Mulți vizitatori comparaseră Melton – cel puțin, din câte auzise lordul – cu colegiul Keble sau chiar cu noua aripă a Palatului Parlamentului.

Dar splendoarea gotică a conacului Melton nu era pe placul tuturor. De fiecare dată când îngenunchea să-și spună rugăciunile pe o mică tapiserie înfățișând miracolul din Cana Galileei, Augusta își spunea cu amărăciune că opulența capelei era motivul pentru care zestrea ei era atât de modestă. Ca fiică de conte, Augusta sperase

[1] Arhitect englez din secolul al XIX-lea (n.tr.)

încă din copilărie să facă o partidă excelentă. Își făcuse intrarea în societate, în primul ei sezon, perfect pregătită să flirteze cu fii mai tineri, dar să-și păstreze totuși afecțiunea pentru fiul moștenitor. Din păcate, spre mirarea și nefericirea ei, descoperise că nimeni dintre cei care figurau într-un exemplar din *Burke's Peerage*[1] din camera ei de copil nu se înghesuia să-și treacă numele în carnețelul ei de bal. La sfârșitul primei veri, dansase cu câțiva baroneți, luase cina în compania mezinului unui viconte și făcuse o plimbare promițătoare prin sera din Syon Park alături de nepotul unui duce, dar nici unul dintre acești tineri nu încercase să ducă relația mai departe. În cel de-al doilea sezon, își pusese mari speranțe într-un pair irlandez, care-i acordase o deosebită atenție până când o revoltă a arendașilor îl obligase să se înapoieze pe domeniile sale. Îl așteptase să se întoarcă în anul următor, doar ca să afle că irlandezul se logodise cu una din surorile Drummond, care se întâmpla să beneficieze de o zestre de 50 000 de lire. Când se uita la mozaicul din aur și lapislazuli de deasupra altarului, înfățișând-o pe Fecioara Maria, Augusta nu-și putea stăpâni gândul că, dacă tatăl ei ar fi lăsat capela în starea ei inițială, lipsită de ornamente, la ora asta ea ar fost Lady Clonraghty. Fred o ceruse în căsătorie în cel de-al patrulea sezon, chiar în momentul în care Augusta începuse să se întrebe dacă nu cumva, la fel ca sărmana prințesă Beatrice, avea și ea să rămână fată bătrână, țintuită în casă pentru totdeauna. Desigur, prima oară îl refuzase, fiind esențial ca Fred să înțeleagă că ea nu era o pradă ușoară și că nu renunțase complet la speranța de a obține un titlu. Dar Fred era atât de entuziasmat la gândul de a-și câștiga o mireasă din aristocrație, încât se ținuse scai de ea la fiecare bal, solicitându-i fiecare dans, pe cât îi permiteau regulile bunei-cuviințe, străduindu-se să-i aducă întotdeauna din sala de mese înghețata de piersici la care ea râvnea atât de mult. Deși Fred nu era aristocrat și nici din cale-afară de prezentabil, totuși avea o genealogie mai mult decât respectabilă, iar defectele înfățișării și siluetei lui erau cumva mascate de strălucirea uniformei gărzilor regale. Kelvedon, domeniul Baird de la granița cu Scoția, nu era la fel de vast ca Melton, dar, grație romanelor lui Sir Walter Scott, amplasamentul lui și vechiul turn ascuțit deveniseră foarte la modă. Societatea de la graniță nu era chiar atât de vestită încât să se arate indiferentă față de importanța unei oarecare Lady Augusta Crewe. Nu făcea chiar partida la care visase, dar era de o mie

[1] Ghid genealogic și heraldic al familiilor nobile și istorice din Marea Britanie (n.tr.)

de ori mai bine să fie stăpâna domeniului Kelvedon decât îngerul domestic al vreunei parohii de țară. Fred avea o moșie de 20 000 de acri și un venit de 10 000 de lire pe an. Era suficient ca să-și poată permite o casă în oraș pe timpul sezonului, întrucât, deși Augusta era o admiratoare a lui Walter Scott, nu ținea să mucegăiască pe veci la poalele dealurilor scoțiene, precum *Mireasa din Lochinvar*[1].

Păcat că familia avea să piardă averea Lennox odată cu căsătoria lui Charlotte. Fred îi mărturisise că, după moartea tatălui său, reușise să pună deoparte o sumă substanțială, trăind din dobânda la moștenirea surorii lui. Casa din Bruton Street și renovarea conacului Kelvedon fuseseră plătite din averea Lennox, astfel încât moștenitoarea să ducă un trai pe măsura rangului ei. Bineînțeles că acest stil de viață ar fi continuat și dacă moștenitoarea rămânea nemăritată, dar Augusta nu credea că Charlotte, în ciuda excentricităților ei, va rămâne multă vreme necăsătorită.

Era limpede că Hartopp îi făcea curte, însă Augusta remarcase expresia de pe chipul fetei atunci când Bay o condusese la supeu. Fără îndoială că Middleton era un bărbat atrăgător. Augusta observase și că era un excelent dansator, deși pe ea n-o invitase niciodată. Totuși, era un pretendent total nepotrivit, și numai o fată naivă și lipsită de experiență ca Charlotte nu și-ar fi dat seama de asta. Augusta se gândi – nu pentru prima dată – ce norocoasă era Charlotte s-o aibă pe ea drept mentor. Fără îndrumarea Augustei, cât de ușor ar fi putut Charlotte să se lase sedusă de vorba meșteșugită și de pasul agil al lui Bay Middleton, îndepărtându-se de partida excelentă care, fără îndoială, o aștepta. Nu că era vreo grabă, dar perspectivele lui Charlotte ar fi fost mult mai bune după un sezon sau două petrecute sub tutela Augustei.

Augusta nu era singura membră a congregației neatentă la tânărul preot care ținea o predică pornită din suflet pe tema iubirii frățești. Onorabilul Percy, fratele mai mic al Augustei, era un tractarian[2] înfocat și, judecând după anteriul sofisticat al preotului și după citatele alese, acesta avea aceleași opțiuni. Lord Crewe admira, ca de fiecare dată, procesiunea de lei, elefanți și zebre suite pe pereți, grăbite să ajungă la adăpostul Arcei. Soția lui, care-i stătea alături, se întreba dacă Lady Spencer va organiza o recepție în onoarea

[1] Poem de Walter Scott, renumit romancier și poet scoțian din secolul al XIX-lea (n.tr.)

[2] Membru al mișcării religioase inițiate în cadrul Universității Oxford în secolul al XIX-lea (n.tr.)

împărătesei Austriei. Nu-și putea stăpâni curiozitatea. În strana din spatele lor, Lady Lisle se gândea la dejun.

Fred se întreba dacă ar fi fost cazul să-și comande un veston cu umeri, după noua modă din America, așa cum îi sugerase croitorul său, iar Charlotte încerca să-și dea seama dacă senzația de înțepături în ceafă însemna că Bay ședea în strana din spatele ei.

Așa și era. Bay nu se trezise cu intenția de a veni la slujbă, dar când îl văzuse pe Hartopp în redingotă și cu cartea de rugăciuni în mână, își dăduse seama că și el ar putea obține niște beneficii din comuniunea cu Atotputernicul. Făcuse tot posibilul să se așeze în spatele lui Charlotte și-și dădea silința să cânte cât putea de tare. Se întreba dacă va întoarce capul, însă ea rămase întoarsă cu spatele.

În spatele bisericii, servitorii savurau acest răgaz. Când ești în picioare încă din zorii zilei ca să faci focul prin camere, o jumătate de oră de stat jos și de ascultat predici despre importanța milei creștine era într-adevăr un semn divin.

După slujbă, toți se împrăștiară care încotro. Lordul Crewe se duse în sala de arme, Lady Crewe și Lady Lisle luară trăsura ca să viziteze un sătean bolnav, onorabilul Percy rămase să schimbe o vorbă cu vicarul despre o traducere din Iosif, de curând achiziționată, iar Augusta și Fred se duseră să vadă dacă înghețase lacul. Cameristele se ridicară în picioare, cu genunchii trosnind, și așteptară ca Charlotte, Bay și Hartopp să iasă din capelă.

Charlotte păși grăbită. Nu avea de gând să mai zăbovească, dar dacă cineva ar fi oprit-o din drum, atunci n-ar fi fost vina ei. Urcă șirul de trepte care lega capela de conac. Erau paisprezece trepte, și când ajunse pe cea de a treisprezecea, auzi glasul lui Bay:

– Domnișoară Baird, cred că a sosit momentul.

Ea se opri în loc și întoarse capul.

– A sosit momentul pentru ce? întrebă ea, deși știa la ce se referea.

Bay urcă în fugă treptele, două câte două, parcă încercând să scape de Hartopp. Ajungând lângă ea, îi spuse:

– Sper că n-ați uitat de biata Tipsy. Toată dimineața s-a făcut frumoasă.

– Mă îndoiesc sincer că voi putea surprinde cum se cuvine o asemenea minunăție, râse Charlotte, dar voi încerca să vă fotografiez pe amândoi, dacă promiteți s-o faceți să stea nemișcată.

– Excelent!

Bay se întoarse spre Hartopp, care rămăsese pe primele trepte, vizibil nemulțumit de conversația lor glumeață.

– Chicken, bătrâne, ce-ar fi s-o ajuți pe domnișoara Baird să-și care echipamentul, în timp ce eu o aduc pe Tipsy în fața conacului?

Hartopp ezită, dar când Charlotte spuse: „Oh, ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, căpitane Hartopp", o urmă ascultător.

– Mare tupeu are Middleton că vrea să-i fotografiați iapa, zise Hartopp în timp ce suiau amândoi scările spre fosta cameră de copii. Are o părere mult prea bună despre animalul ăsta.

– Oh, nu mă deranjează. În plus, chiar vreau să-l fotografiez pe căpitanul Middleton și presupun că va fi mult mai cuminte în prezența calului.

Intrară în camera copiilor și Hartopp zări pe masă fotografia de grup făcută de Charlotte cu o zi în urmă. O studie cu luare-aminte și observă că singurul care zâmbea spre aparat era Bay.

– Middleton pare foarte mulțumit de sine în poza asta, spuse îmbufnat Hartopp.

Charlotte întoarse capul de la raftul cu plăci fotografice.

– Nu mulți sunt în stare să zâmbească așa într-o fotografie. Faptul că trebuie să stai nemișcat face ca și expresia cea mai naturală să pară forțată.

Luă o placă și se duse cu ea la fereastră, ca s-o examineze.

Hartopp nu răspunse imediat. Continua să privească fix fotografia, din ce în ce mai roșu la față, trăgându-se de favoriți cu degetele lui groase. Pieptul îi tresălta, întinzându-i butonierele vestonului. În cele din urmă vorbi, bolborosind grăbit cuvintele:

– Domnișoară Baird, Charlotte, dacă-mi dai voie să-ți spun așa, probabil ți-ai dat seama că în ultimele luni am ajuns să te admir nespus de mult. Admirația mea este atât de mare, încât mă obligă să fac un pas care poate părea prematur, dar pe care, după multă cumpănire, am decis că nu-l mai pot amâna. Vezi bine că mă aflu într-un punct al vieții în care un bărbat simte nevoia să-și întemeieze o familie, și nu există nimeni pe lume pe care aș vrea...

Se întrerupse auzind exclamația încântată a lui Charlotte, care era limpede că nu auzise nici un cuvânt din ce spusese el:

– Oh, ia priviți! Căpitanul Middleton și-a pus calul să se ridice în două picioare! Să știți că o să cadă!

Fata își lipi nasul de fereastră. Hartopp oftă și-și drese glasul, pregătindu-se s-o ia de la capăt.

– Domnișoară Baird, Charlotte, dacă-mi dai voie...

– Putem vorbi în timp ce coborâm, spuse Charlotte, care tocmai își lua aparatul foto și plăcile. Trebuie să ne grăbim. Mă tem că, dacă nu mergem jos să-l potolim, căpitanul Middleton o să-și rupă gâtul.

– Oh, nici o șansă! zise cu părere de rău Hartopp.

Dar Charlotte nu-l auzi, așa că-i puse în brațe trepiedul.

Afară Bay se fălea, învârtindu-și calul pe loc, de parcă s-ar fi aflat în arena unui circ. Văzu chipurile palide ale cameristelor, cu nasurile lipite de ferestre, și nu rezistă tentației de a sări cu picioarele pe șa, ținându-se drept în timp ce iapa mergea la trap în cerc. Apoi se aplecă și, ținându-se de bordura șeii, își făcu vânt, proptindu-se în mâini. Reuși să facă astfel două ture, după care reveni la poziția normală. Auzi un vag ropot de aplauze venind din casă și se înclină ușor în fața spectatorilor.

– Oh, speram să mai rămâneți puțin în poziția asta. Ar fi ieșit o poză minunată.

Charlotte stătea pe treptele de la intrare, instalându-și echipamentul, cu Hartopp alături, furios la culme.

– Eh, făceam și eu pe grozavul! Nu vreau să întinez renumele lui Tipsy cu giumbușlucurile mele.

Bay sări jos și bătu ușor grumazul iepei.

Charlotte îi făcu semn căpitanului Hartopp unde să pună trepiedul.

– Dacă ați putea trage afară piciorul acela, ar fi perfect. Vă mulțumesc din suflet. Acum sunt gata să imortalizez calul acesta excepțional.

– Ei bine, dacă nu vă mai pot fi cu nimic de folos, poate îmi veți permite să mă retrag; am de scris câteva scrisori.

Hartopp nu așteptă ca Charlotte să-i răspundă, ci se îndreptă spre casă.

Bay făcu un gest cu cravașa în direcția siluetei care se îndepărta.

– Ce i-ați făcut lui Hartopp, domnișoară Baird? Are un aer de-a dreptul fioros. S-a oferit cumva să facă din dumneavoastră doamna Hartopp și l-ați refuzat râzând strengărește? Nu știam că sunteți într-atât de lipsită de inimă. Să știți că trebuie să vă îndulciți refuzurile cu niște complimente de circumstanță, ca să alinați mândria rănită a unui bărbat. Bietul Chicken, e bosumflat de-a binelea.

– Nu fiți absurd. Fără îndoială, căpitanul Hartopp a decis că are lucruri mai importante de rezolvat decât să vă privească făcând tot felul de giumbușlucuri pe spinarea calului.

– Ei, dacă așa spuneți dumneavoastră... dar să știți că mie mi-a făcut impresia că e dezamăgit în dragoste.

Charlotte șovăi; bineînțeles că Bay glumea, și totuși, supărarea lui Hartopp era reală. Dar cum ea nu-l încurajase niciodată, nici nu putea fi făcută răspunzătoare de sentimentele lui.

– Deci, căpitane Middleton, credeți c-o puteți convinge pe Tipsy să stea nemișcată?

– Fără îndoială. Cum doriți să stăm?

Charlotte îi privi. Și-l imaginase pe Bay stând călare, dar văzându-l alături de cal și observând cum o privea pe Tipsy, își dădu seama că aceasta era imaginea pe care și-o dorea.

– Ce-ar fi să rămâneți așa cum sunteți, cu mâna pe frâu?

Își vârî capul sub pânza aparatului și privi imaginea răsturnată. Mișcă puțin aparatul astfel încât calul și călărețul să fie în centrul cadrului. Apoi, scoțând capul de sub pânză, spuse:

– Nu uitați, când ridic mâna, vreau să stați nemișcat cât timp spuneți în gând un *Tatăl nostru*. Dacă vă mișcați, ori dumneavoastră, ori Tipsy, fotografia va ieși neclară.

– Vom sta ca două stane de piatră. Nu-i așa, Tipsy?

Charlotte își ridică privirea spre cer și văzu un șir de nori îndreptându-se spre soarele firav de iarnă. Trebuia să facă fotografia înainte să dispară soarele. Își vârî iar capul sub pânză, rămase neclintită și ridică mâna.

Tocmai ajunsese la „Și ne iartă nouă greșalele noastre", când un glas îi întrerupse șirul gândurilor:

– Oh, ce scenă încântătoare! Draga de Mitten fotografiindu-l pe Middleton alături de iubirea vieții sale.

Charlotte îl îndemnă în gând pe Bay să nu se miște încă zece secunde, când fotografia avea să fie gata. „Că a ta este împărăția, slava și puterea."

– Iubirea vieții căpitanului Middleton e un cal? Asta-i culmea! răsună în spatele ei glasul Augustei.

Charlotte era decisă să nu se lase distrasă de la ceea ce făcea. „Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin." I se păru că Bay se încruntă. Scoase capul de sub pânză și-i văzu în spatele ei pe cei doi logodnici. Se întoarse spre Fred:

– Zău așa, Fred, de câte ori ți-am spus să nu-mi distragi atenția când fotografiez! Nici ție nu ți-ar plăcea să încep să vorbesc când duci pușca la ochi.

– Asta-i cu totul altceva, Mitten. Trasul cu pușca e o treabă serioasă.

– Și ce, fotografia nu-i? Atunci de ce nu încerci și tu să faci o poză, Fred? S-ar putea să constați că-i ceva mai complicat decât să ațintești o armă asupra unei păsări și să apeși trăgaciul.

Fred făcu un pas spre ea.

– Zău? Mie mi se pare că tot ce faci e să îndrepți aparatul spre cineva sau ceva și să apeși butonul declanșator. Ce atâta pricepere?

Bay interveni pe un ton voit plângăreț:

– Putem continua, domnișoară Baird? Tipsy a început să dea semne de nervozitate. La grajduri e ora mesei și nu vrea să rateze sacul cu ovăz.

– A pozat minunat, nu i s-a clintit nici un mușchi, spuse Charlotte.

– Este teribil de orgolioasă, a vrut ca poza să fie conformă cu realitatea.

Bay încălecă pe Tipsy și, dându-i ușor pinteni, porni în galop spre grajduri.

Charlotte rămase în capul scărilor împreună cu Fred și cu Augusta. După o scurtă tăcere, Fred zise:

– Tu și Middleton păreți amici de când lumea.

– Mi se pare un tip amuzant.

– Sigur că e amuzant, doar e renumit pentru asta și pentru talentul lui de dansator, dar trebuie să te previn, Mitten, că e și ceea ce se cheamă un fustangiu.

Fred rostise cuvântul „fustangiu" cu glas șoptit, parcă pentru a-l face mai puțin șocant.

– Fred, am impresia că de pe lista calităților căpitanului Middleton ai omis faptul că e și cel mai bine îmbrăcat ofițer al Gărzilor. Nu el ți l-a recomandat pe croitorul său? întrebă Charlotte.

– Nu văd ce legătură are asta cu ceea ce spuneam, se bâlbâi Fred. Pur și simplu încercam să te previn că trebuie să fii atentă în privința lui. Și mie îmi place tipul, e ofițer ca mine și unul dintre cei mai buni călăreți din țară, dar nu-i bărbatul potrivit.

Charlotte trânti cu zgomot trepiedul.

– Potrivit pentru ce? întrebă ea.

– Pentru tine, evident! exclamă Fred.

– Deci, vrei să spui că e suficient de potrivit pentru tine, pentru contele Spencer și pentru regina Neapolelui, dar nu și pentru mine. Nu înțeleg, Fred, zise Charlotte, simțind cum se îmbujorează.

Fred vru să răspundă, dar Augusta îi puse o mână pe braț.

– Dragul meu Fred, ce-ar fi să duci sus echipamentul surorii tale? Mi-ar plăcea să-i arăt sera de orhidee înainte de dejun.

Atât fratele, cât și sora se supuseră fără prea mare tragere de inimă. Fred mai avea multe să-i spună lui Charlotte despre cât de nepotrivit era Bay Middleton, iar Charlotte nu avea nici un chef să admire orhideele alături de Augusta, dar nici unuia dintre ei nu-i venea o idee de evadare. Charlotte îi întinse lui Fred trepiedul și aparatul, păstrând doar placa cu fotografia pe care tocmai o făcuse; se temea că Fred ar fi putut s-o scape din mână. Augusta o luă de braț și o trase spre grădina împrejmuită cu un zid, unde fusese construită sera de orhidee.

– Îndrăznesc să spun că niciodată n-ai văzut o seră de orhidee într-o reședință particulară. Tatei i-a venit ideea după ce a vizitat grădina botanică din Kew. Îi plac atât de mult plantele exotice, încât n-a avut liniște până nu și-a făcut propria seră de orhidee.

Străbătură grădina de zarzavat, acum înghețată, cu verze înnegrite și sparanghel înalt, și se îndreptară spre pavilionul rotund de sticlă aflat lângă peretele de miazăzi.

Augusta deschise ușa și amândouă exclamară când le izbi în față aerul cald și umed. Un fir de orhidee atinse obrazul lui Charlotte și ea îl dădu deoparte, remarcând petalele reci și cerate, complet lipsite de parfum.

– Îți plac orhideele, Charlotte? Desigur, colecția tatei e renumită. Aici se găsesc specimene aduse tocmai din regatul Sarawak.

– Doamne! Am doar o idee foarte vagă unde s-ar afla Sarawak, și mi-e greu să-mi imaginez cât de departe este.

– Da, departe, dar nu și pentru tata, care n-a cruțat nici o cheltuială ca să-și procure cele mai alese exemplare.

În tonul Augustei se ghicea limpede amărăciunea.

Se lăsă tăcerea. Privind cu atenție în jur, Charlotte decise că Lord Crewe ar fi făcut bine să-și cheltuiască banii pe altceva. Nu-i plăceau tulpinile contorsionate care o înconjurau; i se părea că orhideele seamănă cu niște monarhi în exil, splendoarea lor fiind complet nepotrivită cu noul domiciliu.

Augusta culese o floare de un trandafiriu intens și începu să mângâie petalele răsfrânte cu un deget vârât în mănușa din piele de ied.

– Întrucât vom deveni surori, Charlotte, și fiindcă tu nu ai nici mamă, nici surori, socot de datoria mea să-ți dau câteva sfaturi.

– Foarte amabil din partea ta, Augusta, numai că uiți de mătușa Adelaide, care e foarte conștiincioasă.

– Poate, dar Lady Lisle a stat ani buni departe de societatea londoneză și, cu toate că e, fără îndoială, o companie încântătoare,

judecata ei pe anumite teme e oarecum depășită. A rămas cumva în afara curentului și nu înțelege toate posibilele primejdii care-ți stau în cale.

– Primejdii? repetă Charlotte.

– Sigur, va fi mai simplu când vei locui cu noi. Voi fi în permanență la dispoziția ta ca să te îndrum. Am mult mai multă experiență în astfel de probleme.

– Bine, Augusta, dar ești cu numai patru ani mai mare decât mine.

– De fapt, doar trei, dar acești trei ani m-au făcut conștientă de capcanele care-ți stau în cale. Știu ce ușor e să fii ademenită pe căi greșite.

– Ademenită pe căi greșite? zâmbi Charlotte. Nu cumva vrei să-mi mărturisești o indiscreție? Ce palpitant! Fred știe?

Se auzi o plesnitură – Augusta strivise bulbul trandafiriu al orhideei.

– Vorbeam despre tine, Charlotte, după cum sunt convinsă că ți-ai dat seama. Despre tine și căpitanul Middleton.

– Ar trebui să fii mai atentă cu orhideele tatălui tău. Era un exemplar superb până să începi tu să te joci cu ea, spuse Charlotte.

Augusta oftă, apoi vorbi rar, cu un aer de răbdare infinită:

– Poate că mai devreme Fred nu s-a exprimat cum se cuvine, dar trebuie să înțelegi că nu voia decât să te protejeze.

– Să mă protejeze de ce? Am dansat cu Middleton o singură dată, am stat lângă el la masă tot o singură dată și l-am fotografiat de două ori. Nu m-am culcat cu el, iar cea mai mare parte a conversațiilor noastre au fost despre calul lui. Sincer vorbind, dacă așa arată un fustangiu periculos, atunci sunt foarte dezamăgită.

– Căpitanul Middleton e faimos în privința asta. A avut relații apropiate, poate chiar prea apropiate, cu o femeie măritată. Numele ei a fost rostit la cină aseară: Blanche Hozier. Nu se poate să nu fi observat reacția lui Middleton când mama a pomenit numele ei. Cred că legătura lor s-a încheiat, dar nu despre asta-i vorba.

– Dar eu nu sunt măritată și nici căpitanul nu-i însurat. Întâlnirile noastre se petrec în public și, deocamdată, n-am pomenit nimic despre Gretna Green[1]. Nu știu nimic despre Blanche Hozier, dar dacă purtarea căpitanului Middleton a fost așa de șocantă, atunci mă surprinde că a fost invitat aici, la Melton.

[1] Sătuc în sudul Scoției, vestit pentru căsătoriile dintre mirii fugari (n.tr.)

Charlotte își ridică bărbia într-o atitudine sfidătoare.

Augusta îi adresă o privire menită să exprime compasiunea unei surori.

– Oh, draga mea, de asta mă și temeam. Acum îi ții partea, și asta pentru că ți-a răscolit emoțiile. Ai prea puțină experiență în ceea ce privește bărbații, și când un tânăr atât de înzestrat cum este căpitanul Middleton te copleșește cu politeți, devii complet vulnerabilă. Fără îndoială, îți închipui că-l interesezi. Dar scumpa și naiva mea Mitten, acesta e un bărbat atras de femei măritate. Și atunci de ce l-ar interesa o fată complet nesofisticată și lipsită de experiență, dacă nu pentru că moștenești o avere considerabilă? Mă tem că domnul căpitan Middleton, care, din câte știu, provine dintr-o familie modestă, e un vânător de zestre.

Charlotte tare ar fi vrut să smulgă una din orhideele de Sarawak și s-o înfigă în ochii bulbucați ai viitoarei ei cumnate, dar își păstră cumpătul, imaginându-și că în locul Augustei era un pechinez grăsan cu o umbreluță în mână.

– Un vânător de zestre? Augusta, nu văd din ce motiv ar merita căpitanul Middleton această etichetă. Vrei să zici că pe căpitanul Hartopp nu-l interesează banii mei sau că tu și Fred ați fi la fel de nerăbdători să mă faceți părtașă la viitorul vostru paradis domestic dacă aș fi o rubedenie săracă? Se prea poate ca Middleton să fie atras doar de averea mea, dar dacă așa stau lucrurile, atunci reușește să ascundă asta infinit mai bine decât toți ceilalți.

Augusta, fără îndoială cu gândul la diamantele Lennox și la cât de distinsă ar fi arătat cu ele în ziua nunții, puse o mână pe brațul lui Charlotte, cu un aer împăciuitor.

– Nu trebuie să ne certăm, Charlotte. Eu nu-ți vreau răul. Fiecare fată are dreptul să flirteze nițel. Tot ce te rog eu e să-ți amintești că Bay Middleton poate fi un minunat partener de dans și un încântător subiect de fotografie, dar nu-i o partidă serioasă. Nu vreau să te compromiți. Cu harurile tale, te-ai putea mărita cu cineva care are o poziție mult mai importantă, cu un bărbat al cărui statut îți va conferi și ție un rol în viață. Am planuri mari cu tine pentru sezonul viitor. Dacă la sfârșitul anului nu ajungi contesă sau măcar marchiză, voi fi foarte dezamăgită.

Charlotte se simți dintr-odată foarte istovită. Nu nădăjduia să-i poată explica Augustei că dezamăgirea ei era inevitabilă. Și asta pentru că singura convingere la care ajunsese în urma conversației lor

era aceea că nu se va mărita în veci cu un bărbat ales de viitoarea ei cumnată.

– Mi-ai oferit sfaturi cu mare generozitate, Augusta, și aș îndrăzni să spun că nu există recomandări mai bune pentru o fată care vrea să facă o partidă strălucită. Acum însă te rog să mă scuzi, dar trebuie să duc placa asta în casă, altfel mă tem că umezeala o s-o deterioreze.

Augusta zâmbi, dezvelindu-și dinții de sus, ieșiți în afară ca la un iepure.

– Desigur, știu cât ții la îndeletnicirea asta a ta. Am vrut doar să avem o mică discuție înainte să faci și alte fotografii cu căpitanul Middleton.

Dar Charlotte ajunsese deja la ușă, nerăbdătoare să tragă în piept aerul rece al iernii.

Nu avusese intenția să se înapoieze la conac trecând pe lângă grajduri, dar se trezi străbătând curtea. Grajdurile erau singura parte a conacului Melton care nu beneficiaseră de stilul gotic. Deși Lordul Crewe pomenise ceva despre înlocuirea ceasului de la grajduri cu o clopotniță cu figurine rotative, arhitectul nu se lăsase convins să ducă la bun sfârșit acest proiect.

Cum era începutul sezonului de vânătoare, toate boxele erau pline. Charlotte se uită după silueta cafenie și lucioasă a lui Tipsy, dar erau atâția cai acolo, încât nu reușea să facă deosebirea între ei. Aproape traversase curtea, când îl zări pe Bay. Stătea lăsat pe vine, încercând să prindă un bandaj la piciorul iepei. Își scosese vestonul și-și suflecase mânecile, dezvelindu-și brațele vânjoase și pline de pistrui. Charlotte îl urmări din ochi câteva minute, timp în care el legă strâns bandajul, apoi își liniști iapa, care tropăia pe loc și fornăia nemulțumită. Dar după ce Bay îi vorbi în șoaptă la ureche și o lăsă să-i lingă mâna, iapa se potoli.

Charlotte îl îndemnă în gând să se întoarcă. În cele din urmă, el privi peste umăr și o văzu, cu placa în mână. Veni în fugă spre locul unde se oprise ea, sub arcada grajdurilor.

– Să nu-mi spuneți că e deja gata? Ați venit să i-o arătați lui Tipsy?

Charlotte clătină din cap.

– Chiar dacă procesul durează mult mai puțin ca altădată, totuși nu-i chiar atât de rapid. Veți avea fotografia diseară, dacă nu intervine altceva. Nu, am venit încoace ca să scap de Augusta. Mi-a dat sfaturi ca de la soră la soră, și mi-am dat seama că ce-i prea mult strică.

Bay își trecu o mână prin păr, și Charlotte observă cum i se reliefează mușchii antebrațului.

– Ce fel de sfaturi? întrebă el și, cum Charlotte nu răspunse imediat, adăugă: După cum v-ați îmbujorat, îmi dau seama că vă sfătuia în legătură cu mine. Am dreptate?

Fără să ridice ochii, Charlotte dădu deoparte un fir de pai cu vârful botinei.

– E foarte preocupată de viitorul meu.

– Și, dacă-mi dați voie să ghicesc, socotește că viitorul dumneavoastră nu trebuie să se lege de un degenerat ca mine?

– Nu cred că a folosit cuvântul „degenerat". Mai curând cred că a spus că sunteți „nepotrivit".

Bay râse și-și întinse brațele în lături.

– Dar dumneavoastră ce spuneți, domnișoară Baird? Sunteți de acord cu Lady Augusta? Urmează să fiu azvârlit în afara societății?

Charlotte își ridică fruntea și-l privi în ochi.

– Eu constat că rareori sunt de acord cu Augusta.

– Slavă Domnului! Totuși, în anumite privințe are dreptate. Chiar sunt nepotrivit – nu sunt bogat și, cu toate că sunt un gentleman, n-o să-mi găsiți numele în *Debretts*[1]. Nu sunt genul de bărbat care să le facă fericite pe mamele de fete.

– Singurul avantaj de a fi orfană de mamă, îl întrerupse Charlotte, e că-ți faci singură o părere despre oameni.

– Așa s-a întâmplat cu dumneavoastră?

– Cred că da.

O clipă, tăcură amândoi, apoi vorbiră deodată, Charlotte spunând: „Trebuie să merg înăuntru să mă schimb", iar Bay: „Mă bucur sincer că ați venit la Melton. După balul contelui Spencer mi-am dorit să vă revăd. Măcar să mă revanșez după ce v-am stricat rochia. Sper că m-ați iertat".

– Eu v-am iertat, însă nu și croitoreasa mea, declară cu dezinvoltură Charlotte, dar văzând expresia de pe chipul lui Bay, coborî vocea: Am impresia că în seara aceea erați cu gândul în altă parte, căpitane Middleton, și acel lucru v-a descumpănit.

Bay își trecu din nou mâna prin păr, și Charlotte constată cu surprindere că nu se simțea în largul lui.

– Aveți dreptate, eram cu gândul în altă parte, însă trebuie să vă spun, domnișoară Baird, că acum e de domeniul trecutului.

[1] Ghid al noii nobilimi, publicat la editura cu același nume (n.tr.)

O privea în ochi. Charlotte își încleștă degetele pe placa fotografică. Se simțea deopotrivă emoționată și alarmată. Se sili să surâdă și spuse:

– Oh, croitoreasa mea va fi încântată să afle acest lucru.

Dar Bay nu-i răspunse la surâs.

– Am avut norocul să vă întâlnesc în seara aceea. Nici nu vă pot spune ce norocos am fost. Ați avut dreptate, îmi pierdusem cumpătul, dar mi-am revenit.

Charlotte simți cum se înroșește până în vârful urechilor.

– Nu-mi dau seama cum v-am ajutat, dar îmi pare bine că am făcut-o.

– Serios? Cred că sunteți singura care mă poate ajuta. Mi-aș dori nespus să vă pot oferi și eu ceva în schimb.

Charlotte ar fi vrut să-i spună că deja îi oferise foarte mult – sentimentul unui viitor posibil, care ar fi putut însemna mai mult decât sperase –, dar nu-și găsea cuvintele. Îi privi brațele și văzu că i se zbârlise fiecare fir de păr. Ar fi vrut să-l mângâie. Își dădea seama că niciodată nu atinsese un bărbat. Aproape fără voia ei, făcu un pas spre el. El dădu să ridice brațele, ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar, în același moment, în spate răsună tropot de copite și amândoi se traseră deoparte. Dând cu ochii de Bay, valetul în livrea albastră își struni calul și descălecă.

– Căpitane Middleton? Am o scrisoare pentru dumneavoastră din partea contelui. Mi-a spus să aștept să-mi dați răspuns.

Valetul scoase de la oblânc o scrisoare pe care i-o dădu lui Middleton.

Bay rupse sigiliul și citi repede mesajul. Se încruntă ușor și își vârî mâna în buzunarul pantalonilor de călărie, scoțând o jumătate de sovereign.

– Cred că ai gonit ca vântul și ca gândul să ajungi atât de repede. Contele zice că mi-a scris la ora 12 și acum e abia 12 și un sfert. Spune-i Excelenței Sale că voi veni la Althorp azi după-amiază, dar în ritmul meu. N-am de gând să-mi omor calul ca să-i fac lui hatârul.

Aruncă valetului moneda.

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

Bay se întoarse spre Charlotte, clătinând din cap.

– Am fost întrerupți în chipul cel mai nefericit, domnișoară Baird. Contele Spencer, care ne-a adus unul lângă celălalt, e și cel care ne desparte. Mi-a scris că are de discutat cu mine o problemă de maximă

urgență. Eu, unul, nu cred că lucrurile stau chiar așa, dar cum contele e protectorul și comandantul meu, n-am de ales.

Charlotte era deopotrivă dezamăgită și ușurată. Știa că Middleton fusese pe punctul de a-i spune ceva important, ceva care i-ar fi determinat să treacă de la stadiul de flirt la ceva mai serios. Își dorea să aibă acea conversație, dar se și temea de ea. Lucrurile se întâmplau atât de repede, și ea nu avea răbdare să asculte părerile Augustei despre Bay, dar își dorea să aibă răgazul de a-l studia. Clătină din cap și spuse:

– Nu-i nici o grabă, nu-i așa, căpitane Middleton? Fără îndoială că mai putem aștepta câteva ore.

– Sigur că mai putem aștepta. Pentru dumneavoastră pot fi cel mai răbdător om din lume, deși nu-mi stă deloc în fire.

– Nu alergați la o cursă, căpitane, râse Charlotte. Tot aici mă veți găsi când vă întoarceți. Și, cine știe? Dacă reușesc să scap de doamnele casei, poate că vă și fotografiez.

Ceasul de la grajduri bătu jumătatea de oră, făcându-i pe amândoi să tresară. Charlotte reacționă prima.

– Doamne, trebuie să mă duc imediat să mă schimb, la fel și dumneavoastră. Dacă întârziem amândoi la masă, cred că Augusta va cere să fiți arestat pentru răpire.

Îi întoarse spatele, gata să pășească pe sub arcadă, dar Bay îi puse o mână pe braț.

– Spuneți-mi, domnișoară Baird, Charlotte, am dreptate să mă simt norocos că te-am întâlnit?

– Cred că amândoi ne putem socoti norocoși, zâmbi Charlotte.

Servicii complete

Middleton îl găsi pe conte în grajdurile conacului Althorp, vorbindu-i unei iepe cenușii. Cum el însuși îi găsise calul, Middleton se bucură să-i confirme contelui că iapa era o frumusețe, adăugând că nu-i venea să creadă că fusese chemat doar ca să se uite la un cal pe care-l cunoștea mai bine decât propriul său stăpân. Spencer rupse un morcov în bucăți și i-l oferi calului din podul palmei. Calul fornăi,

umplând grajdul cu aburul răsuflării. Contele se întoarse către Middleton și-l bătu pe umăr.

– Iartă-mă că te-am chemat într-o zi de duminică, Middleton. E vorba de ceva extrem de important.

– Mi-am dat seama din scrisoarea pe care mi-ați trimis-o, dar nu mi-ați dat alte detalii, spuse Bay.

– E o chestiune mult prea delicată ca să poată fi menționată într-o scrisoare, Middleton. În plus, anumite lucruri se cer spuse doar de la bărbat la bărbat.

– Mă faceți curios, ba chiar încep să mă și tem puțin, zâmbi Bay.

– N-ai motive de teamă, Middleton. E vorba de ceva ce eu aș numi plăcere deghizată în îndatorire.

Contele îl luă pe Middleton de braț și îl conduse la o plimbare prin curtea interioară, oprindu-se câteva clipe în dreptul fiecărui cal.

– Nu știu dacă ai aflat, dar Easton Neston a fost închiriat împărătesei Austriei.

– Lady Crewe a pomenit ceva în acest sens la cină, aseară.

– Ieri am mers s-o văd pe împărăteasă. O femeie remarcabilă, la înălțimea rangului, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cunosc destui monarhi, dar ea e o figură cu totul aparte. Chipul care a lansat o mie de corăbii și altele asemenea...

– Dar credeam că împărăteasa e deja bunică.

– N-ai zice nici o clipă, Middleton. E suplă ca o fetișcană și are un ten perfect. Bineînțeles, nu pot să fac remarca asta față de contesă, dar cred că-i cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea.

– Am impresia că v-a prins în mrejele ei, Lord Spencer, râse Bay. M-ați chemat aici în rol de Cupidon?

– Aș vrea eu... Contele clătină din capul lui masiv. E genul de femeie care poate suci capul unui bărbat. Ar trebui să-i vezi părul, Middleton, prins în creștet ca o coroană. Și ce profil are...

Contele tăcu o clipă, mut de admirație.

Bay, care începuse să-și cam piardă răbdarea, își scoase ceasul din buzunar. Era patru fără un sfert. Dacă Spencer nu trecea la subiect, Bay avea să fie nevoit să plece la Melton pe întuneric.

– Mi-ați stârnit curiozitatea, și sper că voi avea ocazia s-o văd pe împărăteasă în carne și oase.

– Ai s-o vezi, Middleton. De asta te-am și chemat. Împărăteasa a venit aici la vânătoare. Mâine va ieși călare cu cei din clubul Pytchley.

– Abia aștept să văd dacă e cu adevărat la fel de frumoasă cum spuneți dumneavoastră, zise Bay oarecum agasat. Dar tot nu înțeleg de ce m-ați chemat aici.

– Nu mă mai întrerupe și am să-ți spun, spuse contele. Împărăteasa are nevoie de o călăuză și, deși eu, unul, n-aș pregeta o clipă să-mi ofer serviciile, sunt prea bătrân ca să țin pasul cu ea. Nu există decât un singur om care să poată face asta.

Își îndreptă degetul cărnos spre Bay.

Acesta tăcu o clipă, apoi clătină din cap.

– Mă simt flatat, desigur, că-mi încredințați o asemenea răspundere, dar vă anunț cu regret că sunt nevoit să vă refuz. Știți foarte bine că atunci când regina Neapolelui mi-a cerut să-i fiu călăuză, am spus nu. Ce vă face să credeți că împărătesei i-aș răspunde altfel? Nu pot să cred că nu există doritori să-i deschidă ușile împărătesei. De pildă, Hartopp ar sări în sus de fericire să-i fie dădacă.

Se străduia să fie dezinvolt, dar nu-și putea ascunde iritarea.

Spencer pur și simplu nu-i luă în seamă tonul agasat, ci continuă să zâmbească îngăduitor, ca și cum ar fi vorbit unui copil.

– E o mică diferență între regina detronată a unui principat italian și soția celui care domnește peste cel mai întins regat din Europa, Middleton. Faptul că ai refuzat-o pe regină, departe de a fi fost un gest politicos, a fost problema ta, dar când eu îți cer să te ocupi de împărăteasa Austriei... Contele se opri în dreptul unei frumoase iepe cenușii și-i ridică buza ca să-i inspecteze dinții. ... nu ai cum să refuzi.

Mulțumit de constatare, contele trecu la boxa următoare.

Bay tăcea. Deși de când se înapoiaseră din Irlanda nu mai lucra pentru Spencer, totuși contele era comandantul și protectorul lui. Dacă în următoarele câteva luni Disraeli pierdea încrederea Parlamentului, după cum se aștepta toată lumea, atunci Spencer urma să ajungă iarăși în guvern. Bay nu-și dorea din cale-afară o slujbă oficială, însă știa că o funcție, indiferent de care, i-ar fi mărit șansele de a o curta pe Charlotte Baird. Cât timp rămânea un căpitan de cavalerie nu prea înstărit, plătit numai pe jumătate, Middleton nu reprezenta o partidă prea grozavă, dar dacă Spencer urma să-i ofere un post, atunci ar fi avut un salariu și pretenția de a fi un om de viitor. Deși nu avea nici un chef să fie călăuza împărătesei, îl consola cumva gândul că i se oferea o misiune pe care ar fi râvnit-o atât Chicken Hartopp, cât și Fred.

– Dar ce înseamnă pentru mine o împărăteasă? Cum să mă ocup de ea?

Middleton își ațintì privirea spre chipul congestionat al contelui, care continua să-i zâmbească la fel de răbdător, și-și dădu seama că indiferent ce-ar fi spus, trebuia să se supună voinței acestuia și să se achite, în același timp, de obligație. Își înclină capul și spuse liniștit:

– Dacă asta e dorința dumneavoastră, desigur că am să mă supun, deși aș fi preferat să nu-mi cereți asta.

Contele lovi cu palma în peretele boxei și iapa fornăi compătimitor.

– Oh, nu te teme, Middleton, nu va trebui să-i deschizi nici un fel de ușă. Împărăteasa călărește excelent. În ce privește grija pe care trebuie să i-o acorzi, sunt convins că cineva cu experiența dumitale nu va întâmpina nici un fel de dificultăți în a-i fi pe plac.

Contele îi făcu semn cu ochiul.

– Și e important să-i fii pe plac, Middleton. Relațiile cu Austria sunt delicate în acest moment, dar trebuie să rămânem aliați în fața Prusiei. Prin urmare, orice poți face ca să promovezi cauza prieteniei dintre Anglia și Austria va fi apreciat de către Ministerul de Externe. Am primit vești de la Berlin: Bismarck e furios că împărăteasa se află aici, și tot ce-l pune pe jar pe bătrânul Otto e motiv de bucurie pentru noi.

– Sigur că am să-mi dau toată silința, dar dumneavoastră ar trebui să știți cel mai bine că eu nu sunt diplomat, spuse Bay.

– Eu cred că vei reuși să te faci plăcut de o femeie frumoasă. În plus, deși împărăteasa și-a adus din Ungaria propriul armăsar, mă bate gândul că va avea nevoie de alți cai, și cine ar putea s-o ajute mai bine decât dumneata, Middleton?

Spencer abia își stăpâni un hohot de râs.

– Așa că nu uita, bătrâne, calul de dar nu se caută la dinți.

Spunând acestea, nu se mai putu ține și izbucni într-un hohot de râs răsunător la auzul propriei glume. Bay se pregăti să încaseze pe spate o palmă amicală care, atunci când veni, aproape că-l lăsă fără suflare.

Bay nu se tăvălea pe jos de râs. Știa din experiență că Spencer nu avea nevoie de încurajare ca să-și aprecieze propriile glume.

Contele deja râdea cu lacrimi.

– Vă simțiți bine, Excelență? întrebă unul dintre valeți, văzându-l cum se îndoaie de șale. Să vă aduc un pahar cu apă?

– Nu vorbi prostii, Hawden, n-ai mai văzut în viața ta un om râzând?

Contele își îndreptă spatele și răsuflă adânc, revenind la tonul lui normal:

– Nu intri să bei un păhărel ca să-ți alungi frigul din oase? Dacă o luăm prin bucătărie, putem ajunge în bibliotecă fără să ne incomodeze vreo femeie.

Bay șovăi; nu simțea nevoia să bea. Se întuneca și nu voia ca iapa lui să alunece cumva pe drumul de înapoiere taman cu o zi înainte de începerea sezonului de vânătoare.

– Aș vrea să mă înapoiez la Melton înainte să se întunece de tot.

– Păcat. Dar nu mă îndoiesc că ai motivele dumitale, Middleton.

Contele îi făcu din nou cu ochiul, cu un gest departe de a fi discret.

– Mi-a zis nevastă-mea că micuța Baird e și ea la Melton.

Bay îl privi surprins.

– Frumușică fată. Am cunoscut-o pe maică-sa, călărea grozav. Dar teribil de nesăbuită. Sărea peste orice obstacol. Bărbatu-său a tot încercat s-o potolească, dar ea nu asculta de nimeni. N-aș zice că am fost surprins să aud că și-a frânt gâtul. I-a lăsat fie-sii toată averea Lennox, așa că domnișoara Baird prezintă toate avantajele. Ai putea nimeri și mai rău, Middleton, ce zici? E exact soția de care are cineva nevoie dacă vrea să câștige competiția națională.

Middleton nu zicea nimic. Vorbele fără ascunzișuri ale contelui îl făceau să se simtă stânjenit. Bărbații și femeile din generația lui Spencer nu vedeau nimic rău în a discuta despre căsătorii ca despre niște tranzacții comerciale, dar lui i se părea dezgustător. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să fie perceput ca un vânător de zestre. Îi plăcea mult Charlotte Baird. Îi plăcea felul în care își amintea tot ce-i spunea el, felul în care-l asculta cu capul lăsat într-o parte. E drept că, în urmă cu un an, nici nu s-ar fi putut gândi s-o ceară în căsătorie, dar acum era un alt om. Își dorea un loc liniștit, pe care să-l numească „acasă". Și-o imagina pe Charlotte așteptându-l în salon, studiind pozele dintr-un album de-al ei, dar ciulind urechea să-i audă pasul pe scări. Pe urmă, mai erau și banii. Își spuse că, atunci când o întâlnise pe Charlotte întâia oară, cu ocazia balului, nu știuse că era moștenitoare, sau, mai degrabă, nu-și amintise amănuntul decât după câteva zile, când Hartopp îl luase deoparte la club și-i povestise despre averea ei și despre faptul că el, ca pretendent, avea prioritate.

„Tocmai câștigasem teren când ai apărut tu, Middleton, și i-ai sucit capul. Las-o în pace, Middleton, e o fată bună și vreau s-o iau de nevastă."

Lui Bay îi păruse rău pentru Hartopp, dar după primul dans al lui Chicken cu Charlotte, înțelesese că aceasta nu va fi în veci doamna Hartopp. Însă, spre deosebire de el, Hartopp măcar era bogat, și nimeni nu l-ar fi acuzat că vrea să se pricopsească, deși Bay știa că pe Hartopp banii îl atrăgeau tot atât de mult ca farmecele lui Charlotte.

– E timpul să te așezi la casa ta, Middleton. Să-ți găsești o soție proprie, spuse Spencer, apăsând pe ultimul cuvânt.

Bay și-ar fi dorit să-i ardă un pumn în fața bovină și zâmbitoare, dar recurse la ceea ce el considera a fi o abordare galantă.

– Cu siguranță, domnișoara Baird e o fată încântătoare.

– Încântătoare și bogată. O combinație perfectă.

Contele ridică brațul și Bay evită nelipsita palmă între omoplați, trăgându-se într-o parte și făcând semn valetului să-i aducă iapa în dreptul scării de lemn pentru încălecat.

– Îi voi scrie împărătesei și-i voi spune că o încredințez unei persoane pricepute.

Contele era din nou gata-gata să izbucnească în râs.

– Priceput ca nimeni altul la cai și neîntrecut când vine vorba de femei, din câte am auzit...

Middleton își ridică privirea spre cer. O rază joasă a soarelui de iarnă străbătu norii groși și cenușii.

– Se pare că va ninge. Sper că împărăteasa știe că vânătoarea nu va fi o joacă.

Surorile regale

Împărăteasa primi mesajul contelui Spencer după cină. Însuși baronul Nopsca i-l înmână în salon. Știa că stăpâna sa va dori să-l citească imediat. Șambelanul spera din toată inima că scrisoarea nu conținea vreo veste proastă legată de vânătoarea de a doua zi. Maiestatea Sa aștepta cu nerăbdare să participe la o vânătoare englezească adevărată și n-ar fi tolerat să fie dezamăgită. În clipa când păși în salonul format din două săli pătrate identice, își dădu seama cu groază că uitase să-și pună mănușile. Se întrebă dacă să se întoarcă să le ia, dar era prea târziu; împărăteasa îl văzuse. Ședea lângă sora ei, regina Maria, pe sofaua din fața șemineului, în timp ce regele,

prințul de Liechtenstein și contele Esterházy stăteau în picioare lângă foc. Contesa Festetics broda într-un colț. Nopsca se grăbi să pună scrisoarea în palma întinsă a împărătesei înainte ca ea să remarce că nu purta mănuși. Dar împărăteasa se mărgini să-i mulțumească în germană, după care deschise plicul și spuse în engleză:

– Maria, de la prietenul tău, contele Spencer. Zice că mi-a găsit o călăuză pentru partida de vânătoare de mâine. E vorba de căpitanul Middleton. Îl cunoști?

Sora ei se înroși la față.

– Da. Am auzit de el.

– Nu înțeleg de ce aș avea nevoie de o călăuză, dar contele a insistat. Spune că acest Middleton e cel mai bun călăreț din Anglia.

– Doar cel mai bun călăreț din Anglia ar fi în stare să țină pasul cu dumneavoastră, Maiestate, comentă contele Esterházy.

– Oh, nu fi atât de curtenitor, Felix, spuse împărăteasa râzând. Sunt convinsă că englezoaicele călăresc ca vântul și ca gândul.

Se întoarse către sora ei.

– Ce părere ai, Maria, oare am să fiu în stare să țin pasul?

– Nu știu de ce mă întrebi pe mine, Sisi. Știi bine că întotdeauna ești în frunte.

Chiar dacă Sisi sesizase amărăciunea din tonul ei, nu lăsă să i se citească nimic pe chip.

– L-ai văzut pe căpitanul Middleton anul trecut, când ai mers la vânătoare? continuă ea.

– Da. Fără îndoială, e un bun călăreț, dar mă îndoiesc că manierele lui vor fi pe gustul tău, răspunse Maria.

Sisi puse o mână pe brațul surorii ei.

– Vai de mine, s-a purtat urât cu tine? Va trebui să-l dojenesc. Numai că eu m-am săturat de maniere alese, continuă ea, și de politețea exagerată a lui Felix și Rudi, dragii de ei, astfel încât niște maniere mai puțin alese vor fi o schimbare bine-venită.

Se ridică și se îndreptă către ferestre. Draperiile erau trase, ca să nu se vadă întunericul de afară, dar ea ridică un fald și privi în noapte.

– Ninge. Mă așteptam.

Împărăteasa se întoarse către sora ei.

– Cu toate astea, vânătoarea tot se ține? întrebă ea.

– Fără îndoială. Englezii n-ar suporta să nu aibă parte de distracția lor favorită. Mâine va veni toată lumea, ca să te vadă pe *tine*.

– Dar eu mă aflu aici în calitate de contesă de Hohenembs. Mâine nu merg la vânătoare ca împărăteasă. Elisabeta stătea cu spatele

perfect drept, îmbujorată la față. Este o vizită privată. Nu vreau să fiu privită ca o atracție de circ.

Contele Esterházy și prințul Liechtenstein schimbară o privire scurtă. În tonul împărătesei sesizaseră o notă familiară. Contesa Festetics ridică privirea pe de broderie. Primul vorbi contele Esterházy:

– Dar cei care vor veni mâine sunt oameni a căror companie Maiestatea Voastră o agreează cel mai mult: călăreți animați de o singură dorință, să aibă parte de o zi bună la vânătoare. Se poate să existe unele emoții la gândul că printre ei se află și o față împărătească, dar eu am impresia că punctul de atracție va fi calul dumneavoastră.

Elisabeta își ațintă o clipă privirea asupra contelui, apoi chipul i se destinse și buzele i se arcuiră într-o umbră de zâmbet.

– Care cal? Mi-e teamă că nici unul din ei nu-i obișnuit să sară gardurile englezești.

Bărbații se grăbiră să profite de acest prilej de conversație, începând să discute în detaliu meritele cailor împărătesei. Contesa Festetics se aplecă din nou asupra broderiei.

Elisabeta plecă de lângă fereastră și se duse să se așeze lângă sora ei.

– Nu trebuie să le porți pică englezilor pentru că vor să te privească, Sisi, spuse Maria. Regina lor stă ferecată în casă de la moartea soțului ei. Ziarele nu scriu decât despre tine, deși călătorești incognito. Toți vor s-o vadă pe cea mai frumoasă femeie din Europa, spuse ea făcând o grimasă către sora ei.

– Dar am obosit să fiu ținta tuturor privirilor. Poți să-ți închipui cum e să știi că toți sunt cu ochii pe tine în fiecare clipă?

Elisabeta vorbise cu patimă, dar fără să ridice glasul. Se uită la sora ei, în căutarea unui strop de compasiune, dar pe chipul Mariei nu se citea nimic. După câteva clipe de tăcere, regina Neapolelui spuse:

– În viață sunt și lucruri mai rele decât să se uite toți la tine, Sisi.

Cererea în căsătorie

De îndată ce Bay ajunse la Melton, începu să ningă. Așteptă să vină cineva ca să deschidă poarta, cu ochii la fulgii care cădeau

și se așezau pe pietrișul de sub ferestrele luminate ale căsuței portarului. Zări înăuntru o femeie hrănind un copilaș așezat într-un scăunel înalt din lemn, în timp ce soțul ei privea. Copilașul râdea și-i punea mâna pe obraz când ea îi întindea lingura. Reușise s-o mânjească binișor pe față cu terci de ovăz, și Bay văzu cum soțul ei, portarul, îi îndepărtează mânuța cu blândețe.

Tipsy necheză nerăbdătoare. Auzind-o, bărbatul ridică privirea și-l văzu pe Bay. În câteva secunde ieși afară.

– Iertați-mă că v-am făcut să așteptați, domnule. Vreți să vă luminez drumul până la conac? întrebă el, ridicând brațul în care ținea o făclie.

Bay se simți inexplicabil de vinovat că tulburase pacea acelei scene domestice. Se căută în buzunar după o monedă și i-o întinse portarului.

– Nu-i nevoie să ieși din casă într-o noapte ca asta. Dă-mi mie făclia.

Portarul se arătă încântat.

– Dacă așa spuneți dumneavoastră, domnule. Vă mulțumesc din suflet.

În galop, așa cum călărea de obicei, Bay ar fi parcurs aleea dintre poartă și conac în numai câteva minute, dar acum, ninsoarea și făclia din mână îl încetineau. Simțea cum fulgii i se agățau în gene și în mustață. Charlotte ar fi râs să-l vadă așa. Se gândi că nu l-ar fi deranjat dacă Charlotte ar fi râs de el. Când Blanche Hozier îl ironizase pentru vreo scăpare în exprimare sau vreo stângăcie comisă în societate, simțise disprețul din spatele zâmbetului ei. Însă Charlotte era altfel. Poate că-l tachina, dar nu râdea de el.

Copilașul din căsuța portarului îl dusese cu gândul la Clementine, fiica pe care n-o văzuse niciodată. Nu și-o putea închipui pe Blanche hrănind un copil cu linguriță și lăsându-se mânjită pe obraz cu terci, în schimb și-o imagina pe Charlotte dându-i lui un bebeluș să-l țină în brațe.

Tipsy se poticni, smulgându-l pe Bay din visul lui domestic. Ninsoarea îmbrăcase peisajul într-o tăcere albă și singura rază de lumină venea de la făclia care pâlpâia. Auzi ceasul de la grajduri bătând de șapte ori. Dacă se grăbea, poate reușea s-o vadă pe Charlotte înainte de cină. Uitând cât de înșelător putea fi stratul de zăpadă, îi dădu pinteni lui Tipsy, care porni la trap.

Când intră în casă, tocmai bătea gongul pentru cină. Bay știa că trebuie să-și schimbe hainele ude, dar se gândea că avea șanse

ca Charlotte să fie încă în atelierul ei. Își dădea seama că nu era genul de fată care să piardă prea mult timp ca să se schimbe pentru cină. Sui treptele câte două odată, rugându-se să nu întâlnească pe nimeni.

Chiar când ajunse la primul cat auzi un glas:

– Unde ați fost pe vremea asta, căpitane Middleton? Cred că ați înghețat bocnă.

Era Lady Crewe.

Bay își mușcă buza. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca gazda să-i aștină calea.

– A trebuit să plec călare până la Althorp, răspunse el scurt. Contele a cerut să-mi vorbească.

– Trebuie să fi fost ceva tare important dacă ai bătut atâta cale, și încă în zi de duminică, pufni ironic Lady Crewe, care respecta cu sfințenie duminica.

Bay știa că, dacă i-ar fi destăinuit ceea ce-i ceruse contele, n-ar mai fi scăpat niciodată de ea. Prin urmare, clătină din cap și zise:

– Regret să vă spun că domnul conte nu-i un creștin practicant. Când eram în Irlanda, țineam câteodată spectacolele de teatru de amatori duminica.

Lady Crewe icni surprinsă, și Bay clătină din cap.

– Vă puteți închipui ce a fost în sufletul meu, Lady Crewe. Și acum, vă rog să mă scuzați.

Nu așteptă răspuns și o luă la fugă în direcția fostei camere de copii, sperând că Lady Crewe nu-și va da seama că dormitorul lui se afla în direcția opusă.

Răsuflă ușurat când zări geana de lumină strecurată pe sub ușa atelierului. Deschise ușa și o văzu pe Charlotte stând cu spatele la el. Purta o rochie de seară de mătase albă, tivită cu catifea verde, peste care își pusese un șorț cafeniu de olandină.

Studia o fotografie. Bay observă că avea pe mâini pete maronii. Când ajunse lângă ea, Charlotte scoase o exclamație de surpriză, apoi zâmbi larg.

– Căpitane Middleton! Ați ajuns la țanc!

– Îmi pare bine.

Încercă să se uite la fotografie, dar ea o flutură prin aer, spunând:

– Promiteți-mi că veți fi sincer. N-am să mă simt ofensată dacă nu vă place.

– Zău?

– Ei, s-ar putea să fiu un pic supărată, dar atât, și nimic mai mult.

Ridică încet fotografia în aer.

Era pentru prima oară când Bay își vedea imaginea într-o fotografie. Îl încercă o vagă dezamăgire constatând că nu era nici înalt, nici lat în umeri pe cât se crezuse. În fotografie, capul lui se găsea la același nivel cu al lui Tipsy, iar calul își cuibărise botul pe umărul lui. Legătura fără vorbe dintre cal și călăreț reieșea limpede din fotografie. Era dincolo de orice îndoială că formau o echipă.

– Draga mea domnișoară Baird, Charlotte, pot să-ți spun Charlotte? Nici nu-ți închipui ce fericit mă face poza asta.

Bay clipi, aproape cu lacrimi în ochi.

– Iar Tipsy arată minunat.

– Dar despre dumneata ce zici? întrebă Charlotte.

Bay ridică din umeri.

– Există oare cineva căruia să-i placă propriul portret?

– Ai fi surprins. Lui Fred i-a plăcut atât de mult cartea de vizită pe care și-a făcut-o la Gaillevant, încât a comandat trei duzini, pe care le-a trimis tuturor prietenilor.

– Eu nu vreau decât o singură fotografie, dar îți făgăduiesc că o voi păstra cu sfințenie cât voi trăi.

Bay luă mâna lui Charlotte și o cuprinse în palme. Atinse una din petele maronii de pe degetul ei arătător.

Charlotte se îmbujoră.

– De la nitratul de argint pe care-l folosesc la plăci. Intră în piele. Va trebui să-mi pun niște mănuși înainte să merg la masă.

– Nu pentru mine, draga mea Charlotte. Petele astea de pe mâinile dumitale sunt la fel ca bătăturile pe care le capăt eu la călărie – prețul pentru că facem ceea ce ne place.

Îi mângâie palma cu degetul. Mâna îi tremura ușor.

– Nu cred că Augusta ar fi de acord.

– Puțin îmi pasă de părerile Augustei, ale mamei ei și, de altfel, ale oricui altcuiva. Dar dumitale?

O ținea strâns de mână. Ea nu-și retrase degetele.

– Nu, nu cred că-mi pasă nici mie.

Obrajii ei erau în flăcări.

Bay se aplecă și o sărută pe unul din obrajii îmbujorați.

– Te-am făcut să roșești. Ai să mă ierți? o întrebă el, sărutând-o pe celălalt obraz.

– Probabil, șopti Charlotte.

Bay se aplecă, și de data asta o sărută pe buze. Simți cum trupul ei se destinde, sprijinindu-se de al lui, cum buzele i se întredeschid și cum degetele ei îl ating pe braț. Îi veni în nări parfum de apă de trandafiri amestecat cu un ușor iz de chimicale. Ar fi vrut s-o lipească strâns de el, s-o absoarbă înlăuntrul ființei lui.

Scara ce ducea în camera copiilor scârțâi tare, apoi se auzi un gâfâit zgomotos.

Când Fred ajunse în pragul ușii, Bay și Charlotte studiau atent fotografia.

– Mitten, tocmai voiam să...

Dădu cu ochii de costumul de călărie al lui Bay.

– Oh, noroc, Middleton!

Îl mai privi o dată.

– N-ar trebui să te schimbi pentru cină?

– Asta și voiam să fac, dar n-am rezistat tentației de a mă uita la Tipsy.

Făcu semn spre fotografia de pe masă.

– Îți recomand să te grăbești. Lady Crewe detestă să aștepte, spuse Fred pipăindu-și manșetele fracului și netezind satinul cu unghiile.

– Într-adevăr, nu se cade să faci o lady să aștepte, îl aprobă Bay, care se înclină apoi în fața lui Charlotte. Vă mulțumesc pentru fotografie, domnișoară Baird. De fapt, pentru tot.

De cum rămaseră singuri, Fred se întoarse spre Charlotte.

– Mă surprinde să te găsesc aici singură cu Middleton. Știi bine ce reputație are.

– Oh, da. Augusta mi-a dat toate detaliile, replică Charlotte.

– Atunci ești fie naivă, fie încăpățânată. O fată trebuie să fie cu ochii în patru când e în joc bunul ei renume. Ceea ce acum pare să fie un flirt inocent ar putea avea consecințe majore în viitor.

– Așa sper și eu, zâmbi Charlotte. Îmi place nespus de mult căpitanul Middleton. Dacă îmi va cere mâna, am să accept.

– Sigur că-ți va cere mâna, doar ești din cale-afară de bogată, însă nici să nu-ți treacă prin minte să accepți. Nu te poți căsători fără acordul meu, iar eu nici nu mă gândesc să ți-l dau.

Fred se ridică pe vârfurile picioarelor, parcă pentru a da și mai multă greutate vorbelor sale.

– Asta doar pentru încă nouă luni, trei săptămâni și patru zile, după care voi împlini douăzeci și unu de ani.

Fred se legănă pe călcâie.

– Uiți că mai sunt tutorele tău încă patru ani.

– Oh, n-am uitat, dar puțin îmi pasă de bani. Pot să aștept.

Fred își dezveli dinții într-un zâmbet forțat.

– Tu poți să aștepți. Dar Middleton? Arătă spre fotografia care-i înfățișa pe Bay și pe Tipsy. E un bărbat cu gusturi rafinate.

Charlotte nu zise nimic. Privea țintă fotografia.

– Să nu ne certăm, Mitten. Nu-mi face plăcere să mă port ca un tiran.

Charlotte își ridică privirea spre el.

– Nu sunt Mitten a ta. Numele meu e Charlotte.

Își dezlegă băierile șorțului de olandină și-l împături cu grijă. Își luă gentuța și scoase dinăuntru o pereche de mănuși albe de dantelă, pe care și le trase pe mâini pentru a-și ascunde petele.

– Să mergem, Fred. Să n-o facem pe Lady Crewe să ne aștepte.

– Dar sper că ai înțeles ce vreau să spun. Charlotte?

Fred puse o mână pe brațul surorii sale.

– Sigur că am înțeles. Ba chiar îți promit să mă gândesc la ce mi-ai spus.

– Bravo.

– Dar nu promit că am să te și ascult. Asta o să fie treaba Augustei, când se va mărita cu tine.

Amândoi se gândiră la șansele ca Augusta să devină o soție ascultătoare. Singura care zâmbea era Charlotte.

Din felul în care fuseseră dispuși invitații în jurul mesei, era limpede că Augusta vorbise cu mama ei. Pe Charlotte o însoți la cină onorabilul Percy, care o conduse în celălalt capăt al mesei față de locul unde ședea Bay.

Nu era o cină prea animată. În general, Lady Crewe prefera să limiteze conversația la teme potrivite zilei de duminică, dar, după ce peștele fusese servit aproape în tăcere, aceasta nu-și mai putu înfrâna curiozitatea.

– Ați văzut-o pe Laetitia Spencer la Althorp azi după-amiază, căpitane Middleton? Răcise înainte de Crăciun, dar sper că și-a revenit complet. Mă gândeam să-i fac o vizită săptămâna asta.

– N-am întâlnit-o pe contesă, Lady Crewe. Oricum, eu și contele am stat la grajduri, răspunse Bay.

– La grajduri? Ce Dumnezeu ați căutat acolo în ziua de duminică? întrebă Lady Crewe.

– Mă tem că domnul conte merge la grajduri în fiecare zi. Am avut ceva de discutat cu el, zise Bay cât se poate de neutru.

Numai că Lady Crewe nu se dădu bătută.

– Dar ce putea fi atât de urgent încât să vă duceți acolo de îndată?

Între timp, comesenii renunțaseră să mai pretindă că discută între ei, astfel că douăsprezece capete se întoarseră spre Bay.

– Contele mi-a încredințat o însărcinare. Tăcu și, văzând că Lady Crewe ridicase întrebător din sprânceană, adăugă: O însărcinare confidențială.

– Am auzit că austriaca va merge mâine la vânătoare cu cei din clubul Pytchley, pufni Lord Crewe. Aș îndrăzni să spun că Spencer vrea să-i fiți dumneavoastră călăuză.

Lord Crewe nu-și pierdea timpul cu catolicii, fie ei și de viță imperială.

– Am dreptate, căpitane Middleton?

Bay înclină din cap.

– Nu vă pot minți, Lord Crewe.

Urmă o clipă de tăcere, timp în care cei de față digerau vestea, odată cu calcanul în sos de smântână.

Hartopp vorbi primul, încercând fără prea mult succes să-și ascundă invidia.

– O solicitare de ultimă oră, dacă merge la vânătoare mâine. Crezi că a renunțat careva la rolul ăsta?

– Foarte posibil, zise Bay.

– Prostii, interveni Lord Crewe. Middleton e cel mai bun călăreț din Anglia. Probabil că lui Spencer i s-a spus să-l aducă pe cel mai bun, iar el s-a conformat. Felicitări. E o onoare să-i fii călăuză unei împărătese, fie ea și străină.

– Fără îndoială că-i și o mare răspundere, adăugă Bay.

– Cred că e teribil de pasionant, spuse Lady Crewe. Sper totuși că împărăteasa vorbește englezește cât de cât, desigur, afară de cazul când dumneavoastră vorbiți nemțește, căpitane Middleton.

– Bineînțeles că nu vorbește nemțește, pufni disprețuitor Fred. Nu mă îndoiesc însă că vei găsi o cale să te faci înțeles, nu-i așa, Middleton?

– Sunt convins că împărăteasa vorbește o engleză excelentă, răspunse liniștit Bay, dar nu mă aștept să conversăm prea mult. Misiunea mea e să-i fiu călăuză pe timpul partidei de vânătoare. N-o să avem prea mult timp de conversație.

– Totuși noi, doamnele, așteptăm să ne povestiți în detaliu despre împărătească, căpitane Middleton, indiferent că stați sau nu de vorbă cu ea, spuse Augusta. În *Illustrated London News* scrie că a luat lecții

de călărie de la un artist de circ și că a fost văzută sărind printr-un cerc de foc.

– Ei bine, dacă mâine când ieșim la vânătoare cu clubul Pytchley o voi vedea sărind printr-un cerc de flăcări, voi încerca să memorez scena până în cele mai mici amănunte, Lady Augusta, replică Bay.

Din fericire, tocmai veneau valeții, aducând tăvile cu ostropel de fazan, astfel încât râsul lui Charlotte se pierdu în clinchetul linguri-lor pe platourile de argint.

Lady Crewe rămăsese cu gândul la împărătească.

– Mă întreb dacă va participa la vreun dineu cât timp se află în Anglia. Sunt sigură că Laetitia Spencer nu va pierde ocazia de a se lăuda cu prezența ei. Totuși, ar fi păcat dacă împărăteasa n-ar avea prilejul să viziteze și alte familii de vază din ținut. Althorp e un conac frumos, dar atât de vechi, încât ar fi păcat să se întoarcă în Austria fără să vadă cele mai frumoase reședințe moderne.

Își ridică încântată privirea spre tavanul sălii de mese, cu bârne bătute în piroane, cu medalioane decorate în stacojiu și auriu, și la friza înfățișându-l pe Sir Galahad în căutarea Sfântului Graal.

– Căpitane Middleton, trebuie să-i spuneți că Easton Neston și Althorp nu sunt reprezentative. Dacă dorește să vadă un conac de țară englezesc, la modă, va trebui să viziteze Melton.

– Dacă vânează cu clubul Pytchley, atunci marți va fi aici, spuse Lord Crewe, întrucât aici se întâlnește grupul.

– Bineînțeles! Ei bine, căpitane Middleton, trebuie să-i spuneți împărătesei că aș fi nespus de încântată să-i arăt domeniul Melton. Îndrăznesc să spun că nu va găsi așa un conac în toată Austria.

Zicând acestea, Lady Crewe se aplecă în față, privindu-l drept în ochi pe Bay, care se văzu nevoit să răspundă.

– Dacă mă întreabă, Lady Crewe, îi voi transmite invitația, dar bă-nuiesc că nu vom avea multe ocazii să discutăm despre arhitectură. Și, cine știe, poate că nu voi fi pe placul împărătesei și, până marți, îmi voi pierde slujba, zâmbi el.

– Prostii, Middleton. Toți știm ce succes ai la sexul frumos, zise Fred, bulbucându-și ochii spre Augusta.

Lord Crewe ridică privirea din farfuria cu fazan.

– Căpitane Middleton, nu cumva s-o încurajați pe femeia aceea să intre în casa noastră. Dacă insistă, asta e, n-o putem opri, dar nu vreau să văd nici o figură imperială umblând de colo-colo prin Melton. Asta n-ar aduce decât necazuri. Sunt convins că n-ar veni singură și, până să ne dezmeticim, casa va fi plină de austrieci.

– Dar ar fi o onoare s-o primim pe împărăteasă, George, protestă Lady Crewe.

– Nu, ar fi o onoare s-o primim pe regina *noastră* la Melton. Nu există comparație, zise Lord Crewe, înroșindu-se la față.

Lady Lisle, care detesta situațiile neplăcute, se întoarse spre gazda ei, cu un surâs cuceritor.

– Și-acum, trebuie să-mi vorbiți despre superba friză din această sufragerie. Nu am nici cea mai vagă idee despre legende și altele asemenea, așa că nu-mi pot da seama cine e tânărul și frumosul cavaler cu păr blond și cârlionțat. Singurul nume pe care-l țin minte e Lancelot, și asta fiindcă am un văr pe care-l cheamă așa, dar care nu seamănă deloc cu tânărul acesta...

În timp ce Lady Crewe continua să peroreze, iar Lord Crewe se apucase să depene legendele cavalerilor Mesei Rotunde, ceilalți comeseni începură să converseze între ei, consimțind tacit să evite de acum încolo orice aluzie la împărăteasă.

Bărbații nu zăboviră prea mult la vinul de Porto. Fred și Hartopp își dădeau seama că nu puteau discuta despre împărăteasă în prezența gazdei, deși era singurul subiect pe care doreau să-l dezbată. Dacă i-ar fi întrebat cineva, amândoi s-ar fi declarat amici cu Bay Middleton, în ciuda faptului că li se părea o nedreptate ca acesta să fie acceptat în cercurile imperiale. Pe vremea când toți trei fuseseră aghiotanți ai contelui Spencer în Irlanda, se luptaseră zilnic pentru a câștiga întâietate. Și Fred, și Hartopp înțelegeau de ce Bay, care călărea mai bine, fusese ales să-i fie călăuză împărătesei, dar li se părea injust ca simplul talent să conteze mai mult decât rangul și educația superioară. Cum putea cineva ca Bay, cu relațiile lui puțin recomandabile din comitatul Durham, să înțeleagă finețurile protocolului imperial? În plus, le mai dădea târcoale bănuiala că Bay fusese preferat fiindcă avea la fel de mult succes la femei precum se pricepea la cai. Pe Fred, acest aspect îl deranja mai puțin decât pe Hartopp, fiindcă își închipuia că obținuse mâna Augustei grație farmecului personal, și nu disperării ei crescânde. Prin urmare, atunci când Bay se ridică, după primul pahar de Porto, nimeni nu protestă.

În schimb, în salon, conversația femeilor se desfășura nestingherită. Augusta, care observase expresia mirată a lui Charlotte când Bay vorbise despre noua sa îndatorire, nu pierdu vremea și o întrebă direct ce părere avea despre admiterea lui Bay în cercurile imperiale, după expresia ei, „pe post de rândaș al împărătesei".

– Ah, o călăuză e totuna cu un rândaș? Credeam că-i vorba de două lucruri diferite. Sigur, eu nu călăresc, dar sunt convinsă că rândașul îngrijește caii, în timp ce călăuza îndrumă călărețul, zise Charlotte.

– Este o mare onoare pentru căpitanul Middleton, admise Augusta, și desigur, e un călăreț minunat, însă mă surprinde că domnul conte l-a socotit un însoțitor demn de o față împărătească, fie ea și străină.

– Ce vrei să spui, Augusta? interveni uimită Lady Lisle. Mie căpitanul Middleton mi se pare a fi un tânăr foarte drăguț și manierat. Ce obiecții ar putea să existe?

– Cred că anumite persoane l-ar putea găsi chiar prea drăguț și prea manierat, răspunse Augusta, apoi adăugă cu glas coborât: Am impresia că unii soți sunt de părere că nu-i chiar atât de încântător.

– Augusta! o dojeni mama ei. N-ar trebui să vorbești despre astfel de lucruri, și încă în zi de duminică. Dă-mi voie să-ți amintesc că domnul căpitan Middleton e oaspetele nostru. Sunt convinsă că și contele Spencer știe ce face. Iar acum, poate vei vrea să ne cânți ceva la pian, în loc să răspândești bârfe.

Înțelegând că mama ei avea de gând să-i țină partea lui Middleton câtă vreme exista o cât de mică șansă să-i fie prezentată împărătesei, Augusta se așeză în fața pianului și începu să interpreteze propria versiune, rece și tăioasă, a unei nocturne de Chopin.

Tocmai trecuse la o bucată de Beethoven, când se înapoiară în cameră bărbații. Fred se duse direct la pian. Bay se îndreptă spre canapeaua unde ședea Charlotte și se postă în spatele ei. Aplecându-se, îi șopti încet la ureche:

– Încercam să-mi amintesc unde rămăsesem înainte de a fi întrerupți.

Charlotte continuă să privească drept înainte, cu o figură impasibilă, ca și când ar fi stat de vorbă despre vreme.

– Cred că tocmai admirai fotografia care te înfățișa alături de Tipsy.

– După cum știi, mi-e dragă Tipsy ca ochii din cap, dar nu ea era obiectul admirației mele. Deci în ce punct al conversației ne aflam?

Charlotte se întoarse să-l privească.

– Cred că tocmai îmi povesteai despre noul tău rol de călăuză a împărătesei Austriei.

– De ce-aș fi irosit vreo clipă din prețioasa noastră intimitate vorbind despre ceva atât de neinteresant? Mi s-a cerut să fac pe dădaca, să alerg călare pe cal după fața împărătească ce mi-a fost dată

în grijă, să mă asigur că nu-și murdărește straiele prea tare și nu se lasă călcată în picioare de haita de câini, zise Bay, cu mâna pe spătarul canapelei și cu degetele aproape atingând umerii ei goi.

– Oricât de indiferent ai vrea să pari, totuși e o onoare să ți se încredințeze rolul acesta. Cu siguranță că Fred așa gândește.

Charlotte își privi fratele, care stătea lângă pian, alături de logodnica lui.

– Când ai anunțat vestea, s-a făcut verde la față. Nu și-ar dori nimic mai mult decât să fie la cheremul unei împărătese.

– Dacă dorești să renunț la îndatoririle mele de dădacă în favoarea fratelui tău, nu trebuie decât să-mi spui. Aș fi mai mult decât fericit să-ți îndeplinesc dorința.

Charlotte, conștientă de degetele lui care-i atingeau pe furiș umerii, fu cuprinsă de un fior.

– Cred că până și Fred ar fi nevoit să admită că nu călărește ca tine. Pe deasupra, în momentul de față sunt de acord cu orice l-ar scoate din sărite.

– Ți-a ținut o predică despre căpitani de cavalerie în care nu poți avea încredere? întrebă dezinvolt Bay.

– A vrut neapărat să-mi amintească să nu fac nimic fără consimțământul lui. Desigur, asta însemnând consimțământul Augustei. Nu cred că Fred mai e capabil să gândească singur.

– Bietul Fred. Se înhamă la o viață de sclavie.

– Oh, pe el nu-l deranjează. Pentru el e suficient că-i însurat cu fiica unui pair.

Bay îi atinse o vertebră de la ceafă, și Charlotte icni, surprinsă.

– Sigur nu ții minte despre ce vorbeam atunci? Poate așa o să-ți aduci aminte.

Se aplecă și-i șopti ușor la ureche:

– Era o conversație încântătoare.

Charlotte își înfipse unghiile în canapea.

– Poate că-mi amintesc ceva. La urma urmei, nu-s obișnuită cu acest gen de conversație.

– Fiecare conversație e altfel, dar nici una într-atât de încântătoare ca acelea pe care le-am purtat cu tine.

Bay își trecu unghia peste scobitura din ceafa ei, încântat să constate că Charlotte își arcuise gâtul ca o pisică. Numai că acel gest brusc atrase și atenția Augustei, care nu era într-atât de adâncită în muzică încât să nu supravegheze ce se petrecea pe sofa. Scena

părea intimă, așa că era timpul să intervină. Încetă să mai cânte și spuse tare:

– Am cântat destul, e rândul altcuiva. Charlotte, nu vrei să ne interpretezi și tu ceva?

Charlotte clătină din cap.

– Oh, eu sunt o nepricepută în comparație cu tine. Dacă mă obligi să cânt, îi voi face pe toți cei de față nefericiți.

– Prostii, Charlotte, nu-i nimic în neregulă cu felul tău de a cânta; ai doar nevoie de puțin exercițiu. Cred că toată lumea ar dori să te asculte. Nu-i așa, căpitane Middleton? întrebă semnificativ Augusta.

– Poate doriți să distrez și eu musafirii? Nu știu să cânt la pian, dar îmi place să cânt din gură.

Se răsuci către Charlotte.

– Știți să cântați *Maud*?

– Da, dacă nu vă deranjează câteva note false.

– Perfecțiunea e plicticoasă. Începem?

Întinse mâna spre Charlotte.

– Vreau să zic, dacă n-aveți nimic împotrivă, Lady Crewe.

Lady Crewe încuviință din cap zâmbind, iar Augusta, dându-și seama că manevra ei fusese dejucată, își părăsi locul de la pian ca să se așeze alături de logodnic.

– Habar n-aveam că știți să cântați, căpitane Middleton, zise ea când trecu pe lângă Bay.

– Am fost copil unic la părinți și mamei îi plăcea foarte tare muzica. N-am avut de ales, iar în ceea ce privește calitățile mele muzicale, ar fi bine să vă rezervați aprecierile pentru mai târziu.

Charlotte se așeză în fața pianului, cu Bay exact în spatele ei. Când ea începu să cânte primele acorduri, Bay se sprijini de pian, atingând-o în treacăt cu mâna. În aceeași clipă, ea greși clapa, iar el o privi și zâmbi.

Vino în grădină, Maud,
Negrul liliac al nopții a zburat,
Vino în grădină, Maud,
Unde singur, la poartă, aștept.

Avea un glas de bariton, puternic, convingător și cald, care însufleția versurile de un romantism generos ale lui Tennyson[1]. Când

[1] Unul dintre cei mai mari poeți englezi din epoca victoriană (1809–1892) (n.tr.)

ea ezita cu acompaniamentul, el încetinea ritmul, ca să fie întotdeauna în tandem. Ajungând la versul despre „planeta iubirii", o privi cu subînțeles pe Charlotte. Era limpede că Bay cânta pentru ea. La ultimul vers, când melodia urca o octavă și el trebuia să cânte „Vino în grădină, scumpa mea comoară", continuă s-o privească drept în ochi până se stinse și ultimul acord. Se așternu o clipă de tăcere, întreruptă de Lady Lisle, care-și ștergea ochii cu batista.

– A fost unul dintre cântecele preferate ale răposatului meu soț, dragul de el. Dar nu cred să-l fi auzit vreodată cântat atât de bine. Mulțumesc mult, căpitane Middleton, că mi-ați trezit amintiri atât de fericite.

Bay făcu o plecăciune.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Nu vreți să mai cântați ceva?

Bay se uită la Charlotte, care încuviință din cap.

– Dați-mi un sol minor.

Charlotte intonă acordul, și Bay începu să cânte.

Vai, iubito, cât de nedreaptă a fost
A ta purtare disprețuitoare,
Căci eu iubitu-te-am mereu,
În compania-ți încântătoare.

Charlotte recunoscu melodia și începu să-l acompanieze cu dragă inimă:

„Greensleeves[1] îmi umplu sufletul de bucurie."

În timp ce cânta refrenul, Bay făcu semn spre panglicile de catifea verde care tiveau mânecile bufante ale lui Charlotte. Când termină cântecul, Bay luă mâna lui Charlotte și o sărută.

– Vă mulțumesc că ați cântat atât de frumos.

– Am impresia că m-ați încurajat să mă arăt mai pricepută decât sunt în realitate.

– Nu cred că așa ceva e cu putință, domnișoară Baird.

– Va trebui neapărat ca mâine să-i cântați ceva împărătesei, căpitane Middleton, interveni Augusta. Vine de la Viena și știm cu toții cât iubesc vienezii muzica.

Bay răspunse fără să clipească:

[1] Mâneci verzi – cântec popular englezesc tradițional (n.tr.)

– Am impresia că părerea dumneavoastră despre rolul unei călăuze depășește realitatea, Lady Augusta. Mă îndoiesc că mă voi adresa împărătesei, cu atât mai puțin să-i cânt. Nu sunt decât o simplă călăuză, un drapel pe care ea îl urmează, nu un trubadur.

Augusta își încrucișă brațele, fără să răspundă.

Lady Lisle se ridică în picioare, cu panglicile bonetei de văduvă fluturând.

– Ce seară superbă! Numai că eu sunt gata să merg la culcare. Charlotte, scumpa mea, vrei să-mi ții tu lumânarea în timp ce urc scara? Știi cum îmi tremură picioarele seara.

– Sigur, mătușă, răspunse Charlotte.

Porniră amândouă către ieșire, Charlotte mergând în urma mătușii. Toți bărbații se ridicară în picioare, fiecare vrând să le deschidă ușa, dar Bay ajunse primul. Când trecu pe lângă Charlotte, îi atinse cotul.

– Noi doi avem de terminat ceva, șopti el.

Ajunsă în dormitorul ei, Charlotte ridică lumânarea în dreptul oglinzii, ca să-și privească obrazul. Știa că nu e cu adevărat frumoasă, și totuși Bay o sărutase. O clipă se întrebă dacă o sărutase pe ea sau averea Lennox, dar alungă de îndată acest gând. Dacă Bay era un vânător de zestre, atunci se pricepea de minune să-și ascundă lăcomia.

Ușa se deschise și intră Jenny, camerista. Charlotte nu avea propria cameristă, întrucât franțuzoaica sclifosită care o slujise la Londra își dăduse demisia după un accident cu niște nitrat de argint, scăpat pe o dantelă. Charlotte nu-i ducea dorul, deoarece detestase felul în care Mademoiselle Solange ofta adânc de fiecare dată când îi aranja părul.

– Am vrut să vin mai devreme, domnișoară.

Charlotte răsuflă ușurată când camerista îi dezlegă șireturile corsetului.

– Dar am stat la ușa salonului, ascultând muzică, și nu mi-am dat seama cât e ceasul. Ce cânta căpitanul Middleton? Ce tânăr drăguț! Mai devreme a făcut tot felul de acrobații pe cal: a stat în cap și altele asemenea. Ne-am prăpădit de râs. Face ca totul să pară atât de simplu.

– Într-adevăr, încuviință Charlotte. Așa e.

Își zări reflexia în oglindă. Arăta mai bine în cămașă, cu părul lăsat liber pe umeri.

– Jenny?

– Da, domnișoară.

– Crezi că mâine ai putea să mă piepteni altfel? Poate cu niște cârlionți lăsați liberi. Crezi că mi-ar sta bine?

– Lăsați pe mine, domnișoară, vă asigur că domnul căpitan Middleton nu va avea ochi decât pentru dumneavoastră.

Carnea crudă de vițel

La cincisprezece kilometri depărtare, într-un dormitor mult mai mare, contesa Festetics punea fâșii de carne crudă de vițel pe obrazul stăpânei ei.

Sisi se privise în oglindă înainte de culcare și ajunsese la concluzia că tenul ei își pierduse strălucirea. Era inacceptabil, dacă voia să arate sclipitor la prima ei vânătoare în Anglia. Știa că toate privirile vor fi ațintite asupra ei, fiecare voia să-și dea seama dacă arăta exact așa cum îi mersese vestea. Știa că, de la depărtare, călare pe cal, era exact împărăteasa superbă pe care dorea s-o vadă toată lumea.

Sigur, la costumul de călărie putea să poarte un văl, dar, la un moment dat, va trebui să și-l ridice. Sisi nici nu suporta să se gândească la dezamăgirea zugrăvită pe chipurile celor din jur când vor trebui să înlocuiască imaginea unei frumuseți de basm cu chipul îmbătrânit din realitate. Sperase ca vizita ei în Anglia să rămână anonimă și identitatea să-i fie cunoscută doar de câteva persoane, dar fusese o iluzie zadarnică. Relatările despre frumoasa împărăteasă cu părul lung până la glezne făceau ca ziarele să se vândă mult prea bine pentru ca vizita ei să rămână un secret. În drum spre Easton Neston petrecuse o noapte la hotelul Claridges. În timpul nopții se dusese vestea că ea se cazase acolo, așa că dimineața, la plecare, se adunase deja ceva lume venită s-o vadă pe regina Austriei. Sisi privise marea de chipuri, majoritatea femei, și descifrase acel amestec de așteptare și dezamăgire atât de greu de îndurat. O tânără din primul rând îi întinsese un buchețel de violete și, văzând cât de dornică era fata aceea să i se acorde atenție, Sisi luase florile, cu un zâmbet pe buze. În timp ce urca în trăsură, auzise un glas spunând: „Mi s-a părut drăguță, dar ai văzut ce dinți avea?"

Știa că nu avea șanse să rămână în ochii lumii prințesa de basm cu steluțe în păr, așa cum o înfățișa portretul lui Winterhalter, imagine care la Viena vindea orice, de la ciocolată, la săruri pentru ficat, dar nu se putea abține să nu încerce. Frumusețea era darul ei de la natură, arma și puterea ei, și se temea de ziua în care farmecul ei va începe să pălească.

Încă mai existau soluții, de pildă să rămână zveltă. Îi plăcea rigoarea gimnasticii de dimineață, durerea din mușchii brațelor atunci când făcea exercițiile la inele. Numai că, păstrându-și o talie de nici cincizeci de centimetri, pierduse din frăgezimea tinerească a obrazului. Erau zile când, trecând pe neașteptate prin fața unei oglinzi, vedea reflectat acolo chipul tras al unei femei între două vârste. După una din aceste confruntări cu aspectul muritor al existenței sale, contesa Festetics o găsise plângând și-i povestise despre dieta de frumusețe a prințesei Karolyi, bunica ei, care la optzeci de ani avusese o piele „netedă și catifelată ca de bebeluș". Carnea de vițel trebuia să fie proaspătă și bine subțiată cu bătătorul, dar dacă aplica tratamentul o dată pe săptămână, tenul ei avea să rămână veșnic proaspăt și strălucitor.

După ce acoperi complet obrazul împărătesei cu carne crudă, lăsându-i descoperiți doar ochii, nasul și gura, contesa Festetics scoase dintr-o casetă o mască de piele și o lipi pe fața împărătesei. Prinse la spate șireturile măștii astfel ca împărăteasa să-și poată mișca noaptea capul fără să-i cadă carnea crudă de pe față. Masca era în același timp un mijloc de a o feri de ogarii imperiali, care, într-o bună zi, confundaseră tratamentul de frumusețe cu masa lor de seară.

Câteodată, contesa regreta că-i destăinuise stăpânei sale secretul tenului fără cusur al prințesei Karolyi. Era o poveste de familie, înflorită pe ici, pe colo, pe care o adusese la lumină din negura memoriei într-o încercare disperată de a o consola pe Sisi, care plângea în hohote. După zece ani de experiență, știa că singurul lucru pe care-l putea face atunci când stăpâna ei cădea pradă unui acces de ură față de propria-i persoană era să-i abată cât mai curând gândul în altă parte. Prin urmare, preschimbase vaga amintire despre obrazul catifelat și parfumat al prințesei într-un elixir al tinereții fără bătrânețe.

Sisi insistase să i se trimită imediat carne de vițel. A doua zi declarase că tratamentul era într-adevăr miraculos. Contesa Festetics nu era la fel de sigură ca stăpâna ei de eficiența cărnii de vițel, dar

înțelesese cu multă vreme în urmă că era suficient ca Sisi să creadă în ceva, pentru ca acel ceva să devină realitate. Dacă era convinsă că fleica de vițel o să-i redea strălucirea obrazului, atunci nu avea motive să-i spulbere această iluzie.

– Mâine cred că am să mă îmbrac în verde, spuse împărăteasa, cu vocea răzbătând înăbușit de sub stratul de carne și masca de piele.

– O alegere excelentă, Maiestate. Întotdeauna vă face să arătați superb, și culoarea vă pune minunat de bine în evidență părul.

– Și nu uita să le spui servitorilor că, la întoarcere, voi avea nevoie de o baie foarte fierbinte. N-am mai vânat de săptămâni întregi și nu vreau să mi se înțepenească trupul.

– Le-am spus deja, Maiestate.

– Mulțumesc, Festetics. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Împărăteasa își arătă fața cu degetul și încercă să râdă.

– N-am nici o îndoială că mâine Maiestatea Voastră va arăta strălucitor. Sunt convinsă că lorzii englezi vor rămâne uimiți când vor da cu ochii de dumneavoastră. Am văzut imagini cu regina lor, care-i scundă și rotundă ca o gălușcă.

Sisi clătină din cap.

– Oh, sunt sigură că și ea a fost cândva tânără și suplă. Câți copii a adus pe lume? Probabil că soțul ei a găsit-o atrăgătoare.

– Sau poate o fi fost vreun bavarez căruia îi plăceau găluștile, comentă sec contesa.

– Presupun că, dacă ești o regină bună, nu contează cum arăți.

– Probabil englezii nu știu că reginele pot fi și frumoase, așa încât mâine vor rămâne cu gura căscată. Acum însă trebuie să mergeți la culcare, Maiestate. Știți doar, carnea de vițel își face efectul numai dacă dormiți bine.

– De fapt, vrei să spui că abia aștepți să mergi și tu la culcare. Hai, du-te, dar vezi să te înfățișezi aici dis-de-dimineață. Vreau să-mi aranjezi părul fără cusur.

– Desigur, Maiestate.

Aruncă o ultimă privire către împărăteasă, apoi închise ușa dormitorului. Festetics se întrebă ce-ar zice lumea de această nouă Elenă din Troia dacă ar vedea-o acum, cu o mască din piele, cu firicele de suc de carne prelingându-i-se pe gât, cu părul prins în tavan cu două funii. Numai că nimănui în afară de contesă nu-i era dat să vadă asta, taina fiind cunoscută doar de ele două.

Cerceii de diamant

Cele trei cameriste ședeau stânjenite pe canapeaua din fosta cameră a copiilor. Se străduiau să-și ascundă mâinile bătătorite de muncă sub șorțuri sau împreunându-le în poală. Charlotte ar fi vrut să le spună să nu-și facă griji, ba chiar își dorea să le vadă mâinile așa cum erau, cu pielea înroșită și crăpată, dar își păstra gândul numai pentru ea. Cameristele își puseseră ținutele cele mai frumoase și se vedea limpede că-și dăduseră silința să-și așeze bonetele cât mai bine.

Charlotte le așteptă să-și găsească locul, apoi le spuse:

– Când ridic mâna, vreau ca toate să trageți adânc aer în piept și pe urmă să-i dați drumul, spunând *bosom*[1].

Camerista din stânga, cea mai frumușică, începu să chicotească. Charlotte scoase un oftat.

– Știu că vi se pare ciudat, dar cuvântul acesta face ca gura voastră să capete exact forma potrivită pentru o fotografie. Uitați-vă la mine.

Se îndepărtă un pas de aparatul foto și rosti cuvântul, exagerând puțin pronunția pe ultima silabă.

– *Bosom, bosom, bosom.*

Cameristele începură să exerseze cuvântul și chicotelile lor sporiră până când toate trei ajunseră să se prăpădească de râs.

Charlotte se apropie de fereastră ca să-și ascundă nerăbdarea. Se întrebă când se va înapoia grupul plecat la vânătoare. Sperase ca în dimineața aceea să iasă cu aparatul afară și să facă fotografii la întrunirea grupului, dar ninsese prea tare. Se întoarse spre cameriste și bătu din palme.

– Sunteți gata? Nu vă pot ține aici decât o jumătate de oră, așa că, dacă nu vă fac poza acum, n-o mai fac niciodată.

Cameristele sesizară asprimea din tonul ei. Își îndreptară spatele, încercând să capete un aer serios. Charlotte le privi prin vizor. Îi ceru lui Grace, cea mai drăguță dintre ele, să se așeze în mijloc și le poziționă pe celelalte două din profil. Veselia lor se mai potolise, deși din când în când câte una mai pufnea într-un chicotit nestăpânit. Așteptă o clipă, apoi ridică mâna.

---

[1] Sân, în engleză, în original

– *Bosom*, șoptiră cameristele.

Charlotte era cu sufletul la gură. Oare erau în stare fetele astea să stea nemișcate un minut? Douăzeci și cinci, douăzeci și șase... vedea că una dintre ele începea să se înroșească la față, abia stăpânindu-se să nu izbucnească în râs; cincizeci și unu, cincizeci și doi... zări o lacrimă prelinsă din colțul ochiului lui Grace; cincizeci și nouă, șaizeci. Lăsă mâna în jos și fetele căzură una peste alta, cutremurându-se de râs.

– Mulțumesc, fetelor, acum vă puteți întoarce la treabă.

Ar fi vrut să ia mai multe cadre, dar își dădea seama că fetele n-ar fi stat niciodată neclintite cât timp era nevoie.

– Nu ne arătați și nouă poza, domnișoară?

– Mai întâi trebuie s-o developez. Veniți mâine și am să v-o arăt.

Fetele ieșiră tropăind din picioare și glasurile lor se pierdură în jos, pe trepte.

Charlotte se uită la ceasul de pe consola șemineului. Cinci fără zece. Ar fi trebuit să coboare la ceai, dar n-ar fi rezistat să audă toată trăncăneala despre nuntă. Augusta și Fred se hotărâseră pentru luna aprilie, și Lady Crewe se plângea oricui era dispus s-o asculte că trusoul nu va fi niciodată gata la timp.

Charlotte știa că ar fi trebuit să se preocupe de aceste pregătiri, dar cu greu se putea concentra la pălăvrăgeala nesfârșită despre cel mai bun loc de unde se putea cumpăra dantela de Valenciennes.

Grace, camerista, se iți de după ușă.

– Lady Crewe întreabă dacă doriți să vi se aducă ceaiul în cameră, domnișoară.

Charlotte oftă, deoarece în felul acesta i se transmitea că absența ei fusese remarcată, stârnind dezaprobare. Acum era nevoită să coboare. În altă zi ar fi pretextat că o durea capul, dar de data asta voia să-l vadă pe Bay la cină.

– Mulțumesc, Grace. Te rog, spune-i Excelenței Sale că vin imediat.

La ora când sună clopoțelul ca lumea să se îmbrace pentru cină, Bay încă nu se înapoiase. Charlotte zăbovi în hol până în ultimul moment, dar nici urmă de el. Fred și Chicken Hartopp se întorseseră pe la jumătatea ceaiului de ora cinci. Charlotte așteptă până când Fred încetă să tot povestească despre cât de adâncă era zăpada și-l întrebă:

– Dar căpitanul Middleton n-a fost cu tine?

– Dumnezeule, nu! râse Fred. Nu l-am văzut pe Middleton toată ziua. A fost prea ocupat cu împărăteasa. Sau să-i zic contesa Hohenembs?

Era limpede că Fred nu-i fusese prezentat împărătesei, lucru pentru care îl făcea răspunzător pe Middleton. Charlotte decise să nu insiste.

Prin urmare, îl abordă pe Chicken Hartopp.

– Cum arată? E chiar așa frumoasă cum se spune?

Chicken clătină din capul lui uriaș.

– N-aș putea să vă spun, deoarece tot timpul a fost înconjurată de lume care mai de care mai servilă. Cred că și-a adus cu ea cel puțin șase însoțitori. Austrieci și alții asemenea. Ar fi putut să-și organizeze propria vânătoare.

– Te și miri de ce a avut nevoie de Middleton, zise Fred. E limpede că austriecii știu să sară peste un obstacol englezesc. Călăresc destul de bine.

– Poate că faima lui Middleton a ajuns până la Viena, zise Augusta. Sau mai degrabă reputația lui?

Zicând acestea, o privi cu asprime pe Charlotte, moment în care Lady Crewe se ridică greoi în picioare și toți se răspândiră care încotro.

Charlotte se gândi, nu pentru prima oară, că garderoba ei nu era la înălțimea sejurului la Melton. Își închipuise că trei rochii de seară vor fi de ajuns, dar își dăduse curând seama de greșeală văzând cum Augusta schimba rochiile în fiecare seară. Avea de ales între rochia de moar albastru, cea cambrată, din mătase trandafirie, și cea albă, tivită cu verde. Se hotărî pentru cea trandafirie. De fapt, ar fi dorit să poarte rochia albă, cea care-l inspirase pe căpitanul Middleton să cânte *Greensleeves* cu o seară în urmă, dar știa că și Augusta își va aminti de acest lucru și, fără îndoială, va avea ceva de comentat. Cea trandafirie era destul de drăguță, având o croială cambrată, la modă în acest sezon.

– Uitați, domnișoară, ce părere aveți?

Grace, camerista, lăsă deoparte drotul ca să-și admire opera în oglindă. De regulă, Charlotte își purta părul strâns într-un coc simplu, cu cărare la mijloc, așa că, dând cu ochii de propria imagine în oglindă, i se tăie răsuflarea. Camerista îi strânsese părul în creștet, lăsându-i câțiva cârlionți liberi la spate, în timp ce niște șuvițe îi încadrau fruntea.

– Vă place, domnișoară? întrebă neliniștită Grace.

– Nici nu mă mai recunosc, răspunse Charlotte.

Era cât se poate de adevărat; arăta cu totul altfel. Știa că nu era frumoasă, dar măcar o dată în viață o încânta imaginea ei reflectată în oglindă. Pieptănătura îi îndulcise conturul ușor colțuros al feței. Șuvițele de pe frunte îi scoteau în evidență ochii, care astă-seară păreau aproape verzi. Părul ei de un castaniu comun căpătase un luciu neobișnuit. Gura, prea mare pentru a fi frumoasă, de data asta nu mai arăta disproporționată pe chipul ei minion. Cândva ar fi avut nevoie să-și adune tot curajul ca să coboare în salon și să înfrunte privirile iscoditoare ale celorlalte femei, cu cârlionții lor perfecți, dar de când îl cunoscuse pe Bay, privirile lor n-o mai afectau.

– Sper să-i placă domnului căpitan Middleton, spuse Grace. Pare genul de bărbat care remarcă micile detalii din înfățișarea unei femei.

– Da, așa cred și eu.

Charlotte își zise că Bay cu siguranță o va cere în căsătorie în seara aceea. N-ar fi sărutat-o așa cu o zi în urmă dacă n-ar fi avut intenții serioase. Era cu neputință s-o considere genul de fată pe care s-o sărute fără urmări. Și totuși, în adâncul sufletului, ceva îi spunea că poate el o socotea suficient de „fără fasoane" și de „mondenă" ca să-i accepte îmbrățișarea drept un lucru normal. Fusese primul ei sărut, dar sperase ca Bay să nu-și dea seama de asta. Iar dacă-i cerea mâna, ea ce-i putea răspunde? Se gândi la predicile ținute de Fred și de Augusta cu privire la faptul că Bay nu era soțul potrivit pentru ea. Bay Middleton nu reprezenta partida visată de ei pentru averea Lennox, dar Charlotte bănuia că cei doi ar fi fost cu adevărat fericiți doar dacă ea ar fi murit fată bătrână, lăsând averea intactă ca moștenire unui șir de mici Frezi și Auguste. Indiferent ce spuneau ei, Charlotte socotea că Bay o voia pe ea însăși, nu averea ei, și, cu toate că nu avea nici un termen de comparație, își zicea că pornirea lui de a o săruta cu o zi în urmă fusese una sinceră. În ceea ce o privea, nu-și dorea nimic mai mult decât să-i răspundă la sărut.

Își prinse cerceii cu perle în urechi și admiră efectul. Erau frumoși, dar nu ostentativi. În cinstea noii pieptănături, înfățișarea ei avea nevoie de mai mult.

– Grace, poți să-i spui mătușii mele să-mi trimită caseta cu bijuterii?

În seara asta avea de gând să poarte diamantele Lennox. Până acum nu se simțise la înălțimea frumuseții lor, dar astă-seară intuia că va avea succes. Poate nu toată garnitura, dar chiar și numai

cerceii ar fi făcut o impresie puternică. Luase cu ea bijuteriile la Melton pentru ca Augusta să le poată proba la rochia de nuntă, dar nu strica să amintească tuturor cui îi aparțineau de fapt.

Grace se întoarse cu caseta de bijuterii, însoțită de Lady Lisle, care începu să vorbească de cum păși în încăpere.

– Charlotte, draga mea, când mi-a spus camerista că ai cerut diamantele, am vrut să mă asigur că așa stau lucrurile. Chiar vrei să le porți tu? Ești sigură că-i înțelept din partea ta? Sunt niște bijuterii prea serioase pentru o fată tânără.

Charlotte zâmbi.

– Nu te teme, n-am să mă împodobesc ca un pom de Crăciun. M-am gândit să-mi pun doar cerceii și, poate, broșa. Iar dacă arăt ridicol, sper că nimeni dintre cei de aici nu mă va judeca prea aspru.

Deschise cutia și privirea îi fu răsplătită de sclipirile dinăuntru. Charlotte nu-și mai amintea aproape deloc de mama ei, dar avea impresia vagă că o sărutase cândva pe mama ei înainte să plece la un bal și că o fascinaseră pietrele sclipitoare de la gâtul și de pe brațele acesteia.

Cerceii erau în formă de lacrimă, pietrele mai mari din mijloc fiind înconjurate de altele, mai mici și fațetate. Charlotte le duse la urechi și diamantele scânteiară în lumina lumânărilor.

Grace îi zâmbi lui Charlotte în oglindă.

– Arată superb, domnișoară.

Dar Lisle era îngrijorată.

– Mă întreb dacă e înțelept să le porți astă-seară, Charlotte. Mă tem că Augusta te va socoti lipsită de tact. La urma urmei, dragul de Fred nu va fi în stare să-i ofere asemenea giuvaiere.

– Deja i-am promis că-i împrumut diamantele pentru nuntă. Cred că nu-i cazul să se supere dacă port într-o seară niște cercei care-mi aparțin, declară Charlotte destul de categoric.

Lady Lisle bătu în retragere, ca de fiecare dată când cineva îi opunea rezistență.

– Probabil ai dreptate, draga mea. În definitiv, sunt diamantele tale, așa că de ce să nu le porți?

Își privi atent nepoata, remarcând noua pieptănătură, diamantele și sclipirea din ochii ei verzi.

– Trebuie să-ți spun că astă-seară arăți absolut superb.

– Mulțumesc, mătușă. Grace a făcut minuni cu părul meu.

– Într-adevăr, e aranjat foarte frumos, dar nu-i numai asta. Parcă ai alt aer. Poate datorită cerceilor, care-mi amintesc de fiecare dată de sărmana ta mamă. Astă-seară se vede limpede că-i semeni.

– Dar mama era frumoasă, pe când eu nu sunt nici pe departe ca ea, protestă Charlotte.

– Vorbești prostii, copilă. Nu știu de unde ți-a venit ideea asta. Semeni foarte mult cu mama ta. Nu doar ca trăsături, dar și prin felul cum îți ții capul, prin maniera de a vorbi. Dacă te-ar vedea acum, ar fi mândră de tine.

Lady Lisle era o femeie cumsecade, iar Charlotte era atât de sigură pe ea, încât i-a fost ușor să uite că, la urma urmei, rămăsese orfană.

– Îmi pare rău că n-am nici o fotografie cu ea. Tata a cerut să i se facă una în sicriu, dar eu n-am fost niciodată în stare să mă uit la poza aceea. Sigur, mai este și portretul de la Kelvedon, dar nu-i același lucru.

– Eu am un desen în tuș și creion cu mama ta, făcut imediat după căsătorie. Am să-l caut și am să ți-l dau. Evident, nu-i o fotografie, dar îmi amintesc de faptul că, la vremea aceea, mama ta s-a declarat mulțumită de el, spuse Lady Lisle.

Charlotte se apropie de ea și o sărută pe obraz.

– E tare frumos din partea dumitale.

Charlotte și mătușa ei au fost ultimele care se alăturară, înainte de dineu, grupului de oaspeți adunați sub picturile murale cu legende ale cavalerilor Mesei Rotunde, din sala mare. Stilul gotic al încăperii făcea ca unicele jilțuri să fie atât de încărcat sculptate și atât de incomode, încât lumea prefera să rămână în picioare. Augusta și Fred stăteau cel mai aproape de foc, frunzărind o revistă. Fratele Augustei, onorabilul Percy, purta o conversație cu parohul local, Lordul Crewe îi arăta pictura murală cu *Doamna din Shalott*[1] lui Hartopp, care o privea cu indiferență, iar Lady Crewe ședea pe unicul jilț tapițat din toată sala. Nici urmă de Bay. În timp ce se apropiau de grup, Charlotte zări licărul din ochii Augustei la vederea noii ei pieptănături și a cerceilor. Fred o privi nedumerit, de parcă nu și-ar fi dat seama ce anume era schimbat în înfățișarea ei. Apoi, logodnica lui îi șopti ceva la ureche. Fred se înnegură la față și, măcar de data asta, Charlotte se simți recunoscătoare față de căpitanul Hartopp pentru încercarea acestuia de a flirta cu ea. Acesta părea să-și fi recăpătat buna

[1] Renumită baladă victoriană semnată de Lord Alfred Tennyson (n.tr.)

dispoziție, așa că se năpusti spre ea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat în ziua precedentă. Îi povesti încântat despre o bandă desenată din revista *Punch*, al cărei umor, după părerea lui Charlotte, nu răzbătea nicicum din relatarea lui. Totuși ea zâmbi, încuviințând din cap, de parcă ar fi ascultat cea mai amuzantă povestire din lume.

Augusta însă merse drept la țintă.

– Doamne, Charlotte, arăți superb astă-seară! E vreo ocazie anume? Am senzația că, pe lângă tine, eu n-am pic de eleganță sau de stil, spuse ea și buzele-i subțiri schițară un surâs înțepat.

– Camerista ta, Grace, s-a priceput de minune să-mi aranjeze părul. Îți sunt recunoscătoare că i-ai dat dispoziție să se ocupe de mine.

Zâmbetul lui Charlotte îl imita exact pe al Augustei.

– Se pricepe grozav la meșe. E uimitor ce efect poate avea un mic artificiu, continuă Augusta. Iar cerceii sunt ai tăi, desigur. Lucesc... de-ți iau ochii.

– Au fost ai mamei mele.

Hartopp, care ascultase schimbul lor de replici fără să-l înțeleagă, interveni, încântat că găsise un motiv:

– Faimoasele diamante Lennox, nu? Era și păcat să stea încuiate într-un seif.

– Exact așa mi-am zis și eu, căpitane Hartopp. La ce bun să ai niște lucruri frumoase, dacă nu le folosești? întări Charlotte spusele lui.

Augusta tocmai se pregătea să răspundă când răsună gongul pentru cină. Cum Bay nu era nicăieri, Charlotte puse o mână pe brațul cărnos al lui Chicken.

În timp ce intrau pe rând în sala de mese, simți o atingere pe umăr.

– Mă bucur să văd că Chicken se ocupă de dumneavoastră în lipsa mea, spuse Bay. Era îmbujorat la față, de parcă abia atunci ar fi venit de afară, deși era îmbrăcat în ținută de seară. Trebuie să merg să-mi cer scuze față de Lady C. Am întârziat nepermis de mult.

Bay trecu pe lângă ei și intră în sufragerie. Inima lui Charlotte zvâcni de bucurie. Bay se întorsese și venise după ea.

Îl privi zâmbind pe căpitanul Hartopp.

– Știți, căpitane Hartopp, va trebui să-mi spuneți din nou istorioara aceea. O povestiți nemaipomenit de bine.

Bay ședea lângă Augusta. Charlotte își dădu seama că statutul lui la Melton se îmbunătățise de când devenise călăuza împărătesei Austriei. Poate că Augusta nu-l plăcea, dar era limpede că nu rezista

aureolei pe care el o căpătase din asocierea cu o față împărătească. Charlotte ascultă cum Augusta se străduia să-l facă pe Bay să-i povestească despre personalitatea imperială care-i fusese dată în grijă, dar era limpede că lui îi făcea plăcere s-o țină pe jăratic și nu povestea decât despre isprăvile clubului Pytchley. În cele din urmă, Augusta nu mai rezistă și zise:

– Căpitane Middleton, m-am săturat de atâtea detalii despre vânătoare și pradă. Tot ce vreau să știu e dacă e într-adevăr frumoasă precum îi merge vestea.

– La cine vă referiți, Lady Augusta? făcu Bay pe miratul.

Augusta se lăsă pe spătarul scaunului, enervată.

– Cum la cine? La împărăteasă, la cine altcineva? E adevărat că-i cea mai frumoasă femeie din Europa?

Bay tăcu o clipă, și Charlotte își stăpâni un zâmbet. O amuza curiozitatea nesatisfăcută a Augustei.

– Știți ceva? răspunse el. N-aș prea putea spune.

Augusta își trânti cu zgomot furculița în farfurie.

– Bine, căpitane Middleton, dar am crezut că ați stat cu ea toată ziua. Cum e posibil să nu știți cum arată? Sau poate călăuza merge atât de mult în față încât să nu vadă niciodată persoana pe care o îndrumă?

Hartopp, care, aflat de cealaltă parte a mesei, asculta asemenea lui Charlotte acest schimb de replici, zise cu glas tunător:

– Ei, haide, Middleton, doar ești un bun cunoscător al formelor feminine. Nu se poate să nu-ți fi făcut o părere!

Bay își netezi cu degetul vârfurile mustății, tărăgănând răspunsul.

– Fără îndoială, împărăteasa călărește foarte bine. Nu cred să fi văzut vreodată o femeie care să țină frâul cu atâta siguranță. N-a fost ușor să ieșim pe zăpadă, dar tot timpul era în spatele meu. A sărit toate gardurile, ba chiar și porțile. Ar fi fost un excelent ofițer de cavalerie.

Îi zâmbi lui Charlotte peste masă.

Dar Augusta nu voia să renunțe. În lumea ei, informația era aur curat, așa încât decisese să obțină ceea ce dorea. Văzând că Bay îi zâmbea lui Charlotte, zise:

– Charlotte, vrei să fii amabilă și să mă ajuți să-l conving pe căpitanul Middleton să catadicsească a ne împărtăși părerea lui despre cum arată împărăteasa?

Charlotte șovăi. Și ea dorea să știe la fel de mult ca Augusta, dar nu voia să se alieze cu ea împotriva lui Bay.

– Trag speranță s-o văd cu ochii mei pe împărătească chiar mâine. Vreau să fac niște fotografii când se întâlnește grupul, pentru că tare mi-aș dori să am o poză cu ea.

Bay își goli paharul.

– Mă tem că veți fi dezamăgită. Motivul pentru care nu pot să vă spun părerea mea despre înfățișarea împărătesei este că a purtat văl. Nu și l-a scos decât la sfârșitul zilei, când se făcuse prea întuneric ca să-i mai văd fața.

Hartopp râse și zise:

– Regret, Middleton, dar nu-i suficient. Un bărbat ca dumneata poate aprecia frumusețea unei femei, fie că poartă văl sau nu. Știm amândoi că frumusețea are un miros al ei.

– Chiar știm? i-o întoarse Bay. Eu, unul, n-am simțit nici un miros venind dinspre împărătească, doar mirosurile obișnuite ale terenului de vânătoare. Tot ce pot spune e că-i foarte înaltă pentru o femeie și foarte suplă. În plus, pare să aibă un păr enorm de lung, într-o nuanță de castaniu. Are o ținută frumoasă și vorbește încet. De câteva ori aproape că n-am înțeles ce spune.

– Înaltă, suplă și cu ținută frumoasă, repetă Augusta. Sună de parcă v-ați fi îndrăgostit de ea, căpitane Middleton.

– Concluziile vă aparțin, Lady Augusta, răspunse Bay. Eu n-am făcut decât să vă răspund la întrebări.

– Și cum vorbește englezește? întrebă Charlotte. Cu accent puternic?

– Nu, aproape fără accent. Am fost surprins cât de bine vorbește englezește, mult mai bine decât cei din suita ei. Dar, ca să fiu sincer, n-am conversat prea mult. Împărăteasa ia vânătoarea foarte în serios.

– La fel ca tine, interveni Hartopp.

Bay zâmbi drept răspuns, dar Charlotte îl văzu cum își încleștează degetele pe mânerul cuțitului. În acel moment, din capul mesei răsună glasul arțăgos al lui Lady Crewe:

– Vreau să aflu tot despre împărătească, căpitane Middleton.

– E înaltă, suplă și are părul foarte lung, mamă, răspunse Augusta. Vorbește englezește fără accent și călărește excelent.

– Bine, bine, dar are un aer aparte? Sunt de părere că femeile străine au întotdeauna ceva misterios, spuse Lady Crewe.

– Fără îndoială că are ceva misterios, Lady Crewe, răspunse Middleton. Cât privește acel aer aparte, nu cunosc nici o altă împărăteasă cu care s-o compar.

Lady Crewe își pierdu interesul și conversația se îndreptă spre alte subiecte.

După ce femeile se retraseră, Charlotte zăbovi în holul mare cât putu de mult înainte să se alăture grupului în salon. Din fericire pentru ea, Lady Crewe insistase să se joace bridge, așa că Charlotte avu ocazia să rămână într-un colț îndepărtat al salonului, în spatele unui ghiveci enorm în care creștea un palmier. Petrecu acolo vreo douăzeci de minute, plimbându-și neliniștită privirea de la ușă la imaginea ei reflectată distorsionat în vasul de alamă în care se găsea ghiveciul cu palmier. Când își întorcea capul dintr-o parte în alta, vedea cum îi sclipesc cerceii.

Jocul de bridge se apropia de sfârșit. Din clipă în clipă Augusta urma să scape de obligația de a juca cărți, și atunci Charlotte avea să fie nevoită să facă conversație cu ea. În cele din urmă, bărbații veniră în salon și Bay o zări din prima clipă pe Charlotte în spatele palmierului.

– De ce te-ai ascuns aici? o întrebă el amuzat.

– Am vrut să stau la umbră, răspunse ea.

Bay îi zâmbi. Urmă o pauză.

– Ce părere ai de părul meu? întrebă Charlotte, nemaisuportând tăcerea. Sper că merită efortul. De regulă, mă îmbrac în câteva minute, dar de data asta a durat vreo oră.

Își întoarse capul într-o parte și în alta.

Bay își înclină capul, privind-o printre pleoapele întredeschise, ca și cum ar fi admirat o pictură.

– Cred că arăți încântător, dar, de fapt, mereu arăți încântător. Și când ai cârlionți, și când te împodobești cu diamante, și când porți șorț și ai mâinile pătate. Eu, unul, nu văd nici o diferență.

Charlotte se simți flatată de cele auzite, dar și cumva iritată. În definitiv, își dăduse destulă osteneală pentru el.

Bay păru să-i ghicească gândul.

– Dar dacă tot am spus asta, cred că diamantele și cârlionții îți stau grozav de bine, zise el.

Ezită o clipă.

– Charlotte...

Fata se înfioră ușor auzindu-și numele rostit de el.

– Aș vrea să mergem undeva unde să putem sta de vorbă între patru ochi. Mereu simt în ceafă ochii Augustei.

Charlotte ridică privirea spre el.

– Vrei să stăm de vorbă despre ceva anume, Bay?

Glasul îi tremură puțin când îi rosti numele.

– Cred că înțelegi... sau mai curând sper să înțelegi că da. Dar înainte de asta trebuie să-ți spun câte ceva despre mine. Nu sunt un om bogat. Tatăl meu vitreg îmi dă periodic niște bani, pentru că-i un om generos și pentru că o adora pe mama mea, dar, după moartea lui, banii vor reveni copiilor lui. Am solda mea de ofițer și profiturile pe care le obțin de pe urma vânzărilor de cai. Măcar n-am datorii și trăiesc destul de bine ca burlac, dar nu sunt un om cu stare. Numai că tu ești moștenitoare. Astă-seară ți-am văzut diamantele și mă întreb dacă nu cumva diferența dintre noi e mult prea mare.

Se opri, cu privirea în pământ.

– E drept că am diamantele, se grăbi ea să răspundă, dar tu o ai pe Tipsy, viitoarea câștigătoare a cursei naționale. E greu de spus a cui comoară e mai prețioasă.

Bay ridică privirea și zâmbi.

– Sigur că sunt de acord cu tine, dar mă întreb dacă și lumea va gândi la fel.

Charlotte începu să-și scoată mănușile de seară.

– Uită-te la mâinile mele, cât de pătate sunt. Chiar crezi că-mi pasă ce crede lumea?

Bay îi luă mâna fără mănușă și, chiar când o ducea la buze, răsună glasul tărăgănat al Augustei, spulberând vraja momentului:

– Vai de mine, oare am întrerupt ceva?

Bay o strânse de mână pe Charlotte, după care îi dădu drumul.

– De fapt, eu și cu domnișoara Baird discutam ceva de mare importanță pentru amândoi. Dar, fiind o conversație particulară, ar fi trebuit să ne gândim s-o purtăm undeva unde nu vom fi întrerupți.

Îi făcu semn cu ochiul lui Charlotte, apoi se întoarse spre Augusta.

– Și dacă tot vă interesează atât de mult împărăteasa, zise el, ar trebui să vă spun că ceea ce m-a impresionat cel mai mult la ea a fost lipsa de fasoane. O calitate rară la o doamnă de rangul ei.

Ochii Augustei sclipiră la auzul acestei informații. Atenția îi fusese distrasă, exact cum dorise Bay, și nu părea să fi remarcat ofensa subînțeleasă.

– Cum așa, căpitane Middleton? Eu am auzit de la Fred că sora ei, fosta regină, ține foarte mult la protocol. Când i-a fost prezentat,

Fred a făcut greșeala de a nu se retrage cu spatele, deși se aflau într-o sală de bal! Pe urmă, șambelanul a venit la el să-l dojenească.

– Bietul Fred, zise Charlotte, cred că s-a simțit tare umilit.

– Umilit de ce? întrebă fratele ei, apropiindu-se de ei.

– De faptul că n-ai respectat protocolul cu oribila aceea de regină a Neapolelui, răspunse Augusta.

Fred avea un aer stânjenit.

– N-am avut intenția s-o ofensez. Nu mi-am închipuit că până și dintr-o sală de bal trebuie să ieși cu spatele. Periculoasă treabă!

– Ei bine, Baird, sunt convins că mâine, împărăteasa nu va avea asemenea pretenții, zise Bay.

– Crezi că ai să mă poți prezenta? întrebă Fred, fără a reuși să-și ascundă nerăbdarea.

– Dacă se ivește prilejul. Dar, desigur, eu nu sunt decât o călăuză.

– Poate că prilejul se va ivi mâine, când grupul se întâlnește aici, la Melton, interveni Augusta pe un ton rugător, atât cât îi permitea mândria.

– Fără îndoială că voi face tot ce-mi va sta în putință, declară Bay.

Din celălalt capăt al salonului se auzi hârșâit de scaune, iar Lady Crewe își anunță intenția de a merge la culcare. Augusta se pregăti s-o urmeze și-i făcu semn cu degetul lui Charlotte, zicând:

– E semnalul că trebuie să ne retragem. Mama nu stă târziu duminica.

Bay se înclină în fața Augustei, apoi se întoarse spre Charlotte și spuse:

– Se pare că mâine va trebui să ducem conversația noastră la bun sfârșit.

– Abia aștept, răspunse Charlotte, clătinând ușor din cap și făcând diamantele să scânteieze.

– La fel și eu, domnișoară Baird, la fel și eu.

Piciorul stâng din față

După ce doamnele au fost conduse până la ușă, Fred se întoarse spre Chicken și Bay:

– Ce ziceți de un biliard?

Bay clătină din cap.

– Nu în seara asta. Trebuie să văd ce face Tipsy.

Ieși înainte ca cei doi să poată protesta.

Se lăsase frigul și, pășind afară, Bay se cutremură de un fior. Totuși, temperatura scăzută îi prindea bine, fiindcă voia să-și limpezească gândurile. Se simțea teribil de frustrat că Augusta îi întrerupsese conversația cu Charlotte într-un moment atât de important. Aproape ajunsese la miezul problemei. Acum însă trebuia să aștepte până a doua zi ca s-o ceară în căsătorie. De fapt, nu conta atât de mult, fiind convins că Charlotte nu-și va schimba sentimentele peste noapte, și totuși, ar fi fost mult mai liniștit dacă ar fi aranjat lucrurile din seara asta.

De fapt, nu fusese chiar sincer când îi spusese Augustei că nu-și putuse face o impresie despre împărăteasă. Într-adevăr, n-ar fi putut spune dacă era frumoasă, dar impresia lui avea prea puțin de a face cu înfățișarea. În schimb, își amintea silueta împărătesei călare pe cal – cu spatele drept și capul înclinat – la fel de limpede de parcă ar fi avut-o în fața ochilor.

Ziua începuse foarte prost. Când Spencer îl prezentase împărătesei, aceasta înclinase aproape imperceptibil din cap, apoi își reluase conversația cu trei bărbați, care, după culoarea și croiala costumelor de vânătoare, probabil veniseră cu ea din Austria. Acești trei curteni nu schițaseră nici un gest cum că ar fi remarcat persoana lui Middleton, socotindu-l fără îndoială un fel de servitor, iar Bay fusese nevoit să umble de colo-colo în jurul grupului, așteptând să înceapă vânătoarea. Când, în cele din urmă, răsunase cornul și haita se năpustise înainte, Middleton se ținuse la câțiva metri în fața împărătesei și a suitei ei, care călăreau în rând cu aceasta. Ea nu se uitase la el și nu dăduse nici un moment vreun semn că i-ar fi remarcat prezența, așa că, privind peste câmpul de un alb orbitor, presărat cu mărăcini negri, Bay îl blestemase în gând pe Spencer fiindcă-i stricase ceea ce ar fi putut fi o splendidă partidă de vânătoare. Nu-l trăgea inima câtuși de puțin să fie doar un rândaș ceva mai spilcuit.

Ogarii adulmecaseră o urmă de vânat și porniseră în goană în direcția unui crâng. Între câini și pradă se înălța un gard viu înalt de cel puțin trei metri și jumătate. Ogarii găsiseră o gaură la baza gardului și se strecuraseră prin ea unul câte unul, lătrând veseli. Șeful grupului de vânători se oprise, fără îndoială socotind că obstacolul era prea înalt ca să poată fi sărit, așa că acum înainta de-a lungul gardului, în căutarea unei spărturi prin care să se poată trece. Bay văzu că restul

grupului îl urma spre capătul mai îndepărtat al câmpului, unde se găsea o poartă. Ogarii trecuseră cu toții dincolo de gard și Bay îi auzea chelălăind de cealaltă parte. Aveau să ajungă la crâng cu mult înainte ca vreunul dintre călăreți să străbată cel de-al doilea câmp. Toți vânătorii se aliniaseră frumos în fața porții, așteptând să sară peste ea.

Bay șovăise o clipă, cu gândul la ceea ce-i ceruse contele Spencer și la nenumăratele obligații care-i reveneau, apoi o simțise pe Tipsy tremurând sub el și îl năpădise un val de entuziasm. Își înfipsese călcâiele în coastele calului și pornise direct spre gard. Preț de o clipă îi trecuse prin minte că poate Tipsy va refuza să-l sară, dar iapa își luase avânt și săriseră împreună gardul la mustață, aterizând pe troianul de zăpadă din cealaltă parte. Asta-i plăcea lui Bay cel mai mult, să fie înaintea tuturor, fără altă grijă decât aceea de a călări mai departe. Auzea câinii lătrând în pădure și, ridicându-se în șa să vadă încotro o apucaseră, zărise cu colțul ochiului o mișcare de o clipă. Întorsese capul, cumva agasat că mai îndrăznise cineva să sară gardul și, spre uimirea lui, văzuse silueta împărătesei călărind la câțiva metri în urma lui. Stătea dreaptă în șa, la fel de dichisită ca în primele ore ale zilei, cu silueta elegantă profilată limpede pe albul zăpezii.

Gardul fusese o piatră de încercare chiar și pentru Bay, dar împărăteasa îl sărise fără efort, desprinzându-se de suita ei. Bay nu-l crezuse pe contele Spencer atunci când îi spusese că împărăteasa era o bună călăreață, închipuindu-și că era genul de legendă creată în jurul oricărei persoane de rang înalt. Dar realitatea depășea spusele contelui Spencer: împărăteasa nu numai că era o bună călăreață, dar călărea aproape la fel de bine ca el. Bay nu cunoștea mulți bărbați, și cu atât mai puțin femei, care să fi sărit peste acel gard. Ridicase admirativ biciușca spre împărătească, dându-și seama că, probabil, încălca vreo regulă a etichetei regale, însă simțise nevoia să recunoască, cel puțin pentru moment, că erau egali.

Nu așteptase să vadă reacția ei, pentru că deja restul grupului străbătea câmpul în galop, în direcția lor. Distingea în depărtare vestoanele verzi ale austriecilor, așa că o îndemnase pe Tipsy să intre în crâng. Pătrunsese printre copaci în goana calului și, fără a întoarce capul, știuse că ea se afla imediat în urma lui. Ajunseseră la țanc să vadă ogarii înhățând prada. Bay constatase cu surprindere că împărăteasa privea fără să clipească la câinii care sfâșiau vulpea. Abia când șeful grupului îi oferise coada drept trofeu, păruse să-și piardă cumpătul o secundă, după care schițase un semn de refuz.

Pe drumul de înapoiere, Bay observă că împărăteasa îl urma pe el, în loc să se alăture propriei suite. Lumina zilei începuse să pălească, așa că Bay o lăsase pe Tipsy să meargă încet la trap. În timp ce se gândea că Tipsy poate era pregătită pentru competiția națională din primăvară, auzise glasul împărătesei:

– Căpitane Middleton!

Se întorsese, surprins și cumva încântat că ea îi reținuse numele.

– Am impresia că iapa dumitale șchiopătează de piciorul stâng din față.

Bay călărise chiar în fața ei, așa că, la început, n-o auzise, iar ea fusese nevoită să-i atragă atenția bătându-l ușor pe braț cu evantaiul de piele atârnat de șa. Vorbea cu glas jos și liniștit, aproape lipsit de accent. Numai precizia exprimării o trăda ca fiind de altă naționalitate, fiindcă nu tărăgăna cuvintele și nu vorbea afectat, ca o englezoaică din înalta societate. Bay cercetase piciorul lui Tipsy, dar nu constatase nimic în neregulă.

– Mă mai uit o dată când ne întâlnim cu grupul, Maiestate.

Ea bătuse ușor cu evantaiul în șa.

– Cred că nu poți amâna până atunci, căpitane.

Bay sesizase tonul de comandă din glasul ei, așa că trăsese de frâu și descălecase pentru a se uita mai bine la piciorul stâng din față al iepei. Împărăteasa avea dreptate; o pietricică intrase sub potcoavă, făcând-o pe Tipsy să șchiopăteze. El nici nu observase. Desprinsese piatra cu ajutorul unui briceag. Pielea sub potcoavă devenise roșie și inflamată și, dacă Tipsy ar mai fi mers așa multă vreme, ar fi șchiopătat săptămâni la rând după aceea, ratând orice șansă de a participa la competiția națională. Bay era surprins că nu remarcase nimic. Pusese piciorul iepei în pământ și, când ridicase privirea, constatase că împărăteasa avea vălul ridicat și se uita drept la el.

– A avut ceva sub potcoavă?

Chipul ei era palid în lumina difuză a înserării, și Bay abia îi distingea trăsăturile – sprâncenele negre, pielea albă, nasul drept, pomeții înalți, ușoare riduri în jurul ochilor.

Bay întinsese mâna cu palma desfăcută, arătându-i piatra. Ea o împunsese ușor cu evantaiul.

– Bine că ați scos-o, căpitane Middleton. Ar fi fost păcat ca un cal așa frumos să ajungă să șchiopăteze chiar la începutul sezonului de vânătoare.

– Vă rămân îndatorat, Maiestate. Recunosc că nu mi-am dat seama.

– Am crescut cu cai, căpitane Middleton. Tata nu s-a interesat prea mult de educația noastră, în schimb ne-a învățat pe toți să călărim.

– V-a învățat bine, Maiestate, dacă mi-e îngăduit s-o spun.

Împărăteasa privise în jos la el și zâmbise fără să-și arate dinții.

– Dacă am fi în Austria, ar fi o necuviință să-mi vorbiți atât de deschis, dar aici nu suntem în Austria. Înțeleg că în arborele dumitale genealogic nu există șaisprezece blazoane heraldice.

Middleton clătinase din cap. Se întrebase ce-ar spune împărăteasa dacă ar ști cât de umilă era originea sa.

– Iată de ce n-ai putea face parte din suita imperială, căpitane.

Chipul împărătesei era sobru.

Middleton săltase în șa. Acum, fețele lor erau la același nivel și împărăteasa zâmbise din nou, cu gropițe în obraji.

– Acesta e și motivul pentru care prefer să merg la vânătoare aici, adăugase ea, dând pinteni calului.

Maiorul Postlethwaite

Pe Charlotte o trezi un zgomot puternic, ca și cum mii de farfurii s-ar fi făcut țăndări pe pardoseala de piatră. Îi trebuiră câteva minute să-și dea seama că era lătratul câinilor. Camera lui Charlotte de la conacul Melton dădea spre grajduri și, când câinii năvăliră pe poartă, lătratul lor stârni ecouri între zidurile de piatră ale curții interioare, într-o hărmălaie de nedescris, care făcea imposibil somnul.

Rămase în pat, ascultând sunetele casei care se trezea la viață. Zdrăngănitul găleților cu cărbune cărate de cameriste, servitorul care lăsa în fața fiecărui dormitor cizmele de călărie lustruite, valeții care periau și apretau vestoanele costumelor de vânătoare. Mergând să aprindă focul, cameristele vorbeau cu entuziasm, dar în șoaptă, despre vânătoare, despre șansa de a o vedea pe împărăteasă.

– Bucătăreasa zice că are părul lung până la glezne.

Când grupul de vânători se întrunea acasă, la Kelvedon, Charlotte se retrăgea în cele mai ascunse cotloane ale casei, developând fotografii în camera obscură sau închizându-se în spălătorie, unde-i plăcea să se uite la cearșafurile din trusoul mamei ei, fiecare brodat cu monograma DAB – Dora Alice Baird – și cu blazonul ei, înfățișând

o bufniță micuță. În scurta-i viață, cea de-a doua doamnă Baird nu avusese timp să lase o urmă durabilă la Kelvedon, fiind prea ocupată cu călăria și cu petrecerile, așa încât existau puține lucruri care să-i amintească lui Charlotte de existența ei, cu excepția giuvaierelor din seif și a unui număr din ce în ce mai mic de cearșafuri de in irlandez. Charlotte căuta acele puncte minuscule care, agățate din greșeală cu unghia de la picior, ar fi sfâșiat materialul. Se bucura când descoperea firele desprinse înainte să se deșire. Era felul ei de a păstra vie amintirea mamei.

Simțindu-se în siguranță în răcoarea cu miros de apret a spălătoriei, își îngădui să-și amintească de ultimul moment când își văzuse mama. Charlotte așteptase pe palier, ținând în brațe păpușa ei cea nouă, pe care o botezase, pictându-i o cruce roșie pe fruntea de porțelan. Într-un târziu, mama coborâse, cu costumul de călărie pe braț. Charlotte își amintea pantalonii de călărie tiviți cu dantelă și butonii lucitori ai cizmelor. Fiecare detaliu al costumului de călărie al mamei îi rămăsese adânc întipărit în memorie, nu însă și chipul ei. Văzând păpușa botezată, mama ei râsese:

– Ce fetiță sobră ești tu, Lottie.

Simțea și acum asprimea costumului de călărie din serj cenușiu pe obrazul și mâinile ei, când își îngropase fața în poala mamei. Auzea și acum clinchetul cravașei lovindu-se de balustradă în timp ce mama cobora scara, îndepărtându-se de ea. Fusese atât de tânără; se măritase la optsprezece ani și murise la douăzeci și trei. Calul ei se poticnise de un gard, și Dora Alice Baird, născută Lennox, fusese azvârlită cu capul înainte într-un șanț și-și frânsese gâtul. Îi aduseseră acasă trupul lungit pe o targă improvizată și acoperit cu mantaua unuia dintre vânători. Charlotte privise scena de la fereastra camerei de copii, întrebându-se ce era acel ceva trandafiriu pe care vânătorii îl cărau atât de încet peste câmp, până când doica o găsise și o luase de la fereastră.

După accident, tatăl lui Charlotte declarase că el nu va mai merge niciodată la vânătoare, dar iernile la granița cu Scoția erau foarte lungi, iar distracțiile puține, ca atare exilul său autoimpus la Orrington ținuse numai până la Crăciunul următor. Totuși, tatăl ei se arătase neînduplecat în privința unicei sale fiice, de teamă să nu pățească la fel ca mama ei. Poneiul de Shetland fusese dus de acasă, iar Charlotte era trimisă să se joace în camera copiilor de fiecare dată când vânătoarea se desfășura la Kelvedon. Abia când nașa ei, Lady Hawarden,

îi dăruise aparatul foto și o învățase cum să-l folosească își găsise și Charlotte o ocupație care să dea un sens zilelor lungi de iarnă.

Astăzi însă nu avea cum să scape de vânătoare. Desigur, ar fi putut pretexta că o doare capul, rămânând în camera ei până la plecarea călăreților, dar asta ar fi însemnat să nu-l vadă pe Bay, iar dacă ea și Bay aveau să se căsătorească, nu se putea ascunde în spălătorie din noiembrie până în aprilie. În plus, voia s-o vadă și pe împărăteasă.

Charlotte era curioasă să afle dacă era într-atât de frumoasă pe cât zicea lumea. Văzuse în *Illustrated London News* o reproducere după unul dintre portretele realizate de Winterhalter, în care împărăteasa avea un aer melancolic și romantic, cu părul ei lung, împodobit cu stele de diamant.

Dar, judecând după crinolină, acea imagine era veche de cel puțin zece ani. Oare Elisabeta era la fel de atrăgătoare și după un deceniu? Când fusese întrebat la cină, cu o seară în urmă, Bay nu dăduse prea multe informații. Charlotte îl admirase pentru asta. Era limpede că refuzase să se coboare la nivelul Augustei, răspunzându-i la întrebări, deși în materie de frumusețe feminină, bărbații nu erau întotdeauna martori prea credibili. Din experiența lui Charlotte, exista o prăpastie între farmecele care aveau efect asupra bărbaților și genul de frumusețe care rezista unei analize feminine. Lentila aparatului foto era la fel de necruțătoare. Acele femei denumite de mătușa ei ca fiind „flușturatice" nu dădeau prea bine în fotografii. Toată fasoanele care, de regulă, țineau de farmecele feminine – buzele țuguiate, genele lăsate, tremurul sânilor – își pierdeau efectul în urma expunerii îndelungate în fața obiectivului. Nu era simplu să privești spre lentila aparatului timp de un minut, fără să clipești, și, din experiența lui Charlotte, pentru femei era mai greu decât pentru bărbați. Lucrurile începuseră să devină mai simple odată cu apariția noilor aparate foto, care necesitau un timp de expunere mai mic, dar femeile care nu aveau nevoie decât de un gest al mâinii ca să ia ochii dezamăgeau întotdeauna în fotografii.

După micul dejun, Charlotte se duse în camera copiilor ca să-și aducă echipamentul. Se uită la fotografia care-i înfățișa pe Bay și pe Tipsy. Ochii lui de un albastru-deschis sclipeau chiar și în fotografie. Mai târziu, își zise ea, va retușa fundalul, astfel încât nimic să nu distragă atenția de la cal și călăreț.

În timp ce traversa holul, cărându-și echipamentul, aproape că dădu peste un valet care ducea o tavă de argint cu băuturi fierbinți ce urmau a fi servite vânătorilor înainte de plecare. Când valetul

deschise ușa de la intrare, Charlotte întrezări grupul de vânători – un amestec de roșu, negru și cafeniu, cu pete argintii ici și acolo –, auzi strigăte, fornăit de cai, simți în nări mirosul animalelor stârnite și-și dădu seama că nu se putea urni din loc. Era exact combinația de lumină, culoare și sunet din ziua în care mama ei pornise la vânătoare călare pe calul ei favorit, de culoare cenușie. Și-ar fi dorit să se ascundă în încăperile întunecoase și reci, pretinzând că nu văzuse nimic.

– Doriți o băutură fierbinte, domnișoară? întrebă valetul, întinzându-i tava.

Charlotte luă unul dintre pahărelele de argint și sorbi o înghițitură din lichidul fierbinte. Crezuse că era vorba de vin fiert, dar băutura era mai tare decât tot ce gustase până atunci și-i ardea gâtlejul, topindu-i ghemul de nefericire din stomac. Un cal necheză în depărtare. Charlotte mai sorbi o înghițitură.

Când Bay își făcu apariția la trap în celălalt capăt al parcului, împreună cu Chicken Hartopp, ea deja golise paharul. În clipa când săriră pârleazul care despărțea grădina de parc, deși nu distingea chipul lui Bay, Charlotte știu că zâmbea.

Răsuflă adânc și ieși pe terasă.

Bay struni calul în dreptul ei. Din locul unde se găsea pe terasă, Charlotte îl putea privi în ochi. El își duse degetul la chipiu în semn de salut.

– Nu porți bijuterii în dimineața asta, Charlotte?

– Sunt de părere că e vulgar să porți diamante în timpul zilei.

Charlotte își țuguie buzele, imitând-o pe Augusta. Bay izbucni în râs și se aplecă spre ea.

– Tare aș vrea să călărești cu mine în dimineața asta. E o zi superbă, perfectă pentru vânătoare. Nimic nu se compară cu vânătoarea.

– Nu și dacă ești vulpe, replică Charlotte.

Bay păru surprins de tonul ei, apoi se înroși stânjenit.

– Oh, Doamne, am spus ce nu trebuie, așa-i? Dar pur și simplu mi-aș dori nespus să ies cu tine pe câmp.

– Iar eu mi-aș dori nespus să fii cu mine azi în camera obscură.

Băutura o făcea să spună exact ce gândea.

– Te-aș însoți cu dragă inimă în camera obscură, însă mă tem că lui Tipsy nu i-ar plăcea. Ia uită-te la ea, abia așteaptă s-o pornească în galop.

– În plus, mai trebuie să te ocupi și de împărătească.

– Așa e.

Bay făcu un gest cu mâna, parcă vrând să alunge imaginea împărătesei.

– A și venit? Mi-aș dori mult s-o văd. Sper s-o pot fotografia. Încep să am experiență cu caii și călărețiii.

– Împărăteasa încă n-a sosit. Cred că va veni călare de la Easton Neston. Bineînțeles că nu putem porni fără ea.

– Sigur că nu. Dar credeam că punctualitatea e o însușire regală, comentă Charlotte.

– Nu și imperială, din câte se pare. Ogarii deja au adulmecat urma vânatului de două ori în dimineața asta. Au înnebunit de tot. Sunt disperați s-o ia la goană. Știu și ei că-i o zi perfectă pentru vânătoare.

Bay întoarse privirea către cai și către câini și salută cu glas răsunător un gentleman în vârstă, cu obrazul rumen, urmare a unor ani de zile de călărie în condiții aspre și băutură multă. Acesta stătea călare pe o iapă castanie și lucioasă.

– Bună dimineața, colonele. Cum se comportă Salamandra?

Colonelul se opri, întinzând gâtul la auzul glasului lui Bay. Întorcând capul spre ei, Charlotte văzu că avea ochii acoperiți de o pieliță albă.

– Dumneata ești, căpitane Middleton? Nu te-am văzut din prima clipă. Salamandra se comportă foarte bine. Merită până la ultimul bănuț prețul pe care ți l-am plătit pe ea.

Bay izbucni în râs.

– Sunt gata în orice clipă s-o iau înapoi, colonele. În aceleași condiții.

Colonelul bătu ușor cu palma gâtul iepei.

– Acum nu m-aș mai putea despărți de ea, așa-i, fetițo? spuse acesta, ridicându-și privirea în încercarea de a-l localiza pe Bay, aflat la câțiva metri depărtare.

Charlotte își dădu seama că omul era aproape orb.

– Aici sunt, colonele, zise Bay. Dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Baird.

Colonelul se uită în direcția opusă.

– Domnișoara Baird, colonelul Postlethwaite, cel mai vechi membru al clubului Pytchley și cel mai aprig călăreț din toate comitatele.

Charlotte salută cu o înclinare a capului, dar, dându-și seama că gestul ei era lipsit de sens, spuse cât putea de tare:

– Îmi pare bine, domnule colonel Postlethwaite.

Colonelul întoarse spre ea capul masiv, cu privirea opacă.

– Sunt onorat, domnișoară Baird.

– Urma vânatului se simte bine, se grăbi să spună Bay. Cred că va fi o zi grozavă pentru vânătoare. Îi poți da pinteni Salamandrei.

– Asta și vreau, Middleton.

Colonelul își înfipse călcâiele în coastele calului și se pierdu printre ceilalți vânători.

Charlotte se întoarse spre Bay.

– Vede cât de cât?

– Foarte puțin, dar Salamandra e un cal bun. Se orientează singură.

– Dar nu-i cumplit de riscant? întrebă Charlotte.

Bay era gata să râdă, dar se înfrână și spuse cu blândețe:

– Postlethwaite nu crede că-i riscant, Charlotte. Toată viața a umblat călare prin ținutul ăsta. Nu de pericol se teme el.

Charlotte înțelese ce voia să spună și simți că ochii i se umplu de lacrimi, fără voia ei. Bătrân orb și imprudent. Privi spre aparatul foto și începu să-și facă de lucru cu declanșatorul, astfel încât Bay să nu-i citească emoția de pe chip. În aceeași clipă răsună un strigăt, și grupul începu să murmure. Charlotte își ridică privirea și văzu că își făcuse apariția suita imperială. Știa că era vorba despre suită fiindcă toți cei prezenți, cu excepția colonelului Postlethwaite, se întorseseră ca să se uite la împărăteasă și la însoțitorii ei, care coborau colina la trap, îndreptându-se către conac.

Charlotte își zise că nici nu se putea cadru mai bun. De nu s-ar fi mișcat atât de repede, ar fi ieșit o fotografie superbă. Împărăteasa, în costum de culoare verde-închis, suplă și dreaptă pe calul ei murg, încadrată de doi curteni în vestoane trandafirii și pinteni argintii, și un lacheu călărind în spate. Charlotte văzu că împărăteasa călărea de parcă ar fi fost lipită de șa: silueta ei zveltă nu se legăna, nici nu se clătina în timp ce calul cobora panta. Auzi cum adunarea icnește de surpriză în clipa când suita imperială trecu pârleazul peste care sări și Bay ceva mai devreme. Cei doi călăreți aflați de o parte și de alta a împărătesei se aplecară în față în timpul săriturii, în timp ce ea rămase neclintită în șa, lăsând impresia că zbura împreună cu calul.

– În sfârșit! exclamă Bay.

Dădu pinteni lui Tipsy și, făcând un semn scurt de rămas-bun spre Charlotte, se îndreptă la trap către suita imperială. Împărăteasa se oprise în mijlocul curții, în continuare încadrată de cei doi curteni. Stătea de vorbă cu contele Spencer, ținând bărbia ridicată, dată fiind statura lui uriașă. Când își ridică vălul, Charlotte îi distinse profilul

delicat, în contrast puternic cu părul bogat, adunat la ceafă. Ceilalți călăreți se țineau la o distanță respectuoasă de suita imperială, și Charlotte își spuse că acum avea cadrul mult dorit. Își vârî capul sub pânza aparatului și-l orientă astfel încât împărăteasa să se afle în centrul cadrului. I se părea straniu să facă o fotografie fără știrea celei pe care o imortaliza, însă Charlotte știa că, probabil, nu va mai prinde un cadru atât de bun. Mișcă obiectivul astfel încât împărăteasa să ajungă în treimea superioară a plăcii foto, o ușoară asimetrie de mare efect, după părerea ei. Găsi declanșatorul și-l apăsă. Auzi sunetul lui înfundat și începu să spună *Tatăl nostru* în gând. Ajungând la „Sfințească-se numele Tău", își zise că expunerea fusese suficientă, așa că eliberă declanșatorul și-și scoase capul de sub pânză. Împărăteasa continua să stea de vorbă cu Spencer, dar își întorsese puțin calul, astfel că acum i se vedea toată fața. Se găsea la nici cinci metri depărtare, și Charlotte constată că avea trăsături regulate, nasul drept, ochi de culoare închisă, umbriți de sprâncene dese și drepte. Era frumoasă? Lui Charlotte îi era cu neputință să-și dea seama, însă privirea acestei femei avea o intensitate neobișnuită. Intui că împărăteasa avea o latură emoțională puternică, încât aproape că o vedea fremătând. Charlotte se întrebă ce i-ar fi putut spune contele împărătesei ca să stârnească un asemenea efect. Trebuia cu orice preț să surprindă momentul. Puse repede o nouă placă în aparat și privi scena prin vizor. Mișcă puțin aparatul spre dreapta și apăsă iar declanșatorul. De data asta recită rugăciunea până la „Precum în cer, așa și pe pământ", ca să fie sigură.

Charlotte își îndreptă spatele. Privind scena pe care tocmai o fotografiase, observă două lucruri. Unu: că împărăteasa ținea în dreptul obrazului un evantai. Și doi: că alături de contele Spencer se afla Bay Middleton. Evantaiul era mare și urât. Se vedea limpede că nu-l folosea ca ornament, nici ca să-și facă vânt, ci ca pe o barieră de protecție.

Deși ziua era rece, Charlotte simți cum urcă în ea un val fierbinte de rușine, înțepându-i obrazul și gâtul, de parcă tocmai ar fi primit o palmă. Se uită la Bay, încercând să-i prindă privirea. Fără îndoială că el i-ar fi putut explica împărătesei că Charlotte era un simplu fotograf amator și că nu intenționase să dea dovadă de lipsă de respect. Dar Bay nu părea s-o vadă, complet captivat de chipul din spatele evantaiului.

Accident la vânătoare

Bay se îndreptă către împărăteasă, care stătea de vorbă cu contele Spencer. Apropiindu-se, îi văzu limpede profilul, întrucât azi nu purta văl. Ieri îi privise obrazul doar în penumbra argintie a amurgului, acum însă soarele de iarnă strălucea puternic, așa că o privi cu luare-aminte. Era plină de contraste: sprâncenele negre și dese contrastau cu pielea albă, părul de culoarea mahonului contrasta cu vestonul verde, cu buzele roșii și cu gâtul alb. Probabil că împărăteasa îi simți privirea pironită asupra ei întrucât întoarse capul, dar în aceeași clipă observă ceva ce o făcu să se încrunte și să-și strângă buzele într-o linie subțire. Smuci furioasă plasa atașată la șa și scoase dinăuntru ceva ce aducea a baston. Îl scutură cu o mișcare scurtă și Bay văzu că obiectul era, de fapt, un evantai din piele cafenie și moale. Împărăteasa își ridică evantaiul în dreptul obrazului, astfel încât să nu poată fi văzută din față. Bay se uită să vadă de ce anume se ferea și zări silueta micuță a lui Charlotte în picioare lângă aparatul foto, cu declanșatorul în mână. În spatele contelui văzu că cei doi curteni încremeniseră, schimbând între ei o privire alarmată.

Împărăteasa îi remarcă prezența.

– Bună dimineața, căpitane Middleton. După cum vezi, făcu ea un gest supărat cu evantaiul, nicăieri nu mă pot simți în siguranță.

Contele Spencer interveni imediat:

– Maiestate, vă asigur că vânătoarea clubului Pytchley nu prezintă nici un fel de riscuri pentru persoana dumneavoastră.

– Mă tem că vă înșelați. Acolo e cineva care mă fotografiază, domnule conte Spencer.

Nu ridicase tonul, dar Bay își zise că glasul ei coborât avea o intensitate și mai înfricoșătoare.

– Am venit aici ca persoană particulară, ca să vânez, Lord Spencer, nu ca să fiu vânată. Credeam că aici, discreția e la ea acasă, dar și de data asta constat că sunt o atracție de circ, demnă de a fi imortalizată pe post de suvenir. O captură care să vândă mai bine ziarele.

Contele privi în jur nedumerit și dădu cu ochii de Charlotte, care se grăbea să-și demonteze echipamentul de pe terasă.

– Oh, Maiestate, nu-i decât domnișoara Baird, unul dintre oaspeții de la conac. Sunt convins că nu a avut intenții rele. În zilele noastre,

multe tinere își fac de lucru cu aparate foto. Pe timpul meu existau caiete de desen și șevalete, dar îmi închipui că trebuie să ținem pasul cu vremurile. Nu-i așa, Bay?

Contele își întoarse capul uriaș spre Middleton, și expresia din ochii lui albaștri și bulbucați vorbea de la sine: Bay era răspunzător de Charlotte, și dacă ea comisese această gafă, atunci Bay era cel care trebuia s-o îndrepte.

Bay remarcă bărbia ridicată a împărătesei, semn că era supărată, și i se păru incredibil de atrăgătoare. Nu înțelegea ce o înfuriase în așa măsură, dar îi plăcea felul în care supărarea îi punea în valoare trăsăturile. Nu putea să n-o admire ca femeie, cu talia îngustă, părul bogat, ochii adânci și impenetrabili. Observă că avea o mică aluniță pe buza de sus, singura pată de culoare pe pielea ei albă. Își dădu seama că dorea s-o atingă, dar o mișcare scurtă a evantaiului îi aminti că avea de-a face totuși cu un monarh. Șovăi. Știa că ar fi trebuit s-o apere pe Charlotte, dar intuia că împărătesei nu i-ar fi plăcut să-l audă luând apărarea altei femei.

– Măcar de-am putea ține pasul cu vremurile. În sensul propriu. Tare aș vrea să am o poză cu Tipsy în plin galop.

Bay zâmbi, dorindu-și ca femeia din fața lui să-i răspundă în aceeași notă. Împărăteasa îl privi în ochi, uimită de felul în care el îi îndepărtase supărarea, și, pentru o clipă, Bay se gândi că-i va da peste nas, apoi însă văzu cum expresia ei se îmblânzește și cum își destinde umerii.

– Am o fotografie superbă cu mine și cu Tipsy, dar vă imaginați cum ar fi s-o am imortalizată în plin galop?

– Dacă-i posibil în imaginație, căpitane Middleton, atunci sunt sigură că într-o zi va deveni realitate.

Împărăteasa coborî încet evantaiul și-și ridică ușor colțurile buzelor, într-un început de surâs. Spencer oftă din rărunchi, iar cei doi austrieci se relaxară în șa. Bay văzu că austriecii îl studiau atent, catadicsind să-i acorde atenție pentru prima oară.

Tocmai se pregătea să-i răspundă împărătesei când deodată haita se porni pe urlete, semn că adulmecase urma vânatului. Bay se uită la împărătească și ea ridică biciușca, făcându-i semn să pornească. Bay o întoarse pe Tipsy și porni pe alee în urma celorlalți. La poartă, când împărăteasa trecu înaintea lui, el privi în urmă, căutând-o din ochi pe Charlotte, dar fata dispăruse în casă.

Ziua era frumoasă și senină, iar stratul subțire de zăpadă scârțâia sub copitele cailor. Ogarii adulmecaseră urma pe la jumătatea

colinei, în vârful căreia se găsea un mic templu grecesc, poziționat astfel încât să poată fi văzut din salonul conacului. Trecând la trap pe lângă el, Bay văzu că înăuntru era o statuie a Dianei, zeița vânătorii, cu arcul în mână. Bay nu avusese parte de prea multă educație clasică, însă o recunoscu pe Diana; îl interesau divinitățile care aveau legătură cu vânătoarea. Cunoștea povestea Dianei și a lui Acteon, vânătorul preschimbat în pradă fiindcă privise pe furiș la zeița care se îmbăia. La Althorp, Spencer avea o pictură cu Acteon privind la Diana și la însoțitoarele ei, toate dezbrăcate. Dând cu ochii de tablou pentru prima oară, Bay își spusese că trupul planturos al Dianei ar fi avut nevoie de o ramă mai groasă. Însă statuia era zveltă. Avea trupul încordat și răsucit, gata să ochească. Arăta ca o femeie care n-ar fi greșit ținta. Limpezimea profilului ei avea ceva familiar. Întoarse capul să se mai uite o dată și chiar atunci împărăteasa ajunse în dreapta lui, astfel că asemănarea dintre statuia subțire ca o silfidă și silueta suplă și grațioasă de lângă el era incontestabilă. Bay ridică cravașa ca să-i arate împărătesei statuia, dar ea deja trecuse mai departe, pornind pe urma câinilor.

Mergeau bine. Lui Bay îi plăcea să călărească pe distanțe mari în zorii zilei. Momentul lui preferat era când haita se mai împrăștia și călăreții se răspândeau care încotro, fiecare după abilitate și curaj. Nu voia să dovedească nimic, dar tot îi făcea plăcere să fie în frunte. Existau atâtea situații în care se vedea nevoit să-și stăpânească instinctele, dar pe terenul de vânătoare nu trebuia să respecte nimic, nici o ordine în afară de cea firească; aici nu avea nevoie să se înfrâneze. Până și împărăteasa, aflată pe o treaptă socială mult superioară din toate punctele de vedere, aici era obligată să-i acorde lui întâietate.

Ogarii se opriseră la un pârâu. Pierduseră urma. Șeful grupului îi îndemna înainte, dar câinii erau nedumeriți și deloc dornici să traverseze pârâul rece ca gheața. Bay se uită în jur după un vad, dar pârâul era prea lat pentru a fi sărit și el nu voia să se ude chiar de la începutul zilei, dacă putea evita acest lucru. La vreo sută de metri mai încolo pârâul cotea, și Bay o îndemnă pe Tipsy să apuce într-acolo, ca să vadă dacă nu cumva exista un loc mai bun de traversat. Privi peste umăr și văzu că împărăteasa venea după el, spre surpriza lui Bay, urmată de colonelul Postlethwaite. Cum de venise acesta pe urmele împărătesei, Bay n-ar fi putut spune. O fi fost el orb, dar tot reușea să găsească cea mai frumoasă femeie de pe terenul de vânătoare. Colonelul fusese unul dintre marii admiratori ai lui Skittles,

faimoasa curtezană care vânase cu clubul Quorn. Fusese renumită pentru hainele strâmte, pe dedesubtul cărora se pare că nu purta nimic, precum și pentru maniera aprigă de a călări. Umbla zvonul că și ea fusese îndrăgostită de colonel atât de mult, încât îi trecuse cu vederea că nu era bogat.

Hărmălaia câinilor lăsa să se înțeleagă că vreo câțiva trecuseră pârâul și regăsiseră urma de cealaltă parte. Bay cercetă pârâul. În acest loc era ceva mai îngust, iar malul nisipos cobora în pantă. Putea fie să încerce să sară pe malul celălalt, fie să aleagă varianta mai udă și mai sigură de a trece prin apă. Nu șovăi, o îndemnă pe Tipsy să-și ia vânt și, spre marea lui ușurare, sări peste pârâu. Împărăteasa îl ajunse din urmă o clipă mai târziu, urmată de colonelul Postlethwaite, cu un zâmbet larg întipărit pe obrazul rumen.

Unul dintre austriecii care călăreau împreună cu împărăteasa – Bay îi socotea niște lingăi – iuțise pasul ca s-o ajungă din urmă și acum se pregătea să sară peste pârâu. Bay văzu cum calul se poticnește, și abia își stăpâni râsul când călărețul căzu pe brânci în apă. Pârâul nu era adânc, așa că omul reuși să se cațăre pe mal, dar se udase leoarcă, fireturile aurii ale vestonului se îmbibaseră de apă și pantalonii transparenți i se lipiseră de piele – o priveliște teribil de amuzantă.

Bay auzi pe cineva pufnind în râs și, întorcând capul, văzu că împărăteasa râdea în hohote. Îi prinse privirea și ea ridică din umeri.

– Esterházy și-a strunit calul prea din scurt. Ar fi trebuit să aibă același curaj cu care-și apără convingerile. Dacă vrei să sari, atunci nu trebuie să eziți. N-ai timp să te răzgândești, spuse ea, pornind la trap după colonelul Postlethwaite, care călărea ca tras de o ață invizibilă.

Bay zăbovi o clipă, cu ochii la bietul Esterházy, care reușise într-un târziu să-și recupereze calul, întorcându-l în direcția câinilor.

Câinii se agitau, dispuși într-un mare semicerc. Pe Bay îl impresiona de fiecare dată să vadă cum vulpea nu aleargă în linie dreaptă. Nesfârșitele mișcări în cerc și stânga-împrejur făceau vânătoarea nespus de fascinantă. Nu aveau nici o logică, nici o ordine. Căile ferate care brăzdau întreaga Anglie mergeau la infinit în paralel, însă sistemul feroviar britanic n-ar fi putut în veci să fie pus în ordine de vreun sistem cartografic. Lui Bay îi plăcea imprevizibilitatea evenimentelor unei zile de vânătoare, nesăbuința goanei după vânat, urmată de momentele de răgaz în care câinii adulmecau mirosul prăzii. Toate celelalte zile erau pentru el o succesiune de mese, schimbări de ținută și ritualuri de distracții, dar pe terenul de vânătoare se putea întâmpla

orice. Nici o zi nu semăna cu cealaltă. În timpul sezonului londonez, Bay știa în fiecare clipă unde urma să se găsească la fiecare oră din fiecare zi a fiecărei săptămâni, dar la vânătoare era ca un soldat aflat pentru prima oară pe câmpul de luptă. Pax Britannica[1] făcuse din Shires câmpul lui de luptă.

Restul grupului începea să-i ajungă din urmă. Încă de dimineață, numărul lor se rărise continuu. Însoțitorii imperiali renunțaseră și se înapoiaseră la conac de îndată ce-și dăduseră seama cât îi costa să țină pasul cu împărăteasa. Bay îl văzu pe Spencer dând năvală în mijlocul haitei, cu coastele calului acoperite de o fină peliculă de transpirație. Spencer era un călăreț excepțional, dar trupul său mătăhălos îl împiedica să ajungă vreodată în capul haitei. Bay întoarse capul și văzu că împărăteasa îl întrecuse încă o dată. Galopa ușor aplecată în direcția unui obstacol periculos, cu colonelul Postlethwaite la mai puțin de o lungime de cal în urma ei. Bay simți un nod în stomac dându-și seama că împărăteasa avea de gând să sară o poartă înaltă, în fața căruia până și el ar fi stat pe gânduri.

– Atenție! îi strigă Bay și-i dădu pinteni lui Tipsy, sperând să treacă în fața împărătesei.

Dar ea fie nu-l auzise, fie nu voia să-l audă. Bay o văzu cum dă frâu liber calului, lăsându-l să-și ia avânt. Trecu poarta cu bine, dar oare atinsese pământul dincolo fără probleme? Bay nu vedea dincolo de poartă. Își îndemnă iapa să sară și ea gardul, simțind-o cum tremură în clipa când trecea peste stinghia cea mai înaltă. Ajunseră de cealaltă parte. Bay ridică privirea și văzu calul împărătesei chiar în fața lui. Singur. Simți cum i se usucă gura.

Apoi, auzi nechezatul îngrozitor și inconfundabil al unui cal rănit. Întorcând capul, o văzu pe Salamandra, iapa castanie pe care i-o vânduse colonelului Postlethwaite, trântită la pământ peste trupul stăpânului. Împărăteasa încerca să liniștească animalul, dar calul avea piciorul rupt și îndoit, durerea făcându-l să zvârle din copite în toate părțile. Nechezatul înfiorător al iepei deveni și mai puternic. Bay sări jos din șa și alergă spre împărătească. Ea stătea aproape nemișcată. Bay o văzu ridicând brațul.

În prima clipă i se păru că împărăteasa ținea în mână evantaiul, apoi văzu însă că era un revolver. Ea ținti încet și hotărât în fruntea

[1] Perioadă de relativă pace în Europa și în lume (1815–1914), în timpul căreia Imperiul Britanic a devenit cel mai mare din lume, asumându-și rolul de „jandarm mondial". (n.tr.)

calului și apăsă pe trăgaci. Nechezatul încetă brusc și trupul iepei rămase inert la pământ. Bay icni, și împărăteasa întoarse capul. Ochi îi ardeau pe chipul alb ca varul.

– Îngerul morții e cu noi în fiecare clipă, spuse ea și-și făcu cruce, încă ținând în mână revolverul.

Bay ocoli calul mort, ajungând lângă capul colonelului Postlethwaite. Ochii lui alburii ținteau cerul, și buzele îi înțepeniseră într-un zâmbet grotesc. Bay îngenunche și-i închise pleoapele. Încercă să-i tragă corpul de sub Salamandra, dar era prea greu.

Vestonul lui Postlethwaite era prins cu un ac de aur de forma unei potcoave. Bay se gândi cum își prinsese bătrânul acul pe bâjbâite în aceeași dimineață și simți cum lacrimile i se preling pe obraji. Postlethwaite fusese un bărbat curajos și, probabil, sperase cumva că va sfârși așa. Cu toate acestea, privind cele două cadavre, calul și călărețul, Bay simți cum îl doare sufletul. Se căută prin buzunare după o batistă, dar nu găsi decât sticluța cu brandy. Își șterse obrazul pe cât posibil cu mâneca aspră de lână și trase o dușcă din sticluță. Alcoolul îi arse gâtul, făcându-l să tușească, dar măcar acum putea să-și înfrâneze lacrimile.

Simți o atingere pe braț.

– Îmi pare rău, căpitane Middleton. Erați prieteni?

Împărăteasa îi întinse o bucată de material brodat cu dantelă. Bay își dădu seama că i se oferea o batistă. Revolverul dispăruse.

– A fost cândva șef al clubului Pytchley. Eu i-am vândut...

Nu se simți în stare să-și ducă fraza la bun sfârșit. Luă batista din mâna împărătesei ca să-și șteargă ochii. Batista mirosea a lavandă și a încă ceva ce nu reușea să identifice.

– Cred totuși că o astfel de moarte e o binecuvântare, nu? Să sari direct pe lumea cealaltă.

Împărăteasa îl privi în ochi, și Bay observă că irișii ei întunecați aveau punctișoare aurii.

Bay încuviință din cap.

– Era sortit să cadă într-o bună zi. Nesocotitul era aproape orb. Azi nici n-ar fi trebuit să meargă la vânătoare.

– Deci poate că și-a ales singur cum să sfârșească, ce zici, căpitane Middleton?

Continua să se uite în ochii lui, el fiind nevoit să-i susțină privirea.

– Da, dar cu ce preț!

Bay arătă spre iapa moartă, fără să-și ia ochii de la împărăteasă.

– Nu, nu. Trebuie să te gândești că a avut un sfârșit frumos. A murit liber.

Bay auzi zarva grupului de vânători de cealaltă parte a gardului. Peste câteva clipe aveau să fie înconjurați de lume. Împărăteasa continua să-l privească. Bay se gândi la curajul orb al lui Postlethwaite, care gonise în galop fără a se gândi la posibilele urmări. Luă mâna împărătesei și o sărută.

Ea nu-și retrase imediat mâna. Bay făcu primul un pas înapoi, parcă mirat de propria îndrăzneală.

Tocmai voia să-și ceară iertare, când ea i se adresă:

– Eu mă simt liberă numai când vânez. Poate la fel ți se întâmplă și dumitale, căpitane Middleton.

Glasul ei era blând și cald, însă ea nu zâmbea.

– Am întrecut măsura, Maiestate. Vă rog să mă iertați, mi-am pierdut cumpătul.

Bay se aștepta la o reacție necruțătoare, dar ea doar își lăsă puțin capul într-o parte.

– Nu-ți cere scuze, căpitane Middleton. Îmi închipui că aduceai omagii prietenului dumitale.

Îi zâmbi.

Bay se sili să surâdă și el. Era uluit că ea spusese purul adevăr: așa era, îl inspirase nesocotința lui Postlethwaite.

– Cred că Postlethwaite v-ar fi sărutat amândouă mâinile.

Elisabeta râse. Bay văzu că avea dinții micuți și ușor aduși în față. Deși râsul îi încrețea pielea în jurul ochilor, în același timp o făcea să pară mult mai tânără. Bay își dădu seama că nu era șocată de gestul lui.

– Constat că am scăpat ca prin urechile acului. Și acum, căpitane Middleton, m-ai putea ajuta să încalec?

Bay își împleti degetele și se aplecă, astfel încât ea să poată pune piciorul pe mâna lui ca pe o scăriță. Când își ridică ușor poala fustei, el văzu că nu purta jupon, iar când își puse în palma lui piciorul încălțat în botină cu elastic, Bay observă că sub fusta de călărie împărăteasa purta pantaloni strâmți din piele întoarsă. Își dădu seama că nu se uitase întâmplător. Simți că-i tremură mâinile, dar ea își luă avânt și săltă în șa. Când împărăteasa privi în jos spre el, Bay văzu că-și recăpătase expresia demnă și alura imperială.

– Mulțumesc, zise ea, făcându-i semn din cap ca unui slujitor.

Vânătorii ajunseră lângă ei, împreună cu Spencer. Contele văzu ce se întâmplase și-și plecă fruntea în piept câteva clipe.

– Cine e? îl întrebă el pe Bay.

– Postlethwaite. Și-a rupt gâtul, răspunse Bay.

– Ai împușcat calul? întrebă iarăși Spencer.

– Avea un picior rupt.

Bay nu se grăbi să-i spună că, de fapt, împărăteasa fusese cea care-i dăduse lovitura de grație.

– Grozav om, Postlethwaite! comentă contele. Păcat și de cal.

Bay îi ajută pe rândași să scoată poarta din țâțâni. Poarta fusese cauza morții colonelului, tot ea avea să servească și de targă pentru a-i transporta cadavrul. A fost nevoie de cinci oameni ca să-i tragă corpul de sub calul mort. Bay încrucișă mâinile bătrânului pe piept și-i puse alături cravașa de argint. Unul dintre vânători suflă prelung din corn, iar slujitorii ridicară catafalcul improvizat și porniră cu el pe câmp, îndreptându-se către conac.

Vânătorii rămași apucară și ei pe drumul de întoarcere. Bay o ajunse din urmă pe împărătească, dar ea își coborâse vălul pe față și amândoi își continuară în tăcere drumul spre casă. Ajungând la conac, contele Esterházy, care-și luase un rând de haine uscate, ieși s-o întâmpine pe împărătească și porni călare împreună cu aceasta spre Easton Neston. Împărăteasa nu-și luă rămas-bun de la Middleton, dar când o luă pe alee, întoarse capul și-i făcu semn cu mâna.

Bay o urmări cu privirea până când o pierdu din ochi. Abia când trase de frâu ca s-o ducă pe Tipsy înapoi la grajd își dădu seama cât de încordat îi era tot trupul. Îl durea maxilarul de parcă ar fi stat cu dinții încleștați vreo două ceasuri. Descălecă, simțind cum îi tremură picioarele. Rămase locului o clipă, sprijinindu-se de zid și proptindu-se în călcâie ca să-și recapete echilibrul. Închise ochii, așteptând să-și domolească tremurul. Mai devreme dăduse dovadă de o mare îndrăzneală, urmând exemplul nesocotitului de Postlethwaite.

Deschise ochii și o văzu în fața lui pe Charlotte, cu o figură îndurerată. Fata își puse mâna micuță pe brațul lui.

– Oh, Bay, îmi pare atât de rău.

El se strădui să-și ia o expresie potrivită momentului.

– Sărmanul Postlethwaite. Și totuși, s-a dovedit a fi la înălțime. Nu-i un sfârșit prea rău.

Pe chipul lui Charlotte apăru o umbră de mirare.

– A murit colonelul Postlethwaite?

– A căzut de pe cal după ce a sărit un gard, și calul s-a rostogolit peste el. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Grupul care aducea trupul lui Postlethwaite la conac urma să ajungă în curând. Bay o luă pe Charlotte de braț și o conduse din curtea interioară înspre parc. Nu era cazul să asiste la momentul în care trupul strivit al colonelului urma să fie transportat în casă. Îi simțea brațul tremurând sub al lui. Se îndreptară în tăcere spre pajiștea care se întindea până la Templul Dianei. Ajungând la pârleaz, Bay vru să deschidă portița, dar Charlotte îl opri.

– Erai acolo când a căzut colonelul Postlethwaite? întrebă ea.

– N-am văzut cum s-a întâmplat. Eram de cealaltă parte a gardului, dar m-am dus acolo imediat. A murit instantaneu.

Bay se strădui să-și ia un ton liniștitor, amintindu-și că mama lui Charlotte murise în urma unui accident de vânătoare.

– Astfel de lucruri se întâmplă într-o clipă.

– Dar împărăteasa? Era și ea acolo? întrebă Charlotte.

Bay tăcu o clipă. Îi veni în minte imaginea împărătesei cu pistolul ațintit spre capul Salamandrei și gestul lui de după aceea. Încuviință din cap și spuse:

– Postlethwaite era cu noi în fruntea grupului. Împărăteasa a ajuns la locul accidentului înaintea mea.

Spre uimirea lui, ochii lui Charlotte erau plini de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? Nu pot să cred că plângi pentru Postlethwaite, pe care l-ai întâlnit numai o dată și care și-a ales cum să moară.

Îi prinse mâna micuță între palme.

– Nu plânge pentru el, Charlotte. A murit cu zâmbetul pe buze.

Charlotte clătină din cap, parcă pentru a-și scutura lacrimile. Ridică fruntea și-l privi drept în ochi.

– Și mâine mergi la vânătoare cu împărăteasa?

Bay se uită la ea. Nu înțelegea întrebarea sau, mai curând, insistența ei. Fata nu avea cum să știe de gestul lui necugetat față de împărătească.

– Sigur că da. Spencer mi-a cerut să-i fiu călăuză pe toată durata șederii ei aici.

Auzindu-l, chipul ei se destinse. Bay se căută prin buzunare după ceva cu care să-i șteargă ochii și scoase o batistă cu care-i tamponă obrajii uzi de lacrimi. Îi trebui o clipă ca să-și dea seama că era batista pe care i-o dăduse împărăteasa când stătuseră amândoi lângă trupul neînsuflețit al colonelului. Se întrebă dacă Charlotte va observa ceva,

dar ea era cu gândurile prea departe ca să remarce cu ce-i ștergea el ochii.

– Vezi tu, m-am gândit că poate am supărat-o când am fotografiat-o. Și-a ascuns fața după evantai. Pe urmă te-am văzut pe tine lângă ea și am fost teribil de îngrijorată ca nu cumva să se supere și pe tine. Din pricina mea.

Bay își aminti expresia încrâncenată a împărătesei în spatele evantaiului și culoarea din obrajii ei.

– Mi-am închipuit că va avea urmări și asupra ta, izbucni Charlotte. Din pricina legăturii dintre noi.

Bay șovăi. Nu-i venea să recunoască față de Charlotte că nu-i vorbise împărătesei despre legătura lor, că nu-i luase apărarea câtuși de puțin și că, pur și simplu, schimbase subiectul. Charlotte se aștepta la mai mult din partea lui, iar lui îi plăcea părerea pe care fata și-o făcuse despre el. Și-ar fi dorit să fie așa cum îl credea ea, și nu bărbatul care sărutase mâna împărătesei chiar lângă cadavrul prietenului său.

– Vorbești ca și când oricine ți-ar sta alături ar avea parte de asemenea urmări, draga mea Charlotte, spuse Bay.

Parcă pentru a-și întări spusele, se aplecă și o sărută pe buze.

Buzele lui Charlotte erau uscate și ușor sărate din pricina lacrimilor. Fata tremura din tot corpul și, mulțumit de reacția ei, Bay o sărută încă o dată, înconjurându-i mijlocul cu brațul și lipind-o de trupul lui. Era prea târziu ca să mai dea înapoi. Sosise momentul, nu trebuia să mai stea pe gânduri.

– Abia aștept ziua în care ai să-mi fii soție, îi murmură el la ureche. Vreau să mă căsătoresc cu tine. De îndată ce va fi posibil.

Simți cum ea se destinde în brațele lui. Apoi, fata îl sărută la rândul ei, dându-i limpede a înțelege care era răspunsul ei.

În cele din urmă, Charlotte se desprinse din îmbrățișare ca să-l privească în ochi. Își lipi palma de obrazul lui.

– Bay, ar trebui să știi că nu mă pot căsători fără consimțământul lui Fred. Cel puțin până împlinesc douăzeci și unu de ani.

– Am să vorbesc cu el chiar astă-seară.

– Iar el îți va ține un discurs despre avantajele unei logodne de durată. El și Augusta așteaptă de un an întreg.

Bay simți în nări miros de apă de lavandă și o ușoară undă de teamă.

– Știu că există motive întemeiate să mai așteptăm, dar oare sunt ele chiar atât de importante?

Ar fi vrut să-și lipească buzele de pielea ei deasupra coleretei rochiei, să-i acopere cu sărutări petele roșietice care începeau să i se întindă pe gât.

– Mă tem că banii sunt întotdeauna importanți. Fred e tutorele meu și, pentru moment, el e cel care se bucură de venitul adus de moștenirea mea. Când mă voi mărita, el va pierde toți acești bani, perspectivă care nu o să-l încânte prea tare.

Bay n-o asculta, tot ceea ce-și dorea fiind să-i sărute pielea învăpăiată. Se aplecă din nou spre ea, dar de data asta simți pe piept mâna lui Charlotte, ca o piedică.

– Nu mă pot mărita cu tine imediat, oricât de mult mi-aș dori, așa că trebuie să fim...

Se străduí să surâdă în timp ce el o lipea de trupul lui.

– ... trebuie să fim prudenți.

– Prudenți? repetă Bay, prinzând-o de mâna cu care protesta și lipindu-și buzele de gâtul ei.

Charlotte se cutremură și, o clipă, păru să cedeze, apoi trupul îi deveni țeapăn și se desprinse cu totul din îmbrățișare.

Numai că el nu voia să-i dea drumul la mână. Îi privi fața micuță și îngrijorată, obrajii în flăcări și privirea strălucitoare.

– Am eu aerul unui bărbat prudent? Cred că mă iei drept altcineva.

Ea aproape că zâmbi, însă în glasul lui se ghicea nerăbdarea.

– Charlotte... sunt... nestatornic.

Mâna lui aproape că îi strivea degetele.

– Nu în sentimentele ce ți le port, nici pomeneală. E vorba de mine. Aș vrea să-mi fac un rost.

Zicând acestea, Bay își dădu seama că nu avea dorință mai arzătoare decât să-și facă un rost alături de Charlotte, undeva la țară.

– Hai să fugim împreună, Charlotte. Pentru început ne-am putea descurca cu venitul meu. Mi-aș putea vinde câinii de vânătoare și, un timp, am putea duce un trai fără griji.

Charlotte își zise că-i înțelegea deruta. Își amintea scena de la dineu, când venise vorba despre copilașul lui Blanche Hozier. Totuși, nu-i înțelegea graba.

– Să-ți vinzi câinii de vânătoare? Ai renunța la sezonul de vânătoare doar ca să fugi cu mine? Ei bine, mă simt peste măsură de flatată, dar ești sigur că-i un sacrificiu necesar? La toamnă împlinesc douăzeci și unu de ani; nu văd de ce nu putem aștepta vreo nouă

luni și să ne căsătorim după aceea. Nu văd de ce ar trebui să fim doi fugari. Se prea poate ca pe Fred să nu-l încânte cu cine mă căsătoresc, dar odată ce ajung la majorat, nu va mai putea face nimic ca să mă împiedice. Nu ne silește nimic să fugim ca doi tâlhari în miez de noapte, când ne-am putea căsători după datină peste un an.

Bay își întoarse chipul frumos de la ea.

– Sigur că ai dreptate, e absurd din partea mea să mă aștept să renunți la trusou și la fineturile unei nunți cum se cuvine. Știu că o femeie pune mare preț pe astfel de lucruri, dar îmi doresc nespus să facem acest pas acum, Charlotte.

Charlotte se întoarse astfel încât să-l poată privi în ochi.

– Dar de ce? Puțin îmi pasă de fineturile unei nunți, în schimb îmi pasă de familia care mi-a mai rămas. Uneori, Fred poate fi un nesuferit și un încrezut, mai ales acum când e logodit cu Augusta, dar tot îmi doresc să mă conducă el la altar.

Făcu o pauză, încercând să-i ghicească gândurile.

– De ce ții neapărat să fugi? Nu cred să nu știi că sentimentele mele pentru tine vor fi aceleași și în septembrie. Nu mă voi schimba.

Bay oftă. Își dădea seama că procedase greșit. Singurul motiv al grabei sale era propria nestatornicie. Nu-i putea spune lui Charlotte că se temea de propriile-i sentimente. Nu-i putea cere să fugă acum cu el fiindcă se temea de ce simte pentru altă femeie.

– Iartă-mă, scumpa mea Charlotte, nu sunt în apele mele. Moartea colonelului Postlethwaite m-a afectat profund. M-a făcut să mă gândesc că trebuie să încercăm să fim fericiți câtă vreme stă în puterea noastră.

Charlotte îl sărută pe obraz.

– Cred că suntem suficient de tineri ca să mai așteptăm câteva luni. Între timp va trebui să te porți frumos cu Augusta. Dacă ea te va socoti un soț potrivit pentru mine, atunci Fred nu va îndrăzni s-o contrazică. Ce-ar fi s-o prezinți împărătesei? Ai remarcat ce frumos se poartă cu tine de când ești călăuza unei împărătese?

Bay încuviință din cap.

– Îți făgăduiesc că am să mă mărit cu tine de îndată ce va fi posibil, zâmbi ea. Iar tu nu vei fi pus în situația să-ți vinzi ogarii, nici să renunți la poziția de călăuză a împărătesei. Cred că ar regreta nespus să te piardă.

O invitație

Invitația sosi după cină. Femeile se duseseră la culcare și doar câțiva bărbați mai zăboveau în sala de biliard. La fel ca întreg conacul Melton, sala fusese decorată în cel mai recent stil gotic, cu o lampă din fier forjat care arunca o lumină sumbră, ca de catedrală, asupra mesei de biliard. Fiecare tac își avea propria nișă, sculptată și lipită de perete, ansamblul amintind de stalurile unui cor bisericesc. Nu exista nimic confortabil pe care să te așezi, vechile jilțuri tapițate fiind înlocuite cu niște banchete din lemn sculptat, total străine de ideea de confort.

Partida era pe cale să se încheie. Hartopp era pe punctul să câștige, și obrazul i se înroșise până sub favoriți. Bay și Fred făceau eforturi să-l egaleze, convinși în sinea lor că pierduseră partida. Bărbații aproape terminaseră coniacul de pe tava lăsată de majordom, așa că Hartopp sună din clopoțel, cu gând să ceară încă un rând, dar Fred îi puse mâna pe braț.

– Nu cred că-i cazul să mai cerem băutură, Chicken. Să nu lăsăm o impresie greșită.

Și, ca să-l împace, goli clondirul în paharul lui Chicken.

– Prada se cuvine învingătorului.

Pe când cei trei bărbați toastau în cinstea victoriei lui Hartopp, ușa se deschise. Toți trei întoarseră capul, cu un aer vinovat. Băutura îi făcuse cam gălăgioși, dar în prag nu apăruse un majordom supărat, ci un băiețaș. În mâna lui se vedea o scrisoare.

– Vă rog, domnilor, am un mesaj urgent.

Băiatul, care nu avea mai mult de unsprezece ani, era pătruns de importanța sarcinii ce i se încredințase. Era pentru prima oară când trecea dincolo de ușa capitonată cu verde – de regulă, treaba lui era să curețe încălțările în încăperea din spatele bucătăriei –, dar când sosise lacheul de la Easton Neston aducând mesajul, majordomul socotise că nu merita să se îmbrace din nou doar de hatârul unuia dintre tinerii domni, așa că-l trimisese pe băiat. Mesajul sosise deja de vreo jumătate de oră, numai că băiatul, care nu cunoștea această aripă a conacului, se rătăcise pe întuneric și bâjbâise prin multe unghere întunecate și pline de ecouri până să dea de sala de biliard.

– Și pentru cine-i mesajul, puștiule? întrebă Fred, întinzând mâna.

Băiatul își lăsă capul în piept. Tot bâjbâind înspăimântat prin tot felul de încăperi întunecate, uitase numele pe care i-l spusese majordomul. În loc să răspundă, întinse scrisoarea, dar Fred, care golise o bună parte din clondirul cu coniac, avea chef de glumă.

– Ei bine, care dintre noi, cele trei grații, e fericitul câștigător al mărului fermecat? întrebă el, râzând zgomotos de propria glumă.

Băiatul habar nu avea despre ce vorbește domnul Baird, dar ghicindu-l după glas că era cam amețit, se abținu să răspundă. Rămase pe loc, fără un cuvânt, continuând să țină în mână mesajul.

– Nu mă îndoiesc că știi să descifrezi literele. Există acolo un M de la magnificul căpitan Middleton, un H de la gloriosul căpitan Hartopp sau un B de la Baird, viteazul de la graniță?

Băiatul clătină din cap și Fred, aflat de cealaltă parte a mesei de biliard, clătină și el din cap, imitându-l. În lumina verzuie, chipul lui părea cadaveric și avea ceva dement. Băiatul începu să tremure de frică. Știa prea bine de ce sunt în stare bărbații atunci când beau peste măsură. Își dorea din tot sufletul să se poată întoarce la bucătărie, lângă foc, și să lustruiască cizme până când se oglindea în ele.

– Hai, băiete, nu ne mai fierbe atât. Ia zi, cine-i norocosul?

Micul lustragiu tăcea mâlc. Pentru el, literele de pe plic nu erau decât niște mâzgălituri negre, din care nu înțelegea nimic.

Baird se întoarse către Chicken.

– Sub acoperișul meu, un servitor vorbește când stăpânul îi adresează cuvântul. Nu se chircește de spaimă, ca o javră de pripas, când i se pune o întrebare.

Bay, care până atunci nu acordase prea mare atenție împăunării la beție a lui Fred, simți unda de cruzime din tonul lui și se întoarse să se uite la băiat. Văzu cum îi tremura brațul cu care întindea scrisoarea. Lăsă din mână paharul de coniac și ocoli masa de biliard, apropiindu-se de micul servitor.

– Stai pe loc, Middleton, lua-te-ar dracu'! I-am pus băiatului o întrebare și vreau să primesc răspuns.

Fred trecuse de la glumă la agresivitate. Bay mai fusese martorul unor astfel de scene în popota din Irlanda, unde Fred își câștigase faima de a fi rău și arțăgos la băutură. Nu se opri, ci se duse la băiat, atingându-l ușor pe umăr. Puștiul rămăsese cu brațul înțepenit. Bay luă scrisoarea și, găsind un șiling britanic în buzunar, îl puse în palma tremurândă a băiatului, închizându-i pumnul peste bănuț

ca pe un plic. Micuțul mai zăbovi o clipă, după care o șterse pe ușă afară, fugind cât îl țineau picioarele.

– Mucos obraznic! Iar tu, Middleton, de ce naiba te bagi? I-am pus copilului o întrebare și așteptam un răspuns, aproape că strigă Fred.

Bay se uită la numele de pe plic, apoi întoarse scrisoarea și, văzând acvila cu două capete de pe sigiliul negru, puse mesajul în buzunarul vestonului.

– Fără îndoială că puștiul nu știa să citească și era prea speriat să spună. N-ai văzut cum tremura? Dar, ca să-ți răspund la întrebare, scrisoarea e pentru mine.

Baird era din ce în ce mai furios. Cum nu fusese lăsat să-l hărțuiască pe băiat, își revărsă mânia asupra lui Middleton.

– Și, mă rog, cine-ți trimite ție scrisori în miez de noapte, Middleton? Una dintre amicele tale? Poate chiar împărăteasa în persoană? Ce zici, Chicken?

Din spatele favoriților, Hartopp scoase un sunet ce putea fi luat drept râs.

– Mai curând un creditor, zâmbi Bay.

Se îndreptă spre ușă.

– Și acum, domnilor, vă urez noapte bună.

Dar Baird nu renunță așa ușor.

– Arată-mi scrisoarea, Middleton. Mă gândesc că putea fi destinată oricăruia dintre noi.

– Numai că-mi este destinată mie, replică Bay, cu mâna pe clanță.

– Atunci de ce nu ne-o arăți? Ai ceva de ascuns? Nu vrei să aflăm că primești scrisorile de amor în toiul nopții?

Bay își dădea seama că trebuia să apese pe clanță și să iasă din încăpere. Știa că, odată ce Fred făcea o criză de furie la beție, trebuia lăsat în pace până când se risipeau aburii alcoolului. Șovăi o clipă, iar Fred, cu o iuțeală neașteptată pentru un om beat, ocoli masa de biliard și-l apucă de umăr.

– Vreau să văd scrisoarea aia.

Scoase triumfător scrisoarea din buzunarul lui Bay.

Bay nu se clinti din loc. Fred începu să învârtă mesajul pe toate părțile.

– Ia te uită, Hartopp, un sigiliu elegant din ceară neagră. Probabil că-i de la împărătească. Trebuie să recunosc că n-ai pierdut vremea până să-ți găsești o altă amantă. Unde mai pui că arată și teribil de bine.

Fred își mișcă sugestiv mâinile, imitând silueta împărătesei, apoi se întoarse spre Chicken, care, la fel de beat, schiță același gest.

– Nemaipomenit de bine.

– Dă-mi scrisoarea, ceru Bay pe un ton cât mai indiferent posibil.

– De ce? Ți-e teamă că i-aș putea povesti lui Charlotte despre corespondența ta imperială? Că ți-aș putea strica idila?

Fred flutură scrisoarea prin fața lui Bay, cu un licăr răutăcios în privire.

– Poate că n-ar mai avea o părere chiar atât de bună despre tine dacă ar ști că primești scrisori de la împărăteasă în miez de noapte.

Bay simți în nări răsuflarea cu iz de băutură a lui Fred.

– Mă flatezi, Baird. E, fără îndoială, un mesaj legat de întâlnirea de luni. Împărăteasa nu pune mai mult preț pe mine decât pe caii ei, poate nici atât, fiindcă îi plac nespus de mult animalele.

Vorbea sigur pe el, dar în sinea lui se îndoia puțin. Dacă împărăteasa făcea vreo aluzie la nechibzuința lui din acea după-amiază? Poate că prin scrisoare îi dădea de știre că nu mai avea nevoie de serviciile lui de călăuză. Simți că i se oprește inima în loc. Vru să smulgă mesajul de la Baird, dar acesta se dovedi mai iute de mână și se refugie în celălalt capăt al sălii.

– Ei bine, eu cred că aici e vorba de fericirea surorii mele, Middleton, așa că am toate motivele să încerc să aflu dacă spui adevărul sau nu.

Baird înșfăcă un tac și se apucă să desfacă scrisoarea, folosindu-l ca pe un cuțitaș de corespondență.

– Să nu îndrăznești să te atingi de scrisoarea aceea, Fred.

Dar Fred nu asculta. Cu o mișcare scurtă a tacului, rupse sigiliul și scoase nerăbdător scrisoarea din plic.

Bay încremenise. Știa că mesajul nu putea să conțină nimic care să-l pună într-o situație penibilă, și totuși îl încerca un sentiment paralizant de vinovăție. Astăzi, împărăteasa îl impresionase într-o asemenea măsură încât până și lui îi era greu să realizeze. Cu toate astea, la întoarcere, o ceruse în căsătorie pe Charlotte. Dacă scrisoarea conținea vreun secret, atunci vina era numai a lui. Știa că e un om complet lipsit de caracter.

Baird îi aruncă scrisoarea peste masa de biliard. Mesajul căzu pe fetrul verde.

– E de la șambelanul împărătesei. Te invită mâine seară la dineu.

Fred tăcu, parcă încercând să asimileze informația.

– Vezi bine că începi să urci pe scara socială. Mai adineauri te trata ca pe un servitor, și acum te invită la cină, zise el.

Bay simți invidia din glasul lui Fred. Își dădu seama, prea târziu, că Fred nu-și închipuise nici o clipă că ar putea fi ceva între el și împărăteasă. Nu fusese decât o ieșire de om beat. Acum însă Fred îi purta pică, nu fiindcă Bay ar fi lezat cu ceva onoarea surorii lui, ci fiindcă nu i se făcea chiar lui acea onoare. E drept că urma să aibă un conte drept socru, dar nimic nu se compara cu o invitație la cină din partea împărătesei. Ce făcuse Middleton ca să merite asemenea cinste? Bay citea pe chipul congestionat al celuilalt cum încep să i se înfiripe în minte astfel de gânduri. Se strădui să-și păstreze o expresie indiferentă. Invitația făcuse să-i zvâcnească inima; în definitiv, nu-l acuzase de lezmaiestate, dar o părticică din el intuia că acest dineu era un început. Împărăteasa îl remarcase ca bărbat, așa cum și el, văzând-o în acea după-amiază cu pistolul în mână, o remarcase ca femeie.

Nu era o invitație, ci mai curând o poruncă, dar Bay își dădea seama că nu trebuia să se ducă. Își aminti de buzele uscate și catifelate ale lui Charlotte și de disperarea ei la gândul că poate o supărase pe cea care-i era temporar stăpână lui Bay.

– Nu pot refuza invitația, spuse el cu glas tare, aproape fără voie.

Din clipa în care rosti aceste vorbe și furia lui Fred se preschimbă în uimire, Bay își dădu seama că făcuse o prostie.

– Nu poți refuza invitația? Și de ce, mă rog, să refuzi? Împărăteasa Austriei, care-i și regina Ungariei, te invită la cină, și tu te întrebi dacă să accepți?

Fred se întoarse spre Hartopp și zise cu glas pițigăiat, prinzând cu degetele poalele unei fuste imaginare:

– Stimate căpitan Hartopp, sunt împărăteasa Austriei. Îmi faceți onoarea de a catadicsi să acceptați invitația mea la cină?

Hartopp, vizibil ușurat că cearta dintre Baird și Middleton părea încheiată, intră în joc:

– Mi-ar face mare plăcere, Maiestate, dar i-am promis reginei Angliei că astă-seară voi accepta invitația ei, iar mâine e rândul împărătesei Eugénie, cândva împărăteasa Franței. Se prea poate să onorez amabila dumneavoastră invitație într-una din zilele săptămânii viitoare. Aveți ceva împotrivă?

– Dar nu știți că eu sunt cea mai frumoasă femeie din Europa? zise și Bay, pe un ton ofensat.

Hartopp îl măsură din cap până în picioare cu o privire nerușinată și spuse:

– Se prea poate, Maiestate, dar celelalte două m-au invitat înaintea dumneavoastră, așa că va trebui să vă așteptați rândul.

Bay se sili să zâmbească. Îl bucura schimbarea de dispoziție a lui Baird. Bineînțeles că trebuia să accepte invitația. Nimeni nu refuza o invitație venită de la o împărătească, fie ea și a unei țări străine. Dacă invitația nu ar fi fost făcută publică, poate ar fi răspuns în scris că era o onoare mult prea mare pentru un om atât de neînsemnat ca el, însă acum nu mai era posibil. Lui Baird și lui Hartopp li s-ar fi părut bizar și s-ar fi întrebat care era motivul.

Luă scrisoarea și o îndesă în buzunar.

– Știți de ce avem nevoie acum, domnilor? De încă un pahar. Am în cameră altă sticlă de coniac. Vă propun să ne ocupăm de ea.

În timp ce se îndreptau spre aripa în care se găseau camerele burlacilor, fiecare mergând sau clătinându-se pe picioare, după caz, Bay își dădu seama în ce situație delicată se afla. Măcar dacă Charlotte ar fi acceptat să se căsătorească imediat, dar ea refuzase, și Bay nu avea de ce să-i poarte pică. Nu-i putuse destăinui adevăratul motiv al grabei sale, așa încât se înțeleseseră să aștepte până la încheierea sezonului de vânătoare ca să-și anunțe logodna. Charlotte fusese categorică. „Dacă îl abordăm acum pe Fred, se va simți obligat să refuze, dat fiind că m-a prevenit în atâtea rânduri că nu ești o partidă potrivită. Dar dacă așteptăm până la sfârșitul sezonului, cine știe, poate că împărăteasa îți va dărui un titlu de duce austriac, și atunci Fred nu va mai avea nici un motiv să se opună căsătoriei, în afară de invidie. Iar dacă el nu-și va da consimțământul, oricum mă voi căsători cu tine în septembrie, când ajung la majorat și nimeni nu-mi va mai sta împotrivă. Bineînțeles, nu-mi voi putea căpăta moștenirea fără acordul tutorelui înaintea vârstei de douăzeci și cinci de ani, dar sunt convinsă că ne vom descurca, numai că va fi mult mai simplu dacă nu vom întâmpina nici un fel de neplăceri.

Bay știa că Charlotte sugerase calea cea mai rațională. Una din calitățile pe care le aprecia cel mai mult la ea era tăria de caracter: iată o fată care știa ce vrea. Și totuși, își dorea s-o fi putut lua în brațe, pornind cu ea în galop prin noapte până la Gretna Green. Desigur, ar fi fost o nebunie, dar, în același timp, un gest irevocabil. Ar fi izbucnit un scandal, el ar fi fost etichetat drept vânător de zestre și bădăran, însă își spunea că asta nu l-ar fi deranjat prea mult dacă ar fi reușit să se însoare cu Charlotte. Și iată că acum primise o invitație din

partea împărătesei, invitație pe care nu o putea refuza, chiar de ar fi vrut.

În timp ce urca scările, își zări chipul într-o oglindă. Se răsuci spre luciul ei și lumânarea pe care o ținea în mână îi lumină obrazul de jos în sus, aruncând umbre stranii, făcând să-i strălucească ochii și dinții și dându-i un aer aproape diavolesc. Până atunci, Bay nu se considerase niciodată un om rău, acum însă se întreba ce fel de persoană era: diavolul din oglindă sau tânărul cu alură nobilă din fotografia făcută de Charlotte. Nu reuși să ajungă la o concluzie întrucât Chicken Hartopp îl ajunse din urmă și-i spuse cu limba împleticită:

– Te admiri cât ești de arătos? Căpitanul Middleton, renumit pentru succesul la femei?

– Sper că, dacă sunt renumit pentru ceva, acela e felul în care călăresc, răspunse Bay pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Chicken clătină din capul lui mare.

– Orice bărbat poate învăța să călărească, dar nu oricine poate face ca toate femeile să fie topite după el. Cum reușești, Bay? Cum de nu-și dă seama nici una cât ești de flușturatic?

– Poate că tocmai asta le și place la mine, răspunse Bay.

O altă invitație

Când Charlotte se trezi din somn, camera era atât de întunecată, încât ei i se păru că era încă noapte. Ușa se deschise și intră camerista cu cele necesare focului. Charlotte își puse șalul și se duse la fereastră. Dincolo de colină se iveau zorile, îmbrăcând Templul Dianei într-o lumină perlată și trandafirie. Charlotte își duse degetele la buze ca să simtă pielea uscată, sărutată de Bay cu o zi înainte.

Seara se dusese la culcare imediat după cină, pretextând că o durea capul. O părticică din ea, mai libertină, și-ar fi dorit mult să rămână în salon alături de Bay, mândră că acest renumit Lothario[1], zdrobitor de inimi femeiești, îi ceruse mâna ei, Charlotte Baird, fata cu degetele pline de pete. Știa însă că victoria nu era de durată, fiindcă, dacă Augusta ar fi bănuit adevărul, atunci urma să aibă loc tocmai scena pe care Charlotte sperase s-o evite.

[1] Prototipul seducătorului în romanul picaresc (n.tr.)

Păcat că Bay nu flirtase niciodată cu Augusta, își zise Charlotte. Dacă viitoarea ei cumnată s-ar fi descotorosit de Bay ca de un admirator pe care-l jucase pe degete, pentru ca apoi să-l părăsească, atunci ar fi suportat mai ușor interesul lui față de Charlotte. Numai prin intermediul împărătesei își putea salva Bay reputația. Măcar de-ar convinge-o pe Elisabeta a Austriei să-i acorde cât de cât atenție Augustei.

Ocolise privirea lui Bay la cină și se mărginise să-i arunce o ocheadă în timp ce doamnele se retrăgeau, fiind răsplătită cu un zâmbet larg. Abia la vreo zece minute după ce ajunsese în dormitor începuseră obrajii ei învăpăiați să revină la paloarea lor obișnuită.

Camerista făcuse focul, și lemnul proaspăt pocnea și trosnea. O scânteie sări din foc, aterizând pe carpeta din fața șemineului, unde continuă să ardă mocnit până când camerista o stinse călcând pe ea. Mai sări încă o scânteie și dormitorul se umplu de miros de ars. Fumul acrișor o ajută să se dezmeticească de tot.

Își cufundă fața în ligheanul cu apă rece ca gheața.

– Îmi pare rău, domnișoară, se scuză camerista. Am vrut să vă aduc apă fierbinte, dar n-am știut că o să vă treziți așa devreme.

Charlotte simți cum o furnică pielea.

– Uneori chiar am nevoie de apă rece.

Se auzi gălăgie pe coridor – un glas ridicat, urmat de râsete.

– Trebuie să fie cei care vor pleca la vânătoare, domnișoară. Azi, întâlnirea are loc la Grevstock, la treizeci de kilometri de aici.

Charlotte privi pe fereastră la burnița cenușie din zori.

– E cale lungă de mers prin ploaie.

La micul dejun o aștepta o scrisoare. Era de la nașa ei, Lady Hawarden. Îi scria că se pregătea pentru o expoziție organizată în luna martie de Societatea Fotografică Regală. „Pentru mine e o mare onoare și, în același timp, o provocare. Galeria va fi inaugurată chiar de regină, ceea ce reprezintă un adevărat eveniment, întrucât, după cum știi și tu, de la o vreme regina iese arareori în lume. Dar răposatul prinț consort era un fotograf pasionat. Mă întrebam, draga mea Charlotte, dacă ai fi dispusă să mă ajuți la pregătiri. Fără discuție că ești cea mai talentată elevă a mea, așa că talentul și ochiul tău priceput sunt cât se poate de bine-venite. Aș vrea să includ în expoziție și câteva cadre de-ale tale. Înțeleg că s-ar putea să nu vrei să pleci de la Melton, dacă zvonul care mi-a ajuns la ureche, legat de o înțelegere între tine și un anume domn, e adevărat, dar expoziția e o ocazie deosebită, de care cu greu ai profita ca femeie măritată."

Celia Hawarden era verișoară cu mama lui Charlotte. Se căsătorise cu un baronet înstărit, mult mai în vârstă decât ea, Sir Alfred Hawarden, și-i folosise banii ca să-și facă un salon de artă la reședința ei din Holland Park. Zilele de joi ale Celiei Hawarden erau renumite, ea oferind unor artiști în devenire ocazia de a cunoaște potențiali protectori din înalta societate. În ultimii ani, Celia Hawarden începuse să se ocupe de fotografie, impresionantele ei cadre cu fete tinere costumate în sclave circaziene sau în personaje din *Idilele regelui*[1] bucurându-se de mare admirație în cercul ei, și cum acest cerc includea orice persoană de bun-gust, faima lui Lady Hawarden era asigurată. Într-adevăr, unii oaspeți preferaseră zilele de joi înainte ca ele să includă și vizionări ale ultimelor ei compoziții fotografice, dar, dată fiind ospitalitatea ei și calitatea superioară a oaspeților pe care-i atrăgea, astfel de comentarii erau rostite cu glas tare doar în trăsurile care făceau drumul până la Holland Park.

Lady Hawarden se oferise s-o „scoată în lume" pe Charlotte la Londra, dar Fred nu se arătase prea încântat ca sora lui să facă parte din „decorul de la Holland Park". Auzise prea multe povești despre genul de „artiști" care frecventau faimoasele „zile de joi". Prin urmare, Charlotte fusese trimisă la mătușa ei din partea tatălui, Lady Lisle, ale cărei ambiții artistice nu depășeau o acuarelă cu ținuturile muntoase din Scoția. Charlotte ar fi preferat să stea cu Lady Hawarden la Holland Park, unde și-ar fi putut petrece toată ziua în studio sau în camera obscură, în loc să fie târâtă pe la baluri de către Lady Lisle. Bineînțeles însă că nimeni nu-i ceruse părerea.

Charlotte era conștientă că Augusta o urmărea cu privirea din celălalt capăt a mesei, pândind momentul potrivit pentru atac. În dimineața aceea, Augusta nu primise nici o scrisoare și nu-i plăcea ideea – nici măcar pentru scurt timp – de a fi mai puțin populară decât șoarecele de cumnată-sa. Erau singure în salonul unde se servea micul dejun, bărbații plecaseră la vânătoare, iar femeile mai vârstnice se duseseră s-o vadă pe soția unuia dintre paznicii de vânătoare, care tocmai născuse al zecelea copil. Nașterea fusese grea și detaliile nu erau socotite potrivite pentru domnișoare.

Charlotte continua să stea cu bărbia în piept, studiind scrisoarea, în speranța că Augusta o va lăsa în pace, dar, după numai două-trei minute, Augusta zise pe un ton afectat:

[1] Poem epic despre cavalerii Mesei Rotunde, scris de Lord Alfred Tenysson (n.tr.)

– Pari foarte încântată de scrisoare. Cred că ai citit-o de cel puțin cinci ori.

Charlotte ridică privirea. Își dădu seama că nu avea scăpare.

– E de la Lady Hawarden. Urmează să participe la o expoziție organizată de Societatea Fotografică Regală și m-a rugat să merg la Londra ca s-o ajut să-și pregătească exponatele.

– Societatea Fotografică Regală? Nici nu știam că există așa ceva. Ce-o să mai urmeze? Societatea Regală a Baloanelor cu aer cald? spuse Augusta râzând ironic.

– Regina și răposatul ei soț erau pasionați de arta fotografică. Regina însăși va deschide expoziția.

– Ei bine, sper că Lady Hawarden nu va fi prea dezamăgită că nu poți să mergi.

Augusta zâmbi, dar privirea ei rămase rece.

Charlotte nu zise nimic. Până în acel moment nu se gândise serios să accepte. În cele din urmă însă, se gândi la alte șase săptămâni în care trebuia să suporte îngâmfarea fratelui ei și răutatea Augustei. Bay era singurul motiv de a rămâne, dar oricum acesta avea să lipsească de acasă destul de mult, având în vedere că el și Hartopp închiriaseră o cabană de vânătoare în Rutland până la sfârșitul sezonului. Cum Charlotte îi spusese limpede că nu va fugi cu el, poate era mai bine ca deocamdată să nu locuiască sub același acoperiș. Nu avea încredere că-i va putea rezista; graba lui din ajun o tulburase. O atrăgea și ideea că, de-ar fi plecat neîntârziat din Melton, nu numai că ar fi adormit bănuielile Augustei în privința ei și a lui Bay, dar ar fi scos-o și din sărite. Charlotte știa că principalul ei rol la Melton era acela de fată nemăritată care s-o pună și mai mult în valoare pe Augusta în calitate de viitoare mireasă.

Cu aceste gânduri în minte, Charlotte își ridică bărbia și răspunse:

– Dar nici nu mă gândesc s-o dezamăgesc. Lady Hawarden e verișoara mamei mele și întotdeauna s-a arătat extrem de binevoitoare față de mine. Și, din moment ce mi-a cerut ajutorul, nu văd cum aș putea s-o refuz. Mâine plec la Londra. Expoziția este luna viitoare și nu mă îndoiesc că sunt multe de făcut. Sunt sigură că mama ta va înțelege că nu am încotro.

– Cred că mamei i se va părea foarte bizar, la fel și mie. De ce-ar trebui să mergi la Londra să-ți faci de lucru cu niște chimicale urât mirositoare, când aici sunt atâtea pregătiri? Ce contează expoziția,

când *eu* mă mărit cu fratele tău în aprilie? Iartă-mă dacă mi se pare că acest eveniment e mult mai important.

– Bine, Augusta, dar, așa cum ai subliniat adesea, eu știu prea puține despre ceea ce trebuie făcut. De ce vrei să fac parte din suita ta, când e limpede că nu sunt la înălțimea pretențiilor tale? Iartă-mă dacă prefer să merg undeva unde chiar pot fi de folos.

Augusta o privi surprinsă. N-o auzise niciodată pe Charlotte vorbind cu atâta vehemență.

– Mă întreb ce va spune căpitanul Middleton de plecarea ta neașteptată? Aveam impresia că sunteți foarte apropiați.

– Sunt convinsă că va înțelege.

Augusta o privi nedumerită câteva clipe, apoi își îngustă pleoapele și schimbă tactica.

– Desigur, căpitanul Middleton e foarte prins de actualele îndatoriri. Mi-a spus camerista mea că aseară a primit o scrisoare, care i-a fost înmânată personal.

Făcu o pauză pentru efect, dar Charlotte nu zise nimic.

– Era de la împărăteasă, care l-a invitat astă-seară la cină. E limpede că a impresionat-o.

Augusta rosti apăsat ultimele cuvinte.

– Ce bine! exclamă Charlotte. Doar e călăuza ei. Sper ca relația cu împărăteasa să-i fie de folos. Cred că invitația la cină e semn bun.

Charlotte vorbea ceva mai sigură pe sine decât se simțea, dar acum că-și declarase deschis intenția de a pleca la Londra, nu avea de gând să se lase influențată de insinuările Augustei.

– Nu cred că aș fi prea încântată dacă Fred ar lua cina cu cea mai frumoasă femeie din Europa, zise gânditoare Augusta.

– Atunci, Augusta, mare noroc pe tine că împărăteasa nu l-a invitat. Și acum, te rog să mă scuzi, trebuie să încep să-mi fac bagajele.

Charlotte ieși din salon cu un aer semeț și cu obrajii în flăcări. Știa că era o mare greșeală să aibă discuții în contradictoriu cu Augusta, ale cărei rezerve de răutate le întreceau cu mult pe ale ei, însă nu-și putea stăpâni satisfacția că măcar o dată avusese și ea ultimul cuvânt. Acum însă trebuia să meargă la Londra și să-l lase în urmă pe Bay, ca să nu-și închipuie Augusta că ea se răzgândise doar fiindcă împărăteasa îl invitase la cină.

La grajduri

Când valetul deschise ușile duble ale holului mare, Bay încercă un sentiment de ușurare că, în cele din urmă, luase decizia de a îmbrăca uniforma de gală. Asta însemnase să închirieze o cabrioletă, cheltuială pe care cu greu și-o putea permite după ce în ajun pierduse bani la jocul de whist. Dar, privind în jur, își dădu seama că, cel puțin ca ținută, era la înălțimea ocaziei. Esterházy și Liechtenstein stăteau în picioare lângă uriașul șemineu sculptat, amândoi în uniformele alb cu auriu ale cavaleriei austriece, cu piepturile încărcate de medalii și ordine incrustate cu pietre prețioase. Bay se întrebă cât avuseseră cei doi de-a face cu serviciul activ. Poate făcuseră parte din armata imperială bătută măr de prusaci în urmă cu trei ani. El, unul, nu deținea decât o panglică de aghiotant, dar era de o mie de ori mai bună decât un piept plin de medalii căpătate în urma unei înfrângeri răsunătoare. Îi părea bine că aparținea regimentului cu cea mai frumoasă uniformă din întreaga armată britanică; husarii erau porecliți „culegători de cireși", din pricina vipuștii lungi și roșii de pe pantalonii de călărie. Bay își săltă vestonul pe umăr în unghiul cel mai potrivit și intră în salon.

Când majordomul îl anunță pe Bay, Liechtenstein și Esterházy nici nu întoarseră capul. Doar o ușoară tresărire a umerilor cu fireturi aurii trăda faptul că ar fi înregistrat prezența lui. Două femei ședeau la taclale pe sofa, în celălalt capăt al încăperii. Bay de-abia le distingea, atât de vastă era sala, dar își dădu seama din prima clipă că una dintre ele era împărăteasa. Șovăi, conștient că cei doi bărbați intenționau să-l trateze cu dispreț, dar, deși se simțea ceva mai încrezător în privința felului în care-l vor întâmpina femeile, nu prea știa cum să ajungă până la ele fără ca pintenii să-i răsune pe pardoseala de piatră. Privi disperat în sus, ca și cum ar fi admirat fresca de pe tavan. Încercă se se prefacă absorbit de zeițele și heruvimii care pluteau deasupra lui, dar îi era greu să-și ascundă stânjeneala. Acum îi părea rău că nu avusese curajul să refuze invitația. Ar fi trebuit să rămână la Melton și să-și petreacă seara ocupându-se de Charlotte, care nu i se păruse niciodată mai atrăgătoare. Dar chiar când începuse să-i înțepenească gâtul de atâta stat cu ochii în tavan, auzi ușile deschizându-se și pe valet anunțându-l pe contele Spencer.

– Middleton, ce surpriză plăcută! exclamă contele, bătându-l pe umăr. Mă bucur să văd că împărăteasa nu se mai poate lipsi de dumneata.

Pălăvrăgeala lui Spencer îl făcu să încremenească locului, dar, în clipa următoare, își dădu seama că Spencer nu făcuse nici o aluzie. Se înclină în fața contesei Spencer, care-i aruncă o privire sugerând că prezența lui acolo era o dezonoare. Bay observă că soția contelui își dăduse mai multă silință ca de obicei să arate bine. Purta o rochie de mătase de un roșu strălucitor, cu un corsaj cu diamante cam ponosit, cu o fundă mare la spate și o trenă care-i accentua corpolența și așa considerabilă. Părul ei blond și spălăcit era prins cu o diademă. Middleton n-o văzuse niciodată atât de încărcată de bijuterii, nici chiar când prezidase balurile viceregelui la Dublin. Giuvaierele contrastau puternic cu obrazul veștejit, cu trăsături tipic englezești. În mâna mare și încărcată de inele ținea un evantai cu care bătea ușor în poalele rochiei, ca și cum ar fi fost o biciușcă. Nu se simțea în largul ei.

În schimb, contele nu era câtuși de puțin intimidat. Spencer privi de jur împrejur prin holul mare, salută cu o scurtă înclinare a capului pe cei doi austrieci și-l prinse de umăr pe Middleton.

– Nu mi-ai spus că împărăteasa a fost cea care a împușcat calul sărmanului Postlethwaite. O adevărată amazoană. Călărește magnific. Nu cred că-i cineva în stare să țină pasul cu ea, Middleton.

Contesa Spencer îl scuti de răspuns, întrucât i se adresă, fără a-i da vreo atenție soțului:

– Probabil că Violet Crewe răsuflă tare ușurată că Augusta se mărită, în cele din urmă. Și mie mi s-a luat o piatră de pe inimă când fetele s-au dus la casa lor înainte să împlinească douăzeci și patru de ani. Un soț din familia Baird e o partidă bună. Nici nu-i nevoie să-ți spun asta, căpitane Middleton. Înțeleg că nutrești o profundă afecțiune pentru familia Baird.

Bay făcu un gest cu mâinile în lături, semn că se dădea bătut. Știa din experiență că pe contesă n-o puteai abate din drum. Aceasta se adresa aghiotantului soțului ei pe același ton pe care-l folosea cu câinii, așteptându-se la aceeași supunere oarbă.

– Dacă reușești s-o cucerești pe domnișoara Baird, poți să-i spui că-i voi face cu plăcere o vizită.

Bay se înclină din nou. Intuia că Charlotte nu se va arăta copleșită de recunoștință față de această dovadă de bunăvoință din partea contesei, și gândul acesta îl înveseli.

– Numai să fii sigur în privința ei, căpitane Middleton. Nu-ți poți permite să...

Nu apucă să-și ducă fraza la bun sfârșit că se deschiseră ușile și intră împărăteasa.

Bay făcu o plecăciune până în pământ, fără să-și pocnească pintenii, cum făcuseră austriecii. Îndreptându-și spatele, văzu că împărăteasa îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte. Purta o rochie de catifea verde, care-i lăsa la vedere umerii și decolteul. În păr avea câteva stele de diamant, prinse la întâmplare, parcă presărate de o mână divină.

Umerii ei goi păreau uimitor de albi în contrast cu verdele pădure al rochiei. Când ea îi întinse mâna, Bay își dădu seama că tremură. Se aplecă să-i sărute mâna, abia atingându-i pielea cu buzele și făcând eforturi să-și recapete stăpânirea de sine. Privi în sus printre gene și i se păru că, pentru o clipă, ochii lor se întâlnesc, dar în secunda următoare ea se duse să-i salute pe soții Spencer.

Împărăteasa avea mâna uscată, cu pielea ușor înăsprită, mâna unei femei căreia îi plăcea să călărească. Îi plăcea să-și amintească prima atingere a pielii unei femei, încântător preludiu a multe alte lucruri, însă de astă-dată se străduia să-și țină firea. Își impuse să se gândească la chipul micuț și serios al lui Charlotte, la felul cum tremurase atunci când o sărutase. Era convins că fusese primul ei sărut.

Îndreptându-și spatele, văzu că în urma împărătesei venea altă femeie. Middleton își dădu seama cu o strângere de inimă că era sora împărătesei, fosta regină a Neapolelui. Pentru a doua oară în seara aceea regretă că nu rămăsese la Melton. Își blestema naivitatea de a nu se fi gândit prin ce avea să treacă. Fără îndoială că regina își va aminti de cel care refuzase până și să dea ochii cu ea la balul contelui Spencer. Fusese o necuviință absolut nejustificată, lucru de care Bay își dădea seama abia acum, și, o clipă, își regretă gestul. Femeia din fața lui era frumoasă, dar nu la fel de strălucitoare ca sora ei. Avea fața mai prelungă, buzele mai subțiri și sprâncene drepte, spre deosebire de sprâncenele grațios arcuite ale surorii ei. Și ea avea un păr foarte bogat, dar fiind mai scundă cu câțiva centimetri decât împărăteasa, părul o făcea să pară și mai mică. În seara aceea purta o diademă la fel ca a împărătesei, dar pe fruntea ei părea mai degrabă un simbol decât o coroană.

Baronul Nopsca făcu prezentările:

– Maiestate, îmi permiteți să vi-l prezint pe căpitanul Middleton? E călăuza împărătesei.

Bay se aplecă din nou pentru a săruta mâna ce i se întindea. Mâna reginei era mai catifelată ca a surorii ei, dar – observă Bay – ușor umedă. Spera ca regina să treacă mai departe, dar ea se încruntă, ca și cum s-ar fi străduit să-și aducă aminte de ceva.

– Căpitanul Middleton... parcă-mi spune ceva numele acesta.

Îl privi în ochi, și Bay își dădu seama că regina știa perfect cui i se adresa.

– Sora mea mi-a spus că nu se poate lipsi de dumneata. Nu-și poate închipui cum s-a descurcat până acum fără ajutorul dumitale.

Regina zâmbi, dar privirea îi rămase rece.

– I-am răspuns că a avut noroc dacă a putut să beneficieze de serviciile dumitale. Renumitul căpitan Middleton nu poate fi închiriat la fel de ușor ca o trăsură. E un bărbat care ține cont numai de propriile-i îndemnuri. Sisi nici nu-și imaginează cât a fost de norocoasă, numai că ea a obținut întotdeauna fără efort tot ce și-a dorit.

Regina îi aruncă o privire surorii ei, care stătea între Liechtenstein și Esterházy, în timp ce asculta ce-i spunea contele Spencer.

Bay se întrebă dacă era cazul să-i ceară scuze reginei, dar intui că n-ar fi servit la nimic. Maria avea să fie întotdeauna pe locul doi, ca înfățișare, ca poziție, ca tot.

– Sper să am onoarea să călăresc alături de împărătească și de sora ei, spuse el.

– Apreciez oferta dumitale, căpitane Middleton, dar mă tem că hotărârea îi aparține surorii mele. Chiar și în Anglia, rămânem tot supușii ei.

Auzind acestea, baronul Nopsca, cel care până atunci se tot învârtise pe lângă fosta regină, căutând un moment propice ca să întrerupă această conversație deplasată, făcu un pas înainte și-i murmură reginei la ureche:

– Îmi dați voie să vă prezint contesei Spencer, Maiestate?

Spre ușurarea lui Bay, se îndepărtară amândoi. Restul suitei imperiale îl includea pe fostul rege, un omuleț cu un barbișon dat cu ceară, care nu vorbea deloc engleza și care făcu ochii mari când Nopsca i-l prezentă pe Bay drept *le chef d'équipe de l'impératrice*[1]. Regele se uită la Bay și clătină din cap, parcă gândindu-se cât de mult

[1] Șeful suitei imperiale, în franceză, în original (n.tr.)

decăzuse lumea din moment ce monarhii ajunseseră să stea la masă cu rândașii.

Bay primi misiunea de a o conduce la masă pe una dintre doamnele de onoare ale împărătesei. Baronul o prezentă drept contesa nu-știu-cum, dar numele i se păru lui Bay străin și greu de pronunțat, așa că se bâlbâi când încercă să-l repete.

– Îmi cer scuze că nu știu să pronunț un nume nemțesc. Singurele limbi învățate în școală au fost limbi moarte.

Contesa, o femeie subțirică și cu câțiva ani mai vârstnică decât împărăteasa, îi adresă un surâs neașteptat de încântător.

– Nu vă faceți griji, căpitane Middleton. Numele meu e Festetics. Nu-i nemțesc, ci unguresc. Zice-se că limba asta este cea mai grea din lume.

Avea un glas adânc și vorbea cu accent puternic, rostind cuvintele sacadat.

– Atunci mulțumesc lui Dumnezeu că vorbiți engleza atât de bine, răspunse Bay.

– Noi, ungurii, nu avem de ales. Nu ne putem aștepta ca alții să ajungă să vorbească limba noastră. Din câte știu eu, singura persoană care a reușit s-o vorbească fluent e împărăteasa.

Dădu din cap.

– Da, da. Împărăteasa a învățat bine. Uneori când stăm de vorbă, dacă închid ochii, am impresia că discut cu cineva din țara mea.

Bay, ale cărui cunoștințe despre Ungaria nu depășeau cu mult noțiunea de viori țigănești și vin de Tokay, întrebă care era motivul pentru care împărăteasa își dăduse osteneala să învețe o limbă atât de stranie.

– Dar ea e și regina Ungariei, nu doar împărăteasa Austriei, căpitane Middleton. Și încă ce regină! Noi, ungurii, îi suntem nespus de recunoscători că s-a căsătorit cu Kaiserul. El nu cunoaște limba noastră, nu știe decât să spună „Fidelii mei supuși", însă împărăteasa chiar vrea să ne înțeleagă. Oamenii spun că are suflet unguresc.

Cu ochii licărind, privi spre locul unde ședea împărăteasa, la mijlocul mesei, între contele Spencer și cumnatul ei, regele cel mărunțel. Când împărăteasa întoarse capul spre conte, lumina lumânărilor se răsfrânse într-una din stelele de diamant din părul ei și scânteierea trimise alte stele lucitoare pe chipurile celorlalți meseni.

Bay și contesa ședeau la capătul mesei. Bay nici nu se așteptase la altceva și, cu toate acestea, se simțea stânjenit de poziția lui inferioară. Pe terenul de vânătoare, diferența de rang nu însemna nimic.

Tot ce conta era să fii un călăreț de elită, or din acest punct de vedere, Bay se socotea egalul oricărui împărat. Dar aici, în vasta sufragerie cu tavan cofrat, unde singurele lui atuuri erau înfățișarea și uniforma militară, nu se simțea deloc în largul lui. Măcar se putea face plăcut femeii de lângă el.

– Vă place în Anglia, doamnă contesă?

– Mie mi se pare... cum spuneți dumneavoastră?... o țară superbă.

Bay dădu din cap văzând-o cum își căuta cuvintele și contesa continuă:

– ... asta dacă ești cal sau poate câine. Pe împărăteasă n-o preocupă mâncarea, dar eu, una, n-am norocul acesta. Chiar și când am vizitat-o pe regina dumneavoastră în palatul ei, mâncarea semăna cu niște pietre cenușii, iar gustul era cam tot pe acolo.

Bay nu-și putu stăpâni râsul când observă cât era de pornită. Făcu un semn spre farfurie, spre calcanul Véronique gătit fără cusur.

– Nu toată mâncarea englezească e așa de rea, doamnă contesă.

Contesa Festetics se aplecă spre el.

– Asta voiam și eu să spun, căpitane Middleton. Bucătarul e ungur. A venit cu împărăteasa. Desigur, a trebuit să alcătuiesc eu meniul. Dacă ar fi după împărăteasă, ea ar trăi doar cu supă și pâine de secară, numai că nu-i îngădui eu. Aveți mare noroc că sunt aici. Datorită mie nu trebuie să mâncați pietre cenușii.

– Prezența dumneavoastră e o răsplată în sine, doamnă contesă, zâmbi Bay, oricare ar fi meniul.

– Sunteți foarte galant, domnule căpitane, râse contesa. Împărăteasa mi-a spus că sunteți un călăreț excelent, nu și că știți să vorbiți atât de...

Se strădui să găsească cuvântul potrivit.

– ... rafinat.

Se întoarse să-l privească în ochi pe Bay, și el simți un firicel de transpirație la baza gâtului.

– Când am mers călare alături de împărăteasă n-am prea avut timp să stăm de vorbă. Împărătesei îi place să fie mereu în frunte. Aproape tot timpul am făcut eforturi să țin pasul cu Maiestatea Sa.

– Cam asta facem toți, căpitane. Dar împărăteasa vă place, iar eu mă bucur, pentru că atunci când ea e fericită, și eu sunt fericită.

– Nu știu dacă și suita Maiestății Sale e de aceeași părere, zise Bay.

Contesa îl văzu aruncând o privire spre Liechtenstein și Esterházy.

– Max și Rudi? Nu, ei nu sunt câtuși de puțin încântați să ia masa cu cineva de la grajduri.

Contesa arătă spre Bay și zâmbi.

– Totuși, nu trebuie să uitați că ei sunt vienezi, iar pentru vienezi nimeni nu-i îndeajuns de bun. Bineînțeles, nu le convine să aibă un rival. Vreme de trei ani au însoțit-o pe împărăteasă pretutindeni, la Bad Ischl, la Godollo, și desigur în Viena. Sunt niște *chevaliers servants* excepționali. Împărăteasa i-a poreclit Castor și Pollux[1]. Și iată că, dintr-odată, împărăteasa vorbește numai despre dumneavoastră și vă invită la cină. Le-ați mai tăiat din lungul nasului.

Își făcură apariția valeții cu antreurile. De cealaltă parte a lui Bay nu ședea nimeni, astfel încât, atunci când contesa se întoarse spre bărbatul din stânga ei, lui nu-i mai rămase cu cine să stea de vorbă. Încercă să pornească o conversație cu femeia din fața lui, dar aceasta nu vorbea englezește, astfel că se mărginiră să-și zâmbească unul altuia. Bay se uită pe furiș la împărăteasă. Exact cum prevăzuse contesa, împărăteasa nu mânca, dar paharul de vin era aproape gol și pe obrazul palid îi apăruseră două pete de culoare. Împărăteasa întoarse capul și-i surprinse privirea. Spre uimirea lui Bay, ea i se adresă:

– Căpitane Middleton, aș dori să aud părerea dumitale despre caii mei.

Făcu un gest spre Spencer.

– Domnul conte spune că ești expert. Sunt caii mei de vânătoare la fel de buni precum cei englezești?

În jurul mesei se lăsă tăcerea. Când împărăteasa se adresa direct cuiva, era un semn clar de favoare imperială. Bay simți schimbarea de atitudine a celorlalți și intui că începeau să-l privească cu alți ochi. Ezită o clipă, apoi răspunse:

– Caii dumneavoastră sunt minunați, Maiestate. Aș fi mândru să călăresc pe oricare dintre ei.

Tăcu, întrebându-se dacă ar fi trebuit să continue, dar, văzând expresia de pe chipul lui Esterházy, decise să spună exact ce gândea.

– Însă un cal de vânătoare bun are nevoie și de altceva, nu doar de frumusețe. Ca să pornești la vânătoare cu clubul Quorn și să fii de față atunci când e încolțit vânatul, nu este suficientă doar rasa, calul mai trebuie să aibă și vână. Mă refer la acel gen de cai capabili să galopeze treizeci de kilometri în câmp deschis, fără să obosească. Caii dumneavoastră, Maiestate, se vor supune oricărei comenzi, dar

[1] În mitologia elenă, frați gemeni, fiii Ledei (n.tr.)

unui cal bun nu trebuie să-i ceri nimic, el va face tot ce trebuie fără să i se spună, și chiar când crezi că a ajuns la capătul puterilor, tot mai găsește în el forța pentru un ultim salt.

Se așternu o scurtă tăcere, apoi Liechtenstein spuse:

– Vreți cumva să spuneți că armăsarii pursânge ai Maiestății Sale, rasă veche de cinci sute de ani, sunt mai prejos de murgul îndesat pe care-l călăreați ieri?

– Se prea poate ca iapa mea să nu fie o frumusețe, domnule, dar trebuie să recunoașteți că s-a descurcat bine pe asemenea distanță, la fel ca toți ceilalți cai plecați la vânătoare, răspunse Bay, amintindu-și cum, în ajun, calul lui Liechtenstein refuzase să sară un gard.

– Presupun că acei cai la care faceți dumneavoastră referire, cei înzestrați cu rezistența de care ați amintit, sunt englezești.

Liechtenstein întoarse capul spre el și Bay văzu că avea obrazul brăzdat de o cicatrice lucioasă, urmare a unui duel.

– Sunt convins că astfel de cai focoși și curajoși există pretutindeni, dar până acum, eu, unul, nu i-am întâlnit decât în Anglia.

Liechtenstein vru să-i răspundă, dar interveni împărăteasa:

– Domnule conte Spencer, vreau neapărat și eu un asemenea cal englezesc. Mă ajutați să găsesc unul?

– Bay e omul cel mai potrivit, Maiestate. În toată țara nu există altul mai priceput la cai ca el.

Împărăteasa întoarse capul spre Bay. El se înclină și murmură că pentru el ar fi o onoare. Împărăteasa bătu din palme și se răsuci spre cumnatul ei, regele Neapolelui, traducându-i repede în italiană discuția de mai devreme. În timp ce asculta, fostul rege se întoarse și-l privi țintă pe Bay, clătinând din nou din cap, încă neîmpăcat cu privire la prezența lui acolo.

Din nou se înfiripă conversația în jurul mesei și, când valeții aduseră budinca, contesa se aplecă spre Bay și-i spuse în șoaptă:

– Ei bine, căpitane, cum spun nemții, ați ajuns la ciocolată, adică acolo unde totul e dulce. Vreau să zic că sunteți în grațiile împărătesei. Visul oricărui curtean.

– Numai că eu nu sunt curtean, replică Bay, puțin cam tare.

Contesa zâmbi, și Bay zări sclipirea unui dinte de aur.

– Se prea poate. Însă sunteți bărbat.

Făcând această precizare, contesa schimbă subiectul:

– Acesta e un tort unguresc cu cireșe, căpitane. Îi place până și împărătesei.

Bay, care nu se dădea în vânt după dulciuri, se simți obligat să-și mănânce porția până la ultima fărâmă.

După cină, împărăteasa părăsi sufrageria împreună cu celelalte doamne, dar, spre ușurarea lui Bay, bărbații nu rămaseră pe loc să bea vin de Porto. Primul plecă fostul rege, urmat de ceilalți bărbați, în ordinea strictă a rangului, și, ca atare, Bay rămase ultimul. Îl durea obrazul după atâta efort de a se face agreabil. Rămase singur în sufragerie pentru o clipă și schiță un urlet mut, deschizând gura până la urechi.

În spatele lui se auzi un zgomot și cineva își drese discret glasul. Bay își reluă aerul serios și se întoarse. În prag se afla baronul Nopsca, cu mâinile împreunate în față.

– Căpitane Middleton, vin cu un mesaj din partea împărătesei.

Tăcu o clipă, cu ochii în podea.

– Maiestatea Sa dorește să vă întâlniți la grajduri.

Transmise mesajul cu tonul cuiva care exersase îndelung să nu reacționeze la capriciile stăpânei.

În schimb, Bay nu reuși să-și ascundă uimirea.

– Acum? Dorește să ne întâlnim acum?

– Nu știu precis când anume va decide împărăteasa să vină, dar cred că intenția Maiestății Sale este ca dumneavoastră s-o așteptați acolo.

Șambelanul se aplecă din talie, după manierele de pe continent, semn că discuția se încheiase, apoi se grăbi să părăsească încăperea. Bay porni după el pe un coridor care părea să ducă în aripa locuită de servitori.

– Domnule baron Nopsca!

Șambelanul se întoarse spre el. Deși coridorul era slab luminat, Bay văzu că baronul era alb la față și nădușise tot.

– Unde sunt grajdurile? Cum ajung acolo?

Chipul lui Nopsca se destinse.

– Vă rog să mă iertați.

Îi explică lui Bay cum să ajungă la grajduri, apoi spuse:

– E o noapte rece. Poate veți fi nevoit să așteptați. Uneori, Maiestatea Sa e... imprevizibilă. Rămâneți aici o clipă, Herr căpitan.

Nopsca dispăru pe o ușă și reveni după câteva momente, însoțit de un valet care aducea o tavă de argint cu un clondir plin cu un lichid transparent. Turnă un pahar generos pentru Middleton și umplu altul pentru el.

– Schnapps, domnule căpitan. La Viena i se spune „prietenul santinelei". E un excelent mijloc de a vă feri de frig.

Duse paharul la buze și-l goli. Bay îi urmă exemplul, savurând alcoolul care-i ardea cerul gurii.

Baronul clipi, zâmbind ușor.

– Cred că mai merge unul.

Bay nu-l refuză. Baronul avea în el un fel de disperare. Ridicară o clipă paharele și baronul zise, zâmbind ceva mai convingător:

– În sănătatea împărătesei!

Bay repetă urarea, simțind cum alcoolul îi coboară în genunchi.

– Noapte bună, căpitane. Sper să nu așteptați prea mult.

În drum spre grajduri, Bay își zări chipul reflectat în oglinda înaltă atârnată într-una din numeroasele firide ale sălii. Făcu un pas spre ea, neputând rezista tentației de a-și admira superba uniformă. Chiar când își aranja mantaua, zări în colțul oglinzii ceva alb și, în același timp, auzi niște voci. Erau Liechtenstein și Esterházy. Cei doi vorbeau încet în germană, dar Bay își deslușì numele, rostit disprețuitor de unul din ei, după care răsună un hohot de râs răutăcios. Îi distingea cu greu în apele oglinzii ușor pătate, în care siluetele lor albe când se mișcau, când se contopeau. La un moment dat, umbrele albe deveniră una, de parcă cei doi s-ar fi îmbrățișat cu patimă. Bay își încordă privirea, dar îi era cu neputință să vadă ce se petrecea în spatele lui. În cele din urmă, pata cea mare și albă se despărți în două siluete distincte și Bay auzi bocănit de cizme și zăngănit de pinteni, semn că cei doi urcau scara mare de piatră. Bay se simțea ușor nesigur pe picioare, semn că schnappsul începea să-și facă efectul. Oare chiar îi zărise cu adevărat pe Castor și Pollux într-o îmbrățișare deloc fraternă? Alungă gândul, socotindu-l o vedenie cauzată de alcool. Fusese suficient de mult timp în armată ca să știe că astfel de scene chiar aveau loc între soldați, dar între doi ofițeri? Își spuse că era cu neputință.

Găsi cu ușurință grajdurile. Ca și conacul în sine, grajdurile fuseseră și ele construite în stil baroc. Basoreliefurile tavanului nu erau mai prejos de cele din holul mare al conacului. În boxe se găseau vreo douăzeci de cai, și Bay se relaxă simțind în nări mirosul familiar de cai și fân. Porni printre boxe, întrebându-se oare de ce rădeau austriecii părul cailor. După părerea lui, era un lucru nefiresc, o lipsă de respect la adresa unor animale atât de nobile. Însă, așa cum începea să-și dea seama, pe austrieci îi preocupa mult aspectul exterior al lucrurilor: fireturile aurii ale uniformelor, ordinea exactă în care

oaspeții mergeau la masă, până și căpăstrul cailor, împletit din fire de mătase. Se gândi la talia imposibil de îngustă a împărătesei, așa cum arăta în costumul de călărie, și la ținuta ei impecabilă. Întotdeauna era imaculată, chiar și după o zi întreagă de călărit pe teren noroios. Era o femeie preocupată de felul cum se vedeau lucrurile din exterior, și totuși îl chemase s-o întâlnească aici. Ce ar fi înțeles Castor și Pollux, fostul rege și însuși împăratul din treaba asta?

Iapa castanie din fața lui își flutură nervoasă coada, zvârlind din copite, ca pentru a alunga un demon nevăzut. Ceasul din grajduri începu să bată deja ora zece. Bay se gândi la cabrioleta închiriată și se întrebă oare cât va mai avea de așteptat. Entuziasmul care-l cuprinsese la auzul invitației, sporit și de schnappsul lui Nopsca, începu treptat să facă loc unui sentiment de stânjeneală, la care se adăuga și amețeala de la băutură.

Când într-un târziu îi auzi vocea undeva în spatele lui, șovăi o clipă înainte de a se întoarce. Voia să-i vadă chipul și, în același timp, se temea de ce i se va ivi în fața ochilor.

Împărăteasa zâmbea. Peste rochia de seară își pusese o pelerină de catifea, cu gluga tivită cu blană de hermină. Când Bay se răsuci spre ea, împărăteasa își lăsă gluga pe spate și el văzu stelele de diamant sclipind în părul castaniu și bogat. În urma ei venea contesa, cu nasul roșu și curgând din pricina frigului.

– Te-am făcut să aștepți.

Nu era o scuză, ci o afirmație.

Bay se înclină. Nu-i venea în minte nici un răspuns. Împărăteasa se întoarse spre Festetics.

– Cred că domnului căpitan Middleton îi e frig. Poți să-l rogi pe Nopsca să ne aducă o băutură fierbinte?

Contesa se uită la ea o clipă și ieși din grajd.

Împărăteasa privi în jur câteva momente, apoi arătă cu mâna ei albă spre caii din boxe.

– Chiar crezi că am nevoie de alți cai, căpitane Middleton?

Bay își înghiți nodul din gât.

– Maiestate, cred că aveți nevoie de niște cai demni de dumneavoastră, nu-i așa.

– Demni de mine? Dar caii mei sunt cei mai buni din Austria.

– Se poate, dar tot nu sunt destul de buni pentru dumneavoastră.

Bay făcu un pas spre ea.

– Nu am văzut în viața mea o femeie care să călărească așa ca dumneavoastră. Meritați să aveți caii cei mai buni.

Ea se mișcă puțin spre stânga, ca să mângâie botul unui cal, și una din luminile grajdului îi căzu pe față, făcând să-i sclipească diamantele din păr. Împărăteasa puse mâna sub botul calului, lăsând animalul să-i lingă degetele.

– E chiar atât de important? Caii mei sunt cai buni. Poate ar trebui să mă mulțumesc cu ce am.

– Poate, Maiestate. Fiecare dintre noi ar trebui să se mulțumească cu ce are, dar dumneavoastră meritați perfecțiunea.

Ea clătină ușor din cap.

– Vorbești ca un curtean, căpitane.

Bay simți ironia din glasul ei.

– Numai că eu nu vă flatez ca să-mi oferiți un titlu. Eu vă spun purul adevăr. Dacă nesocotiți spusele mele și le luați drept lingușire, atunci îmi pare rău pentru dumneavoastră, nu pentru mine, Maiestate.

Ea ridică ochii, mulțumită de răspuns.

– Să știi că la Viena nimeni n-ar îndrăzni să-mi vorbească astfel. Dar dacă nu ești curtean, atunci ce cauți aici?

– Cred că știți bine ce, răspunse Bay foarte încet.

– Câtă supunere, zâmbi ea. Sora mea ar fi uimită.

Bay privea paiele de la picioarele lui. În viață îi plăceau două lucruri: caii și femeile. Dacă oricare altă femeie i-ar fi cerut să-l întâlnească noaptea la grajduri, între patru ochi, n-ar fi avut nici o îndoială ce aștepta de la el. La un moment dat ar fi cuprins-o de talie și totul ar fi luat o turnură previzibilă, dar, în situația de față, un astfel de gest i se părea imposibil. Împărăteasa nu era precum celelalte femei. Desigur, avea un rang, un soț împărat, *chevaliers servants*, dar nesiguranța lui Bay nu se datora doar rangului și poziției împărătesei. Nu citise în privirea ei că ar fi fost pe cale să cedeze, nu se uitase la el cu ochii mari, cum se uita orice femeie care-și dorea să fie atinsă de un bărbat.

– Spune-mi ceva, vorbi împărăteasa. De unde vine numele de Bay?

El ridică privirea.

– Așa îl chema pe unul dintre câștigătorii Marii Curse Naționale, care a învins cu șanse de unu la sută. După cursă, toți amicii mei au început să-mi spună Bay, deoarece presupun că mă considerau un norocos.

– Și chiar ești?

– Uneori. Cu un cal bun și cu un teren propice mă simt norocos ca nimeni altul.

– Dar acum? Acum ești norocos, Bay Middleton?

Îl privea drept în ochi, și Bay îi susținu privirea, căutând pe chipul ei vreun semn că i-ar fi îngăduit să facă ceea ce-și dorea să facă. Îi despărțea mai puțin de un metru. Ca s-o sărute, ar fi trebuit să facă un pas înainte. Dar dacă ar fi făcut pasul, intențiile lui ar fi fost clare. Dacă ea se trăgea înapoi, nu mai putea pretinde că gestul lui fusese întâmplător. Voia să facă ceva, să pună capăt nesiguranței, să-și apropie obrazul de chipul acesta palid, însă știa că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost pierdut.

– Și da, și nu, spuse el încet.

Ea clătină din cap.

– Un răspuns de curtean. Vreau să știu ce va face Bay Middleton în situația de față.

În timp ce împărăteasa vorbea, calul din spatele ei fornăi puternic și-și flutură coada printre stinghiile boxei, atingând mâneca împărătesei. Ea făcu un pas în față, speriată, și Bay întinse brațul ca s-o sprijine. Mâna lui îi atinse pielea albă și catifelată de pe umăr și, până să-și dea seama ce face, Bay îi cuprinse capul în palme și-și lipi buzele de ale ei. Ea încremeni o clipă, apoi Bay îi simți mâna luându-l de gât. Sărutul ei era ca un oftat. Bay respiră parfum de violete, miros de coniac și un vag iz de mosc din părul ei. Îi simțea capul greu în palme. În spatele lor, un cal necheză încetișor.

În cele din urmă, ea se desprinse din îmbrățișare și-și întoarse capul într-o parte. Bay nu-i putea vedea expresia de pe chip. Îi luă mâna într-a lui și-i spuse cu glas coborât și disperat:

– Am făcut o necuviință. Vă rog din suflet să mă iertați. A fost o nebunie de o clipă. Sunteți așa frumoasă și atât de aproape. Nu m-am putut stăpâni.

Ea zâmbi și-i puse un deget pe buze.

– Nu-i nevoie să spui nimic...

Bay îi deslușì încrețiturile de la coada ochilor, semn că zâmbea, și se aplecă s-o sărute din nou, dar în aceeași clipă auzi un glas bărbătesc tușind ușor și, ridicând privirea, îl văzu pe baronul Nopsca, însoțit de contesă, aducând o tavă cu două căni mari cu capac. Împărăteasa observă schimbarea de expresie a lui Bay și întoarse capul, afișând un calm desăvârșit.

– În sfârșit, exclamă ea veselă. Sărmane căpitane Middleton, ai înghețat până în măduva oaselor. Ce ne-ai adus, Nopsca? Miroase minunat.

– Ceva care se cheamă Negus, Maiestate.

Bay luă cana pe care i-o oferea Nopsca și sorbi o înghițitură din lichidul aromat. Era călduț, și Bay se întrebă de câtă vreme stătea baronul acolo să-i privească. Chipul lui Nopsca era impasibil; dacă văzuse ceva, era prea mult trăit la curte ca să arate.

Împărătesei îi plăcea băutura.

– Cafeaua de aici e oribilă, dar băutura asta e grozavă. Cred că am să beau așa ceva în fiecare seară, Nopsca.

Se întoarse spre Bay și-i întinse mâna.

– Îți mulțumesc mult pentru ajutor, căpitane Middleton. Abia aștept să călăresc unul din caii englezești. Sunt sigură că ne vom împăca de minune.

– Fără îndoială, Maiestate.

Bay zăbovi cu buzele pe degetele ei o clipă în plus.

– Așadar, noapte bună. Mâine unde mergem la vânătoare?

– Cu clubul Quorn, Maiestate. Cel mai grozav club din trei comitate.

– Atunci chiar am ce să aștept cu nerăbdare, căpitane Bay Middleton.

Pentru Bay, felul în care ea îi rostea numele întreg era la fel de intim ca sărutul de mai devreme. Se uită să vadă dacă și ceilalți își dăduseră seama. Nopsca deja se întorsese să plece, dar Festetics îl privea țintă. Când el îi surprinse privirea, contesa îi zâmbi și-i făcu semn cu ochiul fără fereală, după care ieși din grajd, în urma stăpânei ei.

Corespondența împărătesei

Bay dormi în cabrioletă tot drumul până la conacul Melton. Un somn la fel de adânc ca după o zi de vânătoare reușită. Pentru ziua aceea se declara mulțumit. Rămânea destul timp pentru îndoieli a doua zi. Deocamdată închise ochii, desfătându-se cu amintirea capului împărătesei cuprins de palmele lui și a buzelor lor contopite într-un sărut.

În timp ce el dormea, femeia din visele lui era perfect trează. Stătea lângă fereastra dormitorului și privea afară la câmpurile acoperite de zăpadă și scăldate în lumina lunii. În colțul camerei, contesa

Festetics nu dormea nici ea. Nu se gândea la dragoste, ci la patul care o aștepta. Era frântă de oboseală, dar nu se putea duce la culcare fără îngăduința împărătesei și știa din proprie experiență că atunci când stăpâna ei era pradă unor emoții puternice, pur și simplu uita de somn. Festetics căscă pe cât de tare îndrăznea, și împărăteasa întoarse capul.

– Ah, ce m-ai speriat! Uitasem că ești aici.

– Iertați-mă, Maiestate, a fost o zi lungă.

– Dar bună. Cred că dineul a decurs foarte bine.

Festetics zâmbi.

– Eu, una, cu siguranță am avut parte de o companie foarte plăcută. Căpitanul Middleton e atât de galant, aproape ca un ungur.

– Stai să-l vezi călărind. Poți să juri că are sânge unguresc în vine.

Împărăteasa purta o cămașă de noapte din mătase și avea părul despletit pe umeri. Se lumina toată la față vorbind despre Bay. Festetics își zise că de ani de zile nu-și mai văzuse stăpâna atât de fericită.

– Fără îndoială că vă este la fel de devotat ca toți supușii dumneavoastră. La masă v-a lăudat aproape tot timpul. Cred că i-ați lăsat o impresie de neșters.

Împărăteasa își răsuci o buclă între degete.

– Nu m-am așteptat la așa ceva, spuse ea încet.

Festetics se apropie de împărătească și-și puse mâna pe mâna ei.

– Nimeni nu vă dorește fericirea mai mult ca mine, Maiestate. Însă vă implor să fiți cu băgare de seamă. Știți bine că eu și Nopsca suntem ai dumneavoastră trup și suflet, dar aici mai sunt și alții, care nu vă iubesc la fel ca noi.

Împărăteasa își scutură capul și părul îi flutură greu, ca un fald de catifea.

– Știi, Maria, mi-am petrecut toată viața atentă la ce fac. Am fost privită, cântărită și judecată încă de la cincisprezece ani. Am fost studiată la fel de minuțios ca un animal sălbatic dintr-o menajerie. Din clipa în care m-am măritat, toți au fost cu ochii pe mine.

Se aplecă în față și părul îi învălui obrazul.

– Știi că în ziua nunții mele, soacra mea mi-a spus că aveam dinții atât de strâmbi, încât, dacă voi zâmbi în public, va trebui să țin întotdeauna gura închisă? Luni întregi n-am deschis gura.

Zâmbi dezvelindu-și dinții puțin strânși unul în altul, cu incisivii ușor aduși în față. Dantura contrasta cumva cu simetria feței, dând chipului ei perfect și melancolic alura unui prădător.

– Dar acum nu mă mai tem.

Își arătă toți dinții spre Festetics, dar văzând expresia alarmată a doamnei ei de companie, zise:

– Oh, nu te speria, n-am să mușc pe nimeni, dar să știi, urmă ea pe un ton grav, că dacă îmi va ieși în cale un strop de fericire cât de mic, am să-l culeg.

Contesa înclină din cap.

– Unica mea dorință e să vă protejez, Maiestate.

Împărăteasa o strânse de mână.

– Da, știu. Iar acum, du-te la culcare. Nu mai am nevoie de tine astă-seară.

Contesa făcu o plecăciune.

– Cum dorește Maiestatea Voastră.

Ajunsă în prag, deja cu gândul la patul care o aștepta în celălalt capăt al coridorului, auzi din nou glasul împărătesei:

– Am nevoie de niște hârtie de scris; mi-au rămas doar câteva foi. În seara asta vreau să-i scriu împăratului.

Iubitul meu Franzl,

Tocmai am citit scrisoarea ta din data de 15. Te plângi că eu nu-ți prea scriu, dar vezi tu, dragul meu Franzl, am fost atât de ocupată, că n-am avut răgaz să aștern acea scrisoare lungă pe care o meriți pe deplin. Aici particip la atâtea evenimente și, desigur, merg la vânătoare aproape în fiecare zi. Sunt zile lungi și grele, când călărim fără oprire, iar când ajung acasă mă simt atât de istovită, încât Festetics și Nopsca trebuie să mă ducă în brațe până la pat. Aici dorm foarte adânc, pur și simplu închid ochii și mă cufund în uitare.

Astă-seară Maria și Ferdinand au venit la dineul dat de soții Spencer – contele e un gentilom englez cu barbă roșcovană, stăpânul unui vast domeniu și soțul unei femei cu nasul roșu. Maria este mai fericită aici decât era în Franța, dar se gândește tot timpul la ce a pierdut. Am impresia că Ferdinand e mai împăcat cu soarta. Bineînțeles că amândoi au și acum dificultăți cu banii. Cred că Maria se bizuie foarte mult pe generozitatea baronului Rothschild. Mă tot îndeamnă să vizităm împreună familia

Rothschild. Se pare că grajdurile de la Waddeson sunt superbe. Din păcate, caii mei nu sunt potriviți pentru vânătoarea de aici. Însă am parte de un sfătuitor excelent în persoana căpitanului Middleton, care mi-a promis că-mi va găsi niște cai mult mai potriviți condițiilor de aici. Insiști mereu să-mi fac prieteni printre englezi – ei bine, cred că voi deveni foarte populară în rândul crescătorilor de cai!

Îi era foarte ușor să-i scrie lui Franzl astă-seară, fiindcă deborda de fericire. Sisi nu-și putu stăpâni un fior de bucurie scriind pentru prima oară numele căpitanului Middleton. Nu ar fi fost nevoie să-i pomenească numele, dar nu rezistase tentației de a-l include în scrisoare, chiar sub nasul soțului. Bineînțeles că Franzl nici nu va băga de seamă, ar fi fost nevoie de mult mai mult ca să-l facă să-și ridice ochii de la vrafurile lui de cutii cu documente și să simtă un vag ghimpe de gelozie. Totuși, împărăteasa simțea că, scriind numele lui Middleton, cumva îșI prevenise soțul.

Ai fi atât de fericit s-o vezi acum pe Sisi a ta! Festetics zice că niciodată n-am arătat atât de bine. Sfârșeala care m-a țintuit la pat vara trecută a dispărut fără urmă. Ce idee grozavă a fost această vânătoare! Mă gândesc la tine, cum stai acum și-ți studiezi cutiile cu documente, și mă doare sufletul că ești singur. Nu mă îndoiesc însă că inima ta mare și generoasă preferă să mă știe aici și fericită, decât în starea în care mă aflam vara trecută. Așadar, dragul meu Franzl, nu-mi cere să-ți spun când mă voi înapoia. Sunt fericită în acest loc și, după cum știi, n-am prea avut parte de fericire de când ne-am cunoscut, cu ani în urmă, la Bad Ischl. Bineînțeles că fericirea mea ar fi supremă de-ar fi să vii și tu aici, cred că ți-ar plăcea grozav să mergi la vânătoare, dar din păcate știu că simțul datoriei te ține legat de biroul tău de lucru, ca părinte al națiunii tale, deși poate niciodată soț al meu.

Te rog, sărut-o pe Valeria din partea mea. Aș dori nespus s-o am aici cu mine, dar nu vreau să te lipsesc de grăsunica ta. Știu bine câtă mângâiere îți aduce, așa că voi renunța la dorul meu de mamă ca s-o poți păstra alături de tine.

Îți sărut mâinile și fruntea,

Soția ta credincioasă, Sisi

Împături scrisoarea și o sigilă. Când Festetics se înapoie cu hârtia, împărăteasa râse și spuse:

– Până la urmă n-am avut nevoie de hârtie, am reușit să-mi aștern gândurile pe o singură foaie. Poți trimite scrisoarea. După aceea insist să mergi la culcare. Arăți tare obosită. Trebuie să te odihnești, Festetics, să nu care cumva să te îmbolnăvești, căci aș fi pierdută fără tine.

Contesa făcu din nou o plecăciune și ieși din dormitor. De astă-dată chiar reuși să ajungă în dormitorul ei și, în ciuda încordării de peste zi, adormi în câteva minute.

Holland Park

Când trăsura trase în fața reședinței din Holland Park, era aproape întuneric. Charlotte vedea turnul rotund al clădirii profilat pe cerul albastru-închis și luminile din interior licărind prin ferestrele înguste. La acest ceas al zilei casa arăta ca un castel fermecat, ridicându-se din pădurea întunecată a străzilor din Kensington. Arhitectura ei fantezistă o încânta pe Charlotte, care se simțea de parcă ar fi ajuns, nu doar la o destinație, ci la un refugiu.

Fusese o călătorie lungă. Cu o noapte în urmă stătuse trează până târziu doar ca să prindă momentul în care Bay se întorcea de la Easton Neston. Timpul petrecut în salon după cină, în vreme ce bărbații își beau vinul de Porto, fusese un supliciu. Augusta abia dacă îi adresase un cuvânt. Era limpede că i se plânsese mamei ei de Charlotte, întrucât contrar obiceiului, Lady Crewe n-o invitase să stea alături de ea, lângă foc. Până și mătușa ei se arătase distantă. Lady Adelaide Lisle n-o agrea pe Lady Hawarden, iar când Charlotte o înștiințase că a doua zi pleca la Holland Park, mătușa își șterse ochii, spunând pe un ton plângăreț că dintotdeauna se străduise din răsputeri pentru binele lui Charlotte, dar se părea că nici asta nu era de ajuns. Vorbele ei o tulburaseră pe Charlotte, până când își dăduse seama că unicul motiv al supărării mătușii era acela că, în calitate de însoțitoare și îndrumătoare a lui Charlotte, toate cheltuielile ei erau acoperite de administratorii

averii fetei. Când Charlotte îi dăduse asigurări că, după expoziție, va veni să stea cu ea, Lady Lisle devenise vizibil mai binevoitoare, din moment ce reședința ei din Curzon Street era plătită din banii lui Charlotte.

Charlotte rămăsese într-un colț al uriașului salon gotic, neluată în seamă de celelalte doamne, pretinzându-se cufundată în lectura unei reviste *Punch*. De fiecare dată când cineva intra în salon, ridica nerăbdătoare ochii, în speranța irațională că Bay își va face năvalnic apariția și o va salva de izolarea de care avea parte. Dar pe la ora unsprezece, el încă nu se înapoiase, iar când Lady Crewe anunțase că mergea la culcare, Charlotte nu avusese încotro și trebuise s-o urmeze.

Totuși, nu urcase imediat la etaj, ci zăbovise pe cât posibil în holul mare, privind cu atenție una din cele două picturi de Canaletto[1] înfățișând Veneția, aduse de Lord Crewe din voiajul său prin Europa. Rămăsese cinci minute bune în fața șirului de bărci și biserici iluminate difuz, după care Moss, majordomul, apăruse în spatele ei, întrebând-o dacă nu dorea să-i fie adus un sfeșnic. Voia să se uite la ceva anume? Charlotte își dăduse seama că era modul lui discret de a-i semnala că toți se pregăteau de culcare și că nu se cădea ca o tânără domnișoară să admire picturi pe întuneric. Charlotte urcase scara spre dormitor cât de încet putea și, auzind cum bate ceasul unsprezece și un sfert, înțelesese că nu mai avea cum să zăbovească. Oricât de mult și-ar fi dorit să-l vadă pe Bay când se întorcea la conac, risca prea mult să fie zărită stând la pândă de către Augusta sau de mama ei.

Totuși, trebuia neapărat să-l vadă pe Bay înainte de plecare. Să-i explice de ce pleca. Nu voia ca Bay să creadă că fugea de el. Trebuia să-i spună că sentimentele ei față de el erau aceleași. Trebuia să-i spună că va fi bine-venit la casa nașei ei din Holland Park.

În calitate de fată nemăritată, cu o poziție nu tocmai importantă în societate, Charlotte fusese cazată într-un dormitor mai mic, pe partea opusă fațadei de miazăzi, așa că nu putea nici măcar pândi de la fereastră întoarcerea lui Bay. Acum era nevoită să-i lase un mesaj prin care să-i ceară să se întâlnească a doua zi de dimineață. Trenul ei pleca devreme, dar tot ar fi avut timp să se vadă înainte de micul dejun. Mesajul era scurt:

[1] Pictor peisagist italian (1697–1768) (n.tr.)

Plec la Londra mâine, cu trenul de dimineață. Voi locui la naşa mea, Lady Hawarden. Sper să ne vedem înainte de plecare. A ta, CB.

Ar fi vrut ca ultimele cuvinte să sune ceva mai tandru, de pildă „Pe veci a ta", dar într-o casă mare cum era conacul Melton, o scrisoare putea fi lesne interceptată. Deşi toţi erau la curent cu „înţelegerea" dintre ea şi Bay, totuşi nu erau logodiţi oficial, iar fetele respectabile nu-şi dădeau întâlnire cu tineri domni în absenţa unei însoţitoare. Charlotte se întrebase cum să facă să-i parvină mesajul lui Bay. Nu-i prea venea să se încreadă într-un servitor, dar cum camera lui se găsea în aripa unde locuiau bărbaţii necăsătoriţi, nu avea cum să i-o strecoare ea însăşi pe sub uşă.

Trăsese de şnurul clopoţelului şi aşteptase un timp care i se păruse o eternitate, apoi îşi făcuse apariţia Grace, camerista cea drăguţă din fotografie, căscând şi frecându-se la ochi. Se vedea că o sculase din pat, întrucât uniforma era doar pe jumătate încheiată şi părul îi atârna pe spate.

– Iartă-mă că te-am luat din pat la ora asta. Îi poţi da acest mesaj căpitanului Middleton?

Camerista se holbase la ea.

– Vezi tu, mâine plec la Londra cu trenul de dimineaţă şi trebuie neapărat să-i vorbesc înainte de plecare.

Grace clătinase din cap.

– Îmi pare rău, domnişoară, dar eu n-am voie să merg noaptea în acea parte a casei. Dacă mă vede cineva, îmi pierd slujba.

– Poţi da altcuiva scrisoarea? întrebase Charlotte. Unuia dintre valeţi? E foarte important.

Grace stătuse puţin pe gânduri, şi Charlotte îşi dăduse seama că aştepta ceva.

– Am să te răsplătesc cu dragă inimă pentru osteneală.

Se uitase în jur după gentuţa ei şi scosese dinăuntru o guinee. Ştia că e prea mult şi că, astfel, se trăda.

Văzând moneda pe care i-o întindea Charlotte, camerista făcuse ochii mari.

– Să văd dacă-l pot găsi pe lustragiu, domnişoară. Probabil că la ora asta lustruieşte cizmele domnilor. N-o să-i fie greu să-i dea mesajul căpitanului.

– E de încredere?

– Eu zic că da, domnişoară.

Privirea fetei lunecase spre gentuță.

Charlotte mai scosese o monedă de șase pence și-i spusese:

– Dă-i băiatului bănuțul. E foarte important ca scrisoarea să ajungă la căpitanul Middleton.

Camerista pusese scrisoarea și monedele în buzunar.

– Nu vreau să plec de la Melton fără să-mi iau rămas-bun de la el, înțelegi?

Charlotte vorbise atât pentru Grace, cât și pentru sine, dar camerista zâmbise și spusese:

– Înțeleg, domnișoară. E un domn deosebit. Nici eu n-aș pleca fără să-mi iau rămas-bun.

Ieșise din dormitor încă zâmbind, și Charlotte se aruncase pe pat cu obrajii arzând. Întotdeauna se mândrise cu faptul că observa comportamentul celorlalți, și iată că acum ajunsese la fel ca aceia pe care-i bârfeau servitorii. Îi părea bine că se hotărâse să plece.

A doua zi de dimineață la ora șapte era deja în picioare și îmbrăcată. În lumina dimineții, holul mare părea uriaș și mirosea a fum. Nu se vedea nimeni, doar o cameristă cu șorț cafeniu de olandină, care curăța enormul șemineu. Charlotte se dusese în salonul pentru mic dejun, unde valeții așezau platouri fierbinți cu ouă și costiță, rinichi condimentați și budincă de pește cu orez. Lord Crewe ședea la un capăt al mesei, citind *Times*. Regula la Melton spunea că la micul dejun nu se face conversație, fiecare mânca și bea ca și cum ar fi fost învelit în propria membrană, precum ouăle. Charlotte băuse ceai și mâncase o felie de pâine prăjită, în timp ce Lord Crewe curăța meticulos un pește afumat, lingându-se pe buze. Unul câte unul își făcuseră apariția și ceilalți: doar femeilor măritate li se îngăduia luxul de a lua micul dejun în dormitor. Charlotte se așezase cu spatele la fereastră, ca să poată vedea cine intră și nu se putuse stăpâni să nu ridice capul de fiecare dată când se deschidea ușa. Însă nici urmă de Bay. Auzise ceasul de la grajduri bătând ora opt. Era timpul să plece pentru a prinde trenul.

Stătea în hol, cu boneta pe cap, așteptând să-i fie adusă trăsura, când simțise o atingere pe umăr. Se răsucise pe călcâie, plină de speranță, dar dădu cu ochii de chipul radios și de favoriții roșcovani ai lui Chicken Hartopp.

– Mă bucur nespus că v-am prins înainte de plecare, domnișoară Baird. Mi-a spus Fred aseară că în dimineața asta urmează să plecați. N-am vrut să plecați fără să-mi iau rămas-bun de la dumneavoastră.

Hartopp luase mâna înmănușată a lui Charlotte în palma sa uriașă și-i strânsese degetele într-ale sale.

– Să știți că Melton nu va mai fi la fel după ce plecați. Sper din toată inima să vă pot face o vizită la Londra.

Hartopp o privise cu o expresie care ar fi trebuit să-i dea de înțeles ce dor îi va fi de ea.

– Ei bine, și mie îmi pare rău că plec de la Melton, dar nașa mea spune că nu se descurcă fără mine. Regina urmează să inaugureze o expoziție și se pare că prezența mea acolo e indispensabilă.

Își retrăsese mâna dintr-a lui.

– Ați putea să-mi faceți o favoare, căpitane Hartopp? Îi puteți spune la revedere căpitanului Middleton din partea mea? Speram să-l văd în dimineața asta, dar s-a făcut târziu.

Hartopp încuviințase din capul lui masiv.

– Probabil că a întârziat mult aseară cu împărăteasa. Camera mea e lângă a lui și, când m-am dus eu la culcare, încă nu venise. Am găsit un amărât de lustragiu adormit pe pragul lui, care cică trebuia să-i înmâneze un mesaj. L-am trimis la culcare și i-am spus că am să-i dau chiar eu mesajul căpitanului.

Charlotte simțise cum se înroșește.

– Mă tem că mesajul era de la mine. N-am avut când să-i spun că urmează să plec.

– Nici eu n-am avut răgaz să schimb o vorbă cu Middleton zilele astea. Acum că-i în grațiile unei persoane imperiale nu mai are timp de noi, muritorii de rând.

Hartopp zâmbea, dar Charlotte îi sesizase iritarea din glas.

– E o mare onoare să fii călăuza împărătesei. Îndrăznesc să cred că-i o sarcină istovitoare, spusese Charlotte, făcând față provocării.

Hartopp se trăsese de favoriți. Charlotte își zisese că rareori văzuse pe cineva al cărui chip să-i oglindească atât de vizibil gândurile. Parcă-i vedea creierul umflându-se de efort. Dar cugetarea îi fusese întreruptă de Fred, care cobora agale scara.

– Deci chiar pleci, Mitten? Să știi că Augusta nu-i deloc încântată. Zice că o părăsești chiar când are nevoie de tine. Vrea ca eu să-ți interzic să pleci, dar i-am răspuns că n-are sens. Știu cât de mult îți place să fii cu Lady Hawarden și amicii ei iubitori de artă. La fel de mult cum îi place și lui Middleton să fie printre fețe împărătești, așa-i, Hartopp?

– E un curtean ideal. Curând va purta ciorapi de mătase și pantaloni până la genunchi, zise Hartopp.

Amândoi bărbații izbucniseră în râs.

Charlotte nu le urmase exemplul. Văzuse că trăsura era deja trasă în fața intrării principale, iar camerista care urma s-o însoțească în călătoria la Londra deja se instalase înăuntru.

– Nu mă îndoiesc, Fred, că vei găsi o cale s-o îndupleci pe Augusta. Rămas-bun, căpitane Hartopp.

Coborâse treptele până la trăsură, în timp ce un valet îi ținea portiera deschisă. De cum urcase în trăsură, aruncase o privire în urmă spre treptele conacului, unde îi lăsase pe Fred și Hartopp. În clipa în care trăsura se pusese în mișcare îl zărise și pe Bay, care tocmai ieșise și se postase între ei. Hartopp îi zisese ceva și toți trei izbucniseră în râs.

Pe tot parcursul călătoriei cu trenul spre Londra, Charlotte încercase să nu se gândească la râsul acela. Nu voia să-și amintească de cei trei bărbați, relaxați și râzând complice pe treptele de la intrare. Nu voia să calculeze momentul în care Bay aflase de plecarea ei, nici să facă presupuneri cu privire la ce-i spuseseră Fred și Hartopp legat de motivele ce-l împiedicaseră să coboare în fugă treptele ca să-și ia rămas-bun. Oare Hartopp îi relatase povestea cu biletul? Sau râseseră de cu totul altceva, de vreo întâmplare din seara precedentă? Indiferent ce fusese, Charlotte resimțea nedreptatea acelor râsete, și amintirea aceasta îi rămăsese ca un nod în gât toată ziua. Când trăsura oprise la Melton Halt, mai că nu voise să accepte mâna vizitiului care voia s-o ajute să coboare, ba chiar fusese cât pe ce să spună: „M-am răzgândit, te rog du-mă înapoi la conac", însă cumva nu se simțise în stare să rostească acele vorbe. Coborâse pe peron, aproape așteptându-se s-o bată iarăși cineva pe umăr și, întorcându-se, să dea cu ochii nu de Hartopp, ci de Bay. Dar nu simțise nimic de felul acesta. Urcase în tren, alegând un loc la geam, în caz că Bay s-ar fi ivit pe peron în ultima secundă, dar impiegatul suflase în fluier și locomotiva se urnise din loc fără ca el să-și fi făcut apariția. Treizeci de minute mai târziu, când trenul intrase în St. Albans, Charlotte își dăduse seama că-i înțepenise gâtul tot privind în urmă.

În clipa în care cabrioleta se oprise și Charlotte coborâse, ușa casei unde locuia Lady Hawarden se dăduse de perete și un bărbat ieșise, coborând treptele cu spatele, în timp ce-și lua rămas-bun de la gazdă. În graba lui, nu nimerise ultima treaptă și se trezise pe neașteptate în brațele lui Charlotte. Era foarte înalt și mirosea a tutun și lămâie

verde. Totodată, era foarte bine făcut, iar greutatea lui aproape că o lăsase pe Charlotte fără suflare.

– Vai de mine, ce situație!

Bărbatul, un tânăr cu accent american, după cum intuise Charlotte, își recăpătase echilibrul și se întorsese cu fața către ea. Purta o pelerină de catifea grena și un fel de pălărie moale cum Charlotte văzuse doar în desenele din *Punch*.

– Acum că ne-am și ținut în brațe, poate nu mai e nevoie de o prezentare oficială. Dar dacă tot e să începem așa cum avem intenția și să continuăm, ar trebui să-ți spun că numele meu mic e Caspar, deși, dacă ți se pare prea distant, poți să-mi spui „iubitule".

Charlotte zâmbi fără voia ei. Caspar avea o față lătăreață și pistruiată și-i surâdea larg, de parcă întâlnirea lor ar fi fost experiența cea mai încântătoare a vieții lui.

– Sunt Charlotte Baird, iar Lady Hawarden este nașa mea.

Charlotte îi întinse mâna și el i-o strânse.

– Sunt onorat să te cunosc, Charlotte Baird, răspunse Caspar. Lady H vorbește tot timpul despre dumneata. Ești un talent neasemuit într-ale artei fotografice, creația de care se simte cea mai mândră. Mi-a arătat câteva din lucrările dumitale. Dacă n-am fi ca și logodiți, m-aș simți gelos. Acum însă, că suntem aproape o singură ființă, sunt dispus să-ți accept talentele, de fapt chiar cred că vom face o echipă formidabilă. Vom lua cu asalt New Yorkul, Charlotte Baird.

– Voi reuși cumva să scot și eu o vorbă, domnule...?

– Hewes! interveni Lady Hawarden, care se ivise în prag. Las-o în pace pe Charlotte, trebuie să fie istovită după călătorie și probabil că n-are chef de tine.

Lady Hawarden coborî treptele și o sărută pe Charlotte pe obraz.

– Sunt tare bucuroasă să te văd, draga mea. Domnul Hewes e neîntrecut în camera obscură, dar e și un vorbăreț fără pereche!

Caspar Hewes nu se sfii câtuși de puțin.

– Oh, Lady H, ai vrea dumneata să lucrezi în tăcere, dar am impresia că lui Charlotte Baird îi place conversația. O cameră obscură nu-i un mormânt, ci un confesional. Cred că, lucrând umăr la umăr, plimbând plăcile foto încoace și încolo, o să stăm de vorbă, ba chiar ne-am putea face confidențe. N-am dreptate?

Își încheie pledoaria făcând o plecăciune exagerat de adâncă în fața lui Charlotte.

– Iar eu, domnule Hewes, cred că dumneata vei vorbi și eu voi asculta, așa că amândoi vom fi mulțumiți.

Charlotte își duse palma la obraz, brusc conștientă că se putea să aibă vreo pată de funingine din timpul călătoriei cu trenul.

– Doar mulțumiți? Oh, Charlotte, Charlotte, ce decent e acest cuvânt englezesc! Poate că dumneata vei fi mulțumită, dar eu, ca un american vulgar ce sunt, voi fi pe cele mai înalte culmi ale fericirii.

– Gata cu prostiile, Caspar, i-o tăie Lady Hawarden. Acum du-te acasă, oriunde o fi asta, și ne vedem mâine-dimineață. Domnișoara Baird nu-i obișnuită cu americanii.

– Eu nu sunt totuna cu americanii, Lady H. Nu trebuie să sădești în mintea divinei dumitale nepoate prejudecăți la adresa nației mele. Eu sunt Caspar Hewes, din San Francisco, California, actualmente cu reședința în Tite Street 21. Poți străbate țara mea în lung și-n lat, dar n-ai să găsești altul ca mine.

– Slavă Domnului! Acum, te implor să te duci acasă, altfel mă văd obligată să-ți închid ușa în nas.

Lady Hawarden o conduse pe Charlotte pe scări, lăsând camerista să se descurce cu toate cuferele și cutiile.

– Prea bine, îmi accept exilul. Noapte bună, Charlotte Baird, abia aștept să intru mâine în camera obscură în compania dumitale.

Caspar își trase poalele pelerinei grena în jurul trupului și se pierdu pe strada cufundată în întuneric, silueta lui înaltă și deșirată apărând când și când în lumina lămpilor cu gaz. Charlotte se pregăti să intre în casă.

– Ce tânăr deosebit! Talentat, dar tare imprevizibil. Nu știi niciodată ce-o să spună sau ce-o să facă în clipa următoare. Poate că-i o trăsătură tipic americană.

– Cum l-ai cunoscut?

– A venit la una din întrunirile mele de joi. Evident, cu hainele lui ridicole, l-am remarcat din prima clipă, de parcă aveam un stârc în mijlocul salonului.

Celia Hawarden purta un chimono roșu. Charlotte văzuse fotografii cu gheișe japoneze înveșmântate astfel, dar pe Lady Hawarden, care era înaltă și destul de corpolentă, chimonoul arăta altfel. Vizibil croit pentru cineva mai scund, îi ajungea până la jumătatea gambei, expunând cu generozitate orientală o porțiune suficient de mare de botină cu nasturi. Dar Lady Hawarden nu se lăsa intimidată de detalii, așa că vorbea mai degrabă cu sine însăși decât cu Charlotte, și vocea ei puternică urca și cobora în octave ca aceea a unui papagal.

– Am presupus că-i unul din esteții lui Violet. Doar știi cum îi place să fie în permanență însoțită de o suită de poeți. Pe urmă însă, el ne-a informat că se numește Caspar Hewes, că e din San Francisco și că a călătorit aproape opt mii de kilometri ca să vadă cum lucrează un mare fotograf. De atunci practic locuiește aici, mă ajută în fel și chip și-mi dă sugestii. Tot timpul îl auzi zicând: „Te-ai gândit să procedezi așa?" În viața mea n-am întâlnit pe cineva care să pună atâtea întrebări.

Lady Hawarden străbătu holul, trăgând-o după ea pe Charlotte până în salon.

– Am vorbit destul despre domnul Hewes. Trebuie să-ți scoți boneta, iar eu am să sun să ni se aducă ceaiul. Nici nu-ți pot spune cât mă bucur să te văd. Avem o mulțime de lucruri de făcut.

În seara aceea, când Charlotte se duse la culcare în camera ei din turn, se întrebă de ce mătușa nu-i pomenise nimic în scrisoare despre Caspar Hewes. După cum constatase în studioul nașei ei, americanul era mai mult decât capabil s-o ajute la pregătirea expoziției și, evident, mai priceput ca ea. Cu toate acestea, Lady Hawarden insistase ca Charlotte să vină.

Charlotte privi în jurul ei prin camera decorată după ultima modă, la tapetul cu păuni și rodii și la colecția de porțelanuri alb cu albastru aranjate pe un raft amplasat la înălțimea ochiului, de-a lungul celor patru pereți. Nu era o încăpere mare, dar Charlotte era încântată de tot ce vedea acolo. Îi plăceau nuanțele discrete de gri și verde ale tapetului și mobilierul simplu din bambus. În cele mai multe reședințe, de pildă Melton, Charlotte avea impresia că e un fel de Alice în Țara Minunilor, monstruos de mică pe lângă obiectele din jur. Dar în această cameră, își recăpăta dimensiunea normală.

Cufărul și valizele care conțineau echipamentul foto și plăcile se găseau în colț. De regulă, Charlotte despacheta plăcile de îndată ce ajungea într-un loc nou. Era modul ei de a-și impune personalitatea într-o ambianță nouă, dar astă-seară nu simțea nici o tragere de inimă să deschidă valiza de piele în care se aflau plăcile foto.

Se auzi o bătaie în ușă și în cameră intră Lady Hawarden. Era pregătită de culcare: chimonoul roșu fusese înlocuit de un șal de lână, iar părul îi atârna pe spate, împletit într-o coadă lungă și căruntă.

– Te-ai instalat confortabil, draga mea Charlotte? Ai tot ce-ți trebuie?

– Sigur că da, mătușă Celia. E minunat că mă aflu aici.

Lady Hawarden își roti privirea prin încăpere, dând cu ochii de valiza cu plăci foto rămasă pe pat.

– Îmi dai voie să mă uit?

Charlotte ar fi vrut s-o refuze, dar știa că n-ar fi avut nici o șansă. Lady Hawarden nu accepta niciodată un refuz.

Prima placă pe care nașa ei o extrase din învelitoarea de catifea era fotografia cu cameristele. Lady Hawarden o ridică spre lumină, examinând-o cu un ochi critic.

– Foarte bună compoziție!

Următoarea placă reprezenta grupul fotografiat de Charlotte pe treptele de la Melton. Lady Hawarden îl studie cu atenție.

– Vai de mine, ce s-a îngrășat Lady Crewe! Tânăra asta trebuie să fie viitoarea ta cumnată. Cu o asemenea bărbie nu poate fi decât fiica lui Sophie Crewe. Fred arată tare mândru de el, chiar dacă n-are motive. Toți cei din familia Crewe au un temperament oribil. Câți ani are fata, douăzeci și patru? Cred că Sophie răsuflă ușurată s-o vadă plecată la casa ei.

Celia Hawarden se aplecă peste placă și cercetă fotografia cu și mai mare atenție.

– Mă întreb care dintre acești distinși tineri e cel căruia i-ai dăruit inima ta. Hmm? Să fie cel vânjos cu favoriții aceia superbi? Nu, îmi dau seama după expresia ta că nu el e alesul. Rămâne domnul cel elegant din rândul al doilea. El să fie renumitul căpitan Middleton?

Tonul Celiei era glumeț, dar o fixa pe Charlotte cu o privire pătrunzătoare.

– Nu știu cât e de renumit, dar da, el e căpitanul Middleton, răspunse Charlotte.

– În poza asta nu-mi dau prea bine seama cum arată, nu mai ai și alta? Sunt sigură că da.

Charlotte ezită, deoarece în tonul nașei ei sesiza ceva care n-o prea îndemna să-i îndeplinească dorința, dar Lady Hawarden aștepta. Charlotte întinse mâna și luă placa înfățișându-l pe Bay alături de Tipsy, în fața grajdurilor de la Melton. El privea drept înainte, profilul lui fiind perfect aliniat cu cel al calului.

– Ce animal frumos! Iar căpitanul Middleton e și el un bărbat foarte atrăgător.

Văzând expresia lui Charlotte, Lady Hawarden pufni în râs.

– Nu prea am parte de ofițeri la primirile mele de joi. Uitasem cât pot fi de prezentabili. Sunt subiecte excelente pentru fotografii.

– Nu toți ofițerii de cavalerie arată precum căpitanul Middleton, mătușă, spuse Charlotte, luându-i din mână placa și punând-o repede la loc în învelitoarea ei.

– Oh, sunt conștientă de asta. L-am văzut cândva la balul Airlie, pe vremea când încă mai mergeam la baluri. Știa perfect cum să se facă plăcut domnișoarelor. A dansat de trei ori cu Blanche Hozier. Noroc că soțul ei nu era acolo. Hozier e exact genul de om căruia îi place să facă scene.

Tăcu, privind-o pe Charlotte, să vadă cum reacționează.

– Am înțeles că Bay Middleton are un trecut, mătușă Celia, spuse încet Charlotte. Dar am întâlnit bărbați fără trecut și pot spune că-l prefer pe căpitanul Middleton. Iar el mă preferă pe mine.

– Sigur că da. Tu ai face fericit orice bărbat, ca să nu mai pomenesc de averea ta destul de frumușică.

Lady Hawarden își puse mâna peste a lui Charlotte și se aplecă, astfel încât fata îi putea simți răsuflarea caldă, cu miros de cuișoare.

– Eu n-am nimic împotriva căpitanului Middleton. Văd bine că-i exact genul de bărbat care ar face orice fată să se îndrăgostească de el.

Văzu expresia de pe chipul lui Charlotte.

– Se prea poate să fie prima ta iubire, draga mea, dar asta nu înseamnă că va fi și ultima.

O bătu ușurel pe mână pe Charlotte și se ridică.

– Și acum, te las să te odihnești. Mâine-dimineață vei avea nevoie de toate forțele ca să-i faci față domnului Hewes. Îți garantez că va fi aici înainte să-ți termini tu micul dejun.

Charlotte se întinse pe patul îngust de alamă. Despachetase tot, așa că acum nu-i mai rămânea decât să se culce. Închise ochii și-i veni în minte Bay, stând pe treptele de la Melton și râzând. Se răsuci și-și îngropă fața în saltea, trăgându-și perna peste cap, ca să-și înăbușe temerile. Trase în piept mirosul dulce și liniștitor al saltelei de puf și se sili să-și îndrepte gândurile în altă parte, până când, într-un târziu, rămase cu mintea la silueta deloc atrăgătoare a lui Caspar Hewes, pășind apăsat pe trotuar într-un nor de catifea grena. Contrastul cu silueta elegantă a lui Bay era atât de absurd, încât aproape că zâmbi înainte s-o fure somnul.

Verde ca pădurea

Bay avea necazuri cu cizmele. Îi plăcea să fie lustruite ca oglinda, astfel ca măcar în zorii zilei să-și vadă reflectat în luciul lor roșul tunicii. De regulă, le lăsa seara în fața ușii, pline de praf și de noroi, ca dimineața ele să-și recapete ca prin minune luciul și sclipirea. Însă în dimineața asta cizmele lui nu luceau. Servitorul le curățase de noroi, dar nu mai pierduse cele circa douăzeci de minute necesare pentru a le da lustrul cuvenit. Bay se enervă: era vorba chiar de puștiul pe care-l protejase de răutatea bețivanului de Fred în seara precedentă, în salonul de fumători. Îl deranja că gestul lui cavaleresc nu fusese răsplătit prin devotament. Încercă să și le lustruiască singur cu partea interioară a vestei din piele de căprioară, dar pielea crăpată nu reuși să aducă nici o urmă de luciu. Ar fi putut suna clopoțelul ca să-l cheme pe nenorocitul de servitor, dar asta ar fi însemnat să piardă micul dejun. În plus, era nerăbdător s-o vadă pe Charlotte înainte de a pleca la vânătoare.

Cu o seară în urmă se înapoiase la Melton peste poate de fericit: singura dată în viață când se mai simțise așa fusese atunci când câștigase cursa de cai de la Dublin. Călărise cu o îndemânare și o îndrăzneală de care nici el nu se știuse capabil. Alesese pista din exterior, făcându-și calculul că armăsarul lui îi va întrece pe ceilalți, iar el va evita îmbulzeala de cai și jochei inevitabilă după fiecare săritură. Meritase să riște. Sărise obstacolele frumos, fără să le atingă, și ajunsese primul la potou. Cu o seară în urmă fusese blocat de cei doi austrieci slugarnici și de călugărița aceea cu figură acră, dar izbutise să le dejoace planurile: trecuse de toate obstacolele și-și căpătase premiul. Riscase tot, dar câștigase și de astă dată.

Nu se gândi nici o clipă că poate victoria lui fusese pregătită. Nu-i trecu prin minte că toate obstacolele fuseseră îndepărtate cu abilitate din calea lui, iar el fusese astfel amplasat înainte de ultimul obstacol încât să nu poată sări decât într-o singură direcție. În plus, copleșit de triumf, în ajun nu se gândise la cele întâmplate după victoria de la Dublin. Agnes, iapa cenușie care-l purtase cu atâta eleganță, se prăbușise la pământ. Îi cedase inima. Bay plânsese. Chiar și acum i se umpleau ochii de lacrimi când își amintea cum se îndoiseră sub el picioarele iepei. Fusese cel mai bun cal al lui și cursa o costase viața.

Dar în această dimineață își amintea de Agnes. În timp ce-și lustruia cizmele de piele, nu reușea să alunge imaginea trupului prăbușit al iepei cenușii. Azvârli cât colo pielea de căprioară. Avea să poarte cizmele așa cum erau. Trebuia s-o găsească pe Charlotte înainte de plecare. Trebuia să-i vadă chipul micuț înainte să înfrunte încercările zilei.

Își trase cizmele, care erau vechi de cel puțin trei ani, așa că pielea lor luase conturul picioarelor. Putea călări încălțat cu ele chiar și o zi întreagă, fără să le simtă. Majoritatea bărbaților aveau mai multe perechi, dar Bay nu mai găsise altele care să i se potrivească la fel de bine ca acestea, așa că le purta în fiecare zi.

Porni pe coridorul lung și îngust, așternut cu linoleum, din aripa celibatarilor. Pe măsură ce se apropia de partea centrală a conacului, materialele care acopereau pardoseala erau tot mai scumpe și mai luxoase. Ajungând la scara principală, păși pe un covor frumos, de culoare roșie, țesut cu motive înfățișând grifoni și flori de crin, în cel mai pur stil gotic.

Bay vârî capul în salonul unde se servea micul dejun, căutând-o pe Charlotte, dar în încăperea tăcută și mirosind a pește afumat nu-i văzu decât pe Augusta şi pe tatăl ei. Înapoindu-se în holul mare observă că ușa masivă de stejar bătută în ținte era deschisă, la fel și poarta pentru trăsuri. Privi pe fereastră și-i văzu pe Fred și Hartopp în capul scărilor. În clipa când li se alătură, remarcă și trăsura care pornise în pas vioi pe alee.

Fred îl văzu primul și-l salută cu prefăcută curtoazie.

– Iată-l și pe Sir Lancelot în persoană. Ce surpriză să te vedem aici, Middleton. Nu ai cumva de îndeplinit niște îndatoriri pe lângă o față împărătească?

– Dacă te referi cumva la obligația de a mânca supă rece la coada mesei, în compania unei bătrâne guvernante unguroaice cu chef de vorbă, și la papagalii ăia de austrieci care rânjeau la mine pe sub mustață, atunci eu unul sunt gata să mă declar republican.

Bay se gândi o clipă că-i făcea o nedreptate încântătoarei contese Festetics, dar trebuia neapărat să alunge expresia de invidie de pe chipul lui Fred.

– Ce dezamăgire! Și noi care credeam că ți se va conferi cel puțin Ordinul Lânii de Aur.

Bay ridică din umeri.

– Singura decorație imperială pe care o am e ruptura de la mânecă, unde m-a agățat pintenul împărătesei în timp ce o ajutam să salte în șa. Nu-i chiar cel mai înalt ordin de cavalerie.

Râse împreună cu Fred și Hartopp. Acesta fusese momentul surprins de Charlotte când privise în urmă pe geamul trăsurii și-i văzuse pe cei trei bărbați pe trepte.

Încurajat de râsul lor, Bay continuă:

– O știi minte pe fosta regină a Neapolelui, Chicken? Cea care mi-a cerut să-i fiu călăuză cu ocazia balului Spencer. Era și ea acolo aseară și nu s-a bucurat deloc să-l vadă pe Bay Middleton. Am aflat că-i soră cu împărăteasa. Prin urmare, îmi închipui că zilele mele în calitate de călăuză imperială sunt numărate.

La această remarcă, pe chipul lui Fred se așternu o expresie satisfăcută, iar Chicken îl bătu pe Bay pe umăr.

– N-are a face, bătrâne, noi, muritorii de rând, vom rămâne alături de tine. Întotdeauna am fost de părere că n-ai stofă de curtean.

– Să știi că nu. Nu mă țin nici genunchii, nici firea, încuviință Bay, apoi se întoarse spre Fred: Speram să pot vorbi cu sora ta. Ai văzut-o în dimineața asta?

Fred și Chicken schimbară o privire, și Bay citi în ochii lor ceva ce nu reuși să înțeleagă.

– Tocmai a plecat, răspunse Hartopp. Noi am venit s-o conducem. Păcat că nu te-ai trezit ceva mai devreme. Presupun că ai fost obosit după invitația imperială.

Bay observă încântarea de pe chipurile lor. Îi bucura faptul că el nu pricepea despre ce-i vorba. Fred ar fi acceptat bucuros orice lucru care l-ar fi împiedicat pe Bay să-i devină cumnat, iar Chicken Hartopp fusese întotdeauna gelos pe faptul că acesta era în grațiile lui Charlotte. Bay se simțea sfâșiat între dorința de a ști unde și de ce plecase Charlotte, și frustrarea că ea plecase fără să-i spună. În ciuda frigului dimineții, își simțea palmele asudate. Era oare posibil ca Charlotte să fi aflat de scena de la grajduri? Cu neputință. În plus, acum când respira aerul dimineții, nici lui nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmplase azi-noapte fusese aievea.

Încercă fără succes să-și păstreze zâmbetul.

– Of, dragă Bay, am impresia că te-ai certat cu toate prietenele tale, zise Chicken, zâmbind cu gura până la urechi. Steaua ta începe să pălească. Sfatul meu e să te limitezi la cai. Măcar cu caii nu riști să ai surprize.

– Păi tu ar trebui să știi asta cel mai bine, Chicken, băiete.

Bay nu se putuse abține de la această replică, dar văzând roșeața care cuprinsese obrazul lui Chicken până la favoriți, îi păru rău. Hartopp era renumit pentru insuccesul lui la sexul frumos. Refuzul unei cereri în căsătorie venite din partea căpitanului Hartopp devenise o regulă chiar și pentru fetele care abia își făceau intrarea în societate. Poate ar fi avut mai mult noroc cu vreo văduvă sau cu cineva mai puțin implicat în viața socială, numai că Hartopp făcea curte asiduă tinerelor moștenitoare, care, la rândul lor, îl refuzau cu aceeași asiduitate.

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți o clipă, apoi Fred spuse:

– Ei, acum mă duc la grajduri. Curând începe slujba de dimineață și nu vreau să pună mâna pe mine Lady Crewe. Ieri m-a obligat să citesc rugăciunea și pe urmă m-a certat că o citisem prea repede.

Porni în jos pe trepte, urmat de Hartopp. Bay observă că ceafa lui Chicken era stacojie.

Bay șovăi o clipă. Trebuia să meargă și el la grajduri, dar nu voia să se întâlnească iar cu Fred și Hartopp. Intră din nou în casă, sperând să găsească un trabuc în salonul pentru fumători, dar îl abordă Augusta, cu atâta precizie de parcă l-ar fi așteptat.

– Ați avut o seară plăcută, căpitane Middleton? Desigur, aici v-am simțit lipsa, dar sunt convinsă că dumneavoastră nu ne-ați dus dorul.

Bay se înclină cu răceală.

– Într-adevăr, a fost un eveniment de seamă.

– Ei, haideți, nu fiți așa zgârcit cu amănuntele. Îmi închipui că, dacă vă părăsiți prietenii pentru farmecele unei împărătese, puteți măcar ca la înapoiere să relatați totul în detaliu.

– Atunci am să vă dezamăgesc, Lady Augusta. Dacă ați dori să vă descriu caii împărătesei, aș face o treabă bunicică, dar când vine vorba de rochii și bijuterii, mă tem că, din păcate, n-am competența necesară.

– Dar eu credeam că vă pricepeți la femei, căpitane Middleton. Cum arăta împărăteasa în ținută de seară? Era superbă? În definitiv, e bunică, așa că probabil arată mai bine la lumina lumânărilor.

– Eu zic că toate femeile arată mai bine la lumina lumânărilor, nu credeți? replică Bay.

Dar Augusta nu se lăsă deloc intimidată.

– I-ați văzut maimuța? Mi-a povestit camerista mea că tot personalul de la Easton Neston vrea să-și dea demisia din pricină că animalul e lăsat liber și mușcă oamenii.

– Regret, am văzut-o doar pe împărăteasă, nu și maimuța.

– Ei bine, consider că sunteți tare plicticos. Probabil ați văzut și ceva ce merită povestit.

– Dacă aveți cumva sentimentul că poate am văzut ceva ce merită povestit, după cum v-ați exprimat dumneavoastră, atunci eu, unul, prefer să fiu mai curând plicticos decât indiscret.

Augusta își îngustă neîncrezătoare pleoapele peste ochii de un albastru spălăcit.

– Dumnezeule, câtă emfază, căpitane Middleton! Nu știam că sunteți atât de atașat de împărăteasă.

– Poate că am o slăbiciune pentru bunici, i-o întoarse Bay.

Își scoase ceasul din buzunar.

– Oh, s-a și făcut timpul? Vă rog să mă scuzați. Nu vreau s-o fac pe împărăteasă să mă aștepte.

– Nu, sigur că așa ceva nu se cade. Ce norocoasă e să aibă pe cineva atât de devotat și de loial.

Bay tăcu o clipă. Desigur, ar fi putut s-o întrebe pe Augusta unde plecase Charlotte, dar ea s-ar fi bucurat de faptul că Charlotte plecase și ar fi apăsat degetul pe rană mai mult decât Fred și Hartopp. Ar fi fost însă o prostie să și-o facă dușman.

– Poate nu comit chiar o indiscreție dacă vă spun că împărăteasa purta o rochie verde și podoabe de diamant în păr. Sora ei, regina Neapolelui, era îmbrăcată în roșu.

– Ce nuanță de verde? vru să știe Augusta.

– Oh, una foarte închisă, ca pinul scoțian. Combinația dintre stelele de diamant din părul ei castaniu-închis și acea nuanță de verde m-a dus cu gândul la imaginea unei păduri la ceas de noapte.

– Imaginea unei păduri la ceas de noapte? Căpitane Middleton, sunteți un adevărat poet. Acum înțeleg limpede cum a fost dineul. Neapărat să-i spuneți și lui Charlotte. E genul de detalii care nouă, femeilor, ne plac la nebunie.

Middleton își dădu seama că vorbise prea mult, dar măcar putea afla unde plecase Charlotte.

– Speram s-o pot vedea pe domnișoara Baird în această dimineață, însă când am apărut eu, trăsura ei tocmai pleca.

– Nu v-a așteptat să-și ia rămas-bun? Sunt uimită, zise Augusta, făcând ochii mari. Credeam că sunteți prieteni apropiați. Vreți să spuneți că a plecat fără să sufle un cuvânt?

Bay nu răspunse, și Augusta continuă, cu ochi strălucitori:

– Înțeleg de ce n-a vrut să-și ia rămas-bun de la mine. Știe că sunt foarte supărată că mă părăsește în ajunul nunții. Dar dumneavoastră? Probabil ați făcut ceva de v-a scos de la inimă, căpitane Middleton.

Își duse un deget la frunte.

– Mă întreb ce-ați fi putut face ca s-o supărați atât de tare. Nu cred să fie de vină dineul cu împărăteasa îmbrăcată în rochia ei verde ca pădurea. Ce păcat că v-ați întors atât de târziu aseară. Îmi amintesc că Charlotte a fost ultima femeie care a plecat la culcare. Majordomul a surprins-o la miezul nopții plimbându-se prin holul mare și admirând tablourile lui Canaletto.

– Știți cumva unde s-a dus? întrebă Bay pe un ton cât mai neutru cu putință. Aș dori să-i scriu.

– Mă întreb dacă să vă spun, căpitane Middleton, spuse Augusta, lăsându-și capul pe o parte. Cum domnișoara respectivă a plecat fără să-și ia rămas-bun, poate că nu dorește să mai comunice cu dumneavoastră.

Bay își dădu seama că-și încleștase pumnii, așa că își ascunse mâinile la spate.

– Nu prea-mi vine să cred, dar n-am să vă cer să trădați o confidență. La revedere, Lady Augusta.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre grajduri, dând cu piciorul în pietrele care pavau accesul până acolo. Era atât de furios, încât nu lua în seamă că-și distrugea cizmele preferate. Bay presupunea că Augusta se jucase cu el și că, dacă s-ar fi dat bine pe lângă ea, ar fi aflat unde plecase Charlotte, dar nu suporta ideea de a-i da această satisfacție. Era furios pe Fred și pe Hartopp, furios pe Augusta și chiar pe Charlotte. De ce plecase fără să-l anunțe? Probabil că exista o explicație cât de poate de simplă, dar el tot era supărat. Fusese la un pas de a fugi cu ea, dar ea îl convinsese că trebuiau să aștepte și că era nevoie ca el să intre în grațiile împărătesei. Nu făcuse decât ceea ce-l îndemnase ea. Nu era prea departe de adevăr să afirme că până și scena de la grajduri se datora tot lui Charlotte.

N-ar fi ajuns până acolo dacă Charlotte ar fi acceptat să fugă împreună. Iar acum, chiar când avea atâta nevoie s-o vadă, ea dispăruse.

Până să ajungă la grajduri, reușise să devină un pachet de nervi. Tipsy îl aștepta, pregătită și înșeuată, dar când o bătu pe grumaz și o mângâie pe coaste în semn de salut, își aminti fotografia făcută de Charlotte chiar în acel loc și furia începu să i se topească.

Sări în șa și o îndemnă pe Tipsy să pornească la galop. Nu avea rost să-și obosească iapa chiar din primele ceasuri ale dimineții, însă avea nevoie să-și alunge proasta dispoziție.

Nu fusese o dimineață prea prielnică. Acum trebuia s-o întâlnească pe împărăteasă și nu avea cizmele lustruite.

Clubul Quorn

Era prima zi a sezonului de vânătoare. În cele din urmă zăpada se topise. Cerul era limpede și albastru, și vântul se oprise. La asta se așteptaseră și cei din clubul Quorn. Desigur, ar fi mers la vânătoare în orice condiții, dar se potrivea de minune ca pentru cea mai mare partidă a anului vremea să fie perfectă. Dumnezeul pe care-l venerau duminica în bisericile din fiecare parohie era, fără îndoială, membru Quorn, deoarece înțelegea importanța vremii frumoase, cu vizibilitate bună. Și căile ferate înțelegeau însemnătatea zilei și ofereau trenuri suplimentare cu plecare din Londra, înțesate de bărbați și femei care așteptau de un an întreg să petreacă o zi alături de clubul Quorn. Gândul de a călări în urma ogarilor peste câmpurile bine îngrijite ale comitatului Leicestershire, cu inimile bătând năvalnic, cu toți mușchii încordați, ca să poată fi de față la încolțirea vânatului, le însenina zilele petrecute în birourile lor mohorâte de avocatură, în cele mai ascunse cotloane ale Ministerului de Externe sau în cadrul comitetului care se ocupa cu furnizarea de răcoritoare la acele *tableaux vivants*[1], organizate de Lady Mackinnon pentru ajutorarea orfanilor din Bulgaria. În plus, evenimentul se bucura de și mai mare interes datorită prezenței unor figuri imperiale. În acest sezon, și prințul de Wales vâna cu clubul Quorn, iar acum ziarele erau pline de isprăvile ecvestre ale împărătesei Austriei. Ideea unei regine gonind în galop era ieșită din comun, și imaginea căpăta strălucire în mințile călătorilor din trenurile speciale, în contrast cu imaginea propriei lor regine, o făptură micuță, învești mântată în negru, care păstra aceeași atitudine posomorâtă de la moartea soțului, survenită cu cincisprezece ani în urmă. Chiar dacă unii pasageri socoteau cumva ciudat ca soția unuia dintre cei mai puternici oameni din Europa să-și lase

[1] Tablouri vii, în franceză, în original (n.tr.)

îndatoririle de consoartă și de suverană ca să vâneze vulpi într-o țară străină, nu zăboveau prea mult asupra gândului – la urma urmei, era vorba despre clubul Quorn.

Poate că singura persoană aflată în tren în acea dimineață care nu înțelegea că vânătoarea Quorn trecea înainte de orice altceva era ambasadorul austriac. Acesta primea cu regularitate sumare de presă de la Viena, unde ziariștii erau mult mai puțin toleranți față de o împărătească absentă, care prefera vânătoarea cu câini într-o țară protestantă în loc să-și îndeplinească îndatoririle de monarh catolic. Dar, în timp ce citea aceste rapoarte, cu care, în sinea lui, era de acord, știa bine că nu putea să-i împărtășească împărătesei temerile lui. Ambasadorul constatase că, în cazul împărătesei, sentimentul datoriei impuse de poziția ei avea o interpretare personală. Împărăteasa se găsea în Anglia de câteva săptămâni și încă nu mersese s-o viziteze pe regina Victoria. La sosirea în Londra, când el îi sugerase că o asemenea vizită avea o importanță politică, împărăteasa aruncase nuci maimuței și replicase că, după părerea ei, regina Victoria o antipatiza, așa că ar fi răsuflat ușurată să nu se vadă obligată s-o primească. Ambasadorul încercase să-i scrie împăratului și să-l convingă cât era de important ca împărăteasa să respecte eticheta regală, subliniind că unii miniștri de externe chiar făcuseră aluzii din care reieșea fără putință de tăgadă că regina Victoria era „surprinsă" că împărăteasa încă n-o vizitase. Dar împăratul nu făcuse decât să-i reproșeze ambasadorului lipsa lui de înțelegere, scriindu-i că „împărăteasa călătorește incognito ca să-și recapete starea de sănătate, și că puterea și bunăstarea ei sunt, cum bine știi, infinit mai prețioase pentru mine, așa că am decis că trebuie lăsată în pace până când se va fi restabilit îndeajuns cât să-și reia îndatoririle. Nu vreau să sacrific bunăstarea soției mele pe altarul democrației". Ambasadorul nu putea să nu constate că o femeie care pleca la vânătoare cu ogari aproape în fiecare zi nu avea nici pe departe mintea și trupul șubrede, așa cum făcea referire împăratul în scrisoarea lui.

Ambasadorului îi plăcea postul său de la Londra; se distra excelent și se bucura de o relație specială cu Lady Hertford. Nu ținea câtuși de puțin să cadă în dizgrație și să fie rechemat la Viena, dar se temea că exact asta se va întâmpla dacă și în presa britanică vor apărea articole care să sugereze că împărăteasa Austriei o evita cu bună-știință pe regina Victoria. Ambasadorul se simțise extrem de tulburat după o conversație avută cu editorul ziarului *Morning Post* la una din recepțiile date de Lady Hertford, fapt care-l determinase

azi să facă drumul până în Leicestershire. Editorul părea deosebit de bine informat cu privire la deplasările împărătesei, de unde rezulta că sursa era fie cineva din Ministerul de Externe, fie – mai rău – cineva de la curte. Oricum, era un avertisment. Regina nu era încântată și-și manifesta deschis nemulțumirea. Ambasadorul urcase în tren, nu pentru distracție, deși aprecia atracțiile unei vânători organizate de clubul Quorn, ci fiindcă voia să-și convingă împărăteasa să-și facă datoria față de regină. Nu era deloc convins că va reuși.

În mulțimea adunată în fața la Quorndon Hall, celebra canisă care dăduse și numele clubului de vânătoare, împărăteasa atrăgea privirile de departe. Ședea cu spatele drept, călare pe iapa ei de vânătoare cenușie, cu restul vânătorilor așezați în semicerc în jurul ei, la o distanță respectuoasă. Stătea de vorbă cu un alt călăreț, pe care, după corpolență și poziția relaxată a umerilor, ambasadorul îl bănuia a fi prințul de Wales. Ambasadorul oftă. Misiunea lui tocmai devenise și mai grea. Dacă împărăteasa urma să călărească azi alături de prințul de Wales, atunci cu siguranță avea să considere că și-a îndeplinit îndatorirea față de familia regală britanică. Dar, așa cum știa prea bine ambasadorul, o audiență sau chiar o zi de vânătoare în compania fiului nu putea substitui o întrevedere formală cu mama. Într-adevăr, dacă – sau mai degrabă când – regina avea să afle despre evenimentele zilei, se va considera de două ori nedreptățită. Deși Victoria încă trăia aproape în izolare, totuși o nemulțumeau eforturile fiului de a reprezenta public monarhia în locul ei și o deranja ideea că popularitatea lui ar fi putut s-o umbrească pe a ei. Dacă împărăteasa Austriei avea să fie văzută călărind în compania prințului de Wales înainte de a o vizita pe suverană, atunci o situație până acum îngrijorătoare urma să se preschimbe într-un grav incident diplomatic. Ambasadorul trebuia să încerce să stea de vorbă cu împărăteasa înainte să înceapă vânătoarea. Știa că pe terenul de vânătoare nu mai avea nici o șansă s-o prindă din urmă.

Prințul de Wales tocmai povestea ceva. Ambasadorul profită de râsul care urma obligatoriu după anecdota spusă de prinț și se postă într-un loc unde putea fi remarcat de împărătească. Ea îl zări, se încruntă și smuci frâul calului, ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze, dar nu apucă să plece, căci prințul de Wales strigă către ambasador:

– Bună ziua, Karolyi, deci ai venit și dumneata să participi la deliciile vânătorii Quorn? În toate comitatele nu se vorbește decât despre Maiestatea Sa.

Karolyi se înclină cât putea de grațios, dat fiind că era călare.

– Regret că nu pot spera să-mi reprezint țara la vânătoare cu aceeași noblețe ca împărăteasa.

Împărăteasa înclină scurt din cap în direcția lui, confirmând că era purul adevăr, apoi se întoarse către prinț.

– Mare păcat că nu-l pot convinge pe împărat să mă însoțească. E un călăreț fără pereche și știu că i-ar plăcea vânătoarea la fel de mult cum îmi place mie, dar susține că țara nu se poate lipsi de el.

– Ei bine, atunci îi putem fi recunoscători că se poate lipsi de Maiestatea Voastră, ca să ne arătați cum călăresc austriecii.

Prințul își netezi mustața cu mâna înmănușată, parcă în semn de apreciere față de gestul împăratului.

– Sper ca, într-o bună zi, să puteți veni la Godollo, reședința noastră de lângă Budapesta. Acolo îmi place mie să călăresc când sunt acasă. Nu avem garduri și șanțuri ca aici, dar se poate galopa kilometri întregi fără oprire.

– Ce perspectivă! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Cred că țara mea s-ar putea lipsi de mine pentru a galopa nestingherit pe plaiurile ungurești. Prințul de Wales ridică îndurerat din umeri, apoi își recăpătă buna dispoziție și zise: Acum însă, Maiestatea Voastră, trebuie să prezint omagiile mele conducătorului partidei de vânătoare, altfel n-o să mai pornim niciodată la drum.

Sesizând momentul prielnic, Karolyi își aduse calul cât îndrăznea de aproape de al împărătesei.

– Sunt tare fericit să văd că Maiestatea Voastră arată atât de bine. Se pare că vă prieste aerul din Anglia.

Deși cuvintele îi veniseră pe buze automat, fiind complimentele unui curtean cu experiență, totuși, de data asta, rosteau chiar purul adevăr. Obrajii ei palizi erau acum îmbujorați, și albul ochilor devenise curat. Karolyi era obișnuit s-o vadă la Viena, unde expresia ei trăda plictiseală și agasare, în timp ce aici arăta ca și cum nu și-ar fi dorit pentru nimic în lume să se afle în altă parte.

– Da, trebuie să recunosc că sunt fericită aici.

Zâmbi ca pentru a-și întări spusele, și Karolyi, care n-o mai văzuse până atunci zâmbind, începu să regrete că venise aici din proprie inițiativă. Văzu că ogarii erau deja scoși din canisă și vânătorii începuseră să se adune. Trebuia deci să spună ce avea de spus.

– Maiestate, mă întrebam dacă v-ați mai gândit când ați putea să-i faceți o vizită reginei. Știu bine că sunteți aici neoficial, dar mă tem că ea se va simți ofensată dacă nu mergeți s-o vedeți curând. Mai ales acum că l-ați cunoscut pe prințul de Wales. Ar fi o nenorocire

ca presa britanică să facă unele comentarii. Ziarele de aici au obiceiul să spună lucrurilor pe nume.

Karolyi se pregăti pentru reproșurile împărătesei, dar, spre mirarea lui, ea continua să-i zâmbească. Nu se uita la el, ci peste umărul lui, de parcă ar fi căutat din ochi pe cineva.

– Sărmanul meu Karolyi, îți faci prea multe griji. Îți promit că am să merg s-o întâlnesc pe regină. De fapt, am să merg chiar duminică, ziua când nu se ține nici o vânătoare. Te rog să faci dumneata tot ce-i de trebuință. Ai dreptate, nu mai pot amâna vizita.

Ambasadorul era cât pe ce să cadă de pe cal de surpriză. Ultimul lucru la care se aștepta era o încuviințare însoțită de un zâmbet. Era limpede că aerul Angliei îi pria nespus de mult împărătesei.

– O hotărâre foarte înțeleaptă, Maiestate. Desigur, în mod normal, regina nu primește vizite duminica, dar sunt convins că, în cazul dumneavoastră, va face o excepție.

Dar împărăteasa nu-l mai asculta. Peste umărul ambasadorului văzuse pe cineva care, evident, o interesa mai mult. Karolyi întoarse capul și observă apropiindu-se un tânăr cu părul și mustața aproape de aceeași culoare cu a calului său murg. Împărăteasa ridică mâna în semn de salut.

– Bay Middleton, credeam că nu mai vii.

Se întoarse spre Karolyi.

– Conte Karolyi, ți-l prezint pe căpitanul Middleton, călăuza mea. De n-ar fi fost el, probabil că acum aș zace pe fundul cine știe cărui șanț din Leicestershire.

Middleton se înclină către ambasador.

– E prima oară când vânați cu clubul Quorn, domnule conte? E cea mai grozavă partidă de vânătoare din această parte a țării, dar să nu încercați să țineți pasul cu împărăteasa. Călărește ca o nălucă.

Karolyi aruncă o privire spre împărătească. Remarca lui Middleton i se păruse mai mult decât familiară. Era greu de imaginat că la Viena cineva ar fi îndrăznit să vorbească astfel despre membrii familiei regale în prezența lor. Dar se vede treaba că în Anglia lucrurile se petreceau cu totul altfel. Era limpede că omul acesta nu era un simplu rândaș, deși nu avea un titlu. Karolyi observase și că împărăteasa i se adresase pe ciudatul lui nume de botez. Nici asta nu s-ar fi întâmplat vreodată la Viena. Își scormoni memoria după vreun amănunt legat de căpitanul Middleton. Era un nume pe seama căruia circulaseră bârfe la vremea când sosise el la Londra.

– Am avut plăcerea s-o văd pe împărăteasă la școala de călărie de la Viena. Nici un austriac nu s-ar încumeta să țină pasul cu ea.

– Atunci e un adevărat noroc să am drept călăuză un englez, zise împărăteasa și zâmbi din nou.

Karolyi observă că surâsul îi era adresat lui Middleton și flerul lui de curtean îi spuse că prezența lui acolo devenise indezirabilă. Totuși, decise să mai zăbovească. Îl interesa acel ceva care simțise el că o lega pe împărăteasă de tânărul acela.

– Într-adevăr, mare noroc. Sunt convins că noi, austriecii, trebuie să-i fim recunoscători căpitanului Middleton că ferește de rău pe cel mai de preț giuvaier al nostru.

– Îmi dau toată silința, zâmbi Middleton, dar împărăteasa pune plăcerea vânătorii mai presus de propria siguranță.

Dinspre ogari se stârni brusc hărmălaie, semn că luaseră urma vânatului. Împărăteasa trase de frâul calului.

– Trebuie să plecăm, spuse ea, înclinând din cap spre Karolyi, semn incontestabil că-i îngăduia să plece.

Ambasadorul făcu iarăși un efort să se încline.

– Maiestatea Voastră poate lăsa în seama mea toate aranjamentele legate de palatul regal.

Împărăteasa se crispă; era limpede că deja își uitase promisiunea de a o vizita pe regină. Acum însă răsuna chemarea cornului de vânătoare și ea era nerăbdătoare să plece.

– Mulțumesc, Karolyi, atunci ne vedem duminică, da?

Acestea fiind zise, ea se îndepărtă împreună cu Middleton, iuțind pasul până se alăturară grupului pestriț de călăreți care se risipise pe coasta dealului din față. Ambasadorul urmări cu privirea cum cele două siluete, împărăteasa în bleumarin, Bay în roșu, își croiau drum printre ceilalți vânători călare. Când grupul se apropie de un gard viu, ogarii încercară să se strecoare prin el, găsind o spărtură și trecând dincolo în haită compactă și nerăbdătoare. Călăreții porniră pe câmp, în căutarea unui loc de trecere, dar împărăteasa și Middleton nu-i urmară. Karolyi icni văzând cum împărăteasa se îndreaptă spre gard, fără să schimbe pasul. O clipă își închipui că ea apreciase greșit distanța și se imagină în biroul împăratului din castelul Hofburg, încercând să-i explice cum soția lui căzuse de pe cal și-și rupsese gâtul. Apoi, Middleton o ajunse din urmă, îndemnându-i calul odată cu al lui și, ca prin minune, amândoi caii săriră gardul în același timp. Ambasadorul își ținu respirația până când îi pierdu din vedere, după

care, ridicând privirea, îi zări din nou, două puncte, unul albastru și unul roșu, urcând colina în galop, pe urmele ogarilor.

Ambasadorul dădu pinteni calului, pregătindu-se să se alăture gloatei gălăgioase a celor sosiți mai târziu, majoritatea londonezi care preferaseră să profite din plin de micul dejun oferit de club. Erau acolo și câteva doamne, care stăteau în trăsuri oprite pe marginea terenului de vânătoare și urmăreau evenimentele prin binocluri. Karolyi era pe punctul de a se alătura călăreților când recunoscu pe una dintre doamne ca fiind Maria Festetics, verișoară cu el din partea mamei și o veche parteneră de dans. Porni la trap spre ea, dar contesa era atât de preocupată să urmărească vânătoarea prin binoclu, încât nu-l observă. În cele din urmă, el îi strigă ceva în ungurește și ea întoarse capul imediat.

– Ah, Bela, ce plăcere să te văd! Ai venit pentru vânătoare?

Karolyi descălecă și se duse s-o sărute pe Maria Festetics de trei ori pe obraz, după obiceiul unguresc.

– Am venit să vorbesc cu împărăteasa. Pare să fie singura cale de a o vedea. Scurtele tale bilete nu erau de fapt invitații.

Maria clătină din cap.

– Știu, Bela, și-mi pare rău, dar știi bine cum e ea când nu vrea ceva. Pur și simplu clatină din cap și-mi spune să te amân. Am încercat s-o fac să mă asculte, dar nu aude decât ceea ce vrea să audă.

– Biata Maria! Maiestatea Sa are mare noroc să te aibă alături.

– Nu, Bela, pentru mine e un privilegiu s-o slujesc în orice fel.

Micuța contesă îl fixă cu o privire aprigă.

– Știu că unii o consideră câteodată dificilă, însă eu știu ce suflet bun și nobil are.

Își ridică bărbia, aproape sfidător.

Karolyi izbucni în râs.

– După cum ți-am mai spus, Maria, mare noroc pe ea să te aibă alături. Azi însă n-a fost deloc dificilă. Am venit s-o întreb când ar dori s-o viziteze pe regina Angliei și mi-a răspuns cu amabilitate că se va duce duminică, ba chiar m-a rugat să pun eu la punct toate detaliile. Am rămas uimit s-o vad atât de maleabilă, Maria.

Continuă, privind-o cu atenție pe contesă, ca să-i vadă reacția:

– Se pare că-i prieste voiajul în Anglia. De fapt, de mult n-am mai văzut-o arătând atât de bine și într-o stare de spirit atât de bună. Cred că de la încoronarea ei la Budapesta. Mă întreb ce anume îi face atât de bine aici, în Anglia?

Maria Festetics clătină din cap.

– Bela, Bela, mă cunoști prea bine ca să-mi pui întrebarea asta. N-am s-o bârfesc pe împărătească nici față de tine, nici față de alții. Ar trebui să te bucuri, la fel ca mine, că-i într-o dispoziție atât de bună.

Karolyi răspunse reproșului ei cu un surâs.

– Chiar mă bucur. Trebuie totuși să-ți spun că mă îngrijorează vânătoarea. Am impresia că împărăteasa nu prea știe ce-i frica. Adineauri am crezut că o să-și rupă gâtul încă de la primul gard.

– Of, știu. De fiecare dată când pleacă la vânătoare stau cu inima cât un purice. Azi a trebuit să vin să văd cu ochii mei: Oricum, parcă-i mai bine decât să stau acasă și să-mi imaginez tot felul de accidente, oftă contesa. Uneori mă gândesc că încearcă să-și pună singură capăt zilelor.

Karolyi ridică din umeri.

– Și totuși are toate motivele din lume să trăiască. Soțul o adoră și-i dă voie să facă tot ce-i place. E încă frumoasă, ba chiar aș zice că acum e mai atrăgătoare ca oricând.

Contesa oftă.

– Adevărat. E încă frumoasă, dar ea nu-și dă seama. Tot ce vede când se uită în oglindă sunt ridurile.

Își luă binoclul și privi cu atenție în depărtare, dar împărăteasa și însoțitorul ei nu se mai zăreau. Se întoarse iar spre conte.

– Ce păcat! E înzestrată cu toate harurile: vorbește curgător șase limbi, scrie poezie. Uneori îmi spun că mintea ei e ca un muzeu plin de comori nevăzute și nefolosite. Măcar de-ar avea o cauză nobilă, un scop căruia să i se dedice în întregime. Ar face lucruri măreție.

– E împărătească, Maria. Poziția cea mai înaltă în stat. Are toate ocaziile să facă bine în țară, și totuși, preferă să vină să vâneze în Anglia, comentă Karolyi.

– Nu mă refeream la faptul că trebuie să deschidă spitale și să dea de pomană la orfani, Bela, ci la o cauză adevărată, ceva în care să creadă. Uite ce multe a făcut pentru Ungaria. Crezi că Franz Josef ar fi fost încoronat rege la Budapesta dacă n-ar fi fost ea? Eu, una, îi rămân veșnic îndatorată pentru asta. Dar timpul a trecut și, în prezent, nu are nici o cauză pentru care să lupte.

– Are clubul Quorn, zâmbi Karolyi.

– Întocmai, dar mi-aș dori să aibă altceva.

Amândoi tăcură.

– Și ce mai fac cei doi *chevaliers servants*, Castor și Pollux? Parcă nu i-am văzut în dimineața asta, remarcă contele Karolyi.

– Nu... nu se simt bine. Împărăteasa le-a dat limpede a înțelege că vrea să vâneze singură.

– Singură, cu excepția galantului căpitan Middleton, desigur.

– Cu excepția lui, confirmă contesa, strângând din buze.

– Maiestatea Sa a avut bunăvoința să mi-l prezinte. Mă bucur că are așa un... Făcu ostentativ o pauză, căutând cuvântul potrivit. ... bărbat drept călăuză. Din câte știu, căpitanul Middleton e renumit pentru îndemânarea sa în ale călăriei.

– I-a fost recomandat Maiestății Sale de lordul acela englez cu părul roșu, Spencer. Regina Neapolelui a fost furioasă, l-ar fi vrut pentru ea, dar el a refuzat-o.

– Oh, deci e ambițios? De ce să călărești cu o simplă regină când poți avea o împărăteasă?

– Ambițios? Există vreun cuvânt în ungurește pentru asta? Nu, nu cred. Nu-i curtean și, clar, nici spion. Nu-i cazul să-ți faci griji pe tema asta, Bela.

– Dar pe altă temă? Din câte știu eu, căpitanul Middleton e renumit și pentru altceva pe lângă îndemânarea la călărie. Are foarte mare trecere la femei, mai puțin la bărbații lor, zise încet Karolyi.

Acum își amintea unde mai auzise numele de Middleton. Era vorba despre o idilă cu o femeie măritată, care în plin sezon plecase la țară, la bărbatul ei. Doamna cu pricina, cum s-o fi numit, parcă Blanche, nu fusese văzută în oraș o vreme, după care familia se mai îmbogățise cu un membru, care, din fericire, fusese o fetiță. Proveniența fetițelor putea fi ceva mai vagă.

– Arată grozav de bine în uniformă, așa că de ce l-ar plăcea soții? zise contesa, ridicând din umeri.

Karolyi își dădu seama că nu era cazul să insiste pe lângă contesă. Nu era genul de femeie pe care s-o flatezi ca să comită o indiscreție. O doamnă de companie austriacă i-ar fi spus totul despre împărăteasă și despre căpitanul Middleton, ba ar mai fi adăugat și de la ea, dar Maria Festetics era unguroaică și socotea o datorie aproape patriotică să reziste oricăror bârfe și lupte pentru obținerea unei poziții, atitudini tipice pentru curtea de la Viena.

În spatele lor se stârni hărmălaie și ogarii se prăvăliră la vale, pe coasta colinei din fața conacului. Contesa își duse iar binoclul la ochi. Ambasadorul decise că putea foarte bine să profite de o zi de vânătoare cu clubul Quorn, așa că se săltă în șa.

– Rămas-bun, Maria. Mă bucur că te-am văzut. E tare plăcut să pot vorbi din nou ungurește. Aproape că mi-am pierdut obișnuința.

– Eu am noroc. Împărăteasa îmi vorbește tot timpul în maghiară. E foarte mândră de fluența ei.

– Noroc că vorbește la fel de bine englezește. Presupun că acest căpitan Middleton nu vorbește ungurește și nici măcar nemțește.

– Ajunge, Bela, ajunge! râse contesa. Du-te și vânează vulpi. Puțină mișcare o să-ți facă bine.

Ambasadorul înțelese că discuția se încheiase. Deși Maria nu-i spusese nimic, el, ca diplomat de carieră, aflase tot ce trebuia să știe.

Accidentul

Vine un moment, către sfârșitul unei zile de vânătoare, când lumina începe să pălească și până și calul cel mai sigur ajunge să se poticnească. E ceasul când gardurile se profilează amenințător în lumina de iarnă și mușchii amorțesc de la prea mult stat în șa. După câteva căzături de la sfârșitul ultimului sezon, Bay învățase să recunoască momentul când forțele scad brusc și mintea nu mai cunoaște limitele trupului. Era primul semn că, la treizeci de ani, nu mai avea fizicul neîmblânzit pe care-l avusese la douăzeci și unu. Era un călăreț mult mai priceput decât atunci, forma lui fizică nu avusese nimic de suferit, însă un timp, Bay nutrise ideea că viața nu avea cum să devină mai bună. Azi însă nu regreta nimic. Soarele strălucise toată ziua și vulpea fugea de ei de trei ore, făcând din această zi cea mai grozavă partidă de vânătoare din viața lui. Bay spera că acest animal deosebit va reuși, în cele de urmă, să păcălească ogarii; merita o răsplată pentru spectacolul pe care-l oferise.

Câinii goneau peste un ogor arat, în direcția unui mic crâng. Bay privi într-o parte spre împărăteasă, care călărea alături de el. Avea hainele împroșcate cu noroi și o șuviță de păr i se desprinsese din agrafe și-i flutura pe spate ca un laț. Dar își ținea spatele la fel de drept ca întotdeauna și sălta atât de ușoară pe cal, încât părea că plutește în șa. Abia dacă își vorbiseră în ziua aceea. Goana fusese prea năvalnică, dar de fiecare dată când Bay îi surprindea privirea, simțea fiorul unei legături înfiripate între ei. Toate neliniștile dimineții fuseseră alungate de hăituirea fără răgaz a prăzii. Acum nu simțea

decât o bucurie intensă pentru clipa în sine, în timp ce gonea peste câmpiile din Leicestershire alături de împărătească.

Ajunseră în crâng. Întrebarea era dacă să aștepte să vadă dacă ogarii fugăreau vulpea până în viziuna ei sau să ocolească pe la marginea crângului, să vadă dacă ogarii își făceau apariția din partea cealaltă. Majoritatea călăreților, între care și prințul de Wales, își struneau caii, fericiți să-și tragă sufletul câteva clipe. Bay vru să le urmeze exemplul, dar împărăteasa ridică biciușca și-și îndemnă calul mai departe. Bay dădu ușor pinteni calului și porni după ea.

Terenul începea să coboare și calul lui Bay șovăi în fața pantei abrupte. Când reuși să-l facă să capete viteză și privi în sus, împărăteasa dispăruse dincolo de coama dealului. Bay ridică cravașa și o lovi pe Tipsy peste coaste. Iapa ajunse în vârf, dar vrând să coboare celălalt versant al dealului abrupt, se poticni, iar Bay, care o căuta din ochi pe împărătească, văzu cum pământul se ridică brusc spre el.

Auzi ca prin vis un glas vorbind nemțește și simți pe obraz picături de ploaie. În cele din urmă, îl năpădi un val de durere, făcându-l să-și vină în simțire. Deschise ochii și văzu chipul împărătesei foarte aproape de al lui. Observă că avea dinți foarte mici și neregulați. Vru să zâmbească, dar durerea era prea intensă și-și auzi propriul geamăt.

– Bay, Bay Middleton? Mă auzi?

Bay se forță să dea din cap.

Ea își scoase mănușa și-și puse mâna într-a lui.

– Dacă mă auzi, strânge-mă de mână.

Bay îi simți degetele reci și aspre, dar, când încercă s-o strângă de mână, simți o durere sfâșietoare în umăr și o senzație de desprindere. Îi veni în gură gust de fiere. Înțelese că, probabil, își dislocase umărul. I se mai întâmplase o dată, când căzuse în timpul unei curse cu obstacole. Chicken Hartopp fusese de față și știuse ce să facă. Îi dăduse cravașa s-o țină între dinți în timp ce-i pusese umărul la loc. Pe urmă îl tachinase pe Bay pentru urmele de mușcături care aproape rupseseră pielea de porc a biciuștii.

Bay încercă să vorbească, însă de pe buze nu-i ieși nici un cuvânt.

– Ești rănit? Îți poți mișca mâinile și picioarele?

Glasul împărătesei era răgușit de emoție. Îl fixa cu o privire arzătoare. El încercă din nou să vorbească, dar nu reuși decât să scoată un geamăt de durere. Împărăteasa vârî mâna în buzunarul vestonului și scoase de acolo o sticluță de argint, din care îi picură

printre buze câțiva stropi de coniac. Alcoolul îi ajunse în gâtlej, făcându-l să tușească și totodată limpezindu-i mintea, astfel încât reuși să îngaime:

– ... umărul... dislocat... Ajutați-mă să-l pun la loc.

Împărăteasa încuviință din cap.

– Spune-mi ce trebuie să fac.

– Mai vreau coniac.

Ea îi ținu sticluța la buze și-i mai turnă în gură câțiva stropi, dar văzând expresia de pe chipul lui, înclină sticluța astfel încât alcoolul să i se prelingă pe gât. Bay așteptă o clipă ca alcoolul să amorțească intensitatea durerii, apoi se sili din nou să vorbească.

– Simțiți unde-i încheietura?

Împărăteasa îi pipăi cu grijă umărul.

– Da, simt că ceva nu-i în regulă.

– Îmi puteți roti brațul și, în același timp, să-l împingeți la loc?

Împărăteasa își mușcă buza.

– Nu vreau să te doară, poate ar trebui să așteptăm să vină ajutoare.

Bay simți un val de greață și de amețeală.

– Vă rog mult, faceți-o acum. Nu mai suport durerea.

Nu-și putea stăpâni lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

O simți prinzându-l de mână și zise:

– Acum, întoarceți-mi brațul în afară și împingeți-l în jos.

Își auzi propriul urlet când împărăteasa îi roti brațul, punându-i-l la loc. Brusc, durerea încetă. Deși umărul continua să-i pulseze, durerea aceea ascuțită dispăruse, încetând să mai constituie miezul sfâșietor și insuportabil al ființei sale. Continuă s-o țină de mână pe împărăteasă, ba chiar încercă să-i ducă degetele la buze, dar era un efort prea mare pentru el.

– Mulțumesc, șopti Bay.

Ea întoarse capul. Bay o văzu frecându-și mâna pe care i-o strânsese el. Îi veni în minte scena petrecută cu biciușca lui Chicken.

– Iertați-mă. Vă doare mâna? Măcar n-a fost nevoie să mă împușcați, încercă el să zâmbească.

Ea îl privi cu chipul palid și brăzdat de lacrimi, dar reuși să-i răspundă la surâs.

– Eu sunt cea care ți-a provocat durere. Vezi bine că nu sunt atât de neîndurătoare. Dacă ai fi cal, cred că n-aș fi în stare să te împușc nici dacă ți-ai rupe piciorul.

– Vă sunt recunoscător pentru asta, dar v-aș fi și mai recunoscător dacă mi-ați mai da puțin coniac.

Ea îi mai turnă puțin alcool în gură, apoi, fără să șteargă gâtul sticluței, trase și ea o dușcă.

– Iartă-mă, dumneata ai mai mare nevoie de asta decât mine, dar când te-am văzut căzând, am crezut că ai și murit.

Bay încercă să râdă.

– Nu vă dați seama că ar fi cea mai proastă idee să mor la vânătoarea Quorn? N-aș mai putea în veci să merg la vânătoare. L-ați văzut pe maestrul de vânătoare? Mi-e mai frică de el decât de moarte.

Ea îi surâse din nou în colțul gurii.

– Cred că nu te temi suficient de mult de moarte. Probabil așa sunt și eu. Dar m-am speriat când am crezut că ai murit *dumneata*.

– Atunci trebuie să fim nesăbuiți ori împreună, ori deloc, spuse Bay.

– Te previn că nu prea știu să fiu precaută.

Îl privi drept în ochi, și Bay văzu pe obrajii ei urmele lacrimilor zvântate.

– Nici eu.

Ar fi vrut s-o atingă, dar brațele lui refuzau să se miște, așa că rămaseră câteva clipe nemișcați, Bay zăcând pe pământul mocirlos, cu împărăteasa îngenuncheată lângă el, până când de pe celălalt versant al colinei răzbătu zvon de glasuri și lătrături.

Împărăteasa ciuli urechea în direcția dinspre care venea larma.

– Să merg după ajutoare?

– Cred că mă descurc, dacă mă ajutați dumneavoastră. Dar voi avea nevoie de ceva cu care să-mi prind brațul.

– Ceva? Ce anume?

– Ceva care să-mi țină brațul ridicat.

Sisi se ridică și, prinzând poalele lungi ale costumului de vânătoare, rupse o bucată de la cusătură. Se apucă să sfâșie materialul în formă de triunghi și Bay văzu că pe sub fustă purta pantaloni de călărie din piele de căprioară, strânși pe picior ca la jochei, scoțându-i în relief coapsele zvelte și gambele lungi. Era totodată șocant și excitant să vadă atât de explicit formele unei femei. Dincolo de durere, îl săgetă un fior de dorință.

Ea îngenunche din nou alături de el.

– Poți sta în capul oaselor?

Bay încercă să se salte cu ajutorul brațului teafăr, dar efortul era peste puterile lui.

– Îmi dai voie să te ajut? întrebă ea cu glas șovăielnic.

Bay se sili să zâmbească.

– V-aș fi foarte recunoscător dacă m-ați ajuta, Maiestate.

Ea își strecură cu grijă o mână pe sub umărul rănit și, aplecându-se, îl prinse cu amândouă brațele. Trupul ei era lipit de al lui, iar Bay îi simțea răsuflarea pe obraz.

– Ești gata? întrebă ea. Sper să am destulă forță.

Bay o auzi trăgând aer în piept, apoi îl săgetă o durere ascuțită când ea îl trase în sus. Acum se priveau direct în ochi, cu nasurile aproape atingându-se. El n-ar fi trebuit decât să se aplece puțin în față ca s-o sărute. Încercă să descifreze expresia din ochii ei, dar acea scurtă ezitare îl făcu să piardă momentul. Împărăteasa se depărtă de el, începând să învârtă între degete bucata de material ruptă din poalele fustei.

– Dacă-l leg așa, e bine?

Prinse capetele materialului într-un nod strâns la ceafa lui Bay.

– Poate ceva mai strâns.

Eșarfa sprijinea bine brațul lui Bay, dar lui îi plăcea atingerea degetelor ei reci pe ceafă.

– Așa?

– Perfect.

Bay se lăsă ușor pe spate, simțindu-i conturul sânilor la ceafă. Se gândi cât ar fi fost de plăcut să rămână așa. Dar lumina zilei începea deja să pălească și zgomotele intermitente care răzbăteau în amurg îi aminteau că grupul Quorn nu putea fi departe.

Sprijinindu-se în pământ cu brațul bun, se strădui să se ridice în picioare. Se clătină puțin pe picioare în timp ce-și îndrepta spatele. Sisi întinse brațul ca să-l ajute. El râse cu amărăciune.

– În calitate de călăuză a dumneavoastră, Maiestate, sunt silit să recunosc că nu mi-am îndeplinit îndatoririle. Se presupune că mă aflu aici ca să vă feresc de rău pe dumneavoastră.

– Oh, eu am parte de toată protecția necesară. În schimb, nu mi se întâmplă prea des să mă pot face utilă.

Caii lor pășteau împreună ceva mai departe pe taluz. Bay o fluieră pe Tipsy printre dinți și iapa se apropie, punându-și botul în palma lui. Bay își dădu seama că-l aștepta o nouă încercare.

– Acum chiar că nu vă pot fi de nici un folos. Cred că sunt în stare să mă salt în șa doar cu un braț, dar n-am să vă pot ajuta pe dumneavoastră.

Sisi râse.

– Crezi că sunt genul de femeie care nu poate sui pe cal fără ajutor?

Își chemă calul cu un plescăit din limbă și, spre uimirea lui Bay, acesta își îndoi picioarele din față și îngenunche în fața împărătesei. Ea sări în șa fără efort și calul se ridică din nou în picioare.

– În altă viață aș fi putut face carieră la circ.

Bay o privi atent. Acum că-și rupsese poalele fustei ca să-i improvizeze lui o eșarfă, nimic nu-i mai ascundea picioarele în pantaloni de călărie.

– Cu siguranță că aveți picioare care v-ar fi ajutat la asta, Maiestate.

Sisi privi în jos.

– Noroc că se întunecă. Altfel amândoi am stârni un adevărat scandal.

Bay se cutremură. Deveni brusc conștient de situația lor aproape neverosimilă. Faptul de a fi văzut călărind alături de o împărăteasă pe jumătate dezbrăcată i-ar fi compromis pe amândoi. Dacă ar fi plecat singur, iar n-ar fi fost bine, fiindcă atunci ar fi abandonat o femeie într-un ținut necunoscut. Dar poate că a doua opțiune era mai înțeleaptă.

– Ar trebui să vă las. Easton Neston e la numai un kilometru de aici. Cred că nu-i cazul să merg până la conac. Baronul Nopsca ar face o criză dacă ne-ar vedea acum. În cazul în care plec chiar acum, pot ajunge la Melton Mowbray înainte de lăsarea întunericului, ca să găsesc un doctor. Sper că mă veți ierta dacă vă las singură.

Zâmbi cu tristețe.

– Nu sunt o călăuză prea grozavă, așa-i? Mai întâi cad de pe cal și, pe urmă, vă las să găsiți singură drumul spre casă.

O întoarse pe Tipsy în direcția drumului și vru să plece, dar Sisi îi bară calea cu cravașa.

– Îți interzic să pleci, căpitane Middleton.

Tonul era glumeț, dar fusese o poruncă.

– Dar eu mă gândesc doar la dumneavoastră, Maiestate.

– Nu-i treaba dumitale să te îngrijești de reputația mea, replică ea.

Apoi, îndulcindu-și glasul, adăugă:

– Problema în situația mea e că lumea va vorbi despre mine indiferent ce fac. Am învățat de mult că n-are rost să-mi fac griji pentru asta. Cel puțin acum vor avea parte de un eveniment real.

Își ridică bărbia.

–Trebuie să mergi la Easton Neston chiar acum, căci nu poți călări până la Melton Mowbray în situația dumitale. Am să trimit după doctor și vei sta cu mine până când te vei vindeca definitiv. Voi trimite să-ți fie aduse lucrurile.

Dădu pinteni calului și porni la deal.

Bay nu avu de ales și trebui s-o urmeze. Tentativa lui de a se purta cavalerește fusese refuzată scurt. Nu-i părea deloc rău. Nu avea nici un rost să se înapoieze la rivalitățile și prieteniile nesincere de la Melton Hall, acum că Charlotte plecase. Ba chiar îl încânta gândul că Fred, Chicken și mai ales Augusta vor afla că locuiește cu împărăteasa. Apoi se întrebă ce va zice Charlotte când va afla vestea și cum ar putea să-i trimită o scrisoare înainte să-i scrie Augusta. Numai că nu avea adresa ei și nu era prea sigur ce soartă ar avea un mesaj trimis prin bunăvoința celor de la Melton. Augusta era perfect capabilă să intercepteze orice misivă pe care ar fi presupus-o a fi de la Bay. Se înfurie din nou pe Charlotte, la fel ca dimineață. De ce naiba trebuise să plece pe furiș, fără un cuvânt? Era unul din acele misterioase capricii feminine? În acest caz, însemna că nu era așa cum o credea el.

O groapă din drum o făcu pe Tipsy să se poticnească și zgâlțâitura îi provocă lui Bay un junghi dureros în umăr. Știa că împărăteasa avea dreptate; el nu avea destulă forță să călărească cincisprezece kilometri prin întuneric pe teren accidentat. Risca enorm să cadă și să moară din pricina frigului. Deja simțea cum șocul inițial al căderii începe să pălească și cum, în schimb, își face loc o senzație oribilă de frig și de osteneală. Știa că, de-ar fi căzut de pe cal acum, n-ar fi fost în stare să urce iar în șa. Fusese o mare ușurare că ea luase decizia în locul lui. Își dorea atât de mult să stea lungit, încât își impuse să creadă că nu accepta o invitație, ci se supunea unei porunci.

Dormitorul fostului rege

Drumul de înapoiere dura, de regulă, douăzeci de minute, dar deși Bay putea călări foarte bine ajutându-se de o singură mână, totuși nu putea înainta decât la pas, ca să nu-l doară umărul, așa că le trebui mai mult de un ceas ca să ajungă la conac. Bay o îndemnase pe împărăteasă s-o ia înainte, dar ea refuzase.

– Dacă ai cădea din nou, n-aș mai putea să te ajut.

– N-am să mai cad.

– Nimeni nu știe dinainte dacă o să cadă, căpitane Middleton.

Imediat după această conversație, în timp ce călăreau încet de-a lungul albiei înguste a râului care ducea la Easton Neston Park, în depărtare apăru conacul Quorn, ca o pată stacojie la poalele dealului, de cealaltă parte a râului. Vulpea se vedea clar în față, alergând în zigzag, în strădania de a scăpa de ogarii care veneau cu zecile pe urma ei. Erau ceva mai puțini călăreți ca dimineață. Apropiindu-se de conac, Bay deslușì silueta masivă a contelui celui roșcovan, alături de prințul de Wales. Vulpea păru o clipă că vrea să traverseze râul, cu toți gonacii în spatele ei, dar în clipa următoare, animalul înspăimântat schimbă direcția și se pierdu într-un pâlc de copăcei cu crengile plecate peste apă, refugiindu-se în vreo vizuină de bursuc abandonată, de unde nu mai apăru. Ogarii stârniră o hărmălaie asurzitoare, iar călăreții își struniră caii, așteptând momentul când prada avea să fie ucisă.

Împărăteasa nu se opri să vadă ce fac câinii, ci continuă să călărească pe celălalt mal, cu Bay pe urmele ei. Se auzi însă strigată de unul dintre călăreți, aflat pe malul opus, care, recunoscând-o, veni până la malul apei.

– Maiestate! Mă temeam că v-ați rătăcit!

Era ambasadorul austriac. În tonul lui se simțea ușurarea, dar și o undă de avertisment.

Împărăteasa întoarse capul și spuse:

– După cum vezi, conte, sunt teafără și nevătămată. În schimb, e rănit căpitanul Middleton.

Bay îl salută din cap pe conte.

– Mi-am dislocat umărul. Mi l-a pus la loc împărăteasa.

Karolyi avea o experiență prea îndelungată ca să-și trădeze surprinderea, deși făcu ochii mari când împărăteasa își controlă calul și el îi văzu picioarele în pantaloni din piele de căprioară atârnând din șa.

Fără vreun alt cuvânt, împărăteasa își întoarse calul spre drumul de la capătul văii. Bay îl salută din nou din cap pe Karolyi și porni după ea.

De îndată ce se îndepărtară suficient de mult de ambasador, împărăteasa începu să chicotească.

– Ei bine, află că noul meu costum de călărie va ajunge subiect de discuție la Hofburg, zise ea. Karolyi ar face bine să-și țină gura,

dar lui îi place la nebunie să bârfească și nu va rezista tentației de a broda o întreagă istorioară pe tema asta. Totul va porni de la gestul meu eroic de a-ți pune umărul la loc, dar nu se va abține să nu aducă în discuție și fusta mea.

Bay nu zise nimic. Remarcase expresia de pe chipul lui Karolyi când dăduse cu ochii de fusta împărătesei. Spera ca ambasadorul să nu frecventeze vreun club. Știrea despre bărbatul cu brațul prins într-o o eșarfă făcută din costumul imperial de călărie avea să fie deliciul cluburilor Brooks și White săptămâni la rând. Nu era un gând prea liniștitor. Dar temerile lui legate de un posibil scandal se risipiră în clipa când zări porțile de la Easton Neston și porni pe urmele împărătesei, pe aleea cea lungă ce ducea la conac.

Descălecă, abia ținându-se pe picioare și, văzându-l, împărăteasa bătu din palme și porunci lacheilor să-l cheme imediat pe baronul Nopsca.

O clipă mai târziu sosi și baronul, roșu la față. Acesta reuși să-și ascundă în bună măsură uimirea văzând costumul împărătesei. Împărăteasa i se adresă în nemțește și baronul cel mititel încuviință din cap, netezindu-și vârfurile mustăților, parcă vrând să-și confirme sieși că măcar unele lucruri rămâneseră ca înainte.

Sisi își puse mâna pe brațul sănătos al lui Bay.

– Acum trebuie să te odihnești. Baronul se va îngriji de dumneata.

– Vă mulțumesc pentru bunăvoință, dar am impresia că sunt o grijă în plus pentru dumneavoastră.

Ea ridică mâna, obligându-l să tacă.

– Una din prerogativele imperiale este că nimănui nu-i e permis să mă contrazică. Am dreptate, Nopsca?

Baronul încuviință din cap.

– Da, Maiestate.

Baronul îl ajută pe Bay să urce treptele scării mari de marmură până într-un dormitor spațios de la etajul întâi.

– Acesta e dormitorul folosit până acum de Maiestatea Sa, regele Neapolelui. Împărăteasa mi-a poruncit să vă găzduiesc aici.

Lui Bay nu-i scăpă dezaprobarea din tonul baronului.

– Mi-a vorbit despre accidentul dumneavoastră și mi-a poruncit să chem doctorul. Vă rog să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva.

Bay murmură câteva cuvinte de mulțumire și, așezându-se pe pat, se lăsă pe spate și adormi pe loc.

Se trezi brusc. Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepția focului din șemineu. Bay se mișcă cu grijă și durerea îi săgetă din nou umărul. Umărul îi era atât de înțepenit, încât abia se putea mișca. Cineva îi scosese cizmele și-l învelise cu o pătură, în rest rămăsese îmbrăcat în costumul de călărie. Îi era cu neputință să-și dea seama cât era ceasul. Putea să fi dormit la fel de bine câteva minute sau câteva ore. Prin minte începură să-i roiască fel și fel de gânduri îngrijorătoare. Oare trimisese cineva vorbă la Melton despre accidentul său? Știa că trebuie să scrie o scrisoare înainte ca bârfele să transforme accidentul în știrea sezonului: „Călăuza salvată chiar de împărăteasa aflată în grija sa". Trebuia să-i scrie lui Charlotte înainte ca fata să audă vreo relatare răuvoitoare despre evenimentele zilei, prin bunăvoința Augustei. Dar chiar dacă se putea da jos din pat, Bay nu credea că va fi în stare să țină în mâna dreaptă un toc, din pricina umărului rănit.

Pentru el, senzația de neputință era ceva neobișnuit – imobilizat într-o casă necunoscută, înconjurat de străini în propria sa țară. Și totuși, era conștient că neajutorarea asta avea în ea și ceva provocator. Știa că se va întâmpla ceva, dar era oare un lucru plăcut sau dureros? Se simțea ca și cum ar fi fost pe punctul de a sări un gard necunoscut, când elanul necesar desprinderii de sol era urmat de teama de a nu ști unde anume avea să aterizeze.

Afară, un vânt puternic mătura câmpiile din Leicestershire, făcând să zăngăne geamurile ferestrelor mari în stil baroc, să pătrundă curenți de aer prin fiece crăpătură din zid și spărtură din vitralii. Bay se trezi ciulind urechea la fiecare scârțâit și geamăt al casei în care se afla. Se crispă, părându-i-se că aude glasuri șoptite urmate de un țipăt, dar se destinse dându-și seama că nu era decât șuierul vântului și scârțâitul unei uși. Urechea lui mai percepu un zgomot, un scârțâit ritmic. I se părea oare sau chiar auzise un pas grăbit și cunoscut în dreptul ușii?

Ușa se deschise și el încercă să se salte în capul oaselor, dar durerea din umăr îl împiedică să se ridice.

Chipul lui Sisi era luminat de jos în sus de lampa pe care o ținea în mână. Lumina arunca o strălucire stranie, care făcea ca fața ei să aibă o expresie demonică. Umbra ei avea ceva neobișnuit, astfel încât Bay nu-i recunoscu forma capului, dar apoi își dădu seama că purta părul despletit pe umeri.

– Ești treaz? întrebă ea cu glas înăbușit.

– Da. Sunt aici, răspunse el tot în șoaptă.

Când lumina coborî spre el, Bay observă că împărăteasa purta o cămașă albă, iar când își scutură capul, văzu că părul îi cădea despletit pe umeri până la pământ. Ea se apropie de pat și Bay înțelese că nu trebuia, și nici nu putea, să se miște. Dacă întindea mâna să-i atingă părul, nu mai putea da înapoi. Ar fi fost la fel ca startul unei curse. Acum însă, ea era atât de aproape, încât Bay îi simțea parfumul, un amestec de violete, coniac și ceva mai sumbru, pe care el îl asocie cu vulpea. Mâna i se ridică automat spre părul ei, parcă trasă de o sfoară nevăzută, una pe care n-o putea rupe. Părul ei era cald și elastic, de parcă ar fi avut o viață proprie. Apucă o șuviță și o răsuci pe degetele mâinii sănătoase. Era atât de lungă, că ar fi putut-o răsuci pe degete de trei ori fără să-i atingă pielea capului.

– Îți place părul meu, căpitane? șopti ea din nou.

– Da, Maiestate.

Bay trase ușor de șuviță și-i apropie obrazul de al lui.

– Îi e de mare folos unui rănit.

Bay își lipi buzele de ale ei și părul ei îl învălui ca o cascadă mătăsoasă. Ridică mâna teafără și-i simți șoldurile rotunde și tari, eliberate de corset, sub cămașa de mătase.

– Mă poți săruta încă o dată, căpitane Middleton.

– E o poruncă?

– Nu-i o poruncă, mai degrabă o dorință.

– Atunci, Maiestate, va trebui să vă lungiți alături de mine, dacă vreți să vă sărut așa cum trebuie. Nu uitați că sunt rănit la umăr.

– Oh, sunt foarte îngrijorată pentru rana ta.

Își puse un deget pe umărul care fusese dislocat.

– Te doare?

– Nu.

– Dar aici?

Se aplecă și, dându-i cămașa la o parte, își lipi buzele de pielea lui. El îi simți limba atingându-l, aspră ca de pisică, și atingerea îi răspândi un fior de plăcere dureroasă în tot trupul.

– E cea mai plăcută formă de durere.

Ea îl atinse din nou cu limba, de data asta prin părul de pe piept.

– Ai un gust sărat... plus încă ceva care parcă-mi amintește de grajduri.

– Ar fi trebuit să-i porunciți baronului Nopsca să mi se facă o baie, zise Bay.

– Oh, dar îmi place gustul tău, râse ea. Mi se pare interesant.

– Cât timp vă pot amuza, Maiestate, mă declar mulțumit.

Sisi începu să-i descheie nasturii cămășii, apoi își culcă fruntea pe pieptul lui. El îi simți răsuflarea pe piele și părul ei gâdilându-l la subsuori.

– Inima îți bate năvalnic, căpitane Middleton. Poate ar trebui să trimit după doctor.

– Nu cred că va fi nevoie. Dacă Maiestatea Voastră ar pleca acum, în clipa următoare inima mea și-ar recăpăta ritmul normal.

– Înțeleg. Dorești să plec? Nu vreau să-ți pun în pericol sănătatea.

Se aplecă deasupra lui și el îi simți sânii grei pe pieptul lui.

– Nu, Maiestate, nu doresc să plecați.

Ea mai rămase o clipă cu capul pe pieptul lui, plimbându-și degetele pe conturul buzelor lui Bay.

– Nu poți dormi așa, în costumul de călărie, ca un țăran.

– Mi-e foarte greu să mă dezbrac cu o singură mână.

– Atunci ai nevoie de ajutor. Poate ar trebui să-l chem pe Nopsca. Nu, ar fi o cruzime din partea mea să-l trezesc la ora asta. Va trebui să te ajut chiar eu, căpitane Middleton. Sper să fiu la înălțimea sarcinii.

Oftă și răsuflarea ei făcu să se zbârlească firele de păr de pe pieptul lui Bay.

– Și eu, Maiestate. Dar nu mă îndoiesc că amândoi vom fi la înălțime.

Ea râse și-i duse un deget la buze.

– Acum taci. Încerc să mă concentrez.

Mai târziu, el rămase să-i asculte răsuflarea pe întuneric și-și închipui că Sisi adormise. Își plecase capul pe pieptul lui și părul ei îl învelea ca o cuvertură. Se întrebă cât putea să fie ceasul. Undeva în întuneric auzi un gong bătând ora patru. Mai era timp până când casa va începe să se trezească la viață.

Nu era o reședință asemenea altora în care Bay mai rămăsese peste noapte. Aici se suna din clopoțel în zorii zilei, pentru ca infidelii să se înapoieze în paturile lor.

Sisi se mișcă și Bay simți cum sângele începe să-i circule din nou prin brațul sănătos. Prin întunericul încăperii abia deslușì o formă albă când ea se ridică în picioare. Bay simți atingerea răcoroasă a cearșafului de in pe care ea și-l trase în jurul trupului și oftă.

– Te doare? Te-am lovit cumva? auzi glasul ei neliniștit în întuneric.

– Nu chiar....

Făcu o pauză.

– ... Maiestate.

Simți mâna ei pe obraz.

– Când suntem aici, să-mi spui întotdeauna Sisi. Așa-mi spun familia și prietenii.

Bay nu-și putu stăpâni un ghimpe de gelozie.

– Ai mulți prieteni?

– Nu în Anglia. Aici n-am nici unul în afară de tine. Tu ești prietenul meu din Anglia, Bay. Și acum, trebuie să dormi. Vreau să te faci bine. Nu pot vâna fără tine.

– Cum rămâne cu cei doi curteni cu fireturi de aur?

– Max și Rudi nu sunt de încredere. Nu se concentrează.

Bay își aminti ce văzuse prin oglindă în galerie, după cina de la Easton Neston.

– Atunci va trebui să călăresc cu o singură mână. Sper să mă descurc.

– Oh, cred că ai să te descurci. Până acum ai reușit.

Bay auzi scârțâitul podelei în timp ce ea traversă încăperea.

– Noapte bună, Bay.

– Noapte bună, Sisi.

În camera obscură

– Ei bine, Charlotte, Lady H mi-a spus că ești întruchiparea tuturor virtuților posibile, dar nu mi-a spus și că ai un ochi atât de format. Sunt chiar invidios. Ce compoziție inspirată... toate fetele astea adunate într-un grup minunat și vesel. Totul pare întâmplător, când, de fapt, scena e studiată până în cele mai mici detalii.

Caspar Hewes ținea în mână fotografia făcută de Charlotte grupului de cameriste de la Melton. Se găseau amândoi în studioul din casa unde locuia Lady Hawarden, în Holland Park, o încăpere spațioasă, cu o fereastră înaltă care dădea spre nord și care zăngănea din pricina vântului de afară. În șemineu nu ardea focul, căci Lady Hawarden era adepta convinsă a vieții trăite în frumusețe, nu totdeauna și în confort.

În timp ce el vorbea, Charlotte vedea cum răsuflarea i se condensa în aerul rece din cameră, ca a unui dragon sau ca a unui abur de locomotivă.

– Când se înapoiază Lady H, am să-i spun că poza asta trebuie neapărat inclusă în expoziție. Tot ce avem noi e foarte sobru. Fotografia asta va da o notă esențială de decadență, e lejeră, languroasă, amintește cumva de un harem.

Caspar se întoarse spre Charlotte și zâmbi: un zâmbet orbitor, total neenglezesc, dezvelind un șir sclipitor de dinți albi și ascuțiți. Aburul care-i însoți zâmbetul chiar arăta ca un dragon, își zise Charlotte. Un dragon chinezesc. Astăzi, Caspar purta un veston de catifea verde, vestă galbenă de brocart și pantaloni de nanchin. Această ținută bătătoare la ochi contrasta violent cu șorțul de olandină, cafeniu și plin de pete, dar, cumva, el reușea ca această combinație să pară mai curând neobișnuită decât ridicolă. Așa cum anticipase Lady Hawarden, americanul abia dacă-și trăsese sufletul de când sosise dimineața. Vorba lui era complet diferită de cea a unui englez. Când Fred și amicii lui vorbeau la club în felul lor tărăgănat, parcă le lipsea energia de a duce frazele la bun sfârșit. În schimb, Caspar dădea fiecărui cuvânt dreptul la o existență de sine stătătoare, rostogolindu-l prin gură înainte de a-l lăsa liber în lume. Charlotte își zise că nu întâlnise niciodată pe cineva căruia să-i placă atât de mult să vorbească. Singurul cuvânt inexistent în vastul lui vocabular era „tăcere".

– Mă flatezi, domnule Hewes, dar mă îndoiesc că pe regină o va interesa un grup de tinere servitoare. Toate celelalte portrete înfățișează distinse personaje: lordul Beaconsfield, laureat pentru poezie, domnișoara Nightingale, persoane de la curte. Nu știu dacă o fotografie cu niște cameriste, oricât de decadentă, va putea fi agățată alături de aceștia.

– Toată lumea, oricât de distinsă, are nevoie de tinerețe și de frumusețe, zise Caspar, după care se răsuci pe călcâie, venind cu fața atât de aproape de Charlotte, încât ea simți colonia mirosind a lămâie. De ce nu vrei să-mi spui pe nume: Caspar? „Domnul Hewes" sună ca un nume de popă, și trebuie să-ți spun, Charlotte, draga mea Charlotte, că eu, unul, nu cred în Dumnezeu, așa încât atunci când îmi spui „domnul Hewes", mă simt un impostor. Oricum, nu cred că o tânără atât de încântătoare și de sigură pe ea ca tine și-ar dori ca un biet străin ca mine să aibă impresia că-l trage pe Dumnezeu

pe sfoară acceptând ca lumea să i se adreseze pe numele de familie. Am sau nu dreptate?

Charlotte râse și-și ridică palmele în semn că cedează.

– Ajunge, ajunge. Am să-ți spun Caspar, dar numai dacă-mi făgăduiești că taci măcar o clipă.

– Păi de ce? Ce rost are să fii în aceeași cameră cu o femeie tânără și talentată dacă nu-ți dai toată silința să faci conversație cu ea? Tăcând, aș rata o ocazie minunată. Sigur, afară de cazul când ai prefera să tac și să-ți acopăr obrazul cu sărutări înflăcărate.

– Sărutări înflăcărate? Păi, e cam frig aici, deci numai dacă-mi garantezi că vor fi chiar fierbinți.

– Acum mă tachinezi. Pe mine, un orfan rămas fără familie și fără prieteni într-o țară străină.

– Fără prieteni! Sunt convinsă că ai mai mulți prieteni la Londra decât mine. Îmi închipui că nu există prea mulți pe care să vrei să-i cunoști fiindcă nu-ți sunt deja prieteni apropiați, replică Charlotte.

– Simple cunoștințe. Nu sunt prieteni de suflet. Ah, de-ai ști, dragă Charlotte, de cât timp îmi doresc un confident. Cred că n-am mai avut o discuție sinceră de la plecarea din America.

În timp ce vorbea, Caspar scoase celelalte fotografii din portofoliul lui Charlotte și le întinse pe masă, în fața lui. Charlotte observă că, așa lungan și deșirat cum era, avea mișcări rapide și precise. Mâna lui zăbovi deasupra fotografiei cu Bay și calul lui, pe care Caspar o arătă cu degetul lui lung.

– Ei bine, Carlotta – cred că-mi place Carlotta mai mult decât Charlotte; ți se potrivește mai bine – să știi că nu ești o domnișoară englezoaică sobră și cuminte cum pari la prima vedere. Fotografiile tale dezvăluie că ai un suflet periculos. Iată că deja mă faci gelos. Știi cât pot fi de înfricoșător când mă cuprinde o pasiune dezlănțuită?

Întinse mâna cu un gest actoricesc.

Ea simți cum se îmbujorează până în vârful urechilor. La micul dejun nu primise nici un semn de la Bay, nici scrisoare, nici telegramă. E drept că Bay nu știa unde plecase ea. Îi veni brusc în minte imaginea lui pe treptele conacului Melton, râzând împreună cu Fred și Chicken, și simți cum i se usucă gura. Decise să-i scrie mătușii ei, cu rugămintea de a-i transmite lui Bay unde plecase. Poate că Adelaide Lisle avea unele rezerve în privința lui Bay, dar perspectiva casei de la oraș și a cabrioletei cenușii cu cai de aceeași culoare, care-i reveneau în calitate de însoțitoare a lui Charlotte, o va ajuta să-și învingă scrupulele.

Caspar remarcă îmbujorarea lui Charlotte și sporovăi mai departe:

– Uite că deja mă pui la încercare cu acest Adonis călare, cu pantalonii lui strâmți și cu cizmele lui sclipitoare. Dar n-am să-mi pierd nădejdea, nu, n-am să mă descurajez, fiindcă, uitându-mă la poza asta, constat că omul acesta nu-i îndrăgostit de tine. Nu, el n-are ochi decât pentru calul lui, care-i un animal superb, desigur, dar pe lângă tine, Carlotta... Probabil că are apă în vine.

– Așa vorbești cu toate femeile care-ți ies în cale?

Caspar făcu ochii mari, prefăcându-se indignat la culme.

– Carlotta, cum poți rosti o astfel de cruzime? Chiar arăt a bărbat care să facă amor cu toate femeile pe care le întâlnește? Ce-s eu, un ticălos? Un renegat? Un Lothario?

Charlotte scutură din cap, râzând. Venind din partea altui bărbat, declarațiile lui Caspar n-ar fi fost doar excentrice, ci de-a dreptul alarmante. Dar vorba lui curgătoare și felul minuțios în care studia fotografiile chiar și în clipa când îi declara iubire până la moarte o făceau să creadă că gesturile și cuvintele lui extravagante erau la fel de exagerate ca și stilul vestimentar.

– După cum arăți, nu prea știu ce ești... poate american.

– Of, Carlotta, pe buzele tale, naționalitatea mea sună ca o boală nefericită. Și totuși, am senzația că ți-ar plăcea America. Este țara libertății, știi bine.

Începu să intoneze imnul american cu un glas frumos de bariton, în timp ce lua cutia cu plăci nedevelopate a lui Charlotte.

– ... țara libertății și căminul celor bravi.

Se întrerupse.

– ... ai aici două plăci pe care încă nu le-ai developat. Vrei să ți le developez eu? Ar fi o onoare pentru mine. Abia aștept să văd ce-ai realizat. Te rog, dă-mi voie să-ți fac acest mic serviciu.

– Dacă ții neapărat...

Charlotte ezită o clipă. Nu se simțea în largul ei în privința ofertei lui Caspar, ca și cum el s-ar fi oferit să-i poarte hainele, dar nu-i venea în minte nici un motiv ca să-l refuze.

– Acum că mi-ai văzut portofoliul, pot să-l văd și eu pe al tău? întrebă ea.

– Vai, Carlotta, nimic în lume nu m-ar putea face mai fericit. N-am multe fotografii la mine. Poate într-o zi te voi convinge să vii la mine acasă, în Tite Street, dar Lady H a fost tare amabilă și a ales câteva

creații ale mele pe care le-a considerat demne de a fi prezentate într-o expoziție.

Caspar scoase de pe un raft o mapă de marochin.

– Iată-le. Sunt teribil de rușinos, așa că, în timp ce te uiți la lucrările mele, eu am să mă sechestrez în camera obscură, în compania clișeelor tale. Prin urmare, nu va fi nevoie să-ți ascunzi disprețul pe care fără îndoială că îl merită.

În ciuda celor spuse, Caspar nu părea prea temător. Deschise mapa cu un gest elegant.

– Acesta, Carlotta *mia*, este rodul strădaniilor mele. Fii îngăduitoare și amintește-ți că eu n-am avut norocul s-o am pe Lady Hawarden profesoară.

Luă cutia ei cu plăci fotografice și intră în cabina de lemn construită de Lady Hawarden în colțul studioului, pe post de cameră obscură. Charlotte îl auzea mișcându-se înăuntru și cântând imnul american. Își îndreptă atenția spre mapa lui, recunoscătoare că se poate bucura de un mic răgaz în torentul lui de vorbe. Primul teanc de poze înfățișau un deșert presărat cu cactuși uriași și stranii formațiuni stâncoase, roase de vreme. Charlotte nu mai văzuse până atunci astfel de peisaj, fără plante, fără iarbă, doar nisip, piatră și cer. Marele Canion. În altă fotografie se vedea un tânăr lângă un cactus mai înalt decât el cu cel puțin șase metri. După imaginile cu deșertul urma o serie de poze cu familii de chinezi, zece sau mai multe persoane, de la bătrâni cu coadă la ceafă și costume tradiționale la copiii lor îmbrăcați în stil occidental și la bebeluși cărați în spate. Unele cadre erau portrete făcute în studio, altele erau luate în fața prăvăliilor de familie. Charlotte rămase uimită văzând că toate firmele erau scrise cu caractere chinezești. Se întrebă unde făcuse Caspar fotografiile. Oare așa trăiau oamenii în America, fiecare cu limba și costumul propriu, la fel ca acasă? Era extraordinar să ia contact vizual cu astfel de imagini din celălalt capăt al lumii, scenele respective fiind neobișnuite, și totuși, neîndoielnic reale.

Charlotte compară acele fotografii înfățișând personaje stranii și peisaje sălbatice cu imaginile ei ce imortalizau petreceri și grupuri de cameriste minuțios aranjate și o săgetă un ghimpe de invidie la adresa lui Caspar și a oportunităților lui. Își dori nespus să meargă în lumea largă și să fotografieze ținuturi necunoscute, în loc să se chinuie la nesfârșit să găsească noi moduri de a face ca lucrurile cunoscute să pară deosebite în ochii privitorilor. Charlotte nu fusese niciodată în străinătate, cel mai sălbatic loc pe care-l vizitase fiind Insula Wight.

Fred și Augusta se oferiseră s-o ia cu ei în călătoria de nuntă prin Italia, pentru a-și deconta cheltuielile, după cum bănuia Charlotte, dar nici perspectiva de a admira Colosseumul la lumina lunii n-o convinsese să petreacă două luni în compania tinerilor însurăței.

Ultimele din teanc erau câteva portrete în prim-plan, toate ale aceluiași băiat, cel care pozase lângă cactus în deșert. Avea o față colțuroasă, pomeți înalți și turtiți și un maxilar pătrat.

Charlotte observă cu surprindere că părul lui negru era foarte lung, fiind prins la ceafă. În unele fotografii, băiatul, care nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani, privea direct spre aparat, serios și neclintit, dar în alta, privea peste umăr, zâmbind, și Charlotte intui că personajul din fața și cu cel din spatele obiectivului erau uniți de un sentiment de adâncă afecțiune. Rareori se întâmpla să surprinzi o astfel de expresie: un instantaneu, nu o poză. Se întrebă cine era băiatul. În ultima imagine, el ținea în mână un ciorchine de struguri și-și lăsase capul pe spate, dezvelindu-și gâtul lung și suplu. Ochii lui ținteau spre aparatul foto, și Charlotte desluși în ochii lui o expresie pe care o recunoscu. O văzuse cândva pe chipul lui Bay.

După imnul american urmă *Silver threads among the gold*[1], pe care Caspar îl cântă în mai multe părți.

„Draga mea, îmbătrânești", intonă cu glasul lui plin, de bariton, urmat apoi de „îmbătrânești" cu voce sonoră de bas, și de „Șuvițe argintii printre șuvițe blonde", cântate într-un falset înalt. Ca și cum ar fi încercat să reconstituie singur un cvartet, neacompaniat de nici o orchestră.

Charlotte lăsă din mână fotografia băiatului cu strugurii și-și roti privirea prin încăpere. Era plină de diverse obiecte folosite de Lady Hawarden la ședințele ei foto. Pe un scaun se vedea un drapel britanic, împăturit, alături de un coif și un scut de carton utilizate în renumita fotografie cu Ellen Terry[2] în postura de Britania, multiplicată pe scară largă. Pe un cuier lăcuit erau agățate mai multe tunici de muselină albă în clini, iar pe raftul de deasupra, o stivă de cunune de lauri. Pe masă se găsea un glob de cristal, alături de un craniu și de un sfeșnic de argint cu trei lumânări arse aproape până la fitil, în jurul căruia se adunaseră stalactite de ceară. Pe peretele de lângă ușă,

[1] Cântec extrem de popular de la sfârșitul secolului al XIX-lea–începutul secolului XX (n.tr.)

[2] Celebră actriță britanică din cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea–începutul secolului XX (n.tr.)

atârnată pe o prăjină, se afla o robă de mandarin chinezesc, bogat ornamentată, iar deasupra ei, pe un mic raft care înconjura întreaga încăpere, o colecție de farfurii albe cu albastru, niște căni lucioase și un îngeraș din marmură, cu un picioruș dolofan îndreptat către podea. Lângă bancheta pe care ședea Charlotte se înălța un șevalet cu fotografia unei tinere înveșmântate în chip de Diana, zeița vânătorii, cu arcul încordat și săgeata țintind spre înalturi. Charlotte recunoscu în cea care pozase pe una dintre cameristele lui Lady Hawarden. Nici chiar cele mai meșteșugite retușuri nu reușiseră să ascundă în întregime contrastul dintre mâinile înroșite ale fetei și albeața clasică a gâtului și a umărului dezgolit. Dar în privirea ei, Lady Hawarden surprinsese un licăr sălbatic, care dădea imaginii o ferocitate neobișnuită. Această Diană arăta gata să-și ucidă prada. Charlotte se întrebă la ce oare se gândise fata de-i imprimase pe chip așa un aer de cruzime. Visa să ia arma în mână și să-și răpună dușmanii, sau poate îi venise în minte colecția de porțelanuri chinezești a lui Lady Hawarden, care putea fi ștearsă de praf doar cu o singură pană de gâscă?

Cântecul încetă în mijlocul unui vers, moment în care lui Charlotte i se păru că aude un oftat, apoi Caspar începu din nou să cânte, exact din punctul în care se oprise.

– Am impresia că mariajul nostru artistic s-a împlinit, draga mea Carlotta. Am dat viață superbelor tale negative, iar tu ai luat cunoștință de umilele mele contribuții.

– După cum prea bine îți dai seama, n-ai nici un motiv să te simți umilit, se auzi ea spunând. Ai făcut niște fotografii excepționale. În viața mea n-am văzut ceva asemănător. De-ai ști cum te invidiez pentru deșert și pentru lumina aceea nesfârșită. Aici nu avem nimic asemănător, de asta creăm doar cadre în studiouri.

Făcu semn spre fotografia de pe șevalet.

– ... cameriste costumate în zeițe, în timp ce tu nu trebuie decât să ieși din casă pentru a găsi cadrul ideal, la doar doi pași de tine.

Caspar se înclină ușor, în semn de încuviințare, dar cum de data asta el tăcea, Charlotte se simți obligată să adauge:

– Dar numai un fotograf de mare pricepere și talent putea pune în valoare acele peisaje. N-ai teamă, știu cât ești de bun. Chiar de n-ai fi avut la îndemână așa un material, eu tot mi-aș fi dat seama, fie și numai din această fotografie.

Charlotte luă imaginea cu băiatul care privea peste umăr râzând.

– Doar cineva cu un har ieșit din comun putea realiza așa ceva. Rareori surprinzi într-un cadru o emoție reală, iar aici e emoție goală-goluță.

Charlotte nu-și dădea seama cum de-i scăpase ultimul cuvânt. Avea senzația că rostise o necuviință. Caspar o privi în ochi preț de o clipă, apoi se uită în jos și făcu din nou o plecăciune adâncă în fața ei.

– Mă copleșești cu laudele tale. Așa cuvinte de apreciere venite de la tine încununează realizările mele de o viață. Mă simt la fel ca „voinicul Cortez pe piscul Darien[1]".

– Cine-i băiatul din fotografie? îl întrerupse Charlotte. Nu cred că aș putea obține o asemenea expresie de la vreun subiect de-al meu.

– Dar călărețul cel galant cu calul lui? Ai surprins perfect afecțiunea care-i leagă, zise Caspar, ridicând o sprânceană.

– Ce figură deosebită! Cum îl cheamă? întrebă Charlotte.

– Cum îl cheamă? Abraham Apă Curgătoare. Tatăl lui era indian sioux, iar maică-sa, o irlandeză ajunsă în Vest în timpul goanei după aur. Abraham a fost rodul scurtei lor relații. L-am întâlnit în deșert. M-a ajutat să-mi car echipamentul, mi-a arătat tot felul de lucruri. În nisip era o piele de șarpe întreagă. N-aș fi văzut-o în veci dacă nu m-ar fi oprit Abraham să mi-o arate.

Tăcu o clipă și Charlotte îi puse întrebarea la care se temea că știa deja răspunsul.

– Unde-i acum?

– Undeva în Mojave[2]. Am fotografiat locul. Acolo nu sunt copaci, așa că am clădit un morman de pietre. Nu prea mari, nu există bolovani, doar pietricele.

– Îmi pare rău. Dar fotografiile astea sunt mai bune decât o piatră de mormânt, spuse Charlotte.

– Ce gând frumos! Acum sunt de acord, dar la vremea aia, aproape că mi-a venit să sparg plăcile. Cumva însă – zâmbi spre Charlotte – cumva însă nu mi-am dus intenția până la capăt. Știam că erau bune și n-am vrut să le pierd.

– Să le pierzi pe ele sau pe el? întrebă Charlotte. O fotografie cu cineva la care ai ținut trebuie să fie o mare consolare.

---

[1] Aluzie la un sonet al poetului romantic John Keats (1795–1821) (n.tr.)

[2] Vast deșert din sud-estul Californiei, întinzându-se până în Utah, Arizona și Nevada (n.tr.)

– Posibil, dar în același timp îți și amintește în permanență ceea ce ai pierdut. În definitiv, amintirile se șterg, dar eu nu voi fi niciodată nevoit să fac eforturi ca să-mi amintesc chipul lui Abraham. Să fie asta oare chiar o bucurie? Poate e mai bine să lași ca lucrurile să se estompeze în timp. De fiecare dată când mă uit peste pozele astea îmi aduc aminte ce plin de viață era cândva.

Clătină din cap și-și flutură mâinile de parcă ar fi vrut să alunge ceva neplăcut.

Charlotte se gândi la fotografia cu mama ei în sicriu, pe care tatăl ei o păstrase în biroul său; imagine la care ea refuzase întotdeauna să se uite.

Caspar bătu din palme.

– Acum, gata cu asta, am alunecat în discuții morbide, Carlotta mea. Nu suntem aici ca să filosofăm, ci ca să lucrăm. Ce-ar zice Lady H dacă ne-ar vedea acum? Ne-ar înfiera că suntem niște floricele, niște paraziți trăind pe seama ei și care pierd vremea pălăvrăgind vrute și nevrute, în loc să muncească pe rupte.

– Eu poate am pălăvrăgit, dar tu mi-ai developat clișeele. S-au uscat deja?

Caspar clipi de câteva ori.

– Cred că da. Mă duc să văd.

Se făcu nevăzut în interiorul camerei obscure. Charlotte se întrebă dacă ar fi bătut la ochi să-i trimită mătușii Adelaide o telegramă referitoare la Bay. Probabil că da. O telegramă ar fi fost subiect de discuții și, la urma urmei, nu era nici o grabă.

Îl auzi pe Caspar hodorogind după diverse obiecte prin camera obscură. Acum, cânta Mozart.

„Et in Espagna, mille tre..."

Aria se termină și Caspar ieși din camera obscură ținând în mână o fotografie.

– Iat-o și pe eroina noastră tragică.

Puse fotografia în fața lui Charlotte. Era cadrul cu împărăteasa, luat în dimineața în care se petrecuse accidentului maiorului Postlethwaite. O surprinsese din profil. Fotografia era focalizată pe talia îngustă a împărătesei, între părul bogat prins la ceafă și poalele largi ale costumului de călărie. Deși obrazul ei era ușor întors de la aparatul foto, i se vedea curbura delicată a maxilarului și gâtul lung.

– De ce tragică? întrebă Charlotte.

– Are în ea ceva melancolic. Felul în care-și ține capul. Și e limpede persoana din centrul evenimentelor; vezi bine cum se uită toți la ea. Mărturisesc că sunt curios. E o cunoștință de-a ta?

– Nici vorbă. E împărăteasa Austriei. A plecat la vânătoare cu grupul care s-a întâlnit la conacul unde locuiam și eu.

– O împărăteasă?

– Ți se pare frumoasă?

Caspar studie fotografia printre pleoapele întredeschise.

– Dacă-mi puneai această întrebare înainte să știu despre cine-i vorba, aș fi șovăit. Acum că știu, trebuie să-ți spun că da, mi se pare chiar frumoasă. Nu pot face distincția între aspect și poziție. O împărăteasă frumoasă e mult mai romantică decât una mai puțin atrăgătoare. Deși mă mândresc că sunt republican, nu pot să neg că o coroană imperială exercită o atracție irezistibilă.

Aruncă o privire spre Charlotte și adăugă:

– După felul delicat în care-și ține capul, deduc că poate fi... destul de dificilă. Nu ca tine, draga mea Charlotte. În preajma ta mă simt atât de în largul meu...

– Asta fiindcă eu nu sunt împărătească.

– Oh, sunt convins că oricum ai fi încântătoare.

Se înclină ușor în fața ei și își scoase ceasul din buzunarul vestei.

– Chiar s-a făcut atât de târziu? I-am promis lui Lady H că ne întâlnim la prânz la galerie. Va trebui să plecăm imediat. Nu-i place să aștepte.

Charlotte îl ajută să pună toate fotografiile într-o mapă, separându-le prin foițe de mătase. Caspar insistă ca Charlotte să includă fotografia cu cameristele, precum și cadrul cu Bay și Tipsy.

În replică, ea adăugă portretul lui Abraham Apă Curgătoare. Chiar când Charlotte acoperea ultima poză cu foiță de mătase, Caspar luă în mână fotografia cu împărăteasa.

– Nu poți lăsa deoparte o împărătească.

Charlotte își aminti că luase mai multe cadre cu împărăteasa.

– Unde-i cealaltă placă? Nu eram sigură dacă mi-a reușit fotografia, fiindcă împărăteasa și-a scos evantaiul ca să-și ascundă fața.

– Ce enervant!

Caspar închise mapa și o legă cu șiret. O luă de cot pe Charlotte, conducând-o către ușă.

Charlotte ezită o clipă.

– Dar cealaltă fotografie a reușit? Aș vrea să văd dacă am reușit s-o surprind înainte să-și deschidă evantaiul.

Caspar o strânse de braț, dar ea se desprinse și intră în camera obscură. Văzu prin întuneric o singură fotografie, prinsă de o sfoară cu un cârlig. O luă și o apropie de lumină.

Poza reușise perfect, dar nu era focalizată pe împărătească, ci pe călărețul din spatele ei. În prima clipă nu-l recunoscu pe Bay. Expresia de pe chipul lui, întors spre împărătească, era una pe care Charlotte n-o mai văzuse până atunci. Ochii lui deschiși la culoare priveau intens și admirativ femeia din fața lui, ca pe un obiect prețios care ar fi căzut și s-ar fi spart în clipa în care el și-ar fi desprins privirea. Avea buzele ușor întredeschise. Putea fi un început de zâmbet sau o grimasă de durere. Pe ea n-o privise niciodată așa.

Simți o atingere pe cot și fotografia îi fu luată din mână.

– Fotografiile pot fi înșelătoare, nu crezi? comentă Caspar, împingând-o afară din camera obscură. Flăcăul ăsta, căpitanul tău, arată de parcă ar fi văzut un strigoi. Din pricina felului în care se reflectă lumina în ochii lui. În zi cu soare și la o expunere scurtă vezi ce nici cu gândul n-ai gândit. Țin minte că, odată, am fotografiat un măcelar la lucru în Chinatown. Își ținea satârul în așa fel încât părea gata să-și ucidă ucenicul. Din cauza luminii, desigur, dar arăta chiar înfricoșător. Să juri că era Sweeney Todd[1].

Charlotte se lăsă pradă torentului de cuvinte al lui Caspar în timp ce ieșea din casă și urca într-o birjă. Abia când ajunseră în Alpertopolis deschise și ea gura.

– Nu era din pricina luminii, nu-i așa?

Caspar privea afară la statuia nouă și sclipitoare a prințului Albert, sub arcada ei.

– Nu pot să nu mă gândesc ce posomorât arată stând acolo. Cred că, dacă aș fi fost prinț, aș fi preferat ca lumea să-și amintească de mine ca de un personaj curajos și exuberant.

Continuă, fără să-și ia ochii de la peisajul de afară:

– Să fi fost sau nu din pricina luminii, nu știu ce să zic. Tu îl cunoști pe căpitan, eu l-am văzut doar în fotografie. Și întotdeauna am fost de părere că fotografiile pot fi înșelătoare.

Se răsuci spre ea și-i zâmbi.

– Promite-mi că, la moartea mea, ai să pui să mi se construiască o statuie care să mă înfățișeze ca pe un erou. Zău că n-aș suporta să arăt sub demnitatea mea, ca prințul.

Dar Charlotte refuză să schimbe subiectul.

[1] Bărbier care își ucidea clienții ca să le ia banii (n.tr.)

– De-ar trebui să descrii expresia de pe chipul căpitanului Middleton, de-ar fi o expresie reală, nu o iluzie optică, ce-ai spune?

Caspar oftă.

– Aș spune, draga mea Carlotta, că bravul căpitan arată ca vrăjit.

Văduva din castelul Windsor

Sisi privea pe fereastra trenului la câmpurile albe care defilau prin fața ei, pătate în trandafiriu de soarele ce se ivea la orizont, fără a observa însă acea nuanță pătrunzătoare de șerbet pe care o căpătase zăpada. Dacă ceva în peisaj îi atrăgea cât de cât atenția, acelea erau palisadele și gardurile vii. Ținutul nu era propice vânătorii. Tipic pentru regina Victoria să trăiască într-o zonă fără nici o legătură cu vreun sport. O femeie îndesată și anostă, fără pic de stil. Cu o vară în urmă, când vizitase Insula Wight, nu avusese încotro și mersese s-o vadă pe regină la Osborne. Avusese parte de un tur complet al galeriei de sculptură și al căsuței în stil elvețian unde grădinăreau vlăstarele regale. Fusese una dintre cele mai plicticoase după-amiezi din viața ei.

Azi însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Îl privi pe Bay, așezat pe bancheta din față. El își ținea ochii închiși, și Sisi se întrebă dacă adormise. Se pare însă că el îi simți privirea, fiindcă deschise ochii și-i zâmbi. Ochii lui erau de un albastru pal, la fel ca vitraliile de la Peterhof.

Trenul se zgâlțâi scurt la trecerea peste un macaz, și Sisi văzu cum Bay se crispează din pricina durerii care îl săgetă în umărul încă prins în eșarfă.

– Te doare tare, căpitane Middleton?

– Doar din când în când, răspunse Bay, făcându-i cu ochiul.

– Am un medicament foarte eficient. De la Viena. Doctorii de acolo nu agreează ideea de durere.

Se întoarse spre contesa Festetics, care stătea în celălalt capăt al vagonului, citind un roman scris în ungurește.

– Îmi dai medicamentul meu, Festy? Am impresia că domnul căpitan are nevoie de el.

Contesa deschise valijoara din piele de crocodil de lângă ea și scoase dinăuntru un flacon cu dop de argint, întinzându-i-l lui Sisi.

– Deschide gura, să-ți pun câteva picături pe limbă, îi ceru Sisi lui Bay.

– Nu mă doare chiar atât de tare, protestă Bay. Ajunge o dușcă de coniac.

– Deschide gura, căpitane Middleton.

Bay se conformă, și Sisi îi turnă pe limbă șase picături. Trenul se zgâlțâi din nou în timp ce ea turna a șaptea picătură, astfel că stropul căzu pe mustața lui Bay și rămase acolo sclipind.

– Pe asta ați ratat-o, spuse Bay, culegând picătura cu limba.

Îi făcu din nou cu ochiul. Sisi zâmbi, apoi privi scurt spre contesă, aparent prea absorbită în lectură ca să le acorde vreo atenție, deși de la începutul călătoriei abia dacă întorsese vreo pagină. Prezența ei în vagon era necesară pentru a evita un posibil scandal. Împărăteasa Austriei nu putea fi văzută călătorind în vagon doar cu călăuza ei. Nu avea importanță câte ceasuri petrecuseră în doi pe terenul de vânătoare; trenul era cu totul altceva. Sisi învățase de mult că merita să respecte convențiile de fațadă. Nopsca se încruntase când îl anunțase că-l va lua cu ea pe căpitanul Middleton la Windsor, dar, câtă vreme era de față contesa Festetics cu romanul ei, baronul putea pretinde că totul era în regulă.

Trenul încetini, semn că se apropiau de destinație. Călătoriseră remarcabil de rapid; voiajul nu durase nici trei ore. Nu fuseseră nevoiți să se înjosească schimbând trenurile, căci Nopsca aranjase totul cu dibăcie, făcând rost de un tren particular, care ocolea orașul Londra și împrejurimile lui. Sisi se uită la ceasul de buzunar, constatând că mai erau câteva minute până la ora unsprezece. Făcuse un efort considerabil pentru o întrevedere care nu avea să dureze mai mult de jumătate de oră, dar monarhii nu puteau proceda întotdeauna doar după placul lor. Își verifică din reflex pieptănătura, să nu se fi desprins cumva vreo șuviță împletită.

Desigur, în gară era așternut un covor roșu, dar nu-i întâmpina nici o fanfară. Era o vizită particulară făcută de contesa Hohenembs reginei Victoria, nu o întâlnire oficială între împărăteasa Austriei și regina Angliei. Sisi își coborî vălul, după ce ajunsese la concluzia că în Anglia existau la tot pasul fotografi. Se întoarse spre Bay, spunând:

– Un adevărat comitet de primire. Ești pregătit, căpitane Middleton?

Bay se ridică, înclinându-se ușor.

– Cât se poate de pregătit, Maiestate.

Pe peron se adunase un grup de persoane. Ambasadorul, contele Karolyi, făcu un pas înainte și sărută mâna împărătesei. Ridicând privirea, ochii lui zăboviră o secundă asupra lui Bay, care stătea în spatele împărătesei.

– Bine ați venit, Maiestate, zise el în nemțește, apoi, întorcându-se spre omul de lângă el, adăugă în englezește: Dați-mi voie să vi-l prezint pe Sir Henry Ponsonby, șambelanul Maiestății Sale.

Sisi încuviință din cap și așteptă până ce Karolyi îi prezentă pe toții membrii importanți ai grupului.

– Contesa Festetics, doamna de companie a Maiestății Sale, baronul Nopsca, intendentul palatului imperial, și...

Făcu o pauză aproape insesizabilă.

– Căpitanul Middleton, călăuza Maiestății Sale.

La intrarea în gară așteptau trei trăsuri. Sisi îi făcu semn lui Bay să urce în prima, alături de Karolyi și de Ponsonby.

Ambasadorul îi oferi lui Middleton cel mai radios surâs de curtean cu experiență, în timp ce amândoi așteptau ca împărăteasa și Ponsonby să urce în trăsură.

– E prima oară când veniți la Windsor, căpitane? întrebă el.

– Da.

– Atunci veți avea parte de o zi interesantă, deoarece puteți să vă vizitați suverana, zise Karolyi, zăbovind asupra cuvântului „suverană". Vă învârtiți în cercuri amețitor de înalte, căpitane.

Bay îl privi pe Karolyi în ochi.

– E o onoare pentru mine să mă aflu în serviciul împărătesei, domnule conte.

Făcu un semn prin care-l îndemna pe Karolyi să urce în trăsură după împărătească. Acesta puse un picior pe scară și se întoarse spre Bay.

– Mi-am petrecut întreaga viață în slujba dinastiei Habsburg, căpitane Middleton. Este...

Făcu o scurtă pauză, parcă pentru a găsi cuvântul potrivit, apoi continuă cu emfază:

– ... ceea ce fac de o viață întreagă.

Bay vru să-i răspundă, dar din interiorul trăsurii se auzi glasul împărătesei:

– Conte Karolyi, știai că vine să mă vadă fiul meu?

Contele întoarse capul și momentul tensionat dintre cei doi bărbați trecu.

După ce toți se instalară în trăsură, Ponsonby începu să prezinte peisajul pe lângă care treceau. Străzile erau pustii, poate cu excepția câtorva perechi în haine de duminică, îndreptându-se grăbite spre biserică.

Nimeni nu se opri să se uite la șirul de trăsuri care se îndrepta spre castel.

Când se iviră în depărtare turnurile castelului Windsor, Ponsonby zise:

– Windsor e cea mai veche reședință a Maiestății Sale. Regina vine întotdeauna aici în această perioadă a anului, ca să-și amintească de prințul-consort. Aici a murit prințul, la 14 decembrie 1861.

– Ce trist, oftă Sisi. Ce minte luminată! Îmi aduc aminte că am avut cândva o discuție despre instalațiile de apă. Avea o mare pasiune pentru igienă. Și, ce să vezi, sărmanul de el moare de tifos! Se vede treaba că țevile de scurgere de la Windsor sunt foarte vechi.

Ponsonby încuviință din cap.

– Totul la Windsor e vechi. Dar, cu tot respectul, Maiestate, nu v-aș sfătui să faceți această afirmație față de regină.

Trăsurile trecură prin fața unui șir de copaci care străjuiau aleea ce ducea la intrarea principală. Ajungând la castel, partea austriacă a fost condusă într-un salon gol – evident unul dintre apartamentele private ale reginei, întrucât era plin de fotografii de familie în rame de argint. Mai erau poze de grup cu regina, copiii și nepoții ei, pe pajiște, pe trepte și pe iahturi. Franz Josef o ruga de o veșnicie pe Sisi să pozeze pentru o astfel de fotografie cu familia imperială, ca s-o trimită la rândul lui în diverse saloane din Europa, unde să se umple de praf. Dar Sisi se opusese cu îndârjire, încetând să mai pozeze încă de la vârsta de treizeci de ani. Detesta ideea ca imaginea ei să ajungă sub ochi străini, de rang imperial sau nu, care s-o studieze cu luare-aminte, căutând semne de îmbătrânire. Își imagina satisfacția cu care s-ar fi comentat: „Desigur, cândva se spunea despre ea că-i cea mai frumoasă femeie din Europa".

Sisi se uită la Bay, iar el îi surprinse privirea și zâmbi. Ea se opri în fața altei fotografii: regina călare pe un ponei de Shetland, ținut de un bărbat înalt și frumos, în costum scoțian. Era unica fotografie din încăpere care o înfățișa pe regină alături de altcineva decât membri ai familiei.

– Cine-i acel bărbat? îl întrebă ea pe Sir Henry, arătând spre fotografie.

Șambelanul, care tocmai își scosese ceasul din buzunar pentru a patra oară de la sosirea lor, răspunse oarecum grăbit:

– John Brown, Maiestate. Servitorul personal al reginei.

– Servitorul personal? repetă Sisi, fără a reuși să-și ascundă uimirea.

Poate că Franz Josef ar fi acceptat să fie fotografiat împreună cu rândașul, dar niciodată n-ar fi pus poza într-o ramă de argint, expunând-o tuturor privirilor.

Mai multe ceasuri se porniră să bată ora, și Sisi își dădu seama că regina o făcea cu bună-știință să aștepte. Se uită la Karolyi și-l întrebă în nemțește:

– Unde-i regina? Știe că sunt aici?

Ambasadorul se trase de favoriți.

– Cred, Maiestate, că regina nu s-a așteptat să fiți atât de punctuală. Înțeleg că-i încă la biserică.

Răspunsese tot în germană, dar Ponsonby, aflat în spatele lui, prinse cuvântul *Kirche* și murmură în engleză:

– Regina se oprește întotdeauna să schimbe câteva cuvinte cu capelanul, după slujbă. E un obicei din vremea când prințul consort era încă în viață, și reginei îi place ca lucrurile să continue ca atunci.

Sisi simți un fior de nerăbdare; bătuse atâta cale, și iată că acum era silită să aștepte. Întrebă în engleză, pe un ton în care se ghicea iritarea:

– Și cât timp credeți că vor dura aceste „câteva cuvinte"?

Ponsonby schimbă o privire de o fracțiune de secundă cu Karolyi, apoi răspunse:

– Nu cred să dureze mai mult de câteva minute, Maiestate.

Tonul lui fusese neutru și diplomat, evitând cu grijă orice reacție la tonul ei ridicat, dar Sisi prinse schimbul lui de priviri cu ambasadorul, care exprima aceeași neputință când se aflau la mâna unor femei capricioase.

Ponsonby o invită să ia loc, dar ea se săturase de stat jos toată dimineața. Începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, călcând fără zgomot cu botinele cu nasturi pe covorul gros care absorbea orice sunet. Totuși, era cam greu să te miști prin salon care, deși spațios, era ticsit cu măsuțe pe care se îngrămădeau statuete de porțelan reprezentând câinii reginei, prespapieruri din sticlă cu scene din Alpi, albume cu acuarele și, desigur, fotografii. Sisi se strecura prin toată acea înghesuială, sperând să nu dărâme ceva cu poalele fustei. Fiecare centimetru pătrat de perete era acoperit de picturi, unele

aparținând unor artiști renumiți. Sisi își zise că portretul familiei regale era probabil opera lui Winterhalter, cel care își înfrumusețea cel mai mult modelele. Tinerii prinți și tinerele prințese aveau chipuri de îngeri, dar Victoria semăna cu o gâscă, totuși una frumoasă, grație penelului lui Winterhalter. Podeaua era acoperită de un covor în culori țipătoare. Sisi remarcă combinația de grena, galben-mușchi și roșu-sângeriu. Mare noroc că salonul era plin de mobilier, își zise ea, altfel, covorul ar fi dat oricui dureri de cap. Nici măcar Hofburg nu era un loc atât de apăsător.

Se apropie de Bay, care stătea lângă perete.

– Speram să ne putem uita la niște cai de vânătoare în după-amiaza asta. Unii englezești. Vrei să mă ajuți să-mi aleg câțiva?

– Aș fi încântat.

– Mergem de îndată ce terminăm aici.

Își coborî glasul.

– N-am de gând să zăbovesc prea mult.

În aceeași clipă, Ponsonby tuși ușor, și Sisi se întoarse, dând cu ochii de doi valeți în livrele, care deschideau larg ușa pentru regină. Aceasta era scundă, rotofeie și îmbrăcată complet în negru, cu excepția bonetei albe de văduvă. Imediat după ea intră John Brown, cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât stăpâna lui. În urma lor venea o suită de doamne, între care o fată ai cărei ochi albaștri, apropiați unul de altul, și nas lung arătau negreșit că era fiica Victoriei.

Se auzi un foșnet când bărbații se înclinară, iar femeile făcură reverențe. Numai Sisi nu schiță nici un gest. Așteptă până când Victoria ajunse la jumătatea distanței dintre ele și abia atunci păși spre ea și o sărută pe amândoi obrajii.

– Maiestate...

– Scumpa mea împărătească, exclamă regina cu glasul ei pițigăiat, ca de copil. Sunt tare fericită să vă văd! Și încă într-o duminică, zi când arareori se merge în vizită.

Ochii ei albaștri și bulbucați avură o sclipire de oțel. În spatele ei, Ponsonby își drese neliniștit glasul.

– Aceasta e fiica mea cea mică, Beatrice.

Beatrice făcu o reverență, și Sisi o sărută pe amândoi obrajii, apoi zâmbi și zise pe tonul cel mai vesel cu putință:

– Ce frumușică ești tu, Beatrice! Într-o zi va trebui să vii să locuiești cu mine la Viena. Arhiducii se vor bate pentru favorurile tale.

Beatrice se îmbujoră și bâigui ceva despre „mama". Regina se așează pe una dintre uriașele canapele ecosez cu bumbi și-i făcu semn lui Sisi să se așeze lângă ea.

– Oh, Beatrice s-ar simți nespus de stingheră departe de mine. E foarte atașată de casă.

Sisi observă că Beatrice își încleștase pumnii și se întrebă cât de stingheră s-ar simți, în realitate, fata departe de mama ei.

– Oh, dar la vârsta ta e foarte important să călătorești, înainte să te măriți. Eu regret nespus că n-am văzut lumea înainte de căsătorie.

Regina Victoria își înălță capul, făcând să i se clatine cele câteva guși.

– Ce norocoasă sunteți că acum puteți călători atât de mult. Când ne-am văzut ultima oară? Parcă acum doi ani, la Osborne. Atunci vă însoțea și fetița dumneavoastră. Ce copil adorabil! Ați luat-o în voiaj și acum?

– Pe Valerie? Nu, am lăsat-o la Viena cu tatăl ei. O iubește la nebunie și n-am avut inima să-l lipsesc de prezența ei.

– Ce mai face dragul nostru împărat? *Mare păcat* că n-a venit și el cu dumneavoastră! exclamă regina Victoria, apăsând anumite cuvinte.

– Soțul meu m-a rugat să vă transmit cele mai frumoase gânduri. Regretă că nu v-a putut face aceste urări chiar el.

– Mă mir că ați avut inima să-l lăsați acasă. Eu, una, știu că eram *distrusă* de fiecare dată când mă găseam departe de prințul Albert, fie și numai pentru o noapte.

Regina scoase un suspin care făcu să-i fluture dantelele și-și apăsă o mână pe piept. După o scurtă pauză, în care își recăpătă stăpânirea de sine, regina îi făcu semn lui Sisi să se așeze pe una dintre canapelele tapisate cu tartan.

– Spuneți-mi, cât timp intenționați să stați în Anglia?

– Sper să pot rămâne până la sfârșitul sezonului de vânătoare. E o plăcere să călăresc pe urmele ogarilor. Noi nu avem așa ceva acasă.

Regina oftă din nou.

– Scumpul meu soț spunea întotdeauna că *nimic* nu-i mai frumos decât o zi de vânătoare. Măcar să fi avut zile ca să se bucure de mai multe *astfel de ocazii*. Dar avea atâtea îndatoriri de împlinit. Nu-i rămânea timp pentru propriile plăceri. Întotdeauna punea datoria mai presus de orice.

Regina întoarse capul ca să se uite la tabloul atârnat deasupra șemineului și care-l înfățișa pe Albert la biroul său.

Sisi sesiză reproșul din vorbele ei și-i răspunse pe același ton ușor pios:

– Așa-i și împăratul, muncitor ca nimeni altul. Mi-a fost tare greu să-l las acasă, dar el a insistat să rămână. Dragul de Franzl, jură că singurul lucru care-l bucură cu adevărat este să știe că eu sunt sănătoasă și fericită. Iernile la Viena mă fac întotdeauna să mă îmbolnăvesc, așa că a fost încântat când am decis să vin aici.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care regina chibzui asupra celor auzite. Sisi se uită la ceasul încastrat de pe consola șemineului. Abia dacă trecuse un sfert de oră. Era silită să mai rămână cel puțin douăzeci de minute. Își îndreptă ușor spatele, conștientă de trupul mătăhălos și învești mântat în negru al reginei. Numai capul și ochii albaștri, bulbucați ai Victoriei aveau un aer cât de cât regesc.

– Dar împăratul probabil își face griji pentru dumneavoastră. Vânătoarea e un sport tare periculos. Zilele trecute, prințul de Wales a căzut și s-a lovit rău. Draga de Alix s-a speriat îngrozitor. Scumpa mea împărătească, trebuie să-mi promiteți că nu veți face *nimic* necugetat. La urma urmei, acum suntem *bunici* amândouă.

Regina Victoria dădu din cap spre Sisi, fluturându-și mâna albă și dolofană spre a sublinia asemănarea dintre ele. Sisi schiță un zâmbet. Nu-i convenea câtuși de puțin să i se spună că-i bunică. O făcea să se simtă bătrână și ursuză, când ea avea doar treizeci și opt de ani. În schimb, regina merita din plin această etichetă. Nu era decât cu vreo doisprezece ani mai mare decât Sisi, dar părea de o vârstă cu mama împărătesei. Sisi nu reușea să înțeleagă cum putea cineva să se delase, îngrășându-se în așa hal. Asta pe lângă veșmintele îngrozitoare pe care le purta regina. Sigur, era în doliu, dar doliul nu trebuia să însemne lipsă de stil și de bun-gust. Sisi își netezi cu un gest reflex poalele fustei verzi de lână a costumului de călătorie.

– N-am îngăduit niciodată fetelor mele să meargă la vânătoare, urmă Victoria, deși Louise m-a *implorat* să-i dau voie. Eu i-am spus să se apuce, în schimb, să tragă cu arcul, sport care e *atât de grațios*. Chiar ar trebui să vă gândiți la acest sport, Maiestate. Louise și-a făcut un costum minunat, verde, cu pălărioară țuguiată, împodobită cu o pană. Absolut *încântător*. Cred că am să-i scriu împăratului și am să-i dau sugestia asta. Nu mă îndoiesc că va fi nespus de fericit să afle de un sport care se poate practica în *deplină* siguranță.

Victoria făcu o pauză și Sisi profită de ea.

– Oh, dar eu sunt în deplină siguranță. Am călăuza mea, pe căpitanul Middleton, ca să mă ferească de primejdii.

Schiță un gest spre Bay.

– Contele Spencer a avut amabilitatea să mi-l recomande.

Bay, care în tot timpul acestui schimb de cuvinte rămăsese cu privirea în podea, își îndreptă spatele și se înclină adânc în fața reginei.

Victoria întoarse capul spre Bay, fără a se sfii să-l studieze din cap până în picioare. Fără îndoială mulțumită de ceea ce văzuse, spuse aproape cu un licăr în priviri:

– Sperăm că vei fi cu luare-aminte, tinere. Dacă i s-ar întâmpla ceva împărătesei pe pământ englezesc, ar fi o tragedie inimaginabilă.

Bay se înclină din nou.

– Maiestate, aveți cuvântul meu că, atâta timp cât împărăteasa se află în grija mea, nu i se va întâmpla nimic rău.

– Ne bucurăm să auzim asta. Trebuie să fii cu *băgare de seamă* în fiecare clipă. Dar am impresia că ești rănit? Sper să nu fie vorba de ceva grav.

Chipul reginei Victoria exprima numai tandrețe și îngrijorare. Nimic nu-i mergea mai mult la inimă decât o dramă din lumea medicală.

– Oh, Maiestate, o nimica toată. Am căzut de pe cal și mi-am dislocat umărul.

– Ți-ai dislocat umărul? Îngrozitor! Te-a durut *tare?* întrebă regina, aplecându-se în față.

– N-a fost chiar o plăcere, Maiestate, dar, din fericire, împărăteasa mi l-a putut pune la loc imediat. Durerea e pricinuită de desprinderea umărului din încheietură.

Victoria se uită la Sisi, apoi din nou la Bay.

– Elisabeta, nu știam că aveți pregătire *medicală*. Ce *noroc* că ați știut ce trebuie să faceți.

– N-am știut, râse Sisi, dar căpitanul Middleton e un profesor excelent.

Regina Victoria chibzui o clipă asupra răspunsului, după care se întoarse spre John Brown.

– Mă întreb dacă eu ți-aș putea da un astfel de ajutor în cazul în care ai păți așa ceva, John?

– Maiestate, eu, unul, n-am de gând să-mi disloc nimic, răspunse Brown. Iar de-ar fi să sufăr un accident nefericit, n-aș cere ajutorul Maiestății Voastre. Eu sunt cel care are datoria să aibă grijă de dumneavoastră.

Nu se uitase la Bay, dar vorbise cu un aer de superioritate absolută.

Auzind declarația aceasta atât de bărbătească, regina Victoria se îmbujoră toată.

– Vai, sunt sigură că domnul căpitan Middleton nu s-a rănit cu bună-știință. Oricând se poate întâmpla așa un accident. Și pe urmă, John, au existat situații când tu n-ai fost *prea sigur* pe picioare.

Regina îl bătu ușor pe coapsa învelită în kilt.

– Dar de fiecare dată ai avut noroc.

Se întoarse iar spre Bay.

– Și din care regiment faci parte, căpitane Middleton?

– Regimentul 12 husari, Maiestate.

– Atunci comandantul dumitale e prințul de Wales. Cred că-i place *grozav de mult* uniforma. Dar în prezent nu prea i se mai potrivește, din pricina excesului de dineuri și de petreceri. Nu ca sărmanul și dragul lui tată, care a fost mereu *atent* la ce mănâncă.

Victoria se întoarse pentru confirmare spre John Brown, care stătea în spatele ei.

Brown încuviință din cap.

– Răposatul prinț mânca întotdeauna foarte puțin.

Sisi își zise că era păcat că regina nu dădea dovadă de aceeași reținere la mâncare ca soțul ei, plecat dintre cei vii. Victoria era la fel de lată pe cât era de înaltă.

Regina făcu semn doamnelor de onoare.

– Vă putem oferi niște răcoritoare, împărătească? Desigur că trebuie să rămâneți la masă. Pe urmă, ne putem plimba cu trăsura prin parc. E *atât* de important să respiri aerul proaspăt din această perioadă a anului.

Sisi îi aruncă ambasadorului o privire încărcată de reproș. Îi spusese limpede că vizita aceea trebuia să fie o simplă întrevedere și atât.

Regina Victoria clipi de câteva ori. Curtenii din spatele ei scoaseră un icnet înăbușit. O invitație venită din partea reginei nu putea fi niciodată refuzată. Dar Sisi rămase netulburată. Acum că își ținuse făgăduiala de a face această vizită, nici nu-i trecea prin minte să-și strice toată ziua rămânând la masă.

– Sper să-l întâlniți pe fiul meu, Rudolph, când va sosi în Anglia, zise ea. E un mare admirator a tot ce-i englezesc. Vrea să afle cât mai multe despre ingineria englezească; nu vorbește decât despre poduri

și tunele. N-are în el nimic vienez, râse Sisi, iar Karolyi, aflat în spatele ei, abia își stăpâni zâmbetul.

Curtenii englezi rămaseseră încremeniți, așteptând să vadă cum va reacționa stăpâna lor.

Victoria înclină ușor din cap. Vorbi cu glas ascuțit, pe un ton în care se citea limpede supărarea.

– Vom fi încântați să-l întâlnim pe moștenitorul coroanei. Să sperăm că *el* nu va fi la fel de *grăbit*.

Buzele reginei deveniseră o linie subțire, dar Sisi se mulțumi să râdă.

– Am să-i spun că va trebui să se străduiască din răsputeri ca să răscumpere defectele mamei sale.

Regina Victoria nu zâmbea. Henry Ponsonby se trăgea ușor de favoriți.

Văzând expresia îndurerată de pe chipul lui Karolyi, Sisi înțelese că trebuia să dreagă situația. Privi în jur, deznădăjduită.

– Ce încăpere *interesantă*! Noi nu avem nimic de acest fel la Viena. Sunt convinsă că Franz Josef ar admira nespus aceste decorațiuni interioare. Totul e atât de confortabil. El și-a comandat tot mobilierul pentru apartamentele din Hofburg de la Maples, din Londra.

Sisi arătă spre covorul multicolor.

– Ce păcat că nu-i și el aici, să-l vadă. Nu mă îndoiesc că i-ar plăcea nespus.

Înduplecată, Victoria se aplecă în față.

– E tartan regal. Modelul l-a creat dragul de Albert. Iubea Scoția atât de mult, încât voia să-și aducă aminte de ea *în permanență*. Aici am fost întotdeauna fericiți, încheie ea, privindu-l cu afecțiune pe John Brown. Trebuie neapărat să vizitați Scoția, draga mea *Kaiserin*. E atât de *pitorească*. Nicăieri nu mă simt mai relaxată ca în Scoția. De ea mă leagă atâtea amintiri fericite cu dragul meu Albert.

Sisi își spuse că, în ciuda numeroaselor referiri la răposatul ei soț, regina arăta nespus de mulțumită în compania lui John Brown.

– Poate că, într-o zi, veți vizita și dumneavoastră Bad Ischl, în Tirol. Se zice că seamănă mult cu Scoția.

Regina clătină din cap cu tristețe.

– Mă tem că-i prea târziu pentru mine să vizitez Austria. Scumpul meu Alfred n-a fost niciodată acolo și nu vreau să merg în locuri pe care nu le-a văzut și el. I-aș trăda memoria.

Lui Sisi nu-i veni în minte nici un răspuns. Spre ușurarea ei, ceasul începu să bată ora amiezii, sunetele lui melodioase fiind urmate de dangătul grav al clopotelor capelei din apropiere.

Se lăsă o scurtă tăcere, timp în care toți cei de față așteptară să se facă iarăși liniște. Sisi decise că era rândul ei să vorbească, așa că se aplecă spre regină și spuse:

– Nu voi mai abuza de ospitalitatea dumneavoastră, Maiestate. Voi scrie chiar azi soțului meu, să-i spun că v-am găsit bine sănătoasă și poate să-i transmit și alte mesaje pe care ați dori să mi le încredințați.

Ar fi vrut să se ridice, căci aproape înțepenise de plictiseală, dar protocolul nu-i permitea s-o facă înaintea reginei.

Victoria clătină din cap.

– Ce păcat că nu mai puteți rămâne, zise ea, deși nu părea din cale afară de întristată. Speram să avem ocazia să stăm de vorbă mai mult timp. Nu am prea des prilejul să conversez de la femeie la femeie cu altă...

O scurtă pauză.

– ... împărătească.

Își întări spusele prin câteva mișcări scurte de încuviințare, cu ochii sticlind. Ponsonby, secretarul, scoase un sunet între tuse și avertisment.

Regina nu-l luă în seamă și continuă:

– Ați putea să-i spuneți soțului dumneavoastră că urmează să devin și împărătească a Indiei, la fel cum sunt regina Angliei. Vedeți, așadar, Elisabeta, acum suntem amândouă împărătese. Deși, desigur, există oarecare diferență, întrucât eu sunt suverană, iar dumneavoastră doar soția unui suveran.

Surâse larg, la fel ca un copil care a primit o cutie enormă cu bomboane de ciocolată.

Sisi își dădu seama că trebuia să-i recunoască triumful în ceea ce privește vorbele meșteșugite, dacă nu voia să fie condamnată să rămână în acel salon hidos și rece pentru totdeauna. Evident, Victoria considera că nu era îndeajuns să fii regina celei mai puternice națiuni din lume; o rodea faptul că exista un titlu și mai înalt, pe care nu-l avea. Sisi, care era împărătească de la șaisprezece ani, nu-i împărtășea entuziasmul. Regină, împărătească, ce conta? Amândouă titlurile erau ca niște cuști aurite. Orice coroană cântărea greu. Dar Victoria nu voia să înțeleagă nimic din toate astea. Regina cea mărunțică semăna mult cu Franz Josef. Amândoi credeau că Dumnezeu îi alesese

să fie monarhi. Nu se îndoiau de poziția lor nici măcar o clipă. Poate că amândoi tremurau câteodată, copleșiți de îndatoririle care le reveneau, dar n-ar fi renunțat nici măcar la un dram de putere. Sisi se întrebă cum era oare să trăiești cu asemenea certitudine, să te trezești în fiecare dimineață cu gândul că ești unsul lui Dumnezeu și că menirea ta e să domnești peste supușii tăi.

Luă mâna Victoriei și o strânse într-a ei.

– Deși cuvintele nu sunt îndestulătoare ca să-mi exprime sentimentele, sunt nespus de fericită să vă pot felicita eu însămi.

– Împărătese și bunici. Nimeni nu-i ca noi pe marea scenă a lumii, draga mea Elisabeta, spuse Victoria pe tonul cel mai amabil cu putință.

– Dar dumneavoastră sunteți mai presus de mine și din acest punct de vedere, ca din toate celelalte. Eu n-am decât un singur nepot, replică Sisi.

Victoria păru să considere vorbele ei ca fiind potrivite și răspunse strângerii de mână a lui Sisi, după care, în foșnet de veșminte, se ridică în picioare.

– Vă rog să transmiteți împăratului cele mai calde urări din partea mea. Mă gândesc adesea la bietul lui frate. Era un favorit al nostru.

Sisi își coborî privirea. Maximilian, cumnatul ei, fusese încoronat împărat al Mexicului cu ani în urmă, dar scurta sa domnie se încheiase doi ani mai târziu, în fața unui pluton de execuție al revoluționarilor.

– Sărmanul Max! Ce destin oribil!

– Ce *țară îngrozitoare!* Puteți fi sigură că ne-am exprimat indignarea în termenii cei mai *duri*, prin intermediul consulului britanic. Un suveran încoronat să fie omorât ca un criminal de rând. Mexicanii sunt niște *sălbatici*.

– Așa e, avem noroc că suntem în Europa, zise Sisi. Dar Max își dorea mult un regat al lui. Voia să fie împărat, ca Franzl.

– Mare greșeală să-ți închipui că *o monarhie* poate fi creată. Monarhia e o menire *sacră*.

Privi spre John Brown, pentru confirmare, și el încuviință din cap cu un aer solemn.

Sisi nu-i aminti proaspetei împărătese a Indiei că și titlul ei era la fel de artificial, deși ar fi fost interesant să-i vadă expresia.

– Rămas-bun, Victoria, mi-a făcut mare plăcere să vă revăd.

Sisi le sărută pe regină și pe Beatrice. Nu socotea că-i cazul să-și ia rămas-bun și de la John Brown. În definitiv, nu era decât un servitor.

Regina însoți grupul împărătesei până la intrarea în Turn.

– *Fiți* cu băgare de seamă, Elisabeta, vă conjur. Să nu vă asumați riscuri inutile.

Se întoarse spre Bay.

– Mă bizui pe dumneata, căpitane Middleton, să nu i se întâmple nimic rău împărătesei pe pământ englezesc.

Bay se înclină și spuse:

– Voi veghea asupra împărătesei zi și noapte, Maiestate.

Zări un licăr în ochii reginei și se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe, dar regina zâmbi și zise:

– Nu mă îndoiesc că așa vei face.

Pe la jumătatea coridorului, regina se opri și exclamă:

– Beatrice, ai uitat cartea! Fugi repede și adu-o.

Toți așteptară, în timp ce Beatrice porni înapoi pe coridor, grăbită. Se înapoie cu un pachet pe care-l puse în mâinile lui Sisi, zicând:

– De la mama.

Ponsonby îi însoți în trăsură pe drumul de întoarcere spre gară. De data asta călătoreau într-un vehicul cu banchetele așezate spate în spate. Sisi îl invită pe Bay să se așeze lângă ea, în timp ce ambasadorul și șambelanul luară loc pe bancheta din spate.

– I-ai promis reginei că vei veghea asupra mea zi și noapte, spuse Sisi, privind drept înainte. Vei fi foarte ocupat, căpitane Middleton.

– Într-adevăr, foarte ocupat, dar nu pot să nu mă supun reginei mele, replică Bay.

În timp ce pășeau pe covorul roșu pentru a urca în trenul care-i aștepta, Bay și-l aminti pe uriașul John Brown, îmbrăcat în kilt, stând în spatele Victoriei. Văzuse în *Punch* benzi desenate cu regina și servitorul ei scoțian și râsese la club de glumele cu „doamna Brown". Desigur, nu exista nici o asemănare între situația lui John Brown și situația lui, dar felul în care-l privise regina îl făcuse să se simtă cumva stânjenit. Nu-l mirase că regina îl privise – din experiența lui Bay, toate femeile îl priveau, chiar și reginele –, nu-l tulburase faptul că ea îl studiase atent, nici felul în care-l măsurase scurt din cap până în picioare cu ochii ei albaștri, ci faptul că întorsese o clipă capul spre John Brown, apoi din nou spre el. Făcuse o *comparație*.

Bay se uită la Sisi, care răsfoia cartea primită de la regină.

– „File din Cartea de schițe despre *viața* noastră în nordul Scoției", citi ea, imitând pronunția emfatică a Victoriei. Ce imagini încântătoare, dar ce viață plicticoasă e acolo! Numai ponei, picnicuri și șaluri în culori stridente. Pe urmă, toți bărbații aceia care-și arată picioarele... Cum se cheamă fusta pe care o poartă scoțienii? Nu-i un veșmânt care să-i avantajeze.

– Se cheamă kilt, răspunse Bay.

– Sunt tare fericită că nu porți kilt, căpitane Middleton, ca matahala aceea din spatele reginei. Ce brută! Și totuși, e limpede că nu mai poate după el. E o alegere ciudată – poate chiar are nevoie de *cineva* –, dar chiar și la vârsta ei, tot putea găsi un bărbat mai acătării.

Privi spre Bay și zâmbi. Bay știa că e un zâmbet triumfător. Alegându-l pe el, Sisi își demonstrase superioritatea față de regina cea lipsită de bun-gust. El o răsplăti instinctiv cu zâmbetul senzual al bărbatului care se știe admirat de femei, însă dacă Sisi l-ar fi privit mai îndeaproape, ar fi observat că ochii lui de un albastru pal erau lipsiți de căldură.

Dar până ajunseră la Waddesdon să vadă armăsarul, împărăteasa se bizuia atât de mult pe călăuza ei ca s-o îndrume care anume dintre acele superbe animale ar fi fost cel mai potrivit s-o poarte la vânătoare, încât Bay se mai lumină la față. Nimic nu era mai plăcut decât să cheltuiești banii altcuiva. Mai târziu, când Sisi veni în camera lui și amândoi făcură haz de covorul cel hidos, de prințesa cea oropsită și de lipsa generală de rafinament de la Windsor, Bay se simți din nou în largul lui.

Schimb de scrisori

La Holland Park, Charlotte aștepta un răspuns de la mătușa Adelaide. Îi scrisese în termenii cei mai nonșalanți cu putință; după ce se interesase, cum era firesc, de sănătatea mătușii și a lui Lady Crewe, precum și de stadiul trusoului Augustei, Charlotte scrisese aproape în treacăt: „Deși munca de aici mi se pare nespus de interesantă, îmi lipsește micul nostru grup de la Melton. Scrie-mi ce mai fac căpitanul Hartopp și căpitanul Middleton. Îmi închipui că au plecat să-și ia în primire cabana de vânătoare". Apoi îi descrisese mătușii

galeria noului muzeu care găzduia expoziția și disputele aprinse legate de exponate. Îi dădu mătușii mai multe detalii decât ar fi putut să-i stârnească interesul, dar era necesar să ascundă adevăratul scop al scrisorii.

La trei zile după ce-i scrisese mătușii Adelaide, Charlotte coborî la micul dejun și găsi un plic cu scrisul ei. Probabil că scosese o mică exclamație de surpriză, fiindcă Lady Hawarden își ridică privirea de la propria corespondență și zise:

– Și eu aș vrea să mai pot primi scrisori care să-mi smulgă o exclamație de bucurie.

Charlotte se înroși și răspunse:

– E de la mătușa Adelaide.

– Aha!

Lady Hawarden părea cam neîncrezătoare.

– Poate că mătușa ta și-a mai îmbunătățit stilul epistolar.

Charlotte așteptă până când nașa ei ieși din încăpere și abia atunci deschise scrisoarea. O citi în grabă, căutând numele lui Bay, dar Lady Lisle nu se vindecase de vechiul ei obicei de a numerota anapoda paginile, așa că lui Charlotte îi trebuiră vreo zece minute până să descifreze scrisul ascuțit al mătușii ei.

Într-un târziu, după o serie de instrucțiuni detaliate și, în opinia lui Charlotte, interminabile, legate de caseta pentru alifii, confecționată din carapace de țestoasă și împodobită cu monogramă, pe care mătușa dorea ca Charlotte s-o comande la Asprey[1] ca dar de nuntă pentru Augusta, ajunse și la paragraful pe care-l căuta.

Atmosfera la Melton nu mai e la fel de veselă ca atunci când erai tu aici, dragă Charlotte. Căpitanul Hartopp a plecat să vâneze în celălalt capăt al comitatului, iar bietul căpitan Middleton n-a mai dat pe aici, după accidentul suferit.

Charlotte simți un nod în stomac. În viața ei cunoscuse un singur accident, cel din dimineața senină de iarnă, care o lăsase orfană de mamă. Își încleștă degetele pe muchia mesei și, o clipă, avu senzația că o să i se facă rău, dar își veni în fire. Nu putea fi un accident fatal. Mătușa Adelaide spunea că Bay nu mai dăduse pe acolo, ceea ce însemna că era în viață. Charlotte încercă să citească mai departe, dar

[1] Renumit magazin londonez de bijuterii, argintărie, podoabe etc., înființat în 1781 (n.tr.)

mâna îi tremura atât de tare, încât se văzu nevoită să pună scrisoarea pe masă înainte s-o descifreze în continuare.

Împărăteasa l-a luat în grija ei. Au venit câțiva servitori ca să-i ia lucrurile și caii. Ce livrele! Fireturile aurii ne-au luat ochii la toți. Căpitanul i-a trimis un bilet încântător lui Lady Crewe, în care scria că sejurul lui la Melton era de neuitat. Cred că înțelegem amândouă la ce se referea! Lady Crewe a citit biletul cu glas tare după cină, iar Augusta a spus că Bay devenise un adevărat curtean și, în curând, va ajunge prea important ca să mai aibă de-a face cu vechii lui prieteni. Lady Crewe i-a răspuns imediat căpitanului, spunându-i că ar fi încântată s-o primească pe împărăteasă, dacă el i-ar sugera o vizită la Melton. Încă n-a sosit nici un răspuns, dar Lady C a poruncit ca toți valeții să-și pudreze perucile, pentru orice eventualitate.

Pe măsură ce citea și-și dădea seama că Bay nu putea fi grav rănit, simțea cum i se mai domolea valul de spaimă și nodul din gât. Lăsă scrisoarea deoparte și bău câteva înghițituri de ceai, conștientă de senzația neplăcută pe care i-o dădea cămășuța leoarcă de transpirație. Trebuia să meargă din nou în camera ei ca să se schimbe. Nu putea cu nici un chip să stea așa alături de Caspar, care mirosea atât de frumos. Abia când ajunse în dormitor și-și duse mâna la spate, încercând să-și dezlege șireturile corsetului, legate cu un nod deosebit de zdravăn – îi fusese rușine să apeleze la cameristă –, își dădu seama că, deși pare-se că Bay nu era grav rănit, acum locuia la Easton Neston împreună cu împărăteasa.

Se auzi o bătaie în ușa dormitorului și Lady Hawarden intră, fără să mai aștepte vreo invitație. Privi mirată spre Charlotte, pe jumătate dezbrăcată.

– Vrei să sun după cameristă?

– Dacă poți să-mi dezlegi dumneata nodul, cred că mă descurc.

Lady Hawarden trase cu nădejde de șireturi, desfăcându-le. Charlotte deschise sertarul scrinului, căutând altă cămășuță. Se simțea stânjenită să se dezbrace în fața nașei ei, așa că se întoarse cu spatele și-și scoase cămașa, înlocuind-o cu una nouă, în timp ce Lady Hawarden sporovăia mai departe.

– Am venit să-ți dau o veste bună. Comitetul de selecție a exponatelor a văzut lucrările tale și a decis să expună patru dintre ele. Să nu crezi cumva că am pus vreo vorbă bună; trebuie să-ți spun

că am trimis lucrările fără să menționez vreun nume. E drept că am votat pentru includerea lor în expoziție, dar cu un comitet de doisprezece oameni, nu mi s-a părut un lucru incorect. Charlotte, sunt tare mândră de tine.

Charlotte se întoarse și văzu că figura aspră a nașei ei căpătase o expresie duioasă și plină de mândrie. Îi înlănțui gâtul cu brațele și o strânse la piept.

– Cum eu n-am copii, n-am știut niciodată ce înseamnă mândria unei mame, dar acum, când am fost martoră la reușita ta, Charlotte, cred că înțeleg ce înseamnă acest sentiment.

Charlotte o sărută pe obrazul ridat.

– Dacă am reușit, e pentru că am avut cea mai bună profesoară.

Lady Hawarden își îndreptă spatele, redevenind vioaie ca de obicei.

– Ei bine, măcar am izbutit să-ți vâr și altceva în cap în afară de valsuri și ofițeri de cavalerie. N-am nimic împotriva bărbaților, iar un soț bun poate fi de mare folos, dar femeile ca noi au nevoie de o *ocupație*.

– Dar dumneata ai un soț bun, mătușă Celia. Nu-mi poți reproșa că-mi doresc și eu unul, protestă Charlotte.

– Bineînțeles că nu! Dar un bărbat te poate face fericită numai pentru un timp, în schimb un talent, o ocupație, faptul de a învăța ceva, îți va aduce mereu satisfacții. Păcat că biata maică-ta n-a înțeles asta. Era o persoană atât de inteligentă și plăcută, numai că toată viața ei a constat doar în *senzații*. N-a înțeles niciodată valoarea unei realizări.

– Am impresia că era o foarte bună călăreață, zise Charlotte, căreia nu-i făcea plăcere să se vorbească astfel de mama ei. Tata spunea mereu că are mâinile cele mai îndemânatice din regat.

– Se prea poate, dar să călărești bine la o vânătoare cu ogari e o simplă distracție. O activitate de pe urma căreia nu rămâne nimic. Dar tu, draga mea Charlotte, ai creat ceva, ai lăsat ceva după tine. Când vei avea copii, le vei putea spune: „Uitați, asta-i fotografia aleasă de cei mai mari experți pentru a fi expusă în galeria reginei". E ceva, nu?

Charlotte dădu din cap. Nu-i mai aminti că moștenirea lăsată de mama ei îi afectase viața din toate punctele de vedere. Tot ce făcea se găsea în umbra averii Lennox. E drept că nașa ei o învățase cum să facă fotografii, dar aparatele foto, camerele obscure și libertatea de a-și vedea de hobby-ul ei erau plătite din averea Lennox. Dacă

s-ar fi văzut nevoită să-și câștige existența ca guvernantă, n-ar fi avut nici când, nici unde să facă poze.

– În orice caz, ca să-ți demonstrez că n-am uitat cu totul cum e să fii tânăr și necugetat, îți sugerez că, dacă vrei să inviți pe cineva la vernisaj săptămâna viitoare, ești liberă s-o faci. Sunt sigură că Fred va vrea să vină, împreună cu domnișoara Crewe și Adelaide Lisle, dacă e musai să-i inviți, dar sunt convinsă că ai și alți prieteni pe care dorești să-i chemi. Am impresia că una dintre fotografii înfățișează un prieten deosebit.

Lady Hawarden ridică din sprânceană cu o șiretenie de care Charlotte n-ar fi crezut-o niciodată în stare.

– Desigur, ai să-l faci pe Caspar teribil de gelos, dar cred că nici unui tânăr nu-i strică să priceapă că nu-i singurul pește din baltă sau, hai să zic, singura pietricică de pe plajă. Ideea de bază e ca admiratorii tăi să se înghesuie în fața fotografiilor făcute de tine și să-ți recunoască talentul. Asta ar fi cea mai bună treabă.

Charlotte își dădu seama că se îmbujorase. Nu avusese parte de prea multe complimente la viața ei ca să știe cum să reacționeze când primește unul, adică alte complimente în afară de cele legate de averea Lennox; la acel gen de măguliri știa cum să răspundă.

– Ai dreptate, mătușă Celia. E o mare onoare pentru mine și, cu siguranță, am să invit câteva persoane. Numai că invitația va fi făcută în pripă, așa că...

– Prostii! o întrerupse nașa ei. E vorba de un *eveniment*.

Și, deschizând ușa, lansă o replică ce punea punct oricărei discuții:

– Cine ține cu adevărat la tine va veni.

Ușa se închise, și Charlotte își luă corsajul de catifea verde, dar, dându-și seama că nu putea prinde la spate șirul lung de bride, sună după cameristă.

În timp ce o aștepta să vină, se așeză la masa de scris și scoase câteva coli de hârtie. „Dragă Bay", începu ea. Apoi, dându-și seama că adresarea era prea intimă, luă altă coală. „Dragă căpitane Middleton." Tare ar fi vrut să înceapă cu „Scumpul meu", dar își aminti de fotografia pe care Caspar abia se înduplecase să i-o arate și înțelese că scrisoarea trebuia formulată cu mare grijă.

Mătușa mea mi-a scris că ai suferit un accident. Nu mi-a comunicat care sunt consecințele, mi-a spus doar că e vorba de ceva suficient de grav ca să te oblige să rămâi la Easton Neston.

Prin urmare, îți scriu ca să-ți urez însănătoșire grabnică. Regret că nu te-am putut întâlni înainte de plecarea mea de la Melton. A fost vorba de ceva intempestiv. Nașa mea, Lady Hawarden, organizează o expoziție cu fotografii ce urmează a fi prezentate în fața reginei și avea nevoie de ajutorul meu. Atunci mi-am zis că mai degrabă îi puteam fi de folos ei decât Augustei la pregătirea trusoului. De îndată mi-am anunțat decizia de a pleca neîntârziat la Londra; reacția Augustei m-a făcut să înțeleg că orice prelungire a șederii mele la Melton ar fi fost penibilă. Ți-am lăsat un bilet, dar cred că, din greșeală, i-a fost înmânat căpitanului Hartopp. Sper că, în cele din urmă, a ajuns la tine.

Camerista intră fără să bată la ușă, și Charlotte acoperi repede scrisoarea cu sugativa. Nu știa dacă fata era în stare să citească, dar petrecuse destul timp ascultând bârfele servitorilor ca să înțeleagă că, de-ar fi putut citi, atunci conținutul scrisorii ar fi fost adus la cunoștința tuturor celor de la parter. În timp ce camerista îi încheia corsajul cu mișcări grăbite, oftând că fusese întreruptă în timp ce servea micul dejun, Charlotte își privi nemulțumită reflexia în oglindă. Părul ei arăta murdar, iar tenul, pământiu. Lady Hawarden putea foarte bine să vorbească despre realizări, dar la ce bun recunoașterea publicului când tot ce-și dorea ea era admirația lui Bay. Se gândi la Grace, camerista care-i aranjase atât de frumos părul la Melton. Întotdeauna se opusese ideii de a avea propria cameristă – era una dintre capcanele poziției de moștenitoare, pe care o disprețuia –, dar acum își zise că i-ar plăcea să aibă pe cineva care să-i dea o înfățișare încântătoare. După ce încheia scrisoarea destinată lui Bay, intenționa să-i scrie lui Lady Crewe.

Când camerista termină de încheiat corsetul, Charlotte reveni la scrisoarea ei.

Expoziția se deschide joia viitoare la Societatea Fotografică Regală. Regina va inaugura evenimentul. Vor fi expuse circa optzeci de fotografii, și poate vei fi surprins să afli că au fost selectate și câteva dintre lucrările mele. Nașa mea spune că-i o mare onoare pentru mine și mi-a sugerat să invit câțiva prieteni la vernisaj.

Îmi dau seama că ești foarte prins cu îndatoririle dumitale de călăuză a împărătesei, dar cum una dintre fotografii e cea care te reprezintă, m-am gândit că poate ar fi interesant pentru public

să constate dacă ceea ce a imortalizat aparatul e la înălțimea originalului.

Charlotte se întrebă dacă ultima frază nu suna a chemare insistentă, așa că adăugă:

Regret că n-o pot invita și pe Tipsy, care sunt convinsă că se va bucura de mare popularitate ca subiect de fotografie. Le voi scrie și celor de la Melton, precum și căpitanului Hartopp, și sper că o parte dintre ei vor găsi răgazul de a întreprinde această călătorie. Mă întreb dacă perspectiva unei întâlniri cu regina o va determina pe Augusta să lase deoparte un timp pregătirile pentru trusou.

Sper că ești pe cale să te refaci după accident și că cele întâmplate nu-ți vor dejuca planurile legate de Marea Competiție Națională. Vezi bine că-mi amintesc de discuția noastră...

Charlotte făcu o pauză, întrebându-se dacă nu cumva vorbele ei puteau fi luate drept aluzie. Ar fi vrut ca Bay să știe că sentimentele ei erau aceleași, însă fără să-i scrie nimic din ce ar fi putut suna a reproș. Rememorând scurta lor idilă, se strădui să se gândească la ceva ce i-ar fi amintit lui momentele lor de intimitate. Se gândi la ultima oară când îl văzuse pe Bay, stând pe treptele de la Melton și râzând împreună cu Fred și cu căpitanul Hartopp. Luă din nou pana și scrise:

...și de promisiunea că, într-o zi, îmi vei spune cum s-a ales căpitanul Hartopp cu porecla Chicken. Voi fi foarte dezamăgită dacă nu-mi vei dezvălui povestea. Chiar dacă-i vorba despre ceva fără perdea, făgăduiesc că nu voi avea nevoie de sticluța cu săruri. Noi, femeile, suntem mai puternice decât îți închipui.

Sper din toată inima să ne vedem la expoziție și, desigur, la nunta lui Fred și a Augustei.

Prietena și fotografa dumitale,

Charlotte Baird

După ce reciti scrisoarea de două ori, o dată în gând și o dată cu glas tare, atentă să nu-i fi scăpat ceva, o sigilă și scrise adresa: „Căpitanul Middleton, Easton Neston, Northamptonshire". Îi scrise apoi

repede lui Lady Crewe, cu rugămintea de a i-o împrumuta pe Grace, apoi Augustei și lui Chicken Hartopp, ca să-i invite la expoziție.

Chiar când depunea scrisorile în bolul japonez din hol, pe care Lady Hawarden îl folosea pentru corespondență, se auzi clopoțelul de la ușă și-și făcu apariția Caspar, scuturându-și zăpada de pe palton, ca un câine plouat. De cum păși în casă, Caspar dădu drumul la un potop de vorbe.

– Carlotta *mia*, ai aflat noutățile? Fotografiile tale! Aprobate în unanimitate. Toți au rămas cu gura căscată. Ești de departe cea mai tânără participantă.

O prinse de mâini și o învârti pe loc de câteva ori. Charlotte izbucni în râs. Încântarea lui era sinceră și o emoționa.

– Mi-a spus mătușa Celia. Sigur că sunt fericită, dar nu pot să nu mă socotesc o impostoare. Pentru mine, fotografia e doar un hobby. Mă simt stânjenită să fiu comparată cu profesioniști ca tine.

Caspar o prinse de brațe, scuturând-o în glumă.

– Rușine, domnișoară Baird, te acuz de falsă modestie. Dacă ești înzestrată cu un talent, de ce să nu-l dezvălui lumii, în loc să protestezi împotriva lui? Ți-e teamă că nu te comporți ca o lady?

– Câtuși de puțin, răspunse Charlotte, dându-l deoparte. Dacă mi-ar fi fost teamă de asta, aș fi pictat acuarele cu peisaje din nordul Scoției și aș fi fotografiat doar scoici.

– Atunci trebuie să fii mândră de realizările tale. Eu, unul, sunt încântat că fotografiile mele vor fi expuse alături de ale tale.

Tonul de ușor reproș o făcu pe Charlotte să-și dea seama că nu-l întrebase pe Caspar despre fotografiile lui.

– Creațiile tale sunt atât de remarcabile, încât presupun că membrii comitetului au vrut să le expună pe toate.

Caspar zâmbi, îmblânzit.

– Au selectat zece fotografii. Nu-i rău pentru un interlop american.

– Acum cine dă dovadă de falsă modestie? Știi bine că ești la fel de bun ca oricare alt fotograf din Anglia. Sunt convins că membrii societății sunt invidioși la culme.

– Cred că au existat unele proteste. Câțiva membri au încercat să mă excludă, pe motiv că nu-s englez, dar Lady H nici n-a vrut să audă. Le-a spus că arta fotografică e un mijloc de comunicare internațional și că talentul trebuie pus în evidență, indiferent de unde provine.

Zicând acestea, își scoase pieptul în afară, imitând-o pe Lady Hawarden în plin avânt.

– Sper că au ales fotografia cu băiatul și strugurii, spuse Charlotte.

Umerii lui Caspar se gârboviră brusc și buna lui dispoziție se topi ca prin farmec.

– Abraham va fi expus în fața reginei Angliei, o persoană de care nu auzise în viața lui, zise el liniștit, alungând un fulg de zăpadă de pe mâneca paltonului.

Charlotte remarcă expresia lui întristată.

– Dar ca prieten, s-ar fi bucurat să-ți facă acest serviciu, protestă ea.

– Fără îndoială. Avea un suflet generos. Ar fi fost fericit să mă facă celebru.

Caspar scoase din buzunar o batistă de mătase galbenă și-și șterse mustața de zăpadă.

– Nu, eu sunt cel căruia nu-i convine să fie expus privirilor unor străini care nu știu nimic despre el dincolo de acea fotografie. Tot ce vor vedea ei e imaginea unui sălbatic cu un ciorchine de struguri în mână.

– Dar nu-i adevărat! Oricine își poate da seama că are un suflet mare.

– Posibil.

Își împături cu grijă pătratul de mătase galbenă și-l vârî la loc în buzunar.

– Dar chiar și în caz contrar, fotografia tot va sta mărturie a talentului meu fotografic.

Zâmbi îndurerat.

– Să știi că am scrupule, dar nu îndeajuns. Abraham va deveni o simplă poză în *Illustrated London News*, iar eu voi suspina puțin și-mi voi încasa cecul.

Ca să pună capăt discuției, Caspar începu să se uite printre scrisorile din bolul japonez. Charlotte ar fi vrut să protesteze, dar îi părea bine că accesul lui brusc de melancolie trecuse.

– Văd că ai fost ocupată. Astea sunt scrise de tine, nu? întrebă el, plimbându-și degetele pe plicurile albe și grele.

Luă în mână unul și-l mirosi.

– Fără parfum, Carlotta? Nici măcar pentru scrisorica ta de amor către frumosul căpitan?

– Par eu genul de fată care trimite scrisori mirosind a violete? Lady Hawarden mi-a sugerat să invit câteva persoane la vernisaj și, desigur, m-am conformat dorinței ei.

Caspar făcu o plecăciune în glumă.

– Bineînțeles, dispozițiile ei trebuie respectate, dar mă întreb dacă nu cumva în acest caz ar trebui să te mai gândești.

Se întrerupse în clipa când Lady Hawarden dădu buzna pe ușa tapisată cu postav verde care dădea spre holul servitorilor. Era îmbrăcată de plecare și se răsti la Charlotte, trepidând de nerăbdare:

– Ai uitat că trăsura e comandată pentru ora unsprezece? Comitetul de selecție se întrunește la douăsprezece. Ai fix două minute să fii gata, Charlotte. N-am de gând să întârzii.

În toată graba și pripeala cu care încerca să-și potrivească pălăria într-un unghi cât de cât potrivit, să-și găsească mănușile și să-și încheie botinele, Charlotte uită să-l întrebe pe Caspar ce voise să-i spună înainte de venirea mătușii ei. Străbătând în fugă holul și coborând repede treptele, nu mai aruncă nici o privire spre scrisorile din bolul japonez albastru cu alb.

La unsprezece și jumătate majordomul luă corespondența, așa cum făcea de trei ori pe zi, și o duse la bucătărie. Acolo scoase registrul cu timbre, din care luă șapte timbre de un penny și le lipi pe plicuri cu ajutorul unui tampon umed, special. Majordomul nu socotea de demnitatea lui să-și folosească propria salivă. După ce notă numărul de timbre și destinația scrisorilor – cu toate înclinațiile ei boeme, Lady Hawarden era foarte precisă în privința socotelilor casei –, majordomul puse corespondența într-un săculeț de catifea roșie, brodat cu inițiala H. Apoi chemă valetul, a cărui sarcină era să ducă scrisorile la noua cutie poștală de culoare roșie din Kensington Road.

În ciuda ninsorii, valetul nu era singurul care se îndrepta spre cutia poștală, grăbit să prindă ridicarea corespondenței de la amiază. Mai era un valet de la Holland House, o cameristă de la Leighton House și un lustragiu de la Burne Jones House. Cutia fusese instalată acolo abia după Anul Nou, așa că era un element de noutate să privești cum dispar scrisorile în deschizătura roșie și strălucitoare. Uneori valetul citea cu glas tare adresele de pe plicuri, imitând accentul aristocratic, spre deliciul cameristei de la Leighton House, ea fiind motivul pentru care el nu refuza niciodată această sarcină, numai că azi ningea prea abundent. Valetul lui Lady Hawarden privi cum camerista introduce în cutie corespondența de la Leighton House, după care îi urmă exemplul, atent să nu pice zăpadă pe plicuri și să nu curgă cerneala.

Charlotte nu-și sigilase plicul cu ceară. Luase unul dintre plicurile noi, care se lipea cu gumă de xantan. Asta înlesnea treaba

agentului din Ministerul de Externe, însărcinat cu interceptarea întregii corespondențe către suita imperială de la Easton Neston. Cum scrisoarea nu conținea nici o referire evidentă la politica externă, funcționarul notă conținutul în registrul ținut în acest scop, resigilă plicul și-l expedie, astfel încât să poată pleca cu trenul de 4.10 către Northampton.

A doua zi la șapte dimineața scrisoarea ajunse la Easton Neston, unde a fost din nou deschisă la abur, de data aceasta de către Nopsca, baronul considerând de datoria lui să știe totul despre noul favorit al împărătesei. Spre deosebire de funcționarul de la Externe, baronul găsi conținutul scrisorii ceva mai interesant. Deși engleza lui era departe de a fi fluentă, înțelegea suficient cât să-și dea seama că scrisoarea era de la o femeie, dacă nu amanta căpitanului, atunci oricum ceva mai mult decât o simplă prietenă. Constatarea nu-l surprinse, întrucât deja îl catalogase pe căpitanul Middleton drept *ein gallant* și un *Herzensprecher*[1], dar îngrijorarea lui ținea de fericirea stăpânei sale. O clipă, se gândi să distrugă scrisoarea; împărătesei nu-i va conveni ca Middleton să meargă la Londra să se întâlnească cu altă femeie. În Austria n-ar fi ezitat să ardă scrisoarea, dar la Viena nici o femeie n-ar fi făcut imprudența să scrie fără fereală favoritului împărătesei, cât timp acesta se afla sub acoperișul ei. După o clipă de gândire, Nopsca decise că nu era cazul să intervină, legătura dintre stăpâna lui și căpitan fiind prea recentă și prea incitantă pentru amândoi. Autoarea scrisorii trebuia să fie o femeie deosebită, ca să-l îndepărteze pe englez de împărătească. Citi din nou cu atenție scrisoarea și decise că nu avea motive de îngrijorare.

Ajungând la paragraful în care era pomenit numele de Chicken Hartopp, baronul oftă. Numai un englez, își zise el, putea porecli pe cineva cu un nume de pasăre.

Laba maimuței

Când plecaseră călare în dimineața aceea, contesa Festetics îi oferise lui Bay o sticluță cu schnapps.

[1] Cuceritor de inimi, în limba germană, în original (n.tr.)

– S-ar putea să ai nevoie, îi spusese ea.

Acum, sticluța era goală și, pentru prima oară de când mergea la vânătoare, Bay își dorea ca hăituirea prăzii să ia sfârșit. Fiece denivelare, fiece poticneală îi trimitea un junghi în umăr. Avea nevoie de brațul teafăr ca să țină frâul, așa că nu putea folosi cravașa, ca atare îi venea greu să țină pasul cu împărăteasa. Ea călărea unul din noii cai de vânătoare cumpărați la Waddeson, după întrevederea cu regina. Cumpărase cinci cai și Bay negociase un preț convenabil, însă în momentul acela își regreta talentul de a descoperi un cal bun. Iapa cea nouă, de culoare cenușie, pe nume Liniment, avea toate calitățile unui bun cal de vânătoare și nu dădea nici un semn de oboseală după o zi întreagă de galopat pe teren moale.

După ce sări un gard foarte înalt, Bay o auzi pe împărăteasă spunându-i contelui Esterházy în engleză, ca el să poată înțelege:

– Nu ești invidios pe Pegasul meu englezesc, conte? Trebuie să recunoști că a avut dreptate căpitanul în ceea ce privește caii englezești de vânătoare.

– Fără îndoială, căpitanul știe să aleagă doar câștigători, răspunse Esterházy tot în englezește.

Împărăteasa pornise spre următorul gard, așa că nu auzi răspunsul lui, dar Bay îl auzi. Cu toată durerea din umăr, se sili să-i zâmbească larg contelui și spuse:

– Dacă vă schimbați părerea despre caii englezești, voi fi încântat să găsesc unii și pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc pentru amabilitate, căpitane Middleton, dar nu cred că am nevoie de ajutor ca să-mi aleg caii.

Bay își păstră zâmbetul.

– Sunt gata oricând să vă fiu de folos, dacă vă răzgândiți.

Contele Esterházy înclină din cap aproape imperceptibil, un gest între încuviințare și dezgust.

– Sunteți prea amabil, dar, spre deosebire de împărăteasă, eu nu mă răzgândesc niciodată.

Întoarse capul să se uite la împărăteasă, care se învârtea în loc la marginea câmpului, călare pe calul ei cel cenușiu.

– Am impresia că vă rețin de la îndatoririle dumneavoastră, căpitane Middleton.

Bay o îndemnă ușor din pinteni pe Tipsy. Când ajunse lângă Sisi, ea întoarse capul și se încruntă:

– Iată-te! exclamă ea.

La sfârșitul zilei, împărăteasa chemă o caleașcă s-o ducă acasă. În mod normal, Bay s-ar fi chinuit să parcurgă cale întoarsă călare pe Tipsy, dar își dădea seama că ajunsese la capătul puterilor. Urcă în caleașca închisă, fără prea mare tragere de inimă, alături de împărăteasă, Liechtenstein și Esterházy. Esterházy ședea lângă împărăteasă, așa că Bay se văzu nevoit să se așeze lângă Liechtenstein, care se trase într-n colț, cât mai departe de el. Austriecii continuară să converseze în nemțește, dându-și toată silința să nu-l bage în seamă pe Bay. Împărăteasa îi zâmbea din când în când, dar nu insistă să se vorbească englezește. Bay închise ochii și adormi instantaneu.

Îl trezi o durere sfâșietoare, ca de cuțit. Probabil că Liechtenstein îi atinsese umărul. Spre uimirea lui, văzu că ceilalți trei râdeau de el.

– Nu fi supărat pe Rudi, căpitane Middleton, spuse Sisi. Sforăiai cam tare și eu i-am cerut să te trezească. Am uitat că te doare umărul. Iartă-mă.

Bay se sili să zâmbească larg.

– Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară iertare. Este un păcat de neiertat să vă deranjez cu sforăitul meu. Merit cea mai aspră pedeapsă.

– Bine că nu suntem în Austria, căpitane Middleton; atunci chiar ai fi fost aspru pedepsit, zise contele Esterházy. Acolo, unui curtean nici nu i-ar trece prin minte să adoarmă în prezența unei persoane imperiale.

– Mare noroc că ne aflăm în Anglia, spuse sec Bay.

– Da, e minunat că suntem aici, nu la Viena, unde toată lumea ia eticheta prea în serios, comentă Sisi. Fiecare are dreptul la micile lui slăbiciuni. Te-aș fi lăsat să dormi, dar făceai așa un zgomot, că abia ne auzeam unii pe alții.

Sisi râse, și Bay văzu că-i făcea plăcere să-l tachineze de față cu ceilalți, așa că se sili și el să râdă.

– Mă întreb de ce ești atât de obosit, căpitane? Ce faci noaptea, de adormi în timpul zilei? continuă Sisi.

Bay îi zări vârful limbii în clipa în care ea își linse buzele.

– Uneori îți vine greu să dormi într-o casă străină, Maiestate. Chiar și într-una atât de primitoare ca Easton Neston.

– Poate ar trebui să luați în considerare să vă schimbați reședința, spuse contele.

Bay îi susținu privirea fără să clipească. Era o provocare directă, și amândoi bărbații așteptau să vadă cum va reacționa împărăteasa. Ea se îmbujorase la față și ochii îi sticleau. Luându-și evantaiul,

îl bătu cu el pe Esterházy peste braț, ceva mai tare decât ar fi fost cazul.

– Chiar trebuie să-ți amintesc că domnul căpitan e oaspetele meu? Eu i-am cerut să rămână și tot eu sunt cea care-i va spune când să plece. E drept că acum suntem în Anglia, dar dumneata ești austriac, așa cum te-ai grăbit să-i aduci la cunoștință căpitanului Middleton, iar un curtean știe prea bine ce pedeapsă se cuvine cuiva care jignește familia imperială. Când l-ai insultat pe căpitan, m-ai insultat pe mine. Te rog să-ți ceri scuze imediat.

– Dumneavoastră vă cer iertare necondiționat, *Kaiserin*, răspunse contele. Poate nu v-am înțeles pe deplin sentimentele. Dar nu-mi puteți impune să mă scuz față de acest... acest...

Aproape că scuipa cuvintele, iar cicatricea lăsată de duel pe fața lui se profila roșie pe obrazul palid.

– ... acest rândaș.

Bay se trase înapoi în fața acestui val de furie, dar avea experiența unor ani întregi în care fusese confruntat cu persoane care i se credeau superioare. Știa că cel mai eficient răspuns era să-i dezarmeze. Zâmbi cu amabilitate, ca un ofițer de cavalerie confruntat cu un soldat beat.

– Nu-i nevoie să-mi cereți scuze, conte. Zău că nu-i nevoie. Sunt convins că n-ați vrut să mă jigniți și nu mă simt jignit. Cred că nici unul din noi nu vrea s-o pună pe Maiestatea Sa într-o situație penibilă din pricina unei ciorovăieli fără însemnătate. Nu știu cum stau lucrurile în Austria, dar un gentleman englez nu-și dă frâu liber sentimentelor în fața unei doamne, cu atât mai puțin în fața unei împărătese.

Sisi bătu din palme încântată.

– Bravo, Bay Middleton. Acum nu suntem la Viena, conte.

Esterházy își dădu seama că fusese înfrânt și se retrase în colțul lui, unde rămase tăcut pe toată durata călătoriei.

Nopsca aștepta pe trepte să-i întâmpine, alături de un valet care ținea o tavă cu pahare cu grog. Bay luă unul și-l goli dintr-o înghițitură. Cearta cu Esterházy îl descumpănise. Îi displăcea ideea de a fi ținta unei asemenea ostilități.

Nopsca înmână celor doi conți corespondența zilei. Scrisorile destinate împărătesei se găseau într-o casetă legată în piele moale. Nopsca îi murmură ceva legat de prințul moștenitor al coroanei și împărăteasa porni în sus pe scări. Bay, care nu voia să fie lăsat singur cu austriecii, vru s-o urmeze, dar baronul îl chemă pe nume.

– O clipă, căpitane Middleton. Aveți și dumneavoastră o scrisoare.

Surprins, Bay luă scrisoarea și, recunoscând scrisul, o vârî în buzunarul tunicii. Abia puse piciorul pe prima treaptă de marmură când în hol răsună un țipăt pătrunzător, făcând să zăngăne marele candelabru de cristal. O formă cenușie țâșni din capul balustradei și se năpusti în jos pe scări, țopăind și vociferând. Ajunsă lângă Bay, acesta văzu că era vorba de o maimuță mare cam cât un terier, îmbrăcată într-o vestă roșie cu fireturi de aur și având la gât o zgardă aurie.

În clipa când trecu pe lângă împărătească, aceasta țipă în gura mare:

– Micul meu Florian a scăpat! Nopsca, trebuie să-l închidem din nou, altfel menajera englezoaică o să-și dea demisia.

Bay îl auzi pe Nopsca oftând în spatele lui. Nu avea să fie o sarcină deloc ușoară.

Bay găsi în buzunar un cub de zahăr pe care-l ținea ca să-l dea cailor și, aplecându-se, i-l oferi maimuței. Micul animal țopăi câteva momente în jurul lui, ba apropiindu-se de tentația dulce, ba dând înapoi. Bay continuă să-i vorbească pe un ton liniștitor, la fel cum făcea cu caii.

– Nu te teme, Florian, nu-ți fac nici un rău, ia uite ce cub frumos de zahăr am; știu eu că ți-e foame.

Agitația maimuței se mai domoli și, în cele din urmă, animalul veni foarte aproape de mâna întinsă a lui Bay, repezindu-și lăbuța înainte ca să înșface zahărul. Bay o lăsă să-l ia, începând s-o mângâie pe cap și pe spate. Apoi, încet și cu mare grijă, luă maimuța pe brațul teafăr și o lipi de trupul său. Maimuța, care ronțăia fericită zahărul, nu se împotrivi. Bay era pe punctul de a o depune în brațele lui Nopsca, când Liechtenstein murmură la urechea contelui Esterházy, astfel încât să fie auzit:

– Ia te uită, nici micul Florian nu rezistă farmecelor căpitanului.

Esterházy râse scurt, stârnind ecouri în vastul hol de marmură și maimuța, speriată, țâșni de pe brațul lui Bay, începând din nou să țopăie în jurul lui. Înjurând printre dinți, Bay se căută în buzunar după un alt cub de zahăr și, fără voia lui, atinse scrisoarea, care căzu pe jos. Maimuța, care sesizase cu precizie de unde veneau bunătățile, socoti că plicul era o mană cerească. Îl apucă între lăbuțe și porni cu el în sus pe scări. Bay se repezi după ea, dar cum avea un singur braț valid, Florian îi scăpa cu ușurință. Vru să prindă maimuța, care se cocoțase pe balustradă, dar pierzându-și echilibrul, căzu greoi

pe treptele de marmură, reușind în ultima clipă să nu se rostogolească pe scară cu capul în jos.

– Ești un rău, Florian, spuse împărăteasa, care până atunci râsese cu lacrimi. Vino încoace imediat, altfel te pedepsesc.

Maimuța o privi o clipă și se apucă să rontăie plicul pe care-l ținea între lăbuțe. În clipa următoare sări în brațele împărătesei.

– Bravo! Și acum, trebuie să-ți ceri iertare de la căpitan.

Bay trebui să se sprijine de balustrada de marmură. În clipa aceea l-ar fi strâns de gât cu dragă inimă pe Florian. Citi același gând și pe fața baronului.

Se ridică, clătinându-se pe picioare, și scutură lăbuța animalului, așa cum i-o întindea împărăteasa.

– Ia uite ce rău îi pare. Presupun că și el, ca orice altă creatură ținută după gratii, e disperat să se bucure de libertate.

Bay se abținu de la orice răspuns.

– Iată-ți și scrisoarea. E doar puțin ruptă. Sper că nu-i ceva prea important, spuse ea cu subînțeles.

Bay luă plicul. Într-o fracțiune de secundă avu revelația că trebuia să fie de la Charlotte și că împărăteasa ghicise că era vorba de o femeie.

– Chiar nu știu, răspunse el pe un ton cât mai nepăsător. Micul Florian a fost mult prea iute pentru mine.

Răsuci scrisoarea în mână.

– Probabil este de la Lady Crewe, care vrea să știe dacă mă mai întorc.

Așa cum spera și Bay, replica lui abătu atenția împărătesei.

– Nici vorbă să te întorci. Trebuie să-i scrii și să-i spui că eu am insistat să rămâi.

– Prea bine, Maiestate, zise Bay, fluturând plicul cu un gest teatral.

Sisi fie nu luă în seamă gestul, fie îl acceptă ca pe ceva ce i se cuvenea. Bay n-ar fi putut spune cu certitudine.

Împărăteasa se strecură pe lângă el, ca să-l pună pe Florian în brațele temnicerului său, iar Bay sesiză că era ocazia potrivită să se retragă.

Citind scrisoarea, parcă auzea glasul subțire și limpede al lui Charlotte și-i vedea capul aplecat într-o parte. I se strânse inima dându-și seama că plecarea ei de la Melton nu fusese un capriciu. Hartopp găsise un prilej să strice lucrurile dintre Bay și Charlotte, și profitase de el din plin.

Intui rugămintea din rândurile ei și-și dădu seama că fata mascase această rugăminte cu fel de fel de platitudini, parcă nesigură de reacția lui. Decise să meargă la expoziție. Charlotte va fi în culmea fericirii. Indiferent ce s-ar fi întâmplat la Easton Neston, îi surâdea ideea de a o face pe Charlotte fericită.

Se gândi încântat că-i va spune lui Charlotte cum ajunsese Hartopp să capete porecla Chicken – în mod normal, nici nu i-ar fi trecut prin minte să-și trădeze un camarad –, dar dată fiind trădarea lui Hartopp, nu mai avea nici un fel de scrupule. În clipa când se așeză la biroul din lemn de nuc și vru să ia în mână un toc, își dădu seama că brațul rănit nu-i permitea să țină pana, cu atât mai puțin să scrie o scrisoare. Se rezemă de spătarul jilțului. Încercă să scrie ceva cu mâna stângă, dar cum era dreptaci, rezultatul era aproape ilizibil.

De s-ar fi aflat în altă parte, Bay ar fi rugat pe cineva să scrie după dictare, dar acum era cu neputință. Aici nu se putea baza pe discreția nimănui. Desigur, exista și telegraful, dar chiar și atunci ar fi trebuit să apeleze la unul dintre servitori.

Tocmai se întreba cum să rezolve problema, când apăru valetul care-i fusese dat ca să-l servească, ducând în brațe un lighean cu apă fierbinte.

În dimineața aceea, Bay se rănise în timp ce se bărbierea. Îi fusese greu să țină briciul cu cealaltă mână, așa că-i ceruse valetului să-i radă barba. Valetul, un adolescent înalt, cu o față pistruiată care sugera că sub perucă avea părul roșcovan, se dovedise neașteptat de îndemânatic.

– Mulțumesc. Cum te cheamă?

– Albert, domnule.

– Te-ai putea face bărbier, Albert.

– Mulțumesc, domnule. Am crescut la fermă, așa că tund oi de când eram copil. La tunsu' oilor tre' să ai mână sigură.

– Cum de-ai ajuns să slujești aici? N-are nevoie tatăl tău de tine la fermă?

– Io's ăl mai mic din opt copii, domnule. Am fi fost zece, da' doi au murit de friguri.

– Înțeleg. Și-ți place aici?

Albert șovăi. Bay îi observă ezitarea și spuse:

– Nu te teme, niciodată n-aș dezvălui altcuiva ce-mi spui.

– Păi, domnule, eram destul de fericit aici, lucrând pentru Lord Hesketh, da' n-aș putea spune că acu' îmi place. Pân' acu' n-am lucrat pentru străini. Au idei ciudate. Doamna X, menajera, și bucătăreasa

se întrec cu gluma. Săptămâna trecută, în toiul nopții, sună clopoțelul. Clopoțelul ei. Încă nu mă culcasem, așa că a trebuit să urc la ea. Contesa, doamna mai în vârstă, m-a trimis după niște carne crudă de vițel, da' repede. Așa că a trebuit s-o scol pe bucătăreasă, să iau cheia de la beciul cu carne și s-aduc carnea pe o tipsie de argint. A doua zi de dimineață camerista care deretica prin cameră a adus jos carnea. Nici nu se atinseseră de ea.

Bay își zise că găsise omul potrivit.

– Albert, vrei să câștigi un sovereign?

– Da, domnule.

– Știi să scrii?

Albert îl privi nedumerit.

– Nu prea frumos, domnule, da' cunosc literele.

– Dacă-ți dictez un mesaj, poți să-l scrii și să-l duci la telegraf pentru mine?

– Cred că da, domnule.

– Lucrul cel mai important e ca nimeni să nu știe despre asta. Nici despre mesaj, nici că vreau să trimit o telegramă.

Albert părea îngrijorat.

– Dar dacă mă vede cineva intrând la telegraf, domnule? Ce să spun?

– Dacă-i vreunul dintre servitorii englezi, poți să le spui că te-am trimis eu și că-i vorba despre un cal. Dacă-i vreun austriac, prefă-te că nu înțelegi ce-ți spune.

Valetul zâmbi.

– E simplu, domnule.

– Excelent. Când te întorci, mai capeți un sovereign.

– Mulțumesc, domnule.

După plecarea lui Albert, Bay luă scrisoarea lui Charlotte și o vârî în buzunarul vestonului de călărie. După o clipă o scoase iar, o reciti de la un capăt la altul, apoi o aruncă în foc, unde hârtia stârni o vâlvătaie preț de câteva secunde, după care se făcu scrum.

În seara aceea, Bay nu coborî la cină. Îl durea umărul și nu-i făcea câtuși de puțin plăcere să-i întâlnească iar pe Liechtenstein și pe Esterházy. Știa că Sisi va fi nemulțumită că el evita să-și facă datoria și se întrebă dacă în noaptea aceea va veni în dormitorul lui.

Pe la ora unsprezece ajunse la concluzia că ea nu va veni. Sună clopoțelul și-i porunci valetului să-i aducă niște coniac. Alcoolul îl făcu să se cufunde într-o plăcută toropeală, așa că la auzul unei ușoare

bătăi în ușă, cu puțin înainte de miezul nopții, se simți aproape iritat că fusese deranjat.

Sisi avea părul despletit, adus pe umăr. Îl ținea pe braț ca pe o trenă. Purta o robă de catifea, lungă până în pământ, cu guler pe gât și încheiată de sus până jos cu nasturi prinși în bride. Ca de fiecare dată, pe Bay îl stârni părul ei desfăcut.

Ea îi zâmbi.

– Aș fi venit mai devreme, dar a trebuit să scriu niște scrisori.

El se apropie, îi luă părul întins pe braț și-l scutură, greutatea lui făcând-o să-și dea puțin capul pe spate, apoi îi sărută buzele înălțate spre el.

Își strecură mâna pe sub robă și o mângâie pe coaste, apoi sub sâni, cu gesturi abia simțite, până o auzi că începe să respire precipitat. Trase de bridele robei cu mâna sănătoasă, dar micile noduri refuzau să se desfacă.

– Nu vrei să ajung la tine? întrebă el.

– Oare nu merit puțină perseverență? i-o întoarse Sisi.

Îi plăcea să amâne apropierea lor fizică, punându-i răbdarea la încercare. După zilele în care ea se comporta ca o împărătească și el ca o călăuză, amândoi aveau nevoie de câteva momente ca să intre în rolurile de noapte. De fiecare dată ea venea la el, dar nu-i ceda imediat. Bay se luptă cu șireturile alunecoase de mătase, știind că în ochii ei se dovedea demn de răsplata care-l aștepta.

În cele din urmă, cu degetele îndurerate, reuși să desfacă și ultimul obstacol, apoi, îngenunchind în fața ei, îi dezgoli umerii, lăsând roba să se prelingă la podea.

Ea îl privi.

– Cred că nici măcar John Brown nu s-a căznit atât de mult ca să-și posede regina.

– Dar răsplata mea e cu mult mai mare, răspunse Bay.

Mai târziu, în timp ce amândoi stăteau lungiți pe pat, Bay zise:

– Îmi doresc nespus să te strâng cu amândouă brațele, Sisi.

– Cred că te descurci chiar foarte bine, râse ea.

– Trebuie să consult un doctor de la Londra, cel care mi-a îngrijit umărul și data trecută. Cred că cel de aici nu mi l-a imobilizat cum trebuie.

– Oh, dar nu trebuie să bați tot drumul până la Londra. Cum îl cheamă? Am să-i spun lui Nopsca să trimită după el, zise Sisi, mângâindu-i brațul rănit.

– Ești foarte amabilă, dar cred că ar fi mai simplu să merg eu la el. N-am să lipsesc decât o zi și o noapte.

– Dar ai să-mi lipsești, se bosumflă Sisi.

Bay o sărută.

– Îi ai pe Esterházy și pe Liechtenstein să-ți țină de urât. Sunt convins că ei n-o să-mi ducă dorul.

– Nu, sunt teribil de invidioși pe tine. Nu din pricina mea, înțelegi tu? Sunt mult mai interesați unul de celălalt. Dar se tem că, acum când te am pe tine, îi voi trimite acasă.

– Și ai să-i trimiți?

– Oh, nu. Ar da fuguța acasă și ar începe să mă bârfească. Nu, mai bine-i țin aici. O să se obișnuiască cu tine.

– Aș vrea să fiu și eu de aceeași părere.

Ea râse.

– Azi după-amiază credeam că Max o să te provoace la duel.

– Dați-mi voie să-i amintesc Maiestății Voastre că în această țară duelul este ilegal.

– Oh, e ilegal și în Austria, dar ăsta nu-i un obstacol pentru ei.

– Ei bine, eu pun mult prea mare preț pe viața mea ca să mi-o pierd doar pentru că cineva mă face rândaș. Pe deasupra, prefer să fiu numit rândaș decât curtean.

– Atunci ce ești, de fapt, Bay?

– Sunt călăuza ta. Și prietenul tău, răspunse Bay, plimbându-și palma pe tot corpul ei.

– Un prieten deosebit, completă Sisi, punându-și capul pe pieptul lui.

Bay se străduia să nu se crispeze simțindu-i greutatea pe brațul dureros. Sisi uita adesea că el avea un umăr dislocat. Bay spera ca ea să nu adoarmă.

Ceasul de la grajduri bătu ora două și jumătate, făcând-o pe Sisi să se ridice. În timp ce-și încheia roba de catifea albastră, întrebă:

– De la cine era scrisoarea? Cea pe care era cât pe ce s-o rontăie bietul Florian.

Bay se felicită că arsese scrisoarea.

– Oh, de la Lady Crewe, voia să știe dacă te-aș putea convinge s-o vizitezi la Melton.

– De ce-ar trebui să fac asta?

– Casa e o ciudățenie arhitecturală. E unul dintre cele mai celebre exemple de stil gotic.

– Are covoare ecosez?

– Oh, nu. Lord Crewe e o persoană foarte cultivată.

– Iar ea cum e?

– Ambițioasă.

– Atunci de ce s-o vizitez? Desigur, afară de cazul când ai tu un motiv să mergi acolo.

– Absolut nici unul, răspunse Bay, rostind adevărul adevărat.

Sisi păru mulțumită. Încheindu-și gulerul, zise:

– Și eu am primit azi o scrisoare. De la fiul meu.

Bay rămase uimit. Sisi nu pomenise deloc de copiii ei; Bay presupunea că din pricina situației delicate în care se găsea.

– Nu știu dacă va veni aici. Nu-i place să vâneze.

Se încruntă.

– Am impresia că se teme. Dar nu pot să-l întreb.

– Sigur că nu, încuviință Bay.

– A venit ca să colinde prin fabrici și șantiere. Cel puțin așa zice.

Făcu o pauză.

– Cred că s-ar putea să aibă și alte motive, dar mamei lui nu-i suflă o vorbă despre ele.

Ridică din umeri.

– L-au dus de lângă mine încă de când era foarte mic. Eu fusesem bolnavă, și soacra mea n-a avut încredere că eram în stare să-l cresc pe moștenitorul tronului. Dar socot că eu l-aș fi crescut mai bine. E mai curând un Wittelsbach[1] decât un Habsburg, dar n-au vrut să mă asculte.

Își adună tot părul cu o mână și-l dădu peste umăr, biciuindu-se cu capetele lui peste cealaltă mână ca și când ar fi fost o nuia.

– Dacă totuși va veni aici, va trebui să fim discreți.

– Da, Maiestate, aprobă Bay.

Prințul moștenitor

Ambasadorul își privi ceasul de buzunar. Era ora unsprezece și douăzeci și trei de minute. Îi spusese prințului moștenitor că va veni să-l ia la unsprezece și iată că aștepta în holul hotelului Claridge's

[1] Dinastie care a domnit peste teritoriile germane ale Bavariei între anii 1180 și 1918 (n.tr.)

de douăzeci și trei de minute. Decise că trebuia să-l zorească. Nu se cădea să ajungă la expoziție în urma reginei, care, în calitate de regină a Angliei, era întotdeauna punctuală.

Valetul prințului îi deschise ușa apartamentului.

– Unde-i Înălțimea Sa? Mă gândesc că poate a uitat că urma să vin să-l iau la unsprezece.

– Prințul moștenitor încă se îmbracă, Excelență, răspunse plictisit valetul.

– Poate are nevoie de ajutor, comentă Karolyi, urmându-l pe valet în dormitor.

Rudolph stătea în fața unei oglinzi cu picior, încercând să-și încheie butonii de aur ai uniformei. De cum dădu cu ochii de chipul pământiu al tânărului, ambasadorul înțelese de ce fusese făcut să aștepte. Prințul fusese obligat să respecte un program strict de educație, aprobat de împărat: cu o seară înainte asistase la o conferință ținută la Institutul de Mecanică, după care plecase în căutare de distracții. Era un tânăr subțiratic, doar cu puțin mai înalt ca mama lui, iar în dimineața aceea parcă până și fireturile aurii ale uniformei îi gârboveau umerii. Avea ochii injectați de nesomn, și ambasadorul zări pe gâtul lui ceva ce aducea a urmă de mușcătură.

– Bună dimineața, Înălțimea Voastră.

– Karolyi, răspunse Rudolph, abia catadicsind să-i acorde atenție.

Ambasadorul oftă în sinea lui. Deși nu voia să mai amâne plecarea, trebuia totuși să-i atragă atenția prințului că, într-adevăr, uniforma de colonel al Gărzii Imperiale era o ținută perfect firească la Viena, dar nu se potrivea deloc la vernisajul unei expoziții fotografice din Londra. Știa că prințul nu va fi câtuși de puțin încântat de acest sfat. La fel ca toți Habsburgii, și lui îi plăcea să se împopoțoneze, dar ambasadorul se temea de inevitabilele ironii pe seama prinților de tinichea, care, fără îndoială, aveau să umple paginile presei britanice în caz că Rudolph era lăsat să apară în uniforma lui de gală.

– V-aș sugera o ținută de dimineață, sire.

Rudolph îl privi dezgustat.

– Englezii nu poartă uniforme la acest gen de eveniment. Întrucât vă aflați aici în vizită neoficială, cred că mai potrivită ar fi ținuta de dimineață.

Rudolph deja se încruntase, și ambasadorul se uită în jur, cu un aer disperat. Dădu cu ochii de cutiile îmbrăcate în piele în care se găsea impresionanta colecție de medalii și distincții a prințului.

– Fără îndoială însă că puteți purta unul dintre Ordinele primite de dumneavoastră. Poate Ordinul Lânii de Aur?

La fel ca un copil pe care-l întorci de la marginea prăpastiei arătându-i o bilă sclipitoare, Rudolph luă medalia care-l consfințea drept Cavaler al Lânii de Aur și o învârti de panglică, făcând ca suprafața încrustată cu aur și diamante să scânteieze în lumină.

– Prea bine, zise el, luminându-se la față. Când ești la Roma, faci precum romanii.

Karolyi făcu un gest spre valetul care ascultase schimbul lor de replici și ieși să aștepte afară. La douăsprezece fără un sfert prințul ieși din apartament, îmbrăcat în ținuta de dimineață, cu Ordinul Lânii de Aur prins la vedere pe rever. Era la fel de palid, și Karolyi deslușì dincolo de colonia imperială un iz de băutură din noaptea precedentă, în rest prințul arăta prezentabil.

Spre uimirea ambasadorului, Rudolph îi zâmbi.

– Iertați-mă că v-am făcut să așteptați.

Karolyi se înclină.

– Pentru mine timpul n-are importanță, dar cum expoziția urmează a fi deschisă de regină...

– Nu trebuie să întârziem, îi duse prințul fraza până la capăt.

– Întocmai, sire, încuviință Karolyi, răsuflând ușurat de noua stare de spirit a prințului.

Trăsura își croi drum pe Regent Street spre Societatea Regală de Arte, aflată imediat lângă Strand. Rudolph privea pe geam, studiind trecătorii.

– Fetele de la Viena sunt mai frumoase, nu credeți?

Karolyi murmură un răspuns evaziv, silindu-se să nu se uite la vânătaia de pe gâtul lui Rudolph, abia mascată de gulerul înalt.

– Intenționați s-o vizitați pe mama dumneavoastră cât timp sunteți aici, sire? întrebă el, ca să schimbe subiectul. Easton Neston e un loc foarte frumos. Unul dintre cele mai frumoase din țară.

– Dacă mă invită mama, presupun că va trebui să mă duc. Numai că eu am venit aici să învăț, nu să fraternizez cu *amicii* mamei mele.

Karolyi, care nu se așteptase la un astfel de răspuns, se hotărî să-l tragă puțin de limbă.

– Totuși, pe aceste meleaguri se vânează grozav. Împărătesei îi place mult acest sport.

– Nu mă îndoiesc. Nu pot să-i sufăr pe cei doi maimuțoi, Esterházy și Liechtenstein. Nu știu de ce-i ia mama cu ea peste tot. Iar acum mi-a spus Maria că s-a combinat și cu nu știu ce rândaș englez.

Ambasadorul tuși.

– Dacă vă referiți la căpitanul Middleton, Înălțimea Voastră, trebuie să vă spun, cu tot respectul, că nu poate fi socotit nici pe departe un rândaș. E ofițer de cavalerie sub comanda contelui Spencer. Contele e cel care l-a rugat să-i fie călăuză mamei dumneavoastră. E drept că nu are nici un titlu, dar în Anglia asta nu-i ceva neobișnuit.

– Mătușa Maria mi-a spus că-i obraznic și că nu se bucură de o bună reputație. Zice că a flirtat cu mama mea.

– Eu cred că mătușa dumneavoastră a încercat și ea să obțină serviciile căpitanului înainte să devină călăuza mamei dumneavoastră. Cât despre flirt, mama dumneavoastră e și acum o mare frumusețe și sunt convins că domnul căpitan Middleton nu-i singurul pe care să-l impresioneze.

– Dar e împărăteasa Austriei. El ar trebui să-i arate mai mult respect.

– După ce i-am văzut împreună, Înălțimea Voastră, pot spune că împărătesei noastre îi face plăcere să se bucure de atenția căpitanului.

Prințul moștenitor se cufundă din nou într-o tăcere îmbufnată, bătând darabana cu degetele pe cadrul geamului. Karolyi își spuse că semăna teribil de mult cu mama lui.

Spre expoziție

Charlotte se afla la sediul expoziției încă de la ora zece dimineața. Lady Hawarden se pregătise să plece de acasă la nouă jumătate și, cu toate că soțul ei și Charlotte îi atrăseseră atenția că drumul de la Holland Park la Strand nu dura mai mult de o jumătate de oră, ea refuzase să-i asculte.

– Dar dacă se rupe vreo osie a trăsurii? Sau începe să șchiopăteze vreun cal? Orice se poate întâmpla.

Sir William, care nu era fotograf și acceptase să meargă la expoziție doar la insistențele soției lui, declarase că nu va pleca înainte să-și termine peștele afumat. Charlotte îi era recunoscătoare. Se trezise de la șase, astfel încât Grace, camerista, care sosise de la Melton în ajun, să aibă timp să-i aranjeze părul, dar se făcuse opt și jumătate

și ea tot nu era mulțumită de rezultat. Cu câteva zile în urmă primise telegrama de la Bay. Îi fusese adusă în timp ce Lady Hawarden se găsea în camera obscură, astfel încât Charlotte o putuse citi de una singură.

TIPSY ABIA AȘTEAPTĂ S-O CUNOASCĂ PE REGINĂ. ȘI-A CUMPĂRAT STRAIE NOI. STOP. SUNT RĂNIT LA UMĂR, NU POT SĂ SCRIU. BAY.

Charlotte zâmbise ușurată. Probabil că Bay intenționa să vină la expoziție. În cele câteva minute cât Sir William își dezosa peștele afumat, Charlotte o puse pe Grace să-i mai onduleze cu drotul câteva șuvițe de la ceafă. Purta o rochie nouă de mătase, în dungi alb cu mov. Era mult mai sofisticată decât ceea ce purta ea în mod obișnuit, dar Lady Hawarden îi precizase cât se poate de limpede că nimic din garderoba ei nu se potrivea unei ocazii la care avea să fie prezentă și regina. Rochia avea un corsaj complicat și o mică trenă, cu care-i luase ceva timp să se obișnuiască. Se întreba cum va reuși să se strecoare prin mulțimea venită la expoziție.

Se studie cu un ochi critic în oglinda cu piedestal. Își trăsese pălărioara plată puțin într-o parte, așa cum văzuse la Augusta. Din experiența ei ca fotograf, știa că o imagine bună avea nevoie de un dram de asimetrie. Ar fi vrut s-o așeze într-un unghi cochet, dar pălărioara prea înclinată o făcea să pară ciufulită. O îndreptă din nou și se privi cu atenție. Dacă s-ar fi pus vreodată într-unul din fotomontajele ei cu animale, se gândea că putea fi un șoarece de câmp; avea ochii puțin cam mari pentru fața ei și nasul cam ascuțit. Gura era exact cât trebuia la rontăit. Nu-i mai lipseau decât mustățile. Măcar iarna nu avea pistrui. Nu era un chip pentru care să pornești pe mare cu o mie de corăbii. Singurul lucru care-i plăcea la ea era maxilarul bine desenat, cu o gropiță în bărbie.

– Sigur nu vreți și un breton fals, domnișoară? Lady Augusta poartă unul, la fel și prințul de Wales. Îi îmblânzește linia părului.

Grace ridică mesa ondulată în dreptul frunții lui Charlotte, dar când se privi în oglindă, aceasta strâmbă din nas și dădu mesa la o parte.

– Iartă-mă, dar nu pot purta mesa, zise ea, văzând expresia dezmăgită a cameristei. M-aș simți ca un pudel francez. Mă tem că niciodată n-am să fiu ceea ce tu numești o femeie în pas cu moda.

Pregătirile lui Charlotte au fost întrerupte de sunetul violent al unui clopoțel din hol. Charlotte își potrivi pentru ultima oară pălărioara și coborî în fugă scările.

Lady Hawarden arăta strălucitoare, într-un veșmânt de mătase cu modele roșii și aurii, care nu putea să nu-i amintească lui Charlotte de paravanul japonez cu dragoni din studio. Avea un aer aproape regesc, grație atât înălțimii, cât și convingerii că era ascultată cu mare atenție. Charlotte își zise că nici regina cea adevărată nu putea fi mai impozantă.

Chiar când se instalau în trăsură, cineva bătu în geam și Caspar se uită înăuntru.

– Bună dimineața, doamnelor... Sir William... Știu că am anunțat că ne întâlnim la expoziție, dar azi-dimineață m-am trezit cu inima bătând să-mi spargă pieptul și singurul mod de a mă calma este să fiu în compania dumneavoastră. Vă îndurați de mine? Dacă nu este destul loc, voi merge bucuros pe jos, în pas cu dumneavoastră. Simt că dacă nu vorbesc acum până o să mă doară fălcile, în fața reginei am să mă bâlbâi și am să scuip ca un foc de artificii.

Fără să ia în seamă oftatul soțului ei, Lady Hawarden deschise portiera trăsurii.

– Poți călători cu noi, domnule Hewes, dar ai grijă să nu șifonezi rochia domnișoarei Baird. Și nici să nu vorbești prea mult.

– Promit să mă subțiez cât un creion și să tac ca un șoarece. Domnișoara Baird va ajunge la destinație cu rochia nesifonată și cu urechile neatinse de pălăvrăgeala mea. Dar înainte să-mi pun în aplicare jurământul tăcerii trebuie să remarc splendoarea veșmintelor femeiești din această trăsură.

Caspar sui și se așeză lângă Charlotte, prefăcându-se că-și sucește mâinile și picioarele uscățive în fel și chip, doar-doar să ocupe cât mai puțin spațiu cu putință.

– Dungile mov sunt foarte la modă, Charlotte. Ești ca o înghețată delicioasă cu frișcă și violete de Parma. Cred că nimeni nu se va mai osteni să se uite la fotografii când va avea în fața ochilor așa o frumusețe.

Sir William bătu în plafonul trăsurii, dând semnal vizitiului să pornească și-și deschise ziarul *Times* cu un foșnet ostentativ.

– Cât despre dumneavoastră, Lady H, câtă splendoare! Puține femei pot arbora cu succes această nuanță de roșu. Dumneavoastră însă categoric ați învins culoarea. Dați-mi voie să mă scald și eu în strălucirea dumneavoastră.

Caspar își întredeschise puțin haina, lăsând să se vadă o vestă de mătase cu un model cu trandafiri, care, într-adevăr, părea versiunea diluată a roșului intens purtat de Lady Hawarden.

– Cu o vestă ca a dumitale, socotesc că te-ai asigurat că ești ținta tuturor privirilor, zise Lady Hawarden.

– Credeți cumva că e prea mult pentru dimineață? M-am întrebat dacă să îmbrac ceva mai discret, dar am decis că toți fotografii văd în alb și negru, așa că e de datoria mea să aduc o pată de culoare.

– Dar n-ai nevoie de vestă ca să aduci o pată de culoare, Caspar, interveni Charlotte. Fotografiile tale sunt atât de reușite, încât se vor bucura de o atenție binemeritată.

– Caspar, dacă ai norocul să-i fii prezentat reginei, i se adresă Lady Hawarden, vezi să-i faci o plecăciune adâncă și să-i spui Maiestate, iar dacă începe să converseze cu dumneata, atunci îi spui „doamnă". Dar ține minte – oricât ți-ar fi de greu, îndeosebi dumitale – să te abții; nu ai voie să deschizi gura decât dacă ți se adresează cuvântul. Nu poți sporovăi cu regina așa cum faci cu noi.

– N-ai grjă, Lady H, până și un republican ca mine se va simți copleșit de o prezență regală. Singurul sunet pe care am să-l scot neîntrebat va fi un oftat, când am s-o contemplu pe Maiestatea Sa în toată splendoarea.

Sir William pufni din spatele ziarului *Times*.

Lady Hawarden se întoarse spre Charlotte.

– Iar tu să vorbești cu gâsca aia de mătușă-ta și s-o previi că regina trebuie să fie lăsată să admire fotografiile în liniște. Pe lângă Adelaide Lisle, Caspar e de-a dreptul taciturn.

– Am să-mi dau toată silința, o asigură Charlotte.

Caspar se întoarse spre Charlotte.

– Cum rămâne cu galantul căpitan? Vine și el? Deja mă *arde* gelozia. S-ar putea să fiu pus în situația de a-l provoca la duel. Mânuiesc pistolul uimitor de bine.

– Cred că Bay Middleton vine, dar am să-i spun să facă cale-întoarsă încă de la ușă, dacă nu promiți să te porți frumos, îl amenință Charlotte cu asprime.

Caspar ridică amândouă mâinile în semn de supunere.

– Îți promit să fiu discreția întruchipată. Am să mă pierd în fundal.

– Nu și cu o vestă ca asta, nu se abținu Charlotte să spună.

Când trăsura intră în parc, Lady Hawarden se aplecă în față și zise:

– Cred că regina nu va fi singura figură imperială prezentă la expoziție. Se prea poate să vină și prințul moștenitor Rudolph, fiul împărătesei Austriei. William s-a ocupat de asta, împreună cu ambasadorul austriac. Prințul moștenitor e foarte interesat de arta fotografică. Nu-i așa, William?

Soțul ei mormăi ceva din spatele ziarului, dar după ce primi un ghiont în coastă, lăsă jos ziarul pentru o clipă și spuse:

– Așa se pare. Deși, din câte am auzit eu, interesul prințului moștenitor față de fotografie se referă la aspectele ei mai puțin decente. Mi-a ajuns la urechi că e un tânăr cu năravuri rele. Parcă nici n-ar fi un Habsburg. Habsburgii sunt serioși, chiar plicticoși, dar se vede limpede că prințul Rudolph seamănă cu mama lui.

– Împărăteasa are și ea năravuri rele? întrebă Charlotte.

Sir William își împreună mâinile.

– Dacă propria noastră regină s-ar comporta la fel ca împărăteasa, sunt convinsă că n-ar trece multă vreme și am deveni republică. Sigur că împărăteasa nu-i decât soție de monarh și, fără îndoială, Franz Josef e cel mai muncitor suveran din lume, dar i-a permis soției lui lucruri care aici n-ar fi niciodată tolerate. Karolyi zice că împărăteasa știe să-și impună punctul de vedere. La Viena a angajat o trupă de circ ca s-o învețe să facă acrobații pe cal. Se lasă greu când vine vorba de îndatoririle de la curte, dar e fericită să apară în public sărind printr-un cerc de foc.

– Superb! exclamă Caspar. Asta ar fi o fotografie extraordinară.

Sir William îl privi peste ochelari.

– Un subiect grozav pentru o poză de-a dumitale.

Făcu o pauză.

– Rolul unei împărătese nu-i să pozeze pentru fotografi.

– Ca republican, Sir William, aș schimba oricând un președinte al nostru cu o împărătească care face acrobații pe cal, declară Caspar.

– Poți să glumești pe seama unor astfel de lucruri, domnule Hewes, dar presupun că, în calitate de republican, nu înțelegi valoarea misterului care se țese în jurul unei figuri regale. Regalitatea nu poate fi luată în glumă. E de neconceput ca regina noastră să sară printr-un cerc de foc.

– Ar trebui să fie un cerc cam mare, murmură Caspar spre Charlotte.

– Ai mai văzut-o pe regină până acum, Charlotte? se grăbi să întrebe Lady Hawarden.

– Am văzut-o o dată plimbându-se cu trăsura, dar era destul de departe, așa că tot ce-am deslușit a fost o siluetă mică și neagră. Doamna de onoare era de două ori mai corpolentă.

– Dar nu i-ai fost prezentată? Nu se poate ca Adelaide să nu se fi ocupat de asta.

– Ba da, dar în ziua aceea, regina a fost indispusă și, în locul ei, m-a primit prințul de Wales. Mi se părea că după-amiaza nu se mai termina.

– Întotdeauna ți se pare că nu se mai termină după-amiaza. Îmi amintesc că, atunci când am fost eu prezentată, una dintre fetele ajunse înaintea mea a leșinat de oboseală. A căzut la pământ fără cunoștință și și-a turtit toate penele. Sigur că biata fată n-a mai putut fi prezentată, și regina a fost întrebată dacă putea fi socotită drept prezentată, deși nu ajunsese în fața tronului. Regina a spus că nu, așa că sărmana a fost nevoită să stea din nou la coadă. La vremea aceea, tuturor ni s-a părut o cruzime, dar presupun că-i foarte important să se respecte regulile.

Sir William încuviință din cap.

– Nici să nu te îndoiești de asta. Iată diferența dintre regina noastră și împărăteasa Austriei. Regina noastră știe că are de îndeplinit o datorie sacră, pe când împărăteasa Elisabeta pare să nu aibă nici un simț al răspunderii legat de poziția ei.

– Cred că ai dreptate, William.

Acum trăsura înainta pe Pall Mall, și Charlotte își lipise nasul de geam să vadă dacă nu cumva îl zărea pe Bay ieșind din vreun club. Dar începuse să burnițeze slab și chipurile trecătorilor rămâneau ascunse sub umbrele. Charlotte își simțea inima bătând atât de tare, încât avea senzația că o aude toată lumea din trăsură. Nu-l mai văzuse pe Bay de trei săptămâni. Încercă să-și amintească figura lui, dar nu-i venea în minte decât cadrul luat de ea, în care Bay o privea țintă pe împărăteasă. Caspar se străduise s-o convingă să includă fotografia în concursul de selecție, dar ea refuzase. Era o imagine intensă, în care încadrarea și profunzimea câmpului ieșiseră perfect. Dar Charlotte simțea că fotografia nu era făcută să ajungă sub ochii tuturor. Oricare ar fi fost expresia de pe chipul lui Bay, era o chestiune personală.

În Harley Street, Bay își trăgea pe el cămașa. Încă avea dureri. Doctorul Murchison îi mai îndreptase umărul și, cu toate că acum îl putea mișca mai bine, felul îndemânatic în care doctorul îi răsucise

brațul în încheietură îi provocase o asemenea durere, încât scosese un răcnet.

– Gata, căpitane. S-a făcut. Acum ar trebui să-l puteți mișca normal. Când încheietura se slăbește astfel, umărul poate scăpa din ea oricând. Inutil să vă spun că va trebui să evitați alte situații similare, în care ați risca să cădeți și să-l dislocați din nou.

– Chiar inutil, doctore, îmi pare rău s-o spun, replică Bay. N-am intenția să cad de pe cal, dar uneori se întâmplă. Nu pot renunța la călărie.

– Ați putea să nu mai călăriți atât de repede, insistă doctorul Murchison. Tocmai viteza cu care te izbești de pământ face ca astfel de lovituri să fie foarte periculoase. Data viitoare când cădeți și vă dislocați iarăși umărul, e posibil să nu vi-l mai pot pune la loc.

– E un risc pe care va trebui să mi-l asum, declară Bay. Dar vă sunt recunoscător, doctore, grație dumneavoastră mă pot încheia iarăși singur la cămașă. E oribil să depinzi de alții doar ca să te îmbraci.

– Oricum, dacă n-aveți grijă de umărul acela, veți rămâne cu brațul atârnat de gât până la sfârșitul zilelor. Și atunci cine o să vă mai încheie la cămașă? i-o întoarse doctorul Murchison.

– Doctore, presupun că și acesta e un risc pe care va trebui să mi-l asum.

Când Bay plecă de la cabinet se făcuse deja douăsprezece fără un sfert. Intenționase să meargă pe jos până în Strand, dar burnița se preschimbase într-o ploaie insistentă. Opri o birjă, lucru pe care-l regretă imediat. Traficul din Londra era înnebunitor pe vreme rea. Privi pe geam la femeile care se adăposteau în pragul magazinelor, încercând să-și ferească de ploaie pălăriile scumpe.

Birja nu se mai mișca din loc. Bay scoase capul afară și văzu că o căruță de gunoi își pierduse o osie și acum bloca circulația pe Regent Street. Gunoierul se lupta zadarnic să proptească vehiculul astfel încât să poată fi tras deoparte din drum, dar căruța era prea grea ca să se poată descurca de unul singur. Ploaia lăsase drumul plin de noroi, și căruțașul, care încerca să pună la loc osia ruptă, aluneca tot timpul. Trăsurile venind din sens opus începuseră ca să vadă ce se întâmplă. Bay își zise că, până la urmă, va trebui să pornească pe jos, și se blestemă în gând că nu-și luase o umbrelă. Apoi văzu un grup de muncitori ieșind dintr-o cârciumă și bătu în peretele birjei.

– Spune-le oamenilor de colo, se adresă el birjarului, că au de la mine un sovereign dacă scot căruța din drum.

Birjarul se dădu jos și se duse să le spună lucrătorilor despre ofertă.

În timp ce muncitorii se apucau de treabă, prea beți ca să le mai pese de noroi, Bay observă altă trăsură oprită paralel cu a lui. Era una particulară, cu blazon pe portieră. Blazonul era împroșcat cu noroi, și totuși Bay recunoscu acvila cu două capete a Habsburgilor. Nici nu avea cum să n-o recunoască, doar o putea vedea pe tot ce ținea de împărătească și de suita ei de la Easton Neston, de la micile pachete de unt la savoniere. Curios, Bay se uită atent în interiorul trăsurii. Azi împărăteasa era la vânătoare cu Cottesmore[1], după ce bombănise în fel și chip că trebuia să „călărească de una singură", numai cu Liechtenstein, cu Esterházy și trei rândași. Desluși un profil și, până să vadă și mustața bogată, își imagină că poate împărăteasa renunțase la Cottesmore, pentru a veni după el la Londra. Apoi, chipul în profil își aprinse un mic trabuc, și Bay văzu că era vorba de un tânăr, de fapt un băiețandru, care, după pometii înalți și ochii adânciți în orbite, nu putea fi decât fiul împărătesei, Rudolph. Celălalt pasager din trăsură se aplecă în față, și Bay îl recunoscu pe ambasadorul Karolyi. Era limpede că ambasadorul încerca să-l convingă pe prinț de ceva, gata-gata să-i pună mâna pe braț. Dar prințul nu avea chef să se lase convins. Întorcând capul, privi afară pe geam și privirea lui o întâlni pe a lui Bay. Bay se întrebă dacă ar trebui să zâmbească sau să-și ducă degetul la chipiu, în semn de salut, dar preferă un salut civil, înclinând ușor din cap. Prințul însă nu-i răspunse, de parcă Bay nici n-ar fi existat.

Cu un strigăt victorios, muncitorii scoaseră căruța de gunoi în afara drumului. Birjarul apucă hățurile și porni în trap vioi. Trecând prin dreptul muncitorilor plini de noroi, Bay le azvârli un sovereign. Când iuțiră pasul în drum spre Piccadilly, Bay scoase capul pe geam, privind în urmă, la muncitorii care vociferau în gura mare în mijlocul drumului, fără îndoială certându-se pentru banul aruncat de Bay. Trăsura cu blazonul Habsburgilor rămăsese blocată dincolo de scandalagii. După fiorul resimțit la vederea chipului arogant și imposibil al prințului moștenitor, Bay trăi un scurt, deși poate nedemn, sentiment de triumf.

Până ce birja ajunse să străbată Trafalgar Square în drum spre Strand[2], ploaia se oprise, dar șirul de trăsuri aliniate de-a lungul

[1] Renumit club de vânătoare englezesc (n.tr.)

[2] Una dintre cele mai importante artere londoneze, situată în Westminster (n.tr.)

bulevardului nu se urnea din loc. Bay decise să parcurgă restul drumului pe jos. Ocoli fațada hotelului Charing Cross și coti pe John Adams Street. Trotuarele erau ticsite de lume și, încercând să-și croiască drum spre Societatea Regală, Bay auzea în jurul lui murmurele mulțimii: „Regina, regina". În depărtare, dinspre Strand, răsună zvon de glasuri ce păreau să fie aclamații. Bay se luptă să ajungă la intrarea străjuită de coloane a Societății Regale. Știa că trebuie să pătrundă în clădire înainte de sosirea reginei, altfel nu mai avea nici o șansă să intre. Uralele se auzeau tot mai aproape. În cele din urmă, Bay se strecură printr-un coridor creat în mulțime și porni în sus, pe treptele de marmură albă.

Valetul în livrea postat la ușă îl privi bănuitor; de regulă, vizitatorii veniți la expoziție nu soseau pe jos. În plus, Bay avea și părul ușor zbârlit după strădania de a trece prin mulțime. Dar Bay urcă scara atât de sigur pe el, că valetul nu îndrăzni să-l întrebe ce caută acolo.

– Pe cine să anunț, domnule?

– Căpitanul Middleton.

Charlotte, aflată în celălalt capăt al sălii, auzi în sfârșit cuvintele pe care le așteptase toată dimineața.

Fotografiile de la expoziție

Expoziția se bucura de un număr impresionant de vizitatori pentru o dimineață ploioasă de februarie. Prezența reginei era suficientă ca să-i scoată pe politicieni din camerele Parlamentului și pe artiști din studiourile lor, să desprindă scriitorii de mesele de scris și să determine doamnele să renunțe la vizitele de dimineață. Sala mare de la primul etaj avea un plafon Adam[1] și un frumos șemineu Grinling Gibbon[2], dar splendoarea ei stil secolul al XVIII-lea fusese eclipsată de minunile epocii moderne. Fiecare centimetru pătrat de perete era acoperit de fotografii: portrete realizate în studiouri, înfățișând mari

[1] Robert Adam (1728–1792), unul dintre cei mai importanți arhitecți britanici, adept al stilului neoclasic (n.red.)

[2] Grinling Gibbon (1648–1721), cunoscut sculptor în lemn britanic, de origine olandeză (n.red.)

personalități, grupuri anume aranjate pentru a reprezenta scene din Biblie sau din romanele lui Sir Walter Scott, fetițe în rochii albe și bătrâni grizonanți purtând kilturi. Mai erau imagini cu copaci loviți de trăsnet, mulțimi din Piccadilly, piramide egiptene și pavilionul din Brighton. Majoritatea fotografiilor erau alb-negru și atârnau sobre pe fundalul de un roșu venețian al pereților, dar ici-colo apărea câte o pată de culoare, lăsată de pensula sau de condeiul unui fotograf care voise să scoată în evidență niște buze roșii sau un cer albastru. Majoritatea lucrărilor expuse nu erau mai mari decât o Biblie de familie, dar pentru că pe pereți erau înghesuite aproape patru sute de fotografii, efectul inițial era copleșitor. Majoritatea privitorilor nu văzuseră niciodată atâtea fotografii adunate la un loc și, de cum intrau, rămâneau încremeniți, neștiind de unde să înceapă. Aici nu era ca la Academia Regală, unde toți știau cine erau figurile proeminente ale anului și ale cui fotografii urmau să fie subiect de discuție în acel sezon. Aici nu existau nume cunoscute, în jurul cărora să se adune lumea, și nici gesturi care să fie comentate. Majoritatea vizitatorilor se duceau direct la portretele celebrităților, unde măcar aveau posibilitatea de a compara fotografia cu originalul. Cadrul cu lordul Baconsfield[1] era considerat ca avantajându-și cel mai mult modelul, făcându-l să arate atât de tânăr, încât lumea bănuia că fuseseră făcute unele retușuri. Mai multe femei de o anumită vârstă din mulțime, care până atunci se opuseseră lentilei nemiloase a aparatului foto, își notară pe cataloage numele fotografului, decise să se intereseze dacă și lor li se putea face un prim-plan cu același rezultat. Vizitatorii mai curajoși care reușiseră să ajungă la peretele din fund descoperiseră acolo niște fotografii uluitoare: femei plutind în neant, o fată privindu-se în oglindă și văzând reflexia unei femei în vârstă, un bărbat cu trei picioare. Un canonic de la catedrala Sf. Paul îi șopti soției sale că se întreba dacă astfel de imagini erau cuviincioase. „Să fie oare vorba despre unele practici oculte?" murmură el. Soția, cu vreo zece ani mai tânără și pasionată de arta fotografică, îi răspunse să nu mai aibă idei atât de plicticoase și învechite. Fotografiile erau „artistice". O fotografie putea fi lucrată la fel de mult ca o pictură și, pentru a obține asemenea efecte, era nevoie de o pricepere ieșită din comun.

[1] Este vorba de Benjamin Disraeli, Lord Baconsfield (1804–1881) – politician conservator britanic, de două ori prim-ministru. (n.tr.)

Augusta și Fred se opriseră în fața unui peisaj din nordul Scoției. Sau, mai bine zis, Fred privea fotografia, iar Augusta studia vizitatorii. Nu se simțea prea în largul ei. Nu se găsea într-un mediu familiar ei; cu excepția reginei, până acum nu văzuse nici o persoană dintre cele pe care le socotea „din lumea bună". În sală se aflau mai mulți membri ai cabinetului ministerial, un laureat al premiului pentru poezie și câțiva pictori renumiți, dar nici unul dintre aceștia nu se ridica la înălțimea standardelor Augustei. Un secretar din Ministerul de Interne nu echivala cu o ducesă. Augusta era surprinsă că regina acceptase să patroneze o adunătură atât de pestriță. Era genul de ocazie pe care o asocia cu Charlotte, care nu avea nici cea mai mică idee ce însemna „să dispui de mijloace". Augusta se simți din nou nedreptățită la gândul că Charlotte era moștenitoarea unei averi, în timp ce ea se mărita cu un nobil de la granița cu Scoția și care nu avea nici măcar locuință la oraș. Augusta știa foarte bine câte s-ar fi putut face cu acei bani. Știa că, de-ar fi dispus de șaizeci de mii pe an, ar fi ținut una dintre cele mai renumite case din regat. Măcar dacă Charlotte n-ar fi atât de neîndemânatică. Întotdeauna își dorise o soră mai mică, dar nu una ca Charlotte. Augusta scoase un oftat.

– Auzi, Augusta, zise Fred. Ia privește aici. Astea nu-s cameristele de la Melton?

Augusta studie cu atenție fotografia prin lornion.

– Oh, ba da. Deși mai că nu le recunoști. Arată foarte... entuziasmate. Trebuie să fie una dintre fotografiile surorii tale. Numărul 47. Ce scrie în catalog? „Studiu de grup, realizat de domnișoara Baird." Ba cred că-i menționat și numele de Melton. După ce mama a renunțat la fosta cameră a copiilor ca să-și facă ea studio, putea măcar să fi precizat că-i vorba despre reședința noastră.

– Poate a pomenit de asta cu altă ocazie, Gus, oftă Fred.

Ar fi vrut ca pe Augusta să n-o obsedeze atât de mult poziția ei de fiică a stăpânilor conacului Melton. Deși îl bucura faptul că se însoară cu o fiică de conte, ar fi preferat ca ea să-și aducă aminte că nici familia lui nu era o oarecare.

– Vreau să văd toate fotografiile lui Charlotte. Este posibil să fi expus și fotografia cu noi toți, fără să ne menționeze numele, declară Augusta.

Fred se uită în jur, căutând din ochi ceva care să-i distragă ei atenția, și-l zări pe Chicken Hartopp, care stătea în spatele unui episcop. Hartopp se oprise să privească o imagine expusă la nivelul taliei.

– Salut, Chicken! Credeam că ești cu cei de la Cottesmore!

– M-am răzgândit. Ai văzut asta?

Amândoi priviră fotografia cu Bay și Tipsy în fața grajdurilor de la Melton.

– Nu pricep după ce criteriu au selectat fotografiile, zise Chicken.

– Nici eu. Ai fi zis că se caută subiecte interesante.

– Vreau să zic, cum se face că poza cu Middleton și calul lui a fost considerată potrivită pentru o expoziție regală? Middleton e un nimeni, iar calul lui n-a câștigat nici un concurs.

– Middleton își închipuie că va câștiga competiția națională cu calul ăsta.

– Eu, unul, n-aș paria pe el. N-are decât un metru și jumătate înălțime[1]. Pentru cursa națională e nevoie de un cal mai înalt. Oricum, zilele astea Middleton e mai ocupat să negocieze caii pentru împărătească. Cineva de la club mi-a spus că împărăteasa a cumpărat mai mulți cai de vânătoare, la indicațiile lui Middleton. E clar că omul nostru n-a pierdut timpul degeaba.

– Așa e, confirmă Fred. Bay a fost foarte ocupat.

– Și unde sunt lucrările tale, draga mea? o întrebă Lady Lisle pe Charlotte.

– Răspândite prin toată expoziția, mătușă. Doar cei mai renumiți fotografi au expuse toate fotografiile în același loc. Nici nu știu pe unde sunt ale mele, fiindcă aseară s-a schimbat amplasamentul tuturor. Cred că doamna Cameron[2] a avut impresia că prea puține lucrări ale ei erau expuse la vedere.

– La vedere? se miră Lady Lisle.

– Adică exact la nivelul ochilor. Așa sunt expuse lucrările celor mai importanți artiști fotografi. N-ai să găsești nici una de-a mea expusă astfel.

– Dar nivelul ochilor depinde de înălțimea fiecăruia, protestă Lady Lisle. Din câte știu eu, regina e o persoană scundă.

– La asta nu m-am gândit, zâmbi Charlotte.

Lady Lisle începu să studieze lucrările expuse pe peretele din spatele ei. Numărul mare de imagini îi crea o stare de amețeală; acuarelele erau mult mai liniștitoare. La un moment dat, dădu cu ochii de o fotografie care-i sări în ochi. Probabil creația lui Charlotte. Era sigură că-i vorba despre căpitanul Middleton, dar cine era femeia călare

[1] Limita de jos la măsurarea înălțimii cailor pursânge (n.tr.)

[2] Julia Margaret Cameron, renumit fotograf britanic (1815–1879) (n.tr.)

pe care o privea el atât de absorbit? Lady Lisle se întoarse s-o întrebe pe Charlotte, dar nepoata ei dispăruse în mulțime.

Charlotte îl căuta pe Bay. După ce-i auzise numele, încercase să se strecoare până la intrarea în sală, dar încăperea era acum înțesată de lume și trena rochiei o împiedica să se miște ușor printre vizitatori. Văzu de la spate un cap blond și porni într-acolo, dar respectivul se întoarse și Charlotte văzu că purta guler înalt. Charlotte se opri lângă o masă din mijlocul sălii, pe care se afla un stetoscop, și se ridică pe vârfuri să vadă dacă-l zărea cumva pe Bay.

– Doamne, Charlotte, de ce stai singură aici?

Augusta o bătu pe umăr cu catalogul.

– N-ar trebui să te bucuri de victorie?

Charlotte privea un grup de oameni adunați în jurul unui șevalet, la intrarea în sală. Bărbatul de lângă femeia aceea în rochie de catifea roșie nu era Bay?

– Îmi pare bine că tu consideri asta o victorie. Eu, una, am inima cât un purice.

– Nu înțeleg de ce. Doar nu te numeri printre artiștii principali. Mă îndoiesc că regina te va alege tocmai pe tine.

– Ce drăguță ești să-mi aduci aminte. Să știi că, din clipa asta, am încetat să-mi mai fac griji.

– Am fost dezamăgită că n-ai precizat că slujnicele din fotografia ta sunt cele de la Melton. Credeam că e un obicei ca artiștii să-i mulțumească pe patronii lor.

Charlotte întoarse capul, privind-o pe Augusta drept în ochi.

– Fotografia înfățișează trei fete tinere care au viața în față. E un studiu de compoziție și caracter. Nu văd la ce-ar folosi să se știe că sunt cameriste. Am vrut ca privitorii să le vadă caracterul, nu ce sunt ele în viața de toate zilele.

În timp ce vorbea, zvonul de conversație din sală se topi treptat, fiind înlocuit de un murmur care trăda nerăbdarea așteptării.

– Va trebui să mă scuzi, dar cred că vine regina, și Lady Hawarden m-a rugat să fiu printre cei care o întâmpină.

Charlotte se strecură prin mulțime până la intrare. La picioarele scării văzu o femeie foarte scundă, îmbrăcată în negru, care suia treptele acoperite cu un covor roșu. Mulțimea se trase în spate, făcând loc suitei regale. În capătul opus al sălii, Charlotte îl zări pe Bay. Îi făcu semn cu mâna, dar el se uita în altă parte. Charlotte își înfipse unghiile în palmă. Să traverseze acum culoarul creat în mulțimea de oameni ca să-l salute ar fi fost la fel de imposibil ca anunțul logodnei

lor în *Times*. Măcar de s-ar fi uitat în direcția ei. Îl fixă cu privirea, îndemnându-l în gând să întoarcă ochii.

– Aici erai, Charlotte! exclamă Lady Hawarden. Trebuie să vii să te așezi lângă mine. Mă bizui pe tine că prietenul nostru Caspar se va comporta așa cum trebuie.

Charlotte o urmă și-și ocupă locul în rând cu cei care așteptau să fie prezentați reginei. De o parte a ei se afla Caspar, de cealaltă parte Lady Hawarden.

– Cel de colo nu-i cumva iubitul tău? îi șopti Caspar la ureche. Vrei să-l facem gelos? Dacă-mi zâmbești acum, când sunt cu buzele lângă urechea ta, o să creadă că flirtăm.

– Dar eu *nu vreau* să-l fac gelos, protestă Charlotte.

– Carlotta *mia*, orice poveste de dragoste are nevoie de puțină emoție. Dacă galantul căpitan întoarce capul și te vede sorbindu-l din priviri așa cum faci acum, va ști exact ce-i în inima ta, dar dacă se întoarce și te vede murmurându-mi la ureche, nu va ști ce să creadă, și asta n-ar fi rău. Orice om își dorește mai mult un lucru care nu i se oferă pe tavă.

– Poate că așa stau lucrurile în America, domnule Hewes, dar mie nu-mi place să mă joc cu astfel de lucruri.

– Tot ce-ți sugerez eu e în scop de autoapărare, îi murmură Caspar pe un ton mai serios decât până atunci.

Charlotte se întoarse să se uite la el, dar chiar în clipa aceea regina ajunse în capul scărilor și zarva din sală se potoli, toată lumea așteptând intrarea suveranei.

Regina era și mai scundă decât se așteptase Charlotte. Abia dacă-i ajungea până la piept servitorului ei scoțian. Statura era compensată de corpolența ei considerabilă, accentuată și mai mult de poalele largi ale rochiei de modă veche. Instinctiv, mulțimea făcu încă un pas înapoi, de parcă nu s-ar fi așteptat la așa un gabarit.

În urma reginei și a lui John Brown veneau câteva doamne de companie. Una dintre ele, ceva mai înaltă, dar aproape tot atât de solidă ca regina, era probabil fiica ei cea mică, prințesa Beatrice. Fata avea aceiași ochi bulbucați ca mama ei. Ultimii din suită erau doi bărbați. Fără un motiv anume, Charlotte presupuse că erau străini; barbișonul celui mai tânăr și croiala redingotei îl deosebeau de englezii din sală.

– Cine-i individul cu ac de aur, care pare ca de pe altă lume?

– Cred că prințul Rudolph.

Acum regina vorbea cu vocea ei clară și înaltă, apăsând exagerat cuvintele, cu un ușor accent nemțesc.

– Ce expoziție extraordinară, Sir Peter! i se adresă ea președintelui Societății, care o întâmpinase în capul scărilor. *Atâtea* fotografii adunate în același loc. Ce încântat ar fi fost prințul Albert să le vadă. Era *pasionat* de fotografie. Ne-a cerut să-i pozăm de nenumărate ori. Îmi amintesc cum îmi spunea că preferă de departe o fotografie unui tablou rece și inexpresiv. Zicea că aparatul foto nu minte niciodată.

Sir Peter se înclină în fața ei.

– Societatea îi va fi veșnic recunoscătoare prințului pentru patronajul său. A fost o persoană remarcabilă.

Regina încuviință din cap, încântată de omagiul adus prințului consort.

– Azi veți primi încă o vizită imperială. Suntem fericiți să-l avem alături de noi pe prințul moștenitor Rudolph.

– Ambasadorul a avut amabilitatea să ne sugereze ca expoziția să facă parte din programul vizitei prințului în țara noastră.

Regina se întoarse spre Rudolph.

– Ce păcat că mama dumneavoastră nu v-a însoțit azi aici. A venit să ne viziteze la Windsor și arăta *extrem* de bine. Sper că se bucură în continuare de sejurul în Anglia.

– Așa cred și eu, Maiestate, dar dumneavoastră sunteți în avantaj; eu n-am văzut-o de când am sosit în Anglia.

Regina Victoria clipi de câteva ori.

– Sper că nu se obosește prea tare. Mi-a spus că iese să călărească în fiecare zi, dar, la vârsta ei, ar trebui să fie mai grijulie. Să mergi la călărie zilnic în trap ușor face bine pentru condiția fizică, dar vânătoarea e cu totul altceva.

– Așa gândește și împăratul, Maiestate.

Regina se pregătea să-i răspundă, când prințesa Beatrice, care vedea persoanele aliniate să întâmpine suita regală, spuse:

– Poate ar trebui să intri, mamă. Aici afară e curent, ai putea să răcești.

Regina se cutremură de un fior, și suita regală intră în clădire, începând să înainteze de-a lungul șirului care o aștepta. Urmau să-i fie prezentați treizeci de fotografi care își expuneau lucrările la expoziție.

Charlotte se găsea pe la jumătatea șirului. Suita regală înainta îngrozitor de încet, și fata se lăsa când pe călcâie, când pe vârfuri,

trepidând de nerăbdare. Tot nu reușea să-l vadă pe Bay, din pricina mulțimii.

– Nu te mai agita atât, Charlotte, zău așa. Regina n-o să se miște mai repede dacă te fâțâi, îi șuieră în colțul gurii Lady Hawarden, continuând să privească drept înainte, cu buzele încremenite într-un zâmbet.

Charlotte murmură câteva cuvinte de scuză și se strădui să stea liniștită, dar tot nu se putea abține să nu întindă gâtul, să vadă dacă Bay se uita cumva la ea. El însă nu mai era acolo unde-l văzuse. Măcar dacă regina s-ar fi mișcat mai repede. În acel moment, Charlotte ar fi renunțat cu dragă inimă la șansa de a face o reverență în fața reginei, numai să se fi putut duce să-l caute pe Bay, dar știa că Lady Hawarden nu i-ar fi iertat niciodată gestul, dacă și-ar fi părăsit locul din rândul celor care urmau să fie prezentați, așa că-și încleștă pumnii și încercă să numere în gând, de parcă s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea.

„Cincizeci și opt, cincizeci și nouă, șaizeci." În sfârșit, regina ajunse în dreptul lui Lady Hawarden.

– Îmi amintesc fotografia pe care ați expus-o la ultima expoziție, Lady Hawarden. Parcă *Doamna din Shallot*. Îmi plac nespus de mult versurile lui Tennyson.

– Sunteți prea bună, Maiestate. Sper că-mi veți îngădui să vă dăruiesc o copie a fotografiei.

Regina încuviință din cap, mulțumită că aluzia ei fusese înțeleasă.

– Ne-ar face o deosebită plăcere.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe fina mea, Charlotte Baird, care a expus mai multe cadre la această expoziție, și pe asistentul meu, domnul Caspar Hewes, care ne-a adus câteva imagini splendide din țara sa de baștină, America.

Charlotte își execută reverența, observând cu încântare că avusese dreptate asemănând-o pe regină cu un pește. Fălcile lăsate de o parte și de alta a gurii mici aduceau a branhii, iar ochii sticloși și bulbucați sclipeau umezi, ca ai unui pește proaspăt trântit pe tejgheaua unei pescării. Prințesa Beatrice, care nu se dezlipea de maică-sa, semăna și ea cu un pește, dar nu cu un cod, ci poate cu un egrefin[1].

[1] Egrefin sau eglefin *(Gadus aeglefinus)*, pește marin lung de 50–90 cm, foarte apreciat în gastronomie (n.tr.)

– Ești foarte tânără pentru cineva care participă la o expoziție, domnișoară Baird.

– Am avut norocul ca Lady Hawarden să-mi fie profesoară, Maiestate.

– Apreciez modestia dumitale, domnișoară Baird. Tinerele din ziua de azi pot fi de-a dreptul *îndrăznețe*.

Întoarse puțin capul spre John Brown, care-i murmură drept răspuns:

– Așa e, Maiestate. Ați rostit cuvântul potrrrivit[1].

Charlotte înclină capul într-o manieră care socotea ea că exprimă un grad suficient de decență. Spera că Augusta urmărește din ochi acest schimb de replici. Pe Charlotte n-o preocupau favorurile regale, cu atât mai puțin să lupte să le obțină, dar îi făcea plăcere să primească ceva ce o înfuria la culme pe Augusta.

Acum era rândul lui Caspar să se încline în fața reginei. Americanul făcu o plecăciune foarte adâncă, demnă mai curând de Regele Soare de la Versailles[2] decât de o regină contemporană, dar Victoria dădu din cap aprobator, negăsind nimic exagerat în gestul lui.

– Maiestate, spuse Caspar cu un glas care ar fi umplut sala Albert Hall[3].

– Din ce parte a Americii sunteți, domnule Hewes?

– Din California, Maiestate.

– Ce denumire *romantică!*

– E o țară spectaculoasă, Maiestate. Mă tem că fotografiile mele nu reușesc s-o prezinte așa cum este în realitate. Avem copaci care ajung la înălțimea unor cupole de catedrală; pământul e atât de rodnic și clima atât de blândă, încât coloniștii o numesc „Țara unde curge lapte și miere".

– Mă mir că te-ai îndurat să lași în urmă așa un paradis, domnule Hewes.

Colțurile gurii ei se lăsară în jos. Charlotte o auzi pe Lady Hawarden icnind scurt. Sir Peter, care venea în spatele reginei, rămase nemișcat, cu buzele întredeschise, parcă prinse în aspic. John Brown pufni îndelung.

Dar Caspar nu se lăsă intimidat.

---

[1] Aluzie la accentul scoțian al lui John Brown (n.tr.)

[2] Denumire dată lui Ludovic al XIV-lea (1638–1715) (n.tr.)

[3] Sală de concerte londoneză, construită de regina Victoria în memoria soțului ei, prințul Albert, și inaugurată în 1871 (n.tr.)

– E drept că avem multe frumuseți naturale, dar nu avem cultură. Noi, americanii, suntem nevoiți să batem cale lungă ca să găsim civilizația de care supușii dumneavoastră au parte prin simplul fapt că trăiesc aici, Maiestate.

Se înclină din nou, parcă pentru a sublinia fascinația resimțită de Lumea Nouă pentru Lumea Veche și, de astă-dată, colțurile buzelor reginei se arcuiră în sus.

Sir Peter ieși brusc din starea de paralizie temporară și făcu un pas în față, călăuzind-o pe regină mai departe de-a lungul șirului de fotografi.

Se lăsă o scurtă tăcere, după care Caspar întrebă:

– Cine era bărbatul în fustă?

O fotografie neașteptată

Regina ajunse la capătul șirului celor care trebuiau prezentați oficial și porni să viziteze galeria, în compania lui Sir Peter. Prințul Rudolph și ambasadorul Austriei își începuseră rondul în sens invers. Restul mulțimii venea în urma suitei regale, la o distanță respectuoasă.

Lady Hawarden îl trăsese deoparte pe Caspar ca să-l mustruluiască. Privind atent prin sală, Charlotte văzu trupul mătăhălos al lui Chicken Hartopp în picioare lângă ușă, apoi pe Fred și pe Augusta mergând în urma reginei, dar nici urmă de Bay. Charlotte ardea de nerăbdare.

Simți o atingere pe umăr, apoi un glas îi murmură la ureche:

– Am cumva onoarea de a mă adresa renumitei Charlotte Baird, fotografa de mare viitor?

– Bay! Te-am căutat peste tot.

Charlotte abia se stăpâni să nu-și încleștеze degetele pe reverele lui.

– Dar am fost aici tot timpul, protestă el, zâmbind.

– Nu știam dacă ai să vii.

– Ai primit telegrama de la Tipsy?

– Da, dar...

Charlotte tăcu o clipă.

– Oh, am uitat să te întreb de accident. Ce urât din partea mea! Ce s-a întâmplat? Te simți mai bine acum? Te-a durut tare?

Bay ridică o mână, râzând de torentul ei de întrebări.

– N-a fost decât o neplăcere trecătoare, după cum îți poți da singură seama. M-a durut umărul câteva zile și nu mi-am putut folosi brațul drept, de asta n-am fost în stare să-ți scriu. Acum însă m-am refăcut aproape complet și, în locul unor rânduri imposibil de descifrat, mă ai pe mine în carne și oase, chiar dacă nu în stare perfectă.

– Îmi pare atât de bine să te văd, îi spuse Charlotte, copleșită de plăcerea de a fi alături de Bay.

– Serios? Aș fi venit să stau de vorbă cu tine mai de mult, dar mi s-a părut că ești adâncită în conversație cu flăcăul de colo, cel cu vesta aceea superbă. N-am vrut să vă întrerup.

– Domnul Hewes e fotograf. Expune și el câteva lucrări.

– Fotograf? Ce nesăbuit am fost să-mi închipui că-i un admirator!

– Domnul Hewes e asistentul mătușii mele. Am lucrat împreună să pregătim expoziția.

– Și bineînțeles că, astfel, v-ați împrietenit.

– Da, am devenit prieteni. Nu așa se întâmplă în atâtea rânduri când ai ceva în comun cu cineva? Aș zice că și tu ți-ai făcut mulți prieteni la vânătoare.

– Nu dintre cei cu un gust vestimentar ca al domnului Hewes.

– Domnul Hewes e american, râse Charlotte.

– Asta explică multe. Acum trebuie să-mi arăți unde-i expusă fotografia cu Tipsy. E tare dezamăgită că n-a putut veni și ea. Întotdeauna și-a dorit s-o întâlnească pe regină.

– Chiar dacă merge zilnic să călărească alături de o împărătească?

Bay se uită la Charlotte.

– Când ai plecat de la Melton, n-am știut ce să cred, zise el repede, cu glas șoptit. M-am gândit că poate te-am jignit și că s-a terminat cu înțelegerea noastră. După plecarea ta, n-am mai avut de ce să stau acolo.

Charlotte își puse mâna pe brațul lui.

– Cum ți-ai putut închipui așa ceva, Bay? De ce să mă fi răzgândit?

Bay nu apucă să-i răspundă, fiindcă Lady Hawarden interveni în discuție:

– Aici erai, Charlotte. Regina tocmai se uită la fotografiile tale.

Se întrerupse, studiindu-l pe Bay. Acesta se înclină și sărută mâna pe care i-o întindea Lady Hawarden.

– Dumneata trebuie să fii căpitanul Middleton. Te-am recunoscut din fotografiile lui Charlotte.

– Oh, iertare! Mătușă Celia, dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu căpitanul Middleton. Căpitane Middleton, ți-o prezint pe Lady Hawarden, nașa și îndrumătoarea mea.

– Îmi pare rău că vă întrerup discuția între patru ochi. Charlotte, trebuie să auzi comentariile reginei despre lucrările pe care le-ai expus.

– Cred că toți am vrea să le auzim, Lady Hawarden.

Suita reginei se oprise în dreptul unui grup de fotografii printre care și cadrul cu Bay și Tipsy. Sir Peter arăta spre lucrările doamnei Cameron și ale domnului Henry Fox Talbot[1], renumiții fotografi, cel din urmă fiind chiar fiul celui care inventase fotografia. Victoria avea privirea ușor sticloasă a cuiva silit să asculte ce spun alții, când, de fapt, ar fi preferat ca alții să asculte ce le spune ea. În timp ce Sir Peter povestea despre regula treimilor[2] și vitezele obturatorului, Victoria își întinse brusc gâtul, ca o țestoasă, studiind atent fotografia din fața ei.

– L-am mai văzut pe tânărul acesta.

Se întoarse spre John Brown.

– Era cu împărăteasa. Cum îl cheamă?

– Middleton, Maiestate, răspunse Brown.

– Ah, da. Parcă avusese un accident; își ținea brațul legat de gât într-o eșarfă.

Sir Peter tuși ușor.

– Este una dintre fotografiile realizate de domnișoara Baird, Maiestate.

Îi făcu semn lui Charlotte, care păși în față.

– L-am cunoscut pe tânărul din fotografie, o însoțea pe împărăteasă, mama prințului Rudolph. Ce coincidență!

– Da, încuviință Charlotte. Așa e.

Se strădui să-și recapete calmul și adăugă:

– De fapt, Maiestate, căpitanul Middleton e și el azi aici.

Se dădu într-o parte, pentru ca regina să-l poată vedea pe Bay.

Regina îl studie cu interes, iar Bay făcu o plecăciune adâncă.

– Căpitane Middleton, ai lăsat-o pe împărăteasă bine sănătoasă?

---

[1] Inventator britanic și precursor al artei fotografice (1800–1877) (n.tr.)

[2] Regulă de bază a compoziției aplicată în fotografie sau în alte arte vizuale precum pictura sau desenul (n.tr.)

– Da, Maiestate. Azi vânează cu cei de la Cottesmore.

– Cum, ți-ai părăsit îndatoririle?

Regina ridică din sprânceană peste ochiul albastru și bulbucat.

– Nu cred că dumneata m-ai lăsat vreodată singură, nu-i așa, John?

– Nu v-am lăsat niciodată singurrră, Maiestate, confirmă John Brown.

– Poate vă amintiți, Maiestate, se grăbi să spună Bay. Când v-am întâlnit la Windsor, din nefericire aveam umărul dislocat. Sunt la Londra ca să mă vadă un doctor.

– Și ca să admiri fotografia pe care ți-a făcut-o domnișoara Baird, completă regina, fără să coboare sprânceana.

– Și asta, Maiestate. Deși aș zice că subiectul fotografiei e mai curând iapa mea, Tipsy.

– Ce părere ai, domnișoară Baird? întrebă regina, cu privirea licărind de interes. Probabil că a fost ceva în mintea dumitale când ai făcut fotografia.

– Aș zice că un fotograf bun are succes la public din diverse motive. Eu am fotografiat un om și un cal, zise Charlotte cât putea ea de calm.

Era perfect conștientă că lumea din partea aceasta a sălii tăcuse ca să asculte răspunsurile ei la întrebările reginei.

– Ei, dacă domnișoarele sunt la fel de interesate de cai ca de bărbații tineri, atunci lumea s-a schimbat mult față de cum era în tinerețea mea, declară regina, zâmbind la propria glumă. Tare mi-aș dori ca și domnișoarele mele de onoare să se intereseze la fel de mult de patrupede.

Din mulțimea adunată în preajma reginei răzbătură murmure amuzate. Charlotte simți că se înroșește la față. Nu-l putea vedea pe Bay, fiindcă stătea chiar în spatele ei. Ar fi dorit mult să se poată întoarce, dar nu voia să dea și mai multe motive de bârfă. Era insuportabil să fie etichetată public drept îndrăgostită lulea de către o persoană în fața căreia nu se putea apăra. O zări cu coada ochiului pe Augusta șoptindu-i ceva lui Fred. Charlotte rămase cu ochii ațintiți la parchet, sperând că regina va aprecia acest gest de modestie feciorelnică și va trece mai departe. Dar ajutorul îi veni din altă parte.

– Maiestate...

Treizeci de capete se întoarseră spre Caspar Hewes, care vorbise din celălalt capăt al sălii.

– Îmi permiteți să vă arăt una din fotografiile mele? Eu am un singur scop atunci când fotografiez, și anume să surprind un anumit moment.

Mulțimea întoarse capetele, ca un lan de floarea-soarelui mișcându-se după soare. Toată lumea, inclusiv regina, rămase cu privirea ațintită spre americanul care îndrăznise să întrerupă o conversație susținută de regină. Charlotte își îngădui să ridice capul, surprinzând privirea lui Caspar, care zâmbea cu gura până la urechi.

– M-am gândit că s-ar putea să vă placă imaginea cu Marele Canion, Maiestate. E una din minunile Vestului; are o adâncime de aproape cinci kilometri. Cred că-i ceva unic în lume.

Mulțimea își ținu respirația. Sir Peter ridică mâna, parcă pentru a-și proteja suverana de americanul cel prost crescut. Chipul roșcovan al lui John Brown se făcuse aproape purpuriu, Lady Hawarden arborase un surâs încremenit, iar soțul ei avea expresia superioară a cuiva care constată că i se adeveriseră cele mai crunte temeri. În schimb regina, capricioasă cum putea fi doar cineva obișnuit să i se facă pe plac o viață întreagă, privi îndelung silueta neverosimil de deșirată a lui Caspar, vesta lui trandafirie și candoarea infinită din ochii lui mari și albaștri, ajungând la concluzia că-i plăcea ceea ce vedea.

– Marele Canion. Ce nume pitorești dau americanii peisajelor!

Făcu cinci pași pe podea, urmată de Brown și de prințesa Beatrice, până în locul unde se afla Caspar. Acesta arătă fotografia expusă puțin mai sus de raza vizuală, deci mult prea sus ca să poată fi privită de regină.

– John, nu pot privi fotografia acestui domn.

O clipă, toți crezură că uriașul în kilt avea s-o salte în brațe pe regină așa cum iei în brațe un copil, pentru ca ea să ajungă în dreptul fotografiei, dar scoțianul întinse un braț enorm și luă imaginea din cui, înmânându-i-o reginei.

Cadrul fusese luat de pe un vârf de munte și înfățișa pantele împădurite de pe ambele maluri ale Canionului, între care șerpuia râpa întunecată.

Regina privi cu atenție fotografia.

– Ce peisaj sălbatic! Îmi amintește de nordul Scoției.

Întoarse o clipă capul, și John Brown sesiză că era cazul să intervină:

– Desigurrr, Maiestate, aduce foarrrte tarrre cu dealurrrrile de dincolo de Dee[1].

Caspar se aplecă în față.

– Cel mai grozav lucru la Canion e că pe pantele acestea poate ninge, în timp ce la baza prăpastiei stâncile sunt atât de fierbinți, că poți prăji un ou pe ele.

– Ce convenabil pentru picnicuri, comentă regina.

Mulțimea murmură amuzat, și atmosfera se destinse. Regina își manifestă dorința să vadă toate lucrările lui Caspar cu imagini din America, spre indignarea fotografilor britanici care participau la expoziție. Pe măsură ce Brown i le înmâna reginei (toate cadrele lui Caspar fuseseră agățate deasupra razei vizuale obișnuite), aceasta le studia cu mare atenție. În timp ce privea cu luare-aminte una dintre fotografiile care-l înfățișau pe Abraham, regina exclamă:

– Ce băiat frumos! Și ce figură ieșită din comun! Seamănă cu unul dintre servitorii mei indieni.

Își înclină capul și John Brown interveni:

– Arrr putea fi hindus, Maiestate.

– Mama lui Abraham era irlandeză, iar tatăl lui era din tribul Hopi, Maiestate, zise Caspar, încruntându-se ușor.

– Păcat că nu l-ai adus cu dumneata, domnule Hewes. Ne-ar fi interesat foarte mult să vedem un indian *american*.

– Și Abraham ar fi fost încântat s-o cunoască pe regina Angliei. Nu că ar fi întâlnit la viața lui regine sau că ar fi fost în Anglia.

Regina Victoria îl țintui cu privirea pe american. Pentru ea, o lume fără monarhi era ceva de neînțeles. Decât să admită o astfel de perspectivă înspăimântătoare, prefera să nu creadă că exista în realitate.

– Sunt sigură că și indienii americani au regi și regine. Așa e în firea lucrurilor.

– Așa e, Maiestate. Tocmai de aceea părinții fondatori ai Statelor Unite s-au asigurat că președinții noștri nu pot rămâne în funcție decât două mandate, ca să nu cadă în capcana monarhiei.

Ochii reginei ieșiră din orbite ca două pietricele, dar Caspar continuă:

---

[1] Râu lung din Marea Britanie, care formează în parte granița dintre Anglia și Țara Galilor (n.tr.)

– Pentru că, desigur, adevăraţii regi şi regine se nasc astfel. O soţie de băcan poate deveni primă-doamnă, dar nu regină, spuse el, înclinându-se din nou până la pământ.

Ochii reginei reveniră în orbite şi ea clipi, înduplecată. John Brown, care începuse să-şi umfle pieptul la auzul acelor erezii republicane, reveni şi el la gabaritul obişnuit.

Sir Peter, care intui că acum putea să intervină fără riscuri, o abordă pe regină de cealaltă parte:

– Poate doriţi să vedeţi şi alte peisaje pitoreşti, Maiestate. Domnul Trelawney[1] a realizat o serie de fotografii remarcabile cu Ţara Sfântă, care s-au bucurat de multă apreciere.

Regina îi îngădui s-o conducă în faţa unui studiu al Sfântului Mormânt şi mulţimea se trase puţin deoparte. Fotografiile sepia ale lui Trelawney cu Marea Galileei aveau slabe şanse de a stârni comentarii amuzante din partea reginei.

– Prietenul tău american are mult curaj, îi spuse Bay lui Charlotte. Intervenţia lui a fost foarte riscantă. M-am temut că regina îşi va ieşi din fire, dar uite că americanul a scăpat nevătămat.

– Pe Caspar nu te poţi supăra, zise Charlotte. Iar eu îi sunt recunoscătoare că i-a distras atenţia reginei.

Auzind că Charlotte îi spunea americanului pe nume, Bay ridică din sprânceană.

– Am impresia că sunteţi foarte apropiaţi, deşi nu vă cunoaşteţi de prea multă vreme.

– Iar tu te bucuri de favorurile reginei. Nu mi-ai spus că sunteţi deja prieteni, replică Charlotte. Mi s-a părut că lui John Brown nu i-a convenit deloc.

– Mă bucur tare mult să te revăd, Charlotte, zâmbi Bay.

Se aplecă spre ea şi-i şopti ceva la ureche, atingându-i obrazul cu mustaţa.

– Eşti sigură că nu vrei să fugi cu mine? Diseară am putea lua trenul spre Scoţia şi mâine-dimineaţă am fi căsătoriţi.

– Sau am mai putea aştepta câteva luni, să ne căsătorim cum se cuvine, fără scandal, i-o întoarse Charlotte.

– Dar cum pot eu să fiu sigur că n-ai să cedezi farmecelor transatlantice ale domnului Hewes? exclamă glumeţ Bay.

[1] Cartograf din secolul al XIX-lea (n.tr.)

– Iar eu cum pot fi sigură că n-ai să te lași sedus de împărăteasă? nu se lăsă mai prejos Charlotte, păstrând același ton glumeț. Augusta crede că ar trebui să fiu geloasă.

– Crezi că putem merge undeva să stăm de vorbă între patru ochi? întrebă Bay. Văd că Chicken vrea să vină încoace, iar eu îmi doresc să rămân câteva clipe numai cu tine, între patru ochi.

Charlotte căzu pe gânduri câteva secunde.

– Există o încăpere la etajul de deasupra, unde se înrămează fotografiile. Dacă pornești într-acolo, vin și eu imediat.

Bay vru să se îndrepte spre ieșire, dar îl împiedica mulțimea care se adunase în stânga ușii. Ambele suite regale își încheiaseră traseele distincte și acum se întâlniseră. Regina vorbea însuflețit cu prințul moștenitor, care părea epuizat și-și tot pipăia decorația aurită de pe rever.

– Trebuie neapărat să vizitați Palatul de Cristal[1] cât timp sunteți aici. E cea mai măreață realizare a lui Albert. Cred că inaugurarea expoziției a fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea.

– Într-adevăr, încuviință Rudolph, perfect indiferent. Răposatul dumneavoastră soț a fost un exemplu pentru noi toți.

– Ar fi fost nespus de fericit să vă întâlnească aici. Albert socotea că una dintre îndatoririle sacre ale regalității e aceea de a promova o mai mare înțelegere între națiuni. Când s-a născut primul meu nepot, Wilhelm, Albert m-a denumit „bunica Europei".

Rudolph se înclină ușor.

– Într-adevăr, ce titlu nobil! Deși cred că pe mama n-ar încânta-o câtuși de puțin.

– Ei, împărăteasa n-a fost binecuvântată cu nouă copii, declară cu satisfacție regina. Dar spuneți-mi, ce părere aveți despre expoziție?

– E impresionantă. Cred că ar trebui să organizăm și noi așa ceva la Viena. „Societatea Fotografică Imperială" mi se pare o denumire potrivită. Aș putea crea chiar și o uniformă.

Ochii Victoriei păreau gata să iasă din orbite.

– O uniformă? Ce idee neobișnuită! Ar putea descuraja participarea femeilor, nu credeți?

Rudolph o fixă cu o privire inexpresivă.

– Unii dintre cei mai talentați fotografi din țara asta sunt femei. La Viena nu există femei care fotografiază?

---

[1] Construcție din sticlă și fier forjat, ridicată în Hyde Park, Londra, pentru a găzdui Marea Expoziție din 1851 (n.tr.)

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Deci pe împărăteasă n-o interesează arta fotografică? Are preocupări mai puțin statice? întrebă regina, cu ochii la cadrele expuse pe peretele din fața ei.

– Mama detestă fotografiile. Cred că ultima ei fotografie a fost făcută cu zece ani în urmă. Tatăl meu, împăratul, ar dori nespus să facem o fotografie de familie, dar mama refuză categoric.

– Ce ciudat! Pentru mine e o mare mângâiere să știu că toți copiii mei vor avea cu ei întotdeauna imaginea mea.

Făcu un semn ușor din cap, dându-i lui John Brown de înțeles că trebuia să intervină.

– O marrre mângâierrre, Maiestate.

Rudolph nu știa ce să răspundă. Știa că motivul pentru care mama lui detesta fotografiile era acela că nu voia să i se reamintească de trecerea anilor și că frumusețea ei se ofilea. Fără îndoială că regina Victoria nu-și făcea astfel de griji.

Regina se uită atent la fotografia din fața ei.

– Foarte bizar, exclamă ea. Spuneați că împărăteasa refuză să fie fotografiată, și totuși, iat-o aici alături de căpitanul Middleton.

Rudolph, care până atunci se uitase după femeile din sală, se răsuci brusc spre ea.

– O fotografie cu mama? Cu neputință! Cred că vă înșelați, Maiestate.

Regina Victoria ridică privirea spre el, cu fălcile tremurând ușor și cu buzele strânse.

– Noi nu ne înșelăm niciodată.

Arătă spre fotografie cu degetul împodobit cu un inel de diamant.

– E categoric împărăteasa, declară ea, înclinând ușor din cap, în timp ce John Brown îi ținu isonul:

– Categorrric.

Pe obrajii palizi ai lui Rudolph apărură două pete roșii. Prințul încremeni lângă regină, care-i arăta fotografia. Într-un târziu schiță un gest, ca și cum ar fi vrut să facă stânga-împrejur și să părăsească sala, dar ambasadorul, aflat chiar lângă el, se aplecă lateral, ca prințul să nu poată trece fără să-l împingă într-o parte. Înțelegând intenția ambasadorului, prințul oftă și se apropie încet de fotografia pe care regina continua s-o arate cu degetul.

– Uitați, e mama dumneavoastră. Cu părul acela bogat, e absolut inconfundabilă.

Rudolph se aplecă spre fotografie.

– Îmi cer iertare, Maiestate. Chiar *este* o fotografie cu împărăteasa. Probabil făcută fără știrea sau consimțământul ei.

– Ce neplăcut!

Regina privi din nou fotografia.

– Ei bine, căpitanul Middleton, gentlemanul care în fotografie apare în spatele împărătesei e aici de față. Ne poate spune el ce s-a întâmplat.

Regina se întoarse spre mulțime, căutându-l din ochi pe Bay.

Acesta tocmai ajunsese la ușă, cu gând să urce la etaj, unde urma s-o întâlnească pe Charlotte, când auzi glasul pătrunzător și limpede al reginei rostindu-i numele. Pășind din nou în sală, văzu toată suita regală adunată în fața unei fotografii. Apropiindu-se de grup, văzu cum Rudolph se întoarce să-l privească. O privire scurtă, în care Bay citi atâta dispreț, de parcă ar fi primit o palmă. Se opri în loc, întrebându-se dacă să se apropie și mai mult, dar regina îl văzu și se uită la el întrebător.

– Căpitane Middleton, sper că ne poți lămuri în privința acestei fotografii.

Tonul ei era destul de prietenos. O șocase reacția lui Rudolph. Un tânăr prinț aflat într-o țară străină ar fi trebuit să știe să se stăpânească și să evite o scenă. În orice caz, ar fi trebuit să știe că nu se cuvenea s-o contrazică pe suverana acelei țări.

– Îmi îngăduiți să văd fotografia, Maiestate? întrebă Bay.

Regina se trase deoparte, ca Bay să poată vedea fotografia, iar Rudolph se întoarse cu spatele, pentru a nu fi nevoit nici măcar să se uite la Bay.

Bay văzu silueta elegantă a împărătesei, talia ei îngustă, părul adunat în creștet, evantaiul de piele atârnat de șa. Văzu trupul mătăhălos al contelui Spencer aplecat spre ea, nasul lui roman, gâtul vânjos, coapsele masive. Dar ceea ce-i sări în ochi lui Bay era propriul chip: ochii căscați, gura întredeschisă, privirea cu care o fixa pe Sisi. Se văzu așa cum probabil apărea în ochii celorlalți, și un fior de rușine îi îngheță spinarea.

– Sunt convinsă că-i puteți explica prințului moștenitor cum a fost luat acest cadru, când împărăteasa se opune *atât de mult* ideii de a fi fotografiată.

Bay răsuflă adânc și se înclină spre Rudolph.

– Alteța Voastră, a fost o...

Nu apucă să-și ducă fraza la bun sfârșit că prințul moștenitor ridică mâna și, fără să-l privească măcar pe Bay, i se adresă reginei:

– Nu mă interesează nici un fel de „explicații". Nu discut cu rândașii.

În sală se așternu o tăcere adâncă. Ambasadorul puse o mână pe brațul prințului, parcă pentru a-l potoli, dar Rudolph se scutură, dându-l la o parte.

– În acest caz, spuse Bay, n-am să vă mai deranjez cu prezența mea.

Se înclină spre regină și ieși cu spatele din sală.

Regina Victoria îl țintui pe Rudolph cu o privire încărcată de dispreț.

– De data asta dumneavoastră sunteți cel care se înșală, prințe Rudolph. Căpitanul Middleton nu-i rândaș. Cum s-ar putea una ca asta? E ofițer în armata *britanică*.

Petele roșii din obrajii palizi ai lui Rudolph se făcură stacojii.

– Vă rog să mă iertați că am aruncat o pată asupra armatei britanice, Maiestate. N-a fost în intenția mea.

– Îmi închipui, replică regina, cu o privire inexpresivă în ochii ei de un albastru spălăcit.

– Maiestatea Voastră trebuie să-l scuze pe prințul moștenitor pentru acea expresie nefericită, murmură contele Karolyi. Fără îndoială că este un fiu devotat și, ca orice fiu, își dorește mai presus de orice să apere demnitatea și onoarea mamei sale.

– Mama mea va dori să știe cine a făcut fotografia și cum a ajuns să fie expusă public, spuse Rudolph.

Regina Victoria se întoarse spre Sir Peter.

– Cine a făcut fotografia asta, Sir Peter?

Sir Peter, alb la față din pricina acestui incident neprevăzut și îngrozitor, se grăbi să consulte catalogul.

– Acest perete a fost rearanjat aseară, n-am știut că fotografia în cauză a fost selectată, trebuie să fi fost o greșeală. Ce număr are...?

Învârti cartonașul între degete, punându-și monoclul ca să poată citi eticheta.

– Eu am făcut fotografia, Maiestate, răsună glasul lui Charlotte din celălalt capăt al sălii.

Mulțimea se dădu deoparte și Charlotte se apropie de suita regală.

– Domnișoară Baird.

Regina o privi zâmbind.

– Poate n-ați rezistat tentației de a mai lua un cadru cu căpitanul Middleton?

Charlotte clătină din cap.

– Chiar am vrut s-o fotografiez pe împărăteasă. E un subiect minunat pentru o fotografie. La vremea aceea nu știam de obiecțiile Maiestății Sale. Nu pot decât să-mi cer iertare pentru indiscreția mea. N-am avut nici o clipă intenția s-o includ printre exponate. Probabil a ajuns în mapa mea dintr-o greșeală. Permiteți-mi s-o iau de acolo.

Se îndreptă spre fotografie și o desprinse de pe perete.

Regina Victoria făcu un semn spre prinț.

– Iată și explicația cerută, prințe Rudolph. Sunt convinsă că împărăteasa ar ierta-o pe domnișoara Baird pentru greșeala ei. Mai ales că e un cadru în care Maiestatea Sa arată *extraordinar* de bine.

Rudolph bătu din pinteni și făcu o plecăciune.

– Dacă spuneți dumneavoastră, Maiestate.

– Cum și eu sunt împărătească, da, *chiar* așa spun.

După acest ultim cuvânt, regina înclină din cap spre cei din jur, îi îngădui lui Sir Peter să-i sărute mâna și se îndreptă cu un aer maiestuos spre ușă, urmată de John Brown. Contele Karolyi îl prinse de braț pe prințul pe care-l avea în grijă și-l împinse ușurel spre ieșire.

Câteva clipe după plecarea suitelor regale se așternu tăcerea, apoi, ca la un semn, larma de glasuri reîncepu.

Oglinda spartă

Charlotte ținea fotografia în mână atât de strâns, încât, mai târziu, avea să descopere pe piele semne lăsate de rama care îi intrase în carne.

Lady Hawarden îi puse o mână pe umăr.

– Ce nenorocire, fată dragă! Dar ce frumos din partea reginei că ți-a luat apărarea! Nimeni nu te mai poate acuza acum că regina ți-a ținut partea.

Lady Hawarden zâmbea larg, dar vorbea ceva cam tare, ca să fie întru totul convingătoare.

Charlotte nu zise nimic, dar Lady Hawarden nu aștepta nici un răspuns.

– Și ce bizar că fotografia a fost expusă fără știrea ta. Noi am ales-o fiindcă era un cadru care-ți atrăgea atenția, cele trei personaje alcătuind o compoziție minunată. Habar nu aveam că-i vorba de împărătească.

– Te rog să mă ierți, mătușă Celia, dar cred că am nevoie să ies puțin la aer.

– Sigur, vrei să-l rog pe Caspar să te însoțească?

– Nu. Prefer să fiu singură.

Charlotte se grăbi să plece, cu ochii în pământ. Aproape ajunsese la ușă când auzi glasul Augustei:

– Nici nu-ți pot spune cât îți mulțumesc că m-ai invitat astăzi aici. A fost extrem de amuzant. Dar mi-a fost milă de căpitanul Middleton. Să fie astfel umilit în public!

Charlotte nu voia să se oprească, dar Augusta îi tăie calea.

– Asta-i celebra fotografie? Oh, lasă-mă s-o văd și eu.

Augusta întinse mâna să ia fotografia, dar Charlotte o strânse și mai tare între degete. Augusta încercă să i-o smulgă din mână, dar Charlotte nu-i dădu drumul.

– Te rog, arată-mi-o, Charlotte. Mor de curiozitate.

Se întoarse spre logodnicul ei, care rămăsese ceva mai la o parte.

– Fred, te rog, convinge-o pe sora ta să ne lase să vedem fotografia.

Fred se mută de pe un picior pe altul.

– De fapt, Augusta, eu am văzut fotografia și nu țin s-o mai văd încă o dată. Dacă sora mea nu vrea să ne-o arate, e treaba ei.

Augusta aproape scuipă de furie.

– Oh, Fred, nu fi atât de enervant! Nu-i corect să fiu eu singura care n-a văzut-o.

Fred rămase neînduplecat, și Charlotte trecu pe lângă Augusta, ieși pe ușa dublă și ajunse pe palier, ținând fotografia strâns la piept.

Scara de marmură acoperită de covorul roșu cu auriu ducea în două direcții: în jos, spre stradă, și în sus, spre camera unde se înrămau fotografiile și unde se înțelesese să se vadă cu Bay.

Șovăi o clipă. Oare Bay o aștepta? Dar ea chiar ținea să-l vadă?

– Aici erai, Carlotta! Lady H mi-a spus că vrei să fii singură, așa că, bineînțeles, am venit într-o clipită. Ce palpitant! S-a făcut mare risipă de săruri în rândul matroanelor din Societatea Regală de Fotografie. Nevasta episcopului are palpitații.

Caspar se așeză drept în fața lui Charlotte, blocându-i calea către scară.

– Nu pricep cum a ajuns asta în expoziție, Charlotte îi arătă fotografia. *Eu, una,* n-am prezentat-o la selecție.

Caspar ridică din umeri.

– Nu tu, ci eu.

– Bine, dar de ce? Eu n-aș fi prezentat-o niciodată.

– Știu, dar era prea bună ca să nu fie expusă.

– Ar fi fost mult mai bine dacă prezentai un cadru cu împărăteasa fotografiată singură. Sunt convinsă că există și fărădelegi mai mari decât să pozezi o împărăteasă fără știrea ei. Nu însă și pe *această* împărăteasă.

Bătu cu unghia în sticla ramei care proteja fotografia.

– Dar de ce nu, Carlotta? Asta are o compoziție infinit mai bună.

– Naiba s-o ia de compoziție! se răsti Charlotte.

Caspar ridică mâinile, prefăcându-se oripilat.

– Vai de mine, domnișoară Baird, nu mă așteptam să aud așa cuvinte din gura unei domnișoare educate.

– Adevărat, dar în clipa asta nu mă simt deloc o domnișoară educată. Nu numai că am fost umilită în fața tuturor cunoscuților mei, dar a fost umilit și căpitanul Middleton. Prințul moștenitor n-ar fi avut nici un motiv să-l trateze atât de disprețuitor dacă n-ar fi fost fotografia asta!

Spre rușinea ei, își dădu seama că nu-și putea stăpâni lacrimile, care începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

Caspar scoase din buzunar o batistă mare de mătase și-i șterse cu îndemânare lacrimile.

– Ei, haide, nu se face să plângi. Doar nu vrei ca oribila aia de cumnată a ta să te vadă în lacrimi. La urma urmei, de ce plângi? Nu-i vina ta că prințul moștenitor îi poartă pică lui Middleton.

– Îi poartă pică? De ce să-i poarte pică lui Bay?

Caspar oftă.

– Din același motiv pentru care strângi tu acum poza la piept. Fiindcă își închipuie că Middleton e mai mult decât o simplă călăuză pentru mama lui.

– Nu te înțeleg. Eu și Bay ne vom căsători. El mi-a cerut să fugim împreună, chiar și acum, înainte să se întâmple toate astea.

– Și tu ce i-ai răspuns?

– Că vreau să aștept până ce ne vom putea căsători așa cum se cuvine.

– Știa că-i vei da acest răspuns? întrebă Caspar.

– Posibil. I-am spus și înainte că nu văd nici un motiv să fugim împreună. De ce să stârnim un scandal unde nu-i cazul?

– Ce înțeleaptă ești, Charlotte. Mă tem însă că domnul căpitan Middleton nu-i la fel de prudent ca tine. Uită-te la poza pe care o ții în mână. Știi bine ce arată. Poate chiar vrea să te ia de soție, în fond de ce n-ar vrea? Ești deșteaptă, drăguță și putred de bogată, doar că nu ești singura femeie din viața lui. Prin urmare, eu zic că întrebarea care se pune e următoarea: Tu vrei să te măriți cu el?

– Asta nu-i treaba ta.

– Cum să nu fie treaba mea? Părerea mea e că ai mari calități. Nu vreau să-ți irosești talentele și viitorul pentru cineva care-i nedemn de tine. Dacă aș ști că te pot face eu însumi fericită, te-aș cere de soție, dar îmi cunosc limitele. Totuși, ca prieten și admirator al tău, nu pot să stau deoparte și să privesc cum îți distrugi viața. Știu că-i un bărbat atrăgător, fără îndoială și șarmant, dar nu-i destul de bun pentru tine.

– Probabil îți închipui că-i un vânător de zestre.

– Poate. Cine n-ar fi interesat de banii tăi, scumpa mea Charlotte? Sunt convins că și el te place, dar e fascinat de femeia aceea. Aparatul foto nu minte.

Charlotte privi din nou fotografia. Își aminti momentul când o făcuse. Ziua în care grupul de vânători se reunise la Melton. Făcuse poza dimineață, iar după-amiază Bay o luase în brațe și o sărutase pentru prima oară. Charlotte simți în creier un fulger de mânie.

Se duse lângă balustradă și azvârli fotografia pe pardoseala de marmură de dedesubt. Zgomotul de sticlă spartă îl scoase pe portar din cușca lui. Omul se uită uluit la sticla și la lemnul făcute țăndări, apoi ridică privirea, dând cu ochii de Charlotte.

– Vai, ce neîndemânatică sunt! zise ea. Îmi pare rău.

– Nu face nimic, domnișoară, nu-s decât câteva cioburi.

Portarul se aplecă.

– Mare noroc că poza n-a pățit nimic.

Charlotte începu să râdă. Caspar făcu un pas înainte.

– Cred că am să te conduc acasă.

– Dar mă așteaptă Bay la etaj, se împotrivi Charlotte, abia putând să respire.

– N-are decât.

Caspar o luă pe Charlotte de braț și o conduse în jos pe trepte. Când ajunseră la parter, portarul se apropie de Charlotte și-i înapoie fotografia.

– Poftiți, domnișoară.

Charlotte luă fotografia.

– Îl vezi pe domnul acesta? întrebă Charlotte, arătând spre chipul lui Bay din fotografie. E căpitanul Middleton. La un moment dat va coborî scara. Când îl vezi, te-aș ruga să-i dai poza asta, cu complimente din partea domnișoarei Baird.

Bay la ananghie

Camera de înrămare mirosea a lac și amoniac. Ferestrele aveau storurile trase, pentru ca lumina soarelui să nu afecteze cadrele mai delicate, așa încât încăperea era cufundată în întuneric, cu excepția câtorva raze de lumină iernatică strecurate printre crăpăturile obloanelor.

Bay își scoase ceasul cu capac din buzunarul vestei. Trecuseră douăzeci de minute peste ora stabilită. Aștepta de jumătate de oră. Se duse la fereastră și privi afară în stradă. Acum că regina plecase, mulțimea se risipise. Pe trotuar mai erau câteva persoane care își așteptau trăsurile. Bay văzu un cleric ajutând o femeie mai tânără să urce într-o trăsură, apoi sui și el, și trăsura se îndepărtă. Femeia purta o rochie de mătase în dungi, și o clipă Bay crezu că era Charlotte, dar preotul avea un aer mult prea casnic. Acum, pe trotuar rămăseseră doi bărbați și o femeie. Din locul în care se găsea, Bay văzu că femeia nu era tânără. Părul care se zărea de sub pălărie părea cărunt. Femeia întoarse o clipă capul, și Bay își dădu seama că era mătușa lui Charlotte, Lady Lisle.

În timp ce Lady Lisle era ajutată să suie în trăsură, Bay continuă să privească pe fereastră, întrebându-se dacă nu cumva Charlotte va coborî în fugă scara, în ultima clipă, să urce în trăsură. După ce trăsura se urni din loc, Bay se uită din nou la ceas. Decise să mai aibă răbdare cinci minute, în caz că Charlotte ar fi așteptat ca mătușa ei să plece și abia pe urmă să vină la întâlnire.

Ceasul de buzunar anunță timid ora fixă, și Bay ajunse la concluzia că ea nu va veni. Deschise ușa și coborî scara până la etajul unu. Clădirea era cufundată în tăcere. Bay vârî capul în sala de expoziție: era pustie.

Ar fi vrut să mai privească o dată la fotografia cu el și cu împărăteasa. Nu pentru că ar fi uitat cum arată, ci în speranța că poate nu și-o amintea prea bine. Scurta privire pe care o aruncase îi dezvăluise ceva îngrozitor. Cu greu se recunoscuse. Bărbatul din fotografie era așa cum Bay nu-și dorea să fie: transfigurat în fața împărătesei, cu ochii măriți de dorință și – nici nu-i venea să recunoască – de lăcomie.

Se străduí să-și amintească unde fusese expusă fotografia. Se învârti prin sala pustie, încercând să localizeze unde se petrecuse scena umilirii lui în public. Dar acolo se găseau nenumărate fotografii. O descoperi pe cea făcută de Charlotte înfățișându-l alături de Tipsy. Charlotte înțelesese ce mult însemna calul acela pentru el.

Într-un târziu, dându-și seama că fotografia pe care o căuta fusese luată de acolo, decise, fără prea mare tragere de inimă, să plece. Tot mai spera că poate Charlotte îl aștepta pe undeva, dar holul era pustiu în continuare. Numai mirosul de lână udă persista, amintind de mulțimea care se îmbulzise aici ceva mai devreme.

Bay coborî încet scările, îndreptându-se spre ușa care rămăsese deschisă. Afară, doi oameni rulau covorul așternut pentru vizita reginei.

– Iertați-mă, domnule, dumneavoastră sunteți căpitanul Middleton?

Bay întoarse capul spre portar.

– Da.

– Am ceva pentru dumneavoastră.

Portarul intră în separeul său și reveni cu un pachet învelit în hârtie cafenie.

– L-a lăsat cineva pentru dumneavoastră, domnule. Domnișoara Baird. Cu complimente din partea dumneaei. Eu l-am împachetat, să nu se murdărească.

– Domnișoara Baird? Când a plecat?

– De vreo oră. Împreună cu un domn.

Bay dezlegă sforicica, apoi desfăcu hârtia cafenie și se trezi față în față cu propriul său chip.

– A mai spus și altceva, mi-a lăsat vreun mesaj?

– Nu, domnule. Doar complimentele dumneaei.

Bay îi dădu portarului un sovereign.

– Mulțumesc, domnule, mulțumesc mult. Vreți să vă mai dau niște hârtie să înveliți fotografia? Păcat că s-au spart și geamul, și rama.

– S-au spart?

– Da, domnișoara Baird a scăpat de la etaj fotografia. Geamul și rama s-au făcut țăndări, dar, ce e mai important, fotografia a rămas intactă.

Bay părăsi John Adam Street și intră pe Strand. Rămase pe loc o clipă, în mijlocul furnicarului de trecători, întrebându-se încotro s-o apuce. Ar fi putut s-o ia spre vest, spre reședința lui Lady Hawarden din Holland Park, unde să încerce să stea de vorbă cu Charlotte. Sau ar fi putut s-o ia spre nord, spre gara Marylebone și de aici să prindă trenul înapoi spre Easton Neston, unde îl aștepta împărăteasa. A treia variantă era să plece la locuința lui din Albany, numai că o închisese pe timpul iernii și-i dăduse liber valetului. Nu-l atrăgea nici una din aceste posibilități.

Nu se putea duce după Charlotte. Ea alesese să nu-l mai vadă și pentru asta n-o putea învinovăți. Fotografia îi despărțea asemenea unui zid. Bay detesta acea parte a ființei lui pe care o dezvăluia cadrul acela și-i era rușine că o văzuse și Charlotte. De s-ar fi dus după ea ar fi însemnat că era un om total lipsit de onoare, un vânător de zestre, așa cum îl considera toată lumea.

Nu suporta nici gândul de a se înapoia la Easton Neston. Nu voia să fie așa cum se văzuse în fotografie. În plus, urmările întâlnirii lui cu Rudolph nu erau deloc neglijabile. Se întrebă cum va reacționa împărăteasa când va afla de incident.

Într-un târziu, fără să-și dea seama, se trezi mergând pe Pall Mall către St. James Street, unde se opri în fața clubului său. Îl durea umărul și simțea nevoia să bea ceva. În sala mirosind a fum de țigară comandă un coniac și, nevăzând nici o figură cunoscută, se așeză și începu să răsfoiască un exemplar mai vechi din *Punch*. Nu după mult timp, căldura focului care duduia în șemineu și fumul de trabuc îl toropiră și adormi într-un fotoliu.

– Zău dacă ăsta nu-i Middleton, omul zilei.

Bay tresări și deschise ochii. Văzu chipul lui Chicken Hartopp aplecat deasupra lui, cu obrazul congestionat de băutură.

– Noroc, Chicken.

Bay își scoase ceasul din buzunar. Era ora șase.

– Dumnezeule mare! Am dormit toată după-amiaza.

Îi făcu semn lui Chicken să ia loc și chemă servitorul să le aducă de băut la amândoi.

– Dar ce-i cu tine în oraș? Credeam că ai ieșit cu Cottesmore, zise Bay.

– Am venit la expoziția foto, bătrâne, la fel ca tine. Charlotte Baird mi-a trimis o invitație.

Bay înțelese de ce era Chicken Hartopp în culmea încântării.

– Atunci ai fost martor la confruntarea mea cu prințul moștenitor?

– Ce tupeu fără seamăn! Mă mir că nu l-ai provocat la duel. Aș fi fost fericit să-ți fiu secund.

– În fața reginei? se miră Bay.

– *Eu*, unul, n-aș fi suportat asemenea jignire. L-aș fi provocat la duel acolo și atunci.

– Înseamnă că ești mai curajos ca mine.

Hartopp își termină băutura și făcu semn să-i fie adusă alta. Clătină din cap și spuse:

– Tare ciudat că prințul s-a legat așa de tine.

– Într-adevăr, încuviință Bay.

– O fi auzit zvonurile despre tine și împărăteasă, continuă Hartopp, bătându-l pe Bay pe umărul rănit.

Bay făcu eforturi să-și ascundă grimasa de durere.

– Cum nu știu la care zvonuri te referi, nu pot să-ți răspund, zise Bay cât mai indiferent cu putință.

– Fii pe pace, bătrâne. Nu-i cazul să-ți ieși din fire. Știi bine cum circulă poveștile de soiul ăsta. Acum o însoțești la vânătoare și-n clipa următoare auzim că ai fost cu ea la castelul Windsor. Vizitele la regină nu fac parte din îndatoririle unei călăuze. Poate că bietul Rudolph și-a închipuit că ți-ai depășit atribuțiile, și asta nu i-a convenit deloc.

Hartopp îl privi atent pe Bay din spatele favoriților stufoși, clar așteptând un răspuns.

– Împărăteasa mi-a cerut s-o însoțesc. Nu aveam căderea s-o refuz.

Bay se ridică în picioare.

– Trebuie să plec, Chicken. Sunt invitat la un dineu.

– Ei, eu nu te rețin. Nu poți face o persoană imperială să te aștepte.

Bay ieși, lăsându-l pe Chicken să se prăpădească de râs la propria glumă.

Traversă Piccadilly către Brown's Hotel, unde închirie o cameră pentru noaptea respectivă. Trimise o telegramă la Easton Neston, în care anunța că nu se va întoarce în noaptea aceea. În dimineața următoare intenționa să-i scrie lui Sisi și să-i explice că, date fiind împrejurările, nu mai putea rămâne călăuza ei. Ceea ce la Easton Neston părea inevitabil, aici, la Londra, apărea în cu totul altă lumină.

Avea să se alegă praful de acel sezon de vânătoare, dar mai rămâneau cursele cu obstacole pentru cai de vânătoare și, desigur, Marea Competiție Națională de luna următoare. Fără îndoială că Tipsy era pregătită. Gândul la calul lui îl făcu să se simtă ceva mai bine. Apoi își aminti fotografia cu el și Tipsy, făcută de Charlotte la grajduri, și se simți cu mult mai rău.

După cină, se plimbă până la opera Covent Garden. Spera ca muzica să-i schimbe dispoziția cumplită în care se afla. Se juca o operă de Meyerbeer[1], și Bay ocupă un loc în stal, nădăjduind că nu va întâlni pe nimeni cunoscut.

Numai că în pauză, la bufet, își dădu seama ce greșeală făcuse. Toate doamnele venite la expoziție de dimineață își petrecuseră după-amiaza făcând vizite pentru a le împărtăși celor mai bune prietene cât de aproape fuseseră de regină atunci când Rudolph îl făcuse „rândaș" pe căpitanul Middleton. Știrea nu s-ar fi răspândit mai repede nici dacă ar fi apărut într-un ziar. Intrând în sala cu pereții ornați cu oglinzi, Bay văzu cum se ridică evantaiele pentru a masca șoaptele femeilor care-l bârfeau pe el. Decise să plece și străbătu în pas săltat coridorul decorat în catifea vișinie, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume. În timp ce cobora scara spre foaier, îi văzu pe Blanche Hozier și pe vărul ei, George Spencer, venind din partea opusă.

Bay se înclină, așteptând să vadă dacă Blanche îi va răspunde la salut. Spre surprinderea lui, ea se opri zâmbind. Lordul George înclină din cap la rândul lui.

– Căpitane Middleton, mă mir să te văd în oraș în plin sezon de vânătoare. Ce anume te-a putut smulge de lângă clubul Quorn?

Din expresia ei, Bay își dădu seama că Blanche cunoștea precis motivul venirii lui la Londra și că aflase toate detaliile referitoare la incidentul de dimineață. George Spencer părea stânjenit.

– Oh, întotdeauna mi-a plăcut muzica.

– Și totuși, am impresia că vrei să pleci. Ce bizar!

[1] Cel mai popular și mai apreciat compozitor de operă din secolul al XIX-lea (1791–1864) (n.tr.)

Blanche deschise larg ochii albaștri, și Bay rămase uimit să constate cât era de frumoasă și cât de puțin, îl mai atrăgea acum.

– Cred că mi-am luat porția de senzații tari pe ziua de azi. Noapte bună, Lady Hozier. Lord George.

Abia se stăpâni să nu dea buzna afară, în aerul rece al nopții.

Mamă și fiu

– Festy, am înghețat până în măduva oaselor. Am nevoie de o baie, o baie cât mai fierbinte.

Sisi își scoase mănușile și acele pălăriei, lăsând-o să cadă pe podea. Rămase o clipă neclintită, timp în care contesa îi desfăcu fusta costumului de călărie, dând la iveală pantalonii bufanți din piele de căprioară pe care împărăteasa îi purta pe dedesubt.

– Baia vă așteaptă, Maiestate. Cum a fost ziua de azi?

– Mi s-a părut că timpul a trecut teribil de încet. Nu pot să sufăr când nimeni nu ține pasul cu mine. Fără căpitanul Middleton n-are nici un haz. Toți ceilalți sunt îngrozitor de începeți. Până și Max, și Rudi.

– Nu doriți niște supă de vită și un schnapps?

Contesei i se părea că stăpâna ei era palidă și trasă la față.

– Mă dor oasele, Festy. Am nevoie de medicamentul meu.

Contesa se duse la masa de toaletă și deschise caseta de lemn în care erau păstrate toate medicamentele împărătesei. Soluția de cocaină fusese pregătită anume pentru împărăteasă la Viena, unde ea o folosea în mod regulat. Festy adusese din Austria o sticlă plină de soluție. Erau în Anglia de săptămâni întregi și împărăteasa aproape nu se atinsese de medicament. La Hofburg, Sisi golea o sticlă ca aceasta în două săptămâni. Contesa luă seringa din lăcașul ei căptușit cu catifea, vârî vârful acului în lichid și începu să tragă pistonul.

Împărăteasa își scoase corsetul și întinse brațul alb. Întoarse capul când contesa înfipse acul într-una din venele ei subțiri și albăstrii.

– Mulțumesc, Festy.

Împărăteasa zâmbi pentru prima oară pe ziua aceea.

Contesa așteptă până când împărăteasa își termină baia și cocaina își făcu efectul pe deplin, și abia atunci îi arătă telegramele.

Știa ce conține, întrucât baronul Nopsca le deschisese deja la abur și le citise.

Erau două telegrame. Una de la Bay, care anunța că era reținut la Londra și că nu va veni la cină. Sisi o deschise, o citi, după care o mototoli și o azvârli pe podea.

– Căpitanul Middleton nu vine astă-seară. Foarte urât din partea lui, am avut o zi oribilă. Am să-i trimit vorbă să vină imediat. Nu pot vâna fără el.

Festetics nu-i atrase atenția că pe telegramă nu figura adresa expeditorului.

În schimb, a doua telegramă o făcu pe împărătească să zâmbească.

– Rudolph vine la cină, Festy. Să-i spui lui Nopsca să-i pregătească o cameră.

Festetics încuviință din cap, știind că baronul făcuse toate pregătirile cu câteva ceasuri înainte.

– Ce fiu am! Nu-mi scrie săptămâni întregi și, dintr-odată, sosește pe nepusă masă.

Sisi pocni din degete.

– Spune bucătarului să pregătească ceva cu ciocolată. Rudolph adoră ciocolata.

Contesa dădu iarăși din cap. Și acest amănunt fusese deja pus la punct.

Sisi decise să-și poarte părul pe spate, într-o coadă neîmpletită. Își aminti cât îi plăcea lui Rudolph să se ascundă în părul ei când era mic. Asta înainte să fie luat de lângă ea spre a fi „educat". Se străduiseră din răsputeri să-l educe, dar Rudolph era la fel ca ea, semănând prea puțin cu tatăl lui ca să devină un rege bun. Nu va fi niciodată în stare să se trezească zilnic la cinci dimineața, gata să-și împlinească îndatorirea de „tată al poporului". Rudolph era lipsit de simțul datoriei. Nu voia decât distracții. Singurul lucru pe care-l avea în comun cu Franz Josef era dragostea pentru uniformă.

O năpădi un noian de gânduri. Deși cocaina îi mai domolea durerea din încheieturi, îi dădea totodată și o senzație de neliniște. Trebuia să-i trimită o telegramă lui Bay chiar în astă-seară. Dacă nu se înapoia a doua zi, ea, una, nu se credea în stare să rămână aici în lipsa lui. Dar oare de ce nu se întorsese? Fără îndoială că, dacă mersese la doctor, nu avea motive să rămână peste noapte. Sisi își dădu seama că viața lui Bay în afara conacului Easton Neston îi era complet necunoscută. El nu vorbea niciodată despre familie, despre prieteni, chiar dacă ea îi pusese astfel de întrebări.

Sosirea lui Rudolph va aduce o rază de lumină într-o zi atât de plicticoasă ca aceea. Îi fusese dată altă călăuză, care se ținuse în urma ei, gata s-o ajute la fiecare gard, de parcă împărăteasa ar fi fost o păpușă de porțelan. Când călărea cu Bay avea senzația că nu făcea decât să continue o conversație; întorcea capul și-l vedea mereu alături. Bay știa întotdeauna dinainte încotro voia ea să apuce. Sisi nu șovăia niciodată când pornea în urma lui. Abia dacă-și vorbeau când erau singuri în câmp sau, mai târziu, în pat. Nici nu era nevoie. Dar acum, acel fir de comunicare nerostită se rupsese. Cum putea Bay rata o zi de vânătoare în compania ei?

– Cred că am să îmbrac rochia verde de catifea și am să port smaraldele.

Salonul măsura cincizeci de pași dintr-un capăt în altul. Sisi deja făcuse o mie când trăsura lui Rudolph trase, în cele din urmă, în fața conacului Easton Neston.

Sisi observă din prima clipă că Rudolph nu purta uniformă, ci doar Ordinul Lânii de Aur. Îl însoțea Karolyi, lucru care, de asemenea, o surprinse pe Sisi. Își închipuise că Rudolph venea aici ca să scape de curtea regală.

– Dragul meu Rudolph, mă bucur nespus să te văd.

Rudolph îi sărută mâna, dar Sisi îl trase spre ea și-l sărută de două ori pe amândoi obrajii, după tradiția ungurească. Rudolph stătea țeapăn și mirosea vag a băutură.

– Pari mai înalt sau mi se pare mie? Și mai frumos! Asta cu siguranță nu-i doar o părere. Dar ești cam palid. De când nu ne-am văzut? Să fie două luni?

– Cinci luni, mamă.

– Atunci va trebui să bem în cinstea întâlnirii noastre aici, în Anglia. Nopsca, te rog, adu niște șampanie.

Sisi se întoarse către Karolyi.

– Conte, trebuie să-ți mulțumesc că ai avut grijă de fiul meu și că mi l-ai adus aici. Știu că a fost inițiativa dumitale.

– De fapt, mamă, a fost voința mea. Trebuie să-ți vorbesc.

Sisi remarcă petele roșii din obrajii fiului ei și tonul lui imperativ.

– Conte Karolyi, cred că înainte de cină dorești să-ți vezi camera. Te va conduce contesa Festetics.

Se întoarse spre Nopsca, Liechtenstein și Esterházy, care stăteau adunați în jurul focului.

– Puteți pleca, domnilor.

Când rămaseră singuri în sala uriașă, Sisi se așeză pe una din canapele și-i făcu semn lui Rudi să vină lângă ea.

Dar prințul rămase în picioare în fața ei, cu picioarele depărtate, trăgându-se nervos de decorație.

Sisi aștepta. În cele din urmă, Rudolph deschise discuția.

– Azi ți-am văzut „prietenul", pe căpitanul Middleton. Știai că la expoziția de fotografie de la Londra există o fotografie cu tine și cu el? Una în care el se uită la tine cu adorația unui cățel? Mi-a fost cumplit de rușine. Împărăteasa Austriei și un rândaș! Ba chiar a avut nerușinarea să mi se adreseze!

– L-ai văzut pe căpitanul Middleton? La Londra?

– Da, azi-dimineață. La expoziție. Karolyi m-a obligat să merg, fiindcă urma să vină acolo și regina.

– Victoria a fost acolo?

– Nu contează cine a fost acolo, mamă! Tot ce contează e că te-ai făcut de râs. Toată Londra vorbește despre tine și acest Middleton. Trebuie să te descotorosești de el numaidecât.

Sisi se ridică și-și puse mâna pe brațul fiului ei.

– Of, Rudi, ți-ai rupt medalia! Mai ții minte când ai primit-o la catedrala din Buda? Câți ani aveai atunci? Treisprezece sau paisprezece? Am fost atât de mândră de tine. Micul meu cavaler!

– Mamă, acum nu mai am treisprezece ani! Nu poți pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să scapi de omul acesta și să te întorci acasă. Nu ești niciodată la Viena.

– Vrei să mă întorc la Viena, unde sunt așa nefericită? Ești crud cu mama ta, Rudi. Știi bine ce înseamnă să mergi la nenumărate recepții, știind că toți te vorbesc pe la spate. Nu vrei să am și eu parte de puțină fericire în viață? Sunt împărătească de la cincisprezece ani, când eram mai mică decât ești tu acum. Vreme de douăzeci de ani am fost privită, studiată și criticată în fiecare clipă. Am obosit. M-am săturat. Știi și tu cât e de greu, doar simți asta pe pielea ta.

Îl mângâie pe obraz.

– Ești fiul meu.

Rudolph îi răbdă mâna pe obraz o clipă, apoi se trase deoparte.

– Dar există acea fotografie, mamă!

– Te șochează atât de mult că mă admiră cineva? întrebă Sisi.

– Ești mama mea.

– Așteaptă până te însori, Rudi. Vei vedea atunci că lucrurile nu sunt chiar atât de simple cum ți se par acum.

– Nu pot să înțeleg cum de nu ții cont de poziția ta. Mătușa Maria zice că tu și căpitanul Middleton sunteți nedespărțiți.

– Nu ți-a spus și că voia ca Middleton să fie în slujba ei, dar el a refuzat? Te rog să nu judeci pornind de la ce ți-a spus Maria. E înverșunată fiindcă socotește că eu mă bucur de toate lucrurile pe care ea, una, le-a pierdut – coroana, un fiu ca tine. Trebuie să înțelegi asta. Maria încearcă cu bună-știință să ne stârnească unul împotriva celuilalt.

– Vrei să zici că nu-i nimic între tine și căpitanul Middleton?

– N-ai nici un drept să-mi pui o astfel de întrebare!

Sisi se îndepărtă de el, supărată. Speriat, Rudolph se duse după ea.

– Iartă-mă, mamă. N-am nici un drept să-ți pun întrebări.

Sisi se opri și se întoarse spre fiul ei, îmbrățișându-l. Îl simțea răsuflând ușor și precipitat.

– Îți place în Anglia, Rudolph?

– Nu știu. N-am prea avut timp să-mi dau seama. Karolyi mă ține tot timpul ocupat cu vizitele pe la fabrici și tiparnițe. Nici n-am avut când să răsuflu. Asta-i prima seară când nu particip la un dineu unde să țin un discurs.

– Sunt sigură că Nopsca poate aranja să ții un discurs, dacă așa dorești, zise Sisi.

– Oh, pentru mine va fi o ușurare să vorbesc doar nemțește, să nu fiu nevoit să mă arăt politicos față de englezii ăștia plicticoși.

– I-am spus lui Festy să-ți comande o prăjitură cu ciocolată.

– Oh, mamă, ai idee cât mi-am dorit o prăjitură cu ciocolată?

După cină, Rudolph veni în dormitorul mamei lui, în timp ce camerista îi peria părul. Fata era nevoită să se aplece ca să-i perie părul pe toată lungimea lui. Rudolph privea parcă hipnotizat peria de argint care se plimba pe părul lung și castaniu, electrizând firele în urma ei. Vorbi cu mama lui prin oglindă.

– Mă gândeam să rămân aici câteva zile. M-am săturat de fabrici și de războaie mecanice. În plus, cred că ar fi plăcut să petrec câtva timp cu tine, departe de Viena.

– Desigur. Vrei să mergi la vânătoare? Sunt sigură că domnul căpitan Middleton îți va găsi un cal potrivit.

– Nu vreau nimic de la căpitanul Middleton.

– Nu spune bazaconii, Rudolph. Credeam că am lămurit problema asta.

– Nu cred că domnul căpitan va dori să fie aici, cu mine.

– De ce nu?

– Azi-dimineață la expoziție l-am făcut rândaș în fața tuturor și nu cred că i-a căzut prea bine.

– Sigur că nu. Cum ai putut să fii atât de nepoliticos? E ofițer de cavalerie, nu slujitor. Va trebui să-i ceri scuze. Nu mă îndoiesc că le va accepta.

– Nici vorbă, mamă, n-am nici cea mai mică intenție să-i cer scuze. Dar zău, mamă, dacă se întoarce căpitanul Middleton, eu nu mai pot rămâne.

– Of, Rudolph, chiar trebuie să luăm discuția asta de la capăt? Am venit aici ca să vânez. Căpitanul Middleton e călăuza mea. Nu pot vâna fără el. Prin urmare, trebuie să se întoarcă.

– Dar de ce trebuie să locuiască aici?

– Locuiește aici fiindcă așa i-am cerut eu.

– Atunci va trebui să-i spui să meargă în altă parte, stărui Rudolph, ridicându-se în picioare.

Sisi îi ghici iritarea din glas. Nu se putea vorbi cu el când ajungea în starea asta. Băuse zdravăn la cină și, când era băut, nu oferea o companie prea plăcută. Sisi nu voia să aibă parte de o scenă și, în plus, încă îl vedea în el pe băiețelul de altădată, așa că simțea nevoia să-l protejeze.

Sisi făcu semn cameristei să-i lase singuri, apoi se ridică în picioare, cu părul fluturând în jurul trupului, și-și cuprinse fiul cu amândouă brațele.

– Bietul meu băiat, murmură ea.

Când se trezi a doua zi de dimineață, Sisi o întrebă pe Festetics dacă primise vreo veste de la Bay. Când contesa îi răspunse că nu mai sosise nici o veste după telegrama din seara precedentă, Sisi îi spuse să-i cheme pe Nopsca și pe ambasador în camera de zi. Prințul moștenitor încă dormea.

Când cei doi intrară, Sisi observă pe chipul lor expresia bine cunoscută de indiferență circumspectă. Nici unul din ei nu voia s-o ofenseze, așa că amândoi se abțineau să-și spună părerea înainte de a o auzi pe a ei.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat ieri, conte Karolyi?

– O serie de incidente cât se poate de nefericite, Maiestate. L-am dus pe prinț la expoziție, pentru a-i da ocazia s-o întâlnească pe regină. Prințul nu era chiar în apele lui, în ajun se dusese la culcare târziu și lipsa de somn își spunea cuvântul. Cred că a fost din cale-afară de șocat să dea cu ochii de o fotografie cu Maiestatea Voastră și poate

și-a exprimat nemulțumirea mai vehement decât ar fi făcut-o în mod obișnuit. Căpitanul Middleton, după părerea mea, a dat dovadă de prudență și s-a hotărât să plece. Dar se cuvine să spun că regina, care-l întâlnise pe căpitan cu ocazia vizitei dumneavoastră la Windsor, a fost surprinsă de ieșirea nepoliticoasă a prințului moștenitor față de căpitan.

– Înțeleg. Și poți să-mi spui cum a ajuns fotografia în expoziție?

– Cred că fost făcută de o oarecare domnișoară Baird, pare-se prietenă cu căpitanul Middleton. La expoziție erau și alte fotografii cu căpitanul, făcute de ea.

– Înțeleg. Sper că fotografia nu mai e și acum expusă.

– Nu, Maiestate. Tânăra s-a grăbit s-o ia de acolo. Părea extrem de întristată de acest incident.

Baronul Nopsca își aminti biletul pe care-l deschisese la abur cu o săptămână în urmă și-și trosni mulțumit degetele, acum că înțelesese clar cum stăteau lucrurile.

– Domnule baron vreau să-l găsești pe căpitanul Middleton. Spune-i că vreau să se întoarcă de îndată ce pleacă fiul meu. Nu cred că-i înțelept să se întâlnească iarăși.

Bărbații încuviințară din cap.

– Și, domnule ambasador, mă bizui pe dumneata să-l conduci pe fiul meu la Londra mâine cel mai târziu. Trebuie să-l convingi dumneata, eu nu vreau să intervin. Dar trebuie să se întoarcă. Pot conta pe dumneata?

– Desigur, numai că prințul e tare încăpățânat și nu se lasă convins întotdeauna.

– Fiul meu se plictisește repede. Nu cred că o să-l amuze să stea aici prea multă vreme. Sunt sigură că-l poți face să se înapoieze la Londra.

Karolyi se înclină. Crezuse că misiunea lui era să-l țină pe Rudolph departe de tentațiile Londrei, dar înțelegea situația delicată în care se găsea împărăteasa. Cu cât prințul rămânea mai mult la Easton Neston, iar Bay nu putea veni și el, cu atât mai mare risca să fie scandalul.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, Maiestate.

Sisi înclină din cap.

– Puteți pleca.

După plecarea celor doi, Sisi se întoarse spre Festetics.

– Știai de domnișoara Baird, Festy?

Festy zâmbi.

– Un bărbat cum este căpitanul Middleton va fi întotdeauna înconjurat de prietene, Maiestate. E un *Herzensprecher*.

– Nu mi-a spus că intenționa să meargă la expoziție.

– Poate s-a jenat să vă spună că se ducea să vadă fotografii cu el însuși.

– Poate.

Sisi se scutură.

– Sunt tare supărată pe Rudolph.

– Dar, Maiestate, este foarte tânăr și gelos. Știți bine cât ține la dumneavoastră.

Sisi ridică din umeri.

– Dacă ține la mine, atunci ar trebui să țină și la fericirea mea.

Contesa știa că nu avea rost să mai adauge ceva.

Chemarea

Bay se trezi cu durere de cap. După ce se întorsese de la operă, își luase o sticlă de coniac să bea înainte de culcare și acum suporta consecințele. Se întrebă cât era ceasul. Se dădu jos din pat, nesigur pe picioare, și se uită la ceasul de pe consola șemineului. Era trecut de amiază. Sună clopoțelul și-i ceru valetului să-i aducă cele trebuincioase pentru bărbierit și o cană de cafea.

După ce se îmbrăcă, se bărbieri și bău o ceașcă de cafea, se simți ceva mai bine. Atunci dădu cu ochii de pachetul învelit în hârtie cafenie, lăsat pe măsuța de scris, în care se găsea fotografia.

Cu o seară în urmă, după ce golise cam jumătate de sticlă, se hotărâse să meargă la Holland Park în după-amiaza următoare, să stea de vorbă cu Charlotte. Acum că aburii alcoolului se risipiseră, își dădea seama că așa ceva era cu neputință. Ea nu voia să-l vadă, mesajul lăsat odată cu fotografia era cât se poate de limpede. I-ar fi putut scrie, dar nu știa de unde să înceapă. N-ar fi fost în stare să-i explice comportamentul lui. Departe de Easton Neston și de împărăteasă, îi era greu să-și explice și lui însuși.

Se auzi o bătaie în ușă. Crezând că venise valetul să ia uneltele de bărbierit, Bay zise: „Intră". Dar, spre surprinderea lui, în cameră păși baronul Nopsca.

– Ce-i cu dumneavoastră aici, domnule baron? Îmi cer iertare dacă întrebarea mea sună grosolan, dar cum naiba m-ați găsit?

Baronul flutură din mâini.

– Oh, există multe căi, dar nu asta-i important.

Tuși ușor.

– M-a trimis împărăteasa. Prințul moștenitor a venit aseară la Easton Neston.

Bay îi făcu semn baronului să ia loc pe unicul fotoliu din camera de hotel. El însuși se așeză pe bancheta de la picioarele patului.

– Deci împărăteasa știe ce s-a întâmplat ieri? întrebă Bay.

Nopsca încuviință din cap cu un aer nefericit.

– Maiestatea Sa e la curent cu incidentul. Regretă profund comportamentul prințului față de dumneavoastră. Dorește să vă înapoiați la Easton Neston, dar, din păcate, asta nu va fi posibil cât timp prințul rămâne la conac.

Bay tocmai se întreba dacă-i putea explica baronului că-i era cu neputință să se mai întoarcă vreodată la Easton Neston, când se întoarse valetul, aducând o tavă cu o cafetieră. O așeză pe masă și umplu două cești. Bay se căută în buzunar după o monedă drept bacșiș. Între timp, baronul se așezase și-și pusese trei linguriță de zahăr în cafea. Amestecă viguros cu linguriță, sorbi o înghițitură și se strâmbă.

– La Viena noi n-am numi așa ceva cafea.

Bay sorbi și el o înghițitură.

– Mă tem că nu-i pot lua apărarea. Deci împărăteasa vrea să stau aici și să aștept plecarea prințului?

Baronul se trase de rever.

– N-aș spune chiar așa. Nu-i prea încântată de situație, dar crede că, date fiind împrejurările, ar fi mai bine să nu vă aflați sub același acoperiș cu Alteța Sa.

– Dar, după plecarea lui, ar dori să mă întorc și să-i fiu iar călăuză, la fel ca până acum?

Baronul încuviință din cap.

Bay se ridică în picioare.

– Împărăteasa trebuie să înțeleagă că așa ceva e cu neputință.

Baronul se aplecă spre el.

– Dar nu s-a schimbat nimic, dragul meu căpitan. Împărăteasa e foarte mulțumită de serviciile dumneavoastră. A ajuns să depindă de dumneavoastră. Ați făcut ca acest sejur să fie...

Schiță un zâmbet.

– ... foarte agreabil pentru ea.

Pe Bay îl scoase din sărite zâmbetul baronului.

– Dar fiul ei m-a insultat. Mi-a dat limpede de înțeles că nu mă consideră o companie potrivită pentru mama lui.

Baronul sesiză mânia din glasul lui Bay. Se ridică și-i puse o mână pe umăr.

– Trebuie să înțelegeți că prințul moștenitor are o fire schimbătoare. Încă n-a învățat să gândească înainte de a deschide gura. Sunt convins că-și va da seama de greșeala lui.

– Și totuși, nu am ce căuta la Easton Neston cât timp e el acolo.

Baronul ridică din umeri.

– Prințul moștenitor va pleca probabil mâine.

– Îmi pare rău, domnule baron, dar nu vreau să mă implic. Spuneți-i împărătesei că voi rămâne la Londra.

Baronul păru dezamăgit.

– Nu-i pot transmite un asemenea mesaj.

Lui Bay aproape că i se făcu milă de el.

– Spuneți-i că v-ați dat toată silința să mă convingeți, dar că eu sunt un englez încăpățânat. Nu vă poate învinovăți pe dumneavoastră pentru asta.

– M-ați înțeles greșit. Nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru împărăteasă. Sunt în slujba ei de mulți ani și-i cunosc stările de spirit. S-a atașat mult de dumneavoastră, căpitane Middleton. Văd bine că ați făcut-o fericită. În viața ei n-a fost atât de fericită.

Baronul își frângea mâinile, deznădăjduit de-a binelea. Bay înțelese că era vorba de mai mult decât dorința lui Nopsca de a nu fi mesagerul unor vești proaste.

– Chiar credeți că eu o fac fericită?

Baronul încuviință din cap.

– Dumneavoastră nu știți cum era înainte. De când v-a cunoscut pe dumneavoastră, a început să mănânce bine și să râdă. Și contesa, și eu știm bine că asta vi se datorează dumneavoastră. Și, căpitane Middleton, am impresia că și ea vă face fericit pe dumneavoastră.

Bay se duse la fereastră. Jos în stradă se afla un flașnetar. În jur se adunase un mic grup de oameni care lăsau monezi într-un săculeț pe care o maimuță îl plimba printre ei.

– Da, așa este, zise el încet. Dar e o situație imposibilă. Nu-i vorba doar de prinț, cum rămâne cu Liechtenstein și Esterházy? Mă detestă.

– Poate, dar ei nu contează. Vă rog, căpitane Middleton, nu puneți mândria dumneavoastră mai presus de fericirea împărătesei.

Acum, maimuța se instalase pe umărul flașnetarului, fluturându-și prin aer fesul mititel.

Bay se gândi la împărătească în seara când o întâlnise la grajduri și când purta stele de diamant în păr. Cât o dorise atunci! Clipa în care intuise că și ea simțea la fel fusese un triumf.

– Dar nu pot sta ascuns aici, la Londra, tot așteptând să plece prințul moștenitor.

Baronul nu spuse nimic.

Un polițist de pe stradă se apropie de flașnetar și-i spuse să plece. Maimuța vru să-i smulgă unul din nasturii sclipitori de la veston și să-l pună în sac.

Bay se întoarse spre baron.

– Ați auzit de Marea Competiție Națională?

Celălalt ridică din umeri.

– Bănuiesc că-i vorba de o cursă de cai.

– Cea mai mare cursă cu obstacole din Anglia, probabil și din lume. Orice călăreț își dorește să câștige cursa asta. Acum cinci ani am vrut și eu să concurez, dar am pierdut calul. De când am cumpărat-o pe Tipsy, m-am tot gândit să particip la cursă, și acum m-am hotărât. Cursa va avea loc pe data de 24. Sezonul de vânătoare e pe sfârșite și nu vreau ca Tipsy să-și rupă vreun picior înainte de competiție. Dacă-i spuneți împărătesei că merg la Aintree să mă antrenez pentru competiția națională, va înțelege.

Baronul părea sceptic.

– Poate că domnul căpitan dorește să-i scrie câteva rânduri ca să-i explice. Știu că mie îmi va pune o sumedenie de întrebări.

Bay se instală la măsuța de scris și, conștient că baronul citea peste umăr, începu să scrie:

Maiestate, am prilejul s-o înscriu pe Tipsy la Marea Competiție Națională. E cea mai spectaculoasă cursă de cai din lume, și mi-am dorit întotdeauna să particip. Nopsca mi-a cerut să mă întorc la Easton Neston, dar eu știu bine că mă veți ierta dacă nu vin, întrucât în zilele următoare va trebui să mă antrenez pentru cursă. Spun că veți înțelege fiindcă știu că, dacă ați fi în locul meu, nu numai că v-ați înscrie la competiție, ci, fără îndoială, ați și câștiga-o, dat fiind că sunteți cea

mai grozavă călăreață pe care am întâlnit-o în viața mea. Rămân al dumneavoastră preasupus servitor,

Bay Middleton

Puse sugativa peste rândurile așternute pe hârtie și-i înmână lui Nopsca scrisoarea nesigilată. Voia ca Sisi să știe că mesajul lui putea fi făcut public.

– Nu fiți așa îngrijorat, domnule baron, împărăteasa va înțelege.

– Așa sper și eu, căpitane.

După plecarea baronului, Bay se duse să se plimbe în parc. Copacii erau încă golași, dar vremea începea să se schimbe și soarele se ivea din când în când din spatele norilor. Începuseră plimbările de după-amiază cu trăsura, și Bay privea la doamnele care treceau pe lângă el în faetoane și cabriolete. Nu se vedeau prea multe, încă nu venise vremea lor, și totuși Bay recunoscu vreo câteva chipuri. I se părea straniu să se plimbe prin parc în loc să meargă călare, dar știa că astfel nimeni nu-l va inoportuna. Singurele persoane care mergeau pe jos prin parc erau dădacele cu cărucioare.

Aerul proaspăt îi ridică moralul. Gândul la Marea Competiție Națională îl entuziasma și, mergând de-a lungul străzii Serpentine, avu senzația că se ridică deasupra complicațiilor din viața lui. În ciuda riscurilor, cursa cu obstacole i se părea ridicol de simplă. Dispunea de un cal potrivit și, dacă umărul va rezista, atunci cu siguranță că avea șanse să câștige.

Pe lângă el trecu o femeie călare pe o iapă roib, mergând la trap, și, o clipă, Bay avu impresia că era împărăteasa. Apoi văzu că femeia sălta puțin în șa și-și aminti că în toate săptămânile cât călărise alături de ea, n-o văzuse nici măcar o dată făcând vreo greșeală.

Mayfair

– Ridicați ochii, Lady Augusta. Un gât atât de lung trebuie pus în valoare la fel ca gâtul unei lebede. Și întoarceți puțin capul spre mine! Așa vă vreau. Acum, închipuiți-vă că plutiți pe Canal Grande într-o gondolă.

– Dar eu n-am fost niciodată la Veneția, obiectă Augusta.

Caspar zâmbi.

– Nu-i nevoie să fi fost acolo ca să v-o imaginați, scumpa mea Lady Augusta. Sunteți o mireasă în ajunul nunții și vă gândiți la plăcerile care vă așteaptă. Ah, v-ați înroșit, asta și voiam. Acum gândiți-vă la gondolă, în timp ce eu fac fotografia.

Caspar dispăru în spatele perdelei de catifea și apăsă declanșatorul.

– Perfect! Acum am să mă joc puțin cu vălul dumneavoastră, uite așa. Ochii dumneavoastră au o mare profunzime, vreau ca dantela să-i încadreze ca o ramă. Da, țineți-l puțin ridicat. Așa! Încântător. Cred că sunteți născută să fiți model, Lady Augusta. În America, imaginea dumneavoastră ar fi în toate reclamele.

– Îngrozitor! exclamă Augusta, pe al cărei chip se citea încântarea.

Stătea pe un mic piedestal în colțul salonului din reședința Crewe, în Portman Square. În spatele ei se vedea un fundal pictat reprezentând un templu clasic, cu doi îngerași suflând din trâmbițe jos în stânga. Charlotte socotea vulgar acest fundal, dar Caspar venise cu argumente zdrobitoare.

„O femeie precum viitoarea ta cumnată, draga mea Carlotta, nu se satură de complimente niciodată. I se va părea cât se poate de potrivit să fie pusă într-o postură de zeiță, crede-mă", îi spusese Caspar lui Charlotte înainte de această ședință foto.

Avusese mare dreptate. Augusta era în culmea încântării.

Charlotte nu putea să nu admire ușurința cu care Caspar o aborda pe Augusta. Deși era un american lipsit de avere și de relații, totuși o măgulise pe Augusta, convingând-o să-l considere nu doar egalul ei, ci chiar de neînlocuit.

Totul începuse după expoziție. Augusta venise acasă la Lady Hawarden s-o vadă pe Charlotte, în aparență ca s-o convingă să se înapoieze la Melton, dar, de fapt, ca să obțină de la ea unele informații despre adevărata relație a lui Bay cu împărăteasa. Caspar le întrerupsese și o subjugase cu ușurință pe Augusta. „Dar ce profil!" exclamase el încă din prima clipă când aceasta întorsese capul. „De o puritate grecească! Trebuie să vă fotografiez, Lady Augusta. Ar fi un păcat de neiertat ca asemenea perfecțiune să nu fie imortalizată." Charlotte se așteptase ca pe Augusta s-o supere tupeul lui, numai că ea se lăsase cucerită de farmecul lui Caspar și dusă în studio, unde Caspar o fotografiase uitându-se într-o oglindă de mână. Americanul trimisese fotografia la Melton chiar a doua zi, și Augusta fusese atât de încântată de rezultat, încât atunci când Caspar o rugase să-i îngăduie

s-o fotografieze în rochia de mireasă, nu numai că acceptase, dar îi ceruse să facă fotografii la nuntă și chiar îi trimisese o invitație.

Acum Augusta stătea învesmântată în rochia de mireasă, cu diadema pe cap, cu vălul de dantelă Honiton aranjat de Caspar astfel încât să-i mascheze bărbia ascuțită, moștenită de la familia Crewe, privindu-l pe american cu infinit mai multă tandrețe decât își privise vreodată propriul logodnic.

– Domnul Hewes se pricepe grozav să-și facă modelele să se simtă în largul lor, îi spusese ea lui Charlotte. Nu știam că-i așa plăcut să pozezi pentru o fotografie.

Charlotte înțelesese reproșul din spatele vorbelor ei.

– Încă un cadru, după care va trebui să vă las să vă pregătiți pentru ziua de mâine. Charlotte, ce-ar fi să stai în spatele miresei ca să-i ții vălul?

Charlotte îl fulgeră cu privirea, dar făcu precum i se ceruse.

– Acum e minunat. Mireasa și domnișoara ei de onoare. Charlotte, ar fi perfect dacă ai lua un aer visător. Ca și cum te-ai întreba când îți va veni și ție rândul.

– Într-o bună zi tu vei fi cea care va purta văl și diademă, Charlotte. Durează un timp până-ți găsești perechea potrivită. Întotdeauna am fost de părere că-i o mare greșeală să te măriți cu primul care-ți iese în cale, zise Augusta.

– Bineînțeles, replică Charlotte. Fred a avut noroc că tu ai fost dispusă să aștepți.

Augusta o privi scurt, dar Charlotte era ocupată să-i aranjeze vălul.

– Așa, acum arată superb, declară Caspar. Ce compoziție superbă! Acum vreau să vă gândiți amândouă la ziua de mâine. E perfect. Aș putea denumi poza asta „Aproape ca două surori".

Charlotte lăsă din mână vălul de parcă ar fi fost otrăvit.

– Cred că-i de ajuns, Caspar, nu trebuie s-o obosești pe Augusta.

Charlotte se duse la masa pe care trona echipamentul fotografic al lui Caspar și începu să strângă aparatura.

– Foarte bine, oftă Caspar. Sigur că ai dreptate, Charlotte, dar e greu să renunț când Augusta arată atât de minunat.

Charlotte se uită la Augusta, întrebându-se dacă aceasta chiar credea cuvintele măgulitoare ale lui Caspar, dar viitoarea mireasă părea dispusă să-l asculte pe american până la sfârșitul zilelor.

Afară aștepta trăsura care urma s-o ducă pe Charlotte la locuința mătușii ei din Charles Street. Plecase de la Holland Park și se mutase

aici cu o săptămână în urmă, când Lady Lisle se înapoiase de la țară. Fred, care nu înțelegea de ce ar fi trebuit ca apropiata nuntă să-i strice sezonul de vânătoare, sosise abia în această dimineață.

Desigur, Caspar nu dispunea de nici o trăsură. Oftă văzându-se singur pe trotuar cu aparatura foto. Îl aștepta un drum lung până în Chelsea. Charlotte îl auzi oftând. Își dădu seama că americanul se aștepta ca ea să se ofere să-l ducă în Charles Street, altfel ar fi fost nevoit să ia o birjă sau chiar un omnibuz. Charlotte știa cât detesta Caspar transportul în comun și că ar fi preferat să meargă kilometri întregi pe jos, având în vedere că autobuzele ticsite de călători sau, și mai rău, trenul subteran, îi creau o senzație de claustrofobie.

– În vest poți merge zile întregi fără să întâlnești picior de om. Mi-e foarte greu să mă obișnuiesc să văd nasul cuiva vârât între butonii de la vestă atunci când merg cu omnibuzul.

Charlotte nu ținea neapărat să mai petreacă o seară în compania lui Caspar. De când cu expoziția, îl găsea în preajma ei ori de câte ori întorcea capul. Cât timp locuise la Lady Hawarden, Caspar fusese acolo în fiecare zi, dând o mână de ajutor la primirile de joi, developând clișeele luate de Lady Hawarden, făcând conversație cu femeile venite în vizita de după-amiază. Deși după declarația făcută pe treptele Societății Regale de Artă nu-i adresase lui Charlotte o cerere formală în căsătorie, își schimbase strategia, începând să capteze bunăvoința tuturor cunoștințelor lui Charlotte. Prima cucerire fusese Augusta, care era și cea mai cu nasul pe sus, după care o sedusese pe Lady Crewe, apoi pe lordul Crewe, imortalizându-l înveșmântat ca vrăjitorul Merlin. Rămăsese la Melton de sâmbătă până luni, fără Charlotte, și-l asediase pe Fred, implorându-l să-i pozeze drept Lancelot lângă Augusta pe post de Guinevere[1]. Lui Charlotte nu-i venise să creadă când văzuse fotografia developată în camera obscură a lui Lady Hawarden; Fred îmbrăcase costumul de cavaler închiriat de la Maskelyne[2] și îngenunchease în fața Augustei, care purta caftan și părul despletit pe spate. Amândoi păreau încântați de ei înșiși.

Începu să burnițeze, și Caspar se apucă să-și încheie nasturii paltonului ecosez. Cu fiecare nasture, Charlotte se simțea și mai vinovată. Când Caspar ajunse la penultima butonieră, ea nu mai rezistă și zise:

[1] Merlin, Guinevere – personaje din legendele Cavalerilor Mesei Rotunde (n.tr.)

[2] Magician și inventator britanic (1839–1917) (n.tr.)

– Caspar, nu te poți duce acasă pe așa o vreme. Vino în Charles Street și rămâi la cină. Sunt sigură că mătușa mea va fi încântată să te vadă. Poți lăsa aparatul foto la noi, astfel încât o să-ți fie mai ușor să-l iei cu tine la nuntă.

Caspar renunță să se mai încheie și făcu o plecăciune adâncă.

– Prevăzătoare ca întotdeauna, Carlotta *mia*. Acum că ai venit cu sugestia asta, e fără îndoială varianta cea mai bună. Dar mă tem să nu-ți inoportunez fratele în ultima lui seară de burlac.

– Știu bine că Fred se va bucura să vii.

Trăsura lăsă în urmă reședința Crewe din Portland Square și traversă Oxford Street, intrând în cartierul Mayfair. Caspar ședea față în față cu Charlotte, cu spatele spre cai și vorbind fără încetare. Ajungând în Grosvenor Square, Caspar se aplecă spre ea și zise:

– N-am să tac decât dacă-mi spui ce s-a întâmplat. Ba nu, dă-mi voie să ghicesc. Vezi bine că-ți pot citi gândurile la fel de ușor cum am făcut-o pe temuta Augusta să mă invite la nuntă. Te frământi fiindcă bănuiești că domnul căpitan Middleton va veni mâine la nuntă și tu nu vrei să-l vezi.

Caspar își duse un deget la tâmplă.

– Asta nu-i bine.

Începu să gesticuleze de parcă ar fi practicat hipnoza.

– Ba *vrei* să-l vezi, dar în același timp nu vrei. Te simți atrasă de el, și totodată îl respingi. Iar acum ești supărată pe mine fiindcă am ghicit ce-i în mintea ta. Dar e atât de ușor, Charlotte. Nu cred să fi întâlnit în viața mea pe cineva căruia să i se citească atât de lesne gândurile pe față.

Charlotte se foi pe bancheta căptușită cu piele.

– Nimeni altcineva nu mă citește așa ușor.

– Pentru că nimeni nu-i interesat așa ca mine. Dacă m-ai lăsa să te fotografiez, ți-aș putea arăta ce văd pe chipul tău. Dar nu-mi dai voie fiindcă ți-e teamă de ce-am să descopăr.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Asta fiindcă sunt un necioplit de american, știu bine. Numai că eu sunt singurul care-și dă seama ce fată deosebită ești.

Charlotte își ascunse obrazul în palme.

– Taci, te rog, spuse ea printre degete. Nu știu ce să-ți răspund.

– Nici nu trebuie să-mi răspunzi. Nu-i nevoie. Știu dinainte care ar fi răspunsul tău. Nu știi nici tu dacă într-adevăr vrei să vin la voi la cină, fiindcă în clipa asta nu-ți mai sunt așa simpatic. Eu nu sunt căpitanul Middleton. Dar, desigur, nu vrei să-l vezi pe căpitan

deoarece îți închipui că n-a fost corect față de tine, când tu îl credeai unica persoană din lume care-ți spune adevărul.

Charlotte își descoperi fața. Vorbele lui Caspar îi analizaseră o stare de spirit pe care ea se străduise să n-o limpezească. Își dorea din tot sufletul să nu fi făcut acea fotografie, dar acum fotografia exista și-i era cu neputință să facă abstracție de ea. Bay nu era așa cum îi dăduseră a înțelege Fred și Chicken; nu se folosea de împărăteasă pentru a-și atinge propriile scopuri.

Lucrurile stăteau mult mai prost – Bay era subjugat de împărăteasă. Rudolph își dăduse și el seama, de aceea se înfuriase.

Se uită la Caspar. Fața lui mare și pistruiată de fermier nu lăsa să se vadă cât era de inteligent. Se întrebă dacă o fotografie i-ar fi dezvăluit istețimea ascunsă în spatele exuberanței. Într-un colaj putea fi un păun, dar, în opinia lui Charlotte, capul mic al păsării nu se potrivea cu inteligența lui Caspar. Nu, Caspar era un animal domestic, ea întrebându-se dacă era un câine care-și adoră stăpânul sau o pisică interesată doar de propriul confort.

– Caspar, vorbește-mi despre America. Tare aș vrea să mă gândesc la altceva, nu la situația mea.

– Primul lucru pe care ai să-l remarci e că-i o țară încă imaginară. În Anglia, fiece petic de pământ are o istorie, toate locurile voastre înseamnă ceva. Dacă-i vorbești unui englez de Cornwall, se va gândi la contrabandiști, la regele Arthur, la pescuit și la plăcinte. În țara mea însă, există zone întinse despre care americanii nu știu decât că sunt niște ținuturi necuprinse. Sigur, indienii care trăiesc acolo cunosc spiritul acelor locuri, dar nu despre asta-i vorba. Nici nu-ți poți imagina ce albastru e cerul în Vestul Sălbatic, Charlotte. Și e atâta spațiu. E un ținut cu adevărat sălbatic, nu ca ținutul lacurilor de la voi, cu zidurile lui mici de piatră. În Vest nu există garduri vii. E un loc etern. De asta îmi place să-l fotografiez. Peisajele de acolo sunt atât de stranii, încât cine le privește se îndoiește de realitatea lor. De-aș fi pictat Marele Canion, n-ai fi crezut că există în realitate, dar fotografia mea a demonstrat că e ceva real și că trebuie să mă crezi că există. Chiar și orașe ca San Francisco sunt în curs de a fi construite. În doi ani de zile își pot schimba total înfățișarea, se prea poate să nici nu-l recunosc la înapoierea mea. Aici suntem în Mayfair, în drum spre Charles Street, un loc respectabil și respectat de secole întregi. Clădirile s-ar putea schimba, dar nu-i de colo să locuiești în Charles Street. Noi nu avem un Charles Street în Vest, cel puțin nu încă; în San Francisco există strada cu magazinul universal

și strada cu cârciuma. Poate unii își vor aminti că în urmă cu câțiva ani, cineva a fost împușcat în plină stradă, dar cel mai probabil nu. În Vest nu avem timp pentru trecut, suntem prea ocupați să ne imaginăm prezentul.

Caspar calculase perfect; discursul lui se încheie exact în clipa când trăsura opri în fața locuinței din Charles Street.

Mai târziu în aceeași seară, în timp ce se schimba pentru cină, Charlotte o întrebă pe Grace, camerista de la Melton, care o pieptăna pe Charlotte, încercând să dea volum părului ei:

– Ce știi despre America, Grace?

– Nu mare lucru, domnișoară. Fiul fierarului din sat e dus acolo. Îi merge foarte bine. I-a trimis maică-sii o poză cu el îmbrăcat la costum. Doamna Street aproape că nu l-a recunoscut..

– Mă gândesc să plec și eu în America. Să fac fotografii. Crezi că ți-ar plăcea să vii cu mine?

– În America? Nu știu ce să spun, domnișoară. Mi-e și greu să-mi închipui cum ar fi. Și venirea la Londra a fost pentru mine o aventură, dar măcar aici toată lumea vorbește englezește.

– Oh, cred că și în America se vorbește englezește.

– Se prea poate, dar mă întreb cât e de ușor să-i înțelegi. Când domnul Hewes vorbește repede, abia reușesc să deslușesc ce spune.

– Nu cred să fie mulți pe lumea asta care să vorbească așa de repede ca domnul Hewes, zise zâmbind Charlotte.

– Dacă plecați, cred că mi-ar plăcea să merg cu dumneavoastră. Dar nu pentru totdeauna, domnișoară Baird, mi-ar fi prea dor de mama mea.

– Sigur că nu pentru totdeauna. Aș vrea să merg doar... să vizitez.

– Iertați-mă că vă întreb, dar cum rămâne atunci cu căpitanul Middleton?

– Ce-i cu el?

– Credeam că dumneavoastră și căpitanul Middleton aveați o înțelegere.

– Uneori, înțelegerile ajung la neînțelegeri. Mă îndoiesc că domnului căpitan Middleton îi va păsa dacă plec sau dacă rămân.

– Vai, domnișoară, cred că sunteți prea aspră cu el. Are un suflet bun. Întotdeauna s-a bucurat de simpatia servitorilor. E drăguț cu toată lumea și foarte generos, deși nu-i bogat. N-are valet, dar nimeni n-a pregetat să-i lustruiască cizmele sau să-i apreteze gulerele costumelor de vânătoare, ceea ce nu se poate spune despre ceilalți

tineri domni de la Melton. Nu știu ce-i între dumneavoastră și căpitanul Middleton, domnișoară, dar căpitanul nu-i un om rău. Nu uită niciodată să se poarte frumos cu oameni simpli ca mine.

Charlotte se întrebă dacă Bay fusese generos cu ea la fel cum instinctiv se purta generos față de servitori și de copii. Nu putea să creadă că umbla numai după banii ei. Charlotte recunoștea fără greș zgârcenia, dar bunătatea îi era ceva atât de necunoscut, încât poate o luase drept iubire. De îndată ce o săgetă acest gând, se sili să-l alunge. Nu suporta să se gândească la Bay. Caspar avusese dreptate; Charlotte își închipuise că Bay o înțelege, dar se dovedise că ea îl înțelesese greșit pe el.

Își impuse să se gândească la alte lucruri. Ideea de a merge în America începuse să prindă contur în mintea ei. Dacă n-ar fi văzut fotografiile, ar fi socotit toată vorbăria lui Caspar despre Vest drept altă exagerare de a lui. Dar de imagini nu se putea face abstracție.

De cealaltă parte a pieței Piccadilly, Bay mergea pe St. James Street, îndreptându-se spre club. Luase trenul din Cheshire, unde o dusese pe Tipsy ca s-o antreneze pentru competiția națională. Avea în buzunar o invitație la nunta lui Lady Augusta Crewe cu Frederick Baird Esq. Nu se așteptase să primească o invitație, dar uitase de ambițiile sociale ale Augustei care, trecând peste protestele lui Fred, nu văzuse nici un motiv să-l țină departe pe bărbatul despre care se vorbea cel mai mult la Londra, doar ca să cruțe sentimentele lui Charlotte.

– Dacă nu-l invităm, lumea va spune că-i din cauză că a părăsit-o pe Charlotte. Dar cum n-au fost nici o clipă logodiți oficial, cea mai bună cale de a pune capăt zvonurilor e să-l chemăm la nuntă.

Fred acceptase, nu prea convins de logica ei, și Augusta îi comunicase, foarte încântată, lui Charlotte decizia luată.

– Dacă vine, va trebui să te porți cu el la fel cum te porți cu toți ceilalți. Când lumea va vedea că ai o atitudine perfect normală față de el, o să înceteze cu bârfele pe tema asta.

La club, Bay nimeri în toiul unei partide de cărți, așa că jucă până la miezul nopții, pierzând de cele mai multe ori și fiind astfel nevoit să înghită împunsăturile celorlalți: „Ghinion la cărți, ei, Middleton?" Doi membri ai clubului, care băuseră cam multișor, începură să se învârtă prin sală într-un vals vienez improvizat. Bay îndurase toate astea cu un zâmbet nepăsător. Știa cum să facă față tachinărilor și invidiei celorlalți.

Crombie, un maior înalt de la patrule, pe care Bay îl întrecuse cu doar câteva puncte cu un an în urmă, îl acostă pe scări.

– Presupun că ești prea prins de îndatoririle tale imperiale ca să concurezi la Națională, Middleton.

– Nimic nu m-ar împiedica să concurez anul acesta. Tocmai am fost la Aintree, să văd pista.

– Călărești pe iapa aia a ta? Cea pe care ai cumpărat-o în Irlanda?

– Cu voia lui Dumnezeu. E exact calul pe care mi l-am dorit. Cred că avem mari șanse de câștig.

– Chiar așa? Cred că încă n-au început să se încheie pariuri. Poate am să mizez pe tine. Nu uita că-i o cursă infernală, care ar putea fi mult prea grea pentru o iapă.

– Tipsy nu-i calul care să abandoneze o cursă. Va trece linia de sosire cu sau fără mine.

Crombie încuviință din cap.

– Nimic nu se compară cu un cal irlandez. Aștept cu nerăbdare să te văd la Aintree.

– Pe curând, Crombie.

Bay tocmai voia să plece când îl văzu pe Hartopp urcând scara și clătinându-se pe picioare. Chicken călcă greșit și ar fi căzut chiar rău dacă nu l-ar fi prins în brațe Bay înainte să se lovească cu capul de granit.

– Ale naibii trepte, se mișcă încoace și încolo, bombăni Hartopp. Ah, salut, Bay. Ce-i cu tine aici? Credeam că ești ocupat cu temenelele și plecăciunile.

– Am venit la nunta lui Fred.

Chicken își scutura fără rezultat hainele de seară de praful adunat de pe trepte.

– Atunci, bătrâne, fă-mi plăcerea să te ții departe de Charlotte Baird. Acum că ai ieșit din joc, am și eu o șansă. Am pus ochii pe ea de ani de zile. I-aș fi câștigat favorurile dacă nu apăreai tu ca să-i sucești capul. Așa că mâine nu te apropia de ea, altfel vei avea de a face cu mine.

Cum nu-l putea privi în ochi pe Bay, amenințarea nu avu prea mare efect. Chicken vorbise undeva la urechea dreaptă a lui Bay.

– Asta nu-ți pot promite, Chicken, dar am să-ți spun un lucru: dacă Charlotte nu te acceptă, asta n-are nimic de-a face cu mine.

– Oare? Măcar eu n-am sedus-o ca s-o abandonez, când mi s-a ivit o ofertă mai tentantă.

Pumnul lui Bay îl proiectă pe Chicken în jos pe trepte. Acesta se ridică cu greu și încercă să-l lovească pe Bay, care se feri cu ușurință. Nasul lui Chicken sângera abundent, pătându-i piepții cămășii. Bay deja regreta că-și ieșise din fire. Intră din nou în club și chemă portarul.

– Căpitanul Hartopp a căzut pe scări. Te poți ocupa de el?

Vârî un sovereign în pumnul portarului.

Chicken își ridică pumnul uriaș, în timp ce Bay se pierdea în noapte.

– Să știi că n-o să-ți meargă.

Biserica St. George, Hanover Square

Nici o strană nu-i confortabilă, dar cele din biserica St. George, din Hanover Square, fuseseră confecționate de un tâmplar nonconformist, care nu înțelesese de ce enoriașii, îndeosebi cei bogați și mondeni, ar fi trebuit să stea comod în casa Domnului. Prin urmare, făcuse banchetele intenționat cu vreun centimetru și jumătate mai înguste decât se obișnuia, astfel că enoriașul nu putea sta altfel decât cu spinarea țeapănă. Prelații invitați să țină predici erau răsplătiți de fiecare dată cu atenția credincioșilor. În biserica St. George nimeni nu închidea vreodată ochii, întrucât un moment de neatenție ducea inevitabil la o cădere zgomotoasă și stânjenitoare.

Ca atare, cei adunați să aștepte sosirea miresei nu priveau cu ochi buni întârzierea ei. Era început de sezon, deci prea devreme pentru nunți, și mulți dintre invitați veniseră la Londra anume pentru acest eveniment, ca să evite cheltuiala pe care o presupunea revenirea la reședința din oraș cu atâta timp înainte de deschiderea sezonului. Oaspeții din împrejurimile conacului Melton se întrebau de ce hotărâse Lord Crewe ca nunta să aibă loc la oraș, când avea acasă o capelă cu care se mândrea atât de mult. Femeile ieșite în lume în același an cu Augusta înțelegeau perfect de ce aceasta alese biserica St. George: era un mod de a arăta lumii că nu mai stătea deoparte și că era o femeie măritată demnă de luat în seamă. Pentru o fiică de conte

nu era o partidă strălucită să se mărite cu un gentilom de la granița cu Scoția, dar făcând nunta la oraș, Augusta lăsa să se înțeleagă că ținea ca mariajul ei să nu fie socotit un insucces.

Invitații plictisiți nu aveau mare lucru de făcut decât să se studieze unii pe alții, în timp ce orga intona încă o fugă de Bach. Ochiul învinețit al căpitanului Hartopp stârnea fel și fel de presupuneri. Se zvonea că fusese pocnit de Bay Middleton, și totuși azi stăteau amândoi de o parte și de alta a mirelui. O căzătură întâmplată la beție părea o explicație mult mai plauzibilă, întrucât atunci când bea, Chicken nu se mai ținea bine pe picioare. Acei invitați care auziseră despre celebrul incident petrecut la expoziția de fotografie erau teribil de curioși să-l vadă pe căpitanul Middleton. Oare să fi fost adevărate bârfele care circulau pe seama lui și a împărătesei Austriei? Middleton era cunoscut drept idol al femeilor, dar chiar și pentru unul ca el, să devină iubitul cuiva din familia imperială era un subiect demn de un roman.

Contele Spencer ședea din cale afară de incomod. Coapsele lui masive abia încăpeau pe scândura îngustă. Era o zi superbă de primăvară, perfectă pentru a pleca la vânătoare cu clubul Quorn, dar Spencer își cunoștea îndatoririle. Baird fusese unul dintre aghiotanții lui în Irlanda, dar poate ar fi trecut cu vederea acest lucru, de n-ar fi fost Bay. Spencer îi spusese limpede lui Fred Baird că, dacă voia ca el și contesa să vină la nuntă, atunci trebuia să fie invitat și Bay Middleton. Fred strâmbase din nas, dar auzind de ultimatumul contelui, Augusta fusese fermă pe poziție.

– Bineînțeles că Bay trebuie să vină la nuntă. Charlotte nu se poate mărita cu el acum, iar dacă el vine la nuntă și ea nu-i dă nici o atenție, va fi limpede pentru toată lumea că legătura lor n-a fost decât rătăcirea de moment a unei fete lipsite de experiență.

Când Fred protestase că Charlotte ar fi putut suferi din pricina asta, Augusta declarase categoric că viitoarea ei cumnată și-o făcuse cu mâna ei.

Bay stătea pe treptele altarului, între Fred și Chicken. În dimineața aceea dăduse mâna cu Chicken și, deși nici unul din ei nu-l iertase pe celălalt, acum stăteau umăr la umăr ca niște camarazi de arme, toți în uniformă de gală. Hartopp avea ochiul acoperit de un petic, dar umflătura era atât de mare, încât peticul nu reușea s-o mascheze. Din pricina chipului său desfigurat, Fred îl rugase pe Bay să țină inelul.

– Dacă Augusta îl vede pe Chicken în halul ăsta, o să leșine.

Așadar, Bay stătea lângă ginere, răsucind între degete inelul din buzunar și ascultând răsuflarea zgomotoasă a lui Hartopp. De fiecare dată când dădea aerul afară din piept parcă gemea.

În cele din urmă, organistul intonă un sunet ca de trompetă și toți se ridicară în picioare, în timp ce Augusta înainta spre altar la brațul tatălui ei, pe muzică de Purcell[1]. Bay privi peste umăr la combinația de dantelă, flori de portocal și diamante și, cuprins de milă, îi șopti lui Fred, care tremura de emoție:

– Ești un băiat norocos, Baird.

Fred îl privi cu mirare și cu recunoștință.

Slujba se desfășură fără nici un incident, deși mulțimea observă că jurământul miresei fusese rostit cu glas mult mai puternic decât cel al mirelui, lucru obișnuit. Când sosi momentul să-i înmâneze lui Fred inelul, Bay încercă să se uite la Charlotte, care stătea lângă Augusta, ținându-i buchetul de mireasă, dar fie din întâmplare, fie cu intenție, chipul lui Charlotte rămase ascuns după faldurile voluminoase ale vălului miresei. Bay considerase drept semn bun faptul că fusese invitat la nuntă. Spera că la sugestia lui Charlotte. Numai de ar fi putut vorbi cu ea așa cum trebuie.

În timp ce suita nupțială se încolona să iasă din biserică, Bay se gândi o clipă că poate reușea s-o ia de braț pe Charlotte, dar cumva ajunse lângă Lady Crewe. Charlotte rămăsese în urma lui, cu Chicken.

La ieșirea din biserică, mirele și mireasa trecură pe sub săbiile împreunate ale camarazilor de arme ai lui Fred. Răsunară urale în cinstea tinerilor căsătoriți, apoi toți cei prezenți se întrecură să arunce care mai de care cu orez în ei, în timp ce cuplul suia în trăsura trasă de doi cai cenușii.

Bay încercă să pândească un moment în care să i se adreseze lui Charlotte, dar nu reuși să se apropie de ea. Fata nu se clinti de lângă Chicken Hartopp până în clipa când urcă în trăsura ce urma să ducă domnișoarele de onoare la micul dejun de nuntă din Portman Square. Bay rămase în mijlocul mulțimii adunate pe trepte, ascultând conversațiile animate din jurul lui și dorindu-și ca, în acel moment, să fi călărit pe Tipsy, cu ogarii în față și cu vântul în spate. Ezită o clipă, întrebându-se dacă să meargă și el la micul dejun de nuntă, dar până să ia o hotărâre, simți mâna grea a contelui Spencer între omoplați.

– Ai reușit să-i dai inelul.

[1] Compozitor englez din secolul al XVII-lea (n.tr.)

– Măcar atât puteam să fac și eu, răspunse Bay zâmbind.

– Vino cu mine la micul dejun. Soția mea a plecat împreună cu Agatha Crewe.

Spencer nu așteptă răspuns, ci îl împinse de la spate pe Bay.

– Aseară am văzut-o pe împărăteasă la reședința ambasadorului. Era de față și prințul moștenitor. Îmi închipui că de asta n-ai fost și dumneata acolo.

– N-am fost invitat.

– Într-un fel, ai fost; împărăteasa a vorbit despre dumneata toată seara.

– Prințul trebuie să fi fost încântat.

– Stătea încruntat ca un copil îmbufnat, dar împărăteasa nu l-a lăsat în voia lui, ci l-a tachinat toată seara, până când, într-un târziu, prințul s-a îmbunat și a zâmbit. Ciudat băiat! Felul în care se uită la maică-sa e de-a dreptul straniu. Nu l-am văzut niciodată pe prințul de Wales uitându-se așa la mama lui!

Ca de fiecare dată, Spencer râse de propria glumă, fără ca Bay să-i urmeze exemplul.

– Împărăteasa s-a plâns că ai abandonat-o de dragul Marii Competiții Naționale.

– I-am cerut îngăduința de a lipsi.

– Împărăteasa are de gând să asiste, așa că ai face bine să câștigi. Chiar am vrut să te întreb, care mai e relația ta cu domnișoara Baird?

– Nu vrea să mai aibă de-a face cu mine.

– Păcat, e o fată bună și, pe deasupra, și bogată, dar presupun că nu poți avea și una, și alta. Fetele pot reacționa destul de urât la chestii din astea. Așa cum văd eu lucrurile, trebuie să joci cum îți cântă împărăteasa până se va plictisi de dumneata, ceea ce, într-o bună zi, se va întâmpla, apoi să te întorci la Charlotte Baird și s-o întrebi dacă te mai vrea. Eu, unul, zic că, după ce-i trece criza asta sentimentală, o să revină la gânduri mai bune. Femeilor le plac bărbații aflați la mare căutare. Să nu-ți închipui că nevastă-mea m-ar fi acceptat de n-ar fi crezut că soră-sa e moartă după mine. Ascultă-mă bine, când va sosi ziua în care împărăteasa îți va spune că nu mai are nevoie de serviciile dumitale, poți să-ți mai încerci o dată norocul cu averea Lennox. Eu, unul, zic că legătura cu împărăteasa nu va face decât să-ți sporească farmecul. Și chiar de n-o fi domnișoara Baird, tot rămân o sumedenie de femei în căutarea unui bărbat ca dumneata.

– Charlotte Baird e unica femeie cu care mi-am dorit să mă însor, declară Bay.

– Bineînțeles, doar nu găsești pe toate drumurile o moștenitoare cu averea ei.

– Motivul pentru care vreau să-mi leg viața de a ei nu-i interesul material.

– Sigur că nu. O placi fiindcă-i o fată tânără și dulce, care adoră pământul pe care calci, dar oare ar fi la fel de dulce de n-ar avea 60 000 de lire anual? Greu de spus. Bărbații ca dumneata de regulă se îndrăgostesc de fete înstărite. Altfel cum ar putea să ducă un trai decent?

Bay bătu în acoperișul trăsurii, cerând vizitiului să oprească.

– Ce naiba faci, Middleton? exclamă uimit Spencer.

– Restul drumului îl fac pe jos.

– Păi, de ce?

– Fiindcă nu vreau să vă pocnesc, răspunse Bay, deschizând portiera trăsurii.

Baronul Nopsca urmărise trăsura contelui încă de când îl văzuse pe Bay suindu-se în ea, iar acum se lăsă în jos pe banchetă, să nu se facă remarcat, dar când văzu chipul lui Bay, înțelese că acesta era într-o stare în care n-ar fi remarcat pe nimeni și nimic. Căpitanul rămase pe trotuar în uniforma lui de gală, cu mânerul spadei sclipind în lumina soarelui de primăvară, arătând de parcă ar fi fost gata-gata să-și scoată spada și s-o înfigă în vreo câțiva trecători. Baronul îi ceru vizitiului să aștepte pe o stradă laterală. Își privi ceasul de buzunar și, după ce limbile arătară că trecuseră două minute, Bay se scutură și porni pe jos spre Portman Square. Baronul aștepta până ce-l văzu pe Bay intrând în locuința familiei Crewe, după care îi ordonă vizitiului să-l ducă la hotelul Claridge's.

Micul dejun de nuntă

– Iar acum aș dori ca tinerii căsătoriți să vină aici în mijloc. Ce-ar fi dacă mirele ar zâmbi puțin? Știu că mariajul e o treabă serioasă, dar nu într-atât de serioasă; doar sunteți însurat abia de o oră.

Caspar aranjase nuntașii pe piedestalul orchestrei din sala de bal a reședinței lordului Crewe. Mirele și mireasa stăteau puțin mai în față în comparație cu ceilalți nuntași.

– Domnișoară Chambers, și dumneavoastră, Lady Violet, nu vreți să vă mișcați puțin spre stânga? Vreau să se vadă frumusețile astea de rochii, și superbele femei care le poartă. Foarte bine. Charlotte, poți să treci ceva mai aproape de fratele tău? Stai, e ceva în neregulă cu poalele fustei tale, dă-mi voie să ți le așez eu.

Caspar tocmai potrivea faldurile rochiei lui Charlotte când ușa se deschise și intră Bay.

– Am întârziat cumva?

– Câtuși de puțin, căpitane Middleton, răspunse amabil Caspar. Încă n-am terminat de aranjat nuntașii pentru fotografie. Nu vreți să veniți să vă așezați între Lady Violet și domnișoara Chambers?

– În calitate de cavaler de onoare, cred că se cuvine să stau lângă prima domnișoară de onoare.

Bay își făcu loc lângă Charlotte, care nici nu întoarse capul.

Caspar zâmbi.

– Of, englezii! Nu uită nici o clipă de etichetă. Vă rog să nu vă faceți griji pentru cum sunt aranjați cei de față pentru poză, căpitane Middleton. Ce contează puțină asimetrie, dacă se respectă ierarhia?

– Să continuăm, domnule Hewes, interveni Lady Crewe, bătându-se amenințător cu evantaiul peste frunte. *Tempus fugit*[1].

– Într-adevăr, Lady Crewe. De fapt, sunt gata. Tot ce vă rog acum e să vă uitați cu toții la mine și să vă închipuiți că stați până la glezne în ciocolată topită.

Imaginea bizară sugerată de Caspar îndepărtă încordarea de pe chipurile nuntașilor și Caspar reuși să facă fotografia.

– Ei bine, cred că am reușit, zise americanul.

– Așteaptă, exclamă Charlotte, făcând un pas în față. Pot să fac și eu o poză? Caspar, ce-ar fi să vii în locul meu? Sunt sigură că Augusta va vrea să te aibă și pe tine în fotografie.

Fără să ia în seamă oftatul scos de Lady Crewe și expresia oripilată a lui Caspar, Charlotte scoase o placă din casetă și o introduse în aparat.

– Și acum, vă rog să vă uitați cu toții la mine. Așa! Acum, *eu* aș vrea să vă închipuiți că plec în America să fac fotografii. Nu uitați să rămâneți absolut nemișcați.

[1] Timpul fuge, în limba latină, în original (n.tr.)

Charlotte dispăru în spatele pânzei, apăsă declanșatorul și făcu fotografia.

De îndată ce scoase capul de sub pânză, grupul de nuntași se împrăștie, și Lady Crewe se grăbi să meargă în salon, urmată de Augusta, ca să se ocupe de micul dejun de nuntă. Fred nu se duse după soția lui, ci o întrebă pe Charlotte:

– Chestia cu plecarea în America a fost o șmecherie ca să ne faci să stăm nemișcați, la fel ca faza cu ciocolata, nu?

– Nu chiar.

– Nu poți vorbi serios, știi bine că nu ți-aș îngădui una ca asta, protestă Fred.

– Nu te teme, Fred, îmi dau seama ce-i în mintea ta, răspunse Charlotte, scoțând placa din aparat și punând-o în casetă. Dar mă bate gândul.

– E ridicol, nu poți pleca hai-hui prin lume de una singură doar fiindcă ai fost dezamăgită în dragoste.

– N-are nimic de-a face cu dezamăgirea. Dacă voi pleca, e pentru că vreau să fac poze cu subiecte mai interesante decât cele cu amicii tăi sau cu servitorii, sau cu casele și animalele lor.

Îl privi zâmbind pe Fred.

– Și nu intenționez să plec singură; nu mă îndoiesc că domnul Hewes mă va însoți dacă îl voi ruga.

Fred pufni în râs.

– N-ar trebui să glumești așa cu mine, Mitten! O clipă am crezut că vorbești serios.

Charlotte nu apucă să-i răspundă, că răsună glasul ascuțit al Augustei chemându-și soțul:

– Fred, te aștept.

În timp ce nuntașii ieșeau din încăpere, Charlotte începu să converseze cu Lady Violet Anson, cealaltă domnișoară de onoare. Lady Violet nu-i acordase prea mare atenție lui Charlotte în rarele ocazii când se întâlniseră. Acum însă părea dornică să se împrietenească.

– Charlotte, draga mea, nu știam că ești așa de *pricepută*; va trebui să mă înveți și pe mine. Îmi doresc mult să fac fotografii. E o îndeletnicire de societate. Toți ascultă de tine.

– N-aș spune asta. Nu poți garanta că toți cei care pozează vor fi mulțumiți de rezultat, răspunse Charlotte, întrebându-se ce știa Violet despre întâmplarea de la expoziția regală de fotografie.

Văzând însă cum ochii fetei alunecă spre Bay, care stătea de vorbă cu Lord Crewe, își dădu seama că cealaltă domnișoară de onoare aflase despre incident.

– Probabil că-ți pune *mult* nervii la încercare, dar dacă ai accepta să mă fotografiezi pe mine, aș fi încântată.

– Dacă vrei o fotografie, ar trebui să vorbești cu domnul Hewes. Tuturor le plac pozele lui. Augusta a fost în culmea încântării când le-a văzut pe ale ei. Vino cu mine să te prezint.

Charlotte o conduse pe Lady Violet la Caspar, care tocmai își strângea aparatul.

– Caspar, vreau să te prezint lui Lady Violet Anson. Vrea o fotografie, și i-am spus că tu ești mai priceput ca mine.

– Eh, asta-i extrem de discutabil. Tu ești de departe cea mai talentată, dar cum nu rezist niciodată tentației de a imortaliza o femeie frumoasă, voi fi încântat să vă fotografiez, Lady Violet.

Se dădu puțin la o parte, măsurând-o din cap până în picioare.

– Cu tenul dumneavoastră, cred că am să vă fotografiez în chip de Ofelia[1].

Lady Violet, care era atât de palidă, încât părea un spectru îmbrăcat ca domnișoară de onoare, se îmbujoră de plăcere.

Charlotte îi lăsă împreună și se alătură grupului care se ducea la micul dejun de nuntă. În timp ce stătea în hol, așteptând să se răspândească grupul de oaspeți de pe scări, simți o atingere pe cot.

– Nu mă poți ignora la infinit, îi zise Bay.

– N-am ce vorbi cu tine, răspunse Charlotte.

– Nu se poate să pleci în America.

– Ciudat, și Fred mi-a spus același lucru, dar presupun că el măcar are motiv să se opună, doar e fratele meu. Tu însă n-ai nici unul.

Se întoarse să plece, dar Bay îi tăie calea.

– Charlotte, te implor, nu mă trata de sus, ascultă-mă. Orice ai crede despre mine, nu poate fi mai rău decât părerea pe care o am eu despre mine însumi. Tu ești cea pe care o iubesc, și totuși, m-am purtat urât față de tine. Lasă-mă să-ți explic.

Charlotte încercă să treacă pe lângă el.

– N-ai ce să-mi explici. Am văzut fotografia. Vorbește de la sine.

Bay îi aținu calea, cu mâna pe mânerul spadei.

---

[1] Personaj din piesa *Hamlet* de William Shakespeare (n.tr.)

– Fotografia aia nenorocită! A fost doar un moment... o clipă în care poate am fost fascinat de împărăteasă, dar poza nu arată ce-i în sufletul meu.

– Mi-e greu să te cred, ripostă Charlotte.

– De ce? Tu ești motivul pentru care sunt aici. Fă-mi o fotografie în clipa asta și judecă ce vezi pe chipul meu.

– Tocmai ți-am făcut una. Și, indiferent ce arată, mă tem că-i prea târziu.

Bay se aplecă spre ea, și Charlotte văzu că ochii lui de un albastru pal înotau în lacrimi.

– Adevărat, Charlotte? Ești sigură?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu mai sunt sigură de nimic, dar tocmai despre asta-i vorba. Trebuie să fiu sigură de omul cu care mă voi mărita.

Se strecură pe lângă Bay și porni în sus, pe treptele scării duble. Bay se luă după ea.

– N-aș putea veni să vorbesc cu tine? Mi-e dor de tine.

– Să vorbești cu mine? exclamă Charlotte.

– Să-ți istorisesc una, alta, să te fac să râzi... Cândva reușeam asta. Ți-aș putea povesti și despre porecla lui Chicken.

Charlotte se sili să nu aibă nici o reacție. Continuă să urce scara, cu mâna încleștată pe balustradă, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

– Chiar îți închipui că sunt așa ușor de cucerit?

– Recunoaște că te roade curiozitatea.

– Nu te deranjează că-ți trădezi prietenul?

– Nu cred că în acest moment m-ar socoti prieten.

Charlotte întoarse capul.

– Tu i-ai învinețit ochiul?

– Mă tem că da.

– Dar de ce?

– Fiindcă mi-a spus să te las în pace ca să-și poată „încerca și el norocul" cu tine; așa s-a exprimat. I-am spus că n-are nici o importanță, din moment ce oricum nu l-ai accepta.

– Atunci mi-ai făcut un mare bine. Deși l-am refuzat o dată, chiar își imaginează că m-aș răzgândi așa curând?

– Te-ai răzgândit în privința mea.

Se găseau în capul scărilor, în urma mulțimii de invitați care așteptau să treacă prin fața gazdelor înșiruite să-i primească. Câțiva care suiseră pe cealaltă parte a scării duble îi măsurară atent pe Bay și pe Charlotte. Charlotte le remarcă privirile și încercă

să se depărteze de Bay și să se strecoare printre cei din fața ei, dar Bay se ținu după ea.

– Se uită lumea la noi, zise Charlotte.

– N-are decât să se uite, răspunse Bay.

– Ție îți vine ușor să spui, dar eu nu vreau să se bârfească pe socoteala mea mai mult decât până acum, și asta din pricina ta. Te rog să pleci de lângă mine.

– Numai dacă-mi promiți că-mi vei îngădui să te revăd.

– Nici vorbă.

– Atunci am să-i spun lui Chicken că mi-ai mărturisit dorința ta mistuitoare de a deveni doamna Hartopp și că trebuie să te ceară neîntârziat în căsătorie.

Charlotte nu-și putu stăpâni zâmbetul, dar ridică mâna ca pe un scut.

– N-ai să mă recâștigi, Bay.

Bay tocmai voia să-i răspundă, dar Caspar și Lady Violet, care urcaseră pe partea cealaltă, ajunseră în dreptul lor.

– Căpitane Middleton, ce plăcere să vă cunosc în sfârșit! După ce v-am văzut pe o placă fotografică, e fascinant să văd originalul, zise Caspar.

– Mă tem că vă voi dezamăgi, replică Bay.

– Nu cu o uniformă ca a dumneavoastră. În țara mea arareori vezi ceva așa de frumos, și nicidecum lucrat de mână.

– E cam incomodă când mergi cu ea prin oraș, deși spada îți dă oarecare siguranță, spuse Bay, cu mâna pe mânerul spadei.

– În Vest, toată lumea poartă armă, râse Caspar. Când n-am arma la mine, parcă aș fi în pielea goală.

– La Londra nimeni n-are nevoie de armă! exclamă Lady Violet. Nu suntem sălbatici.

– Nici la San Francisco nu suntem sălbatici, replică americanul, cu ochii la Bay, dar preferăm să fim pregătiți, pentru orice eventualitate.

Din salon răzbătu zumzet de glasuri, semn că începeau discursurile. Charlotte se grăbi să intre. Una dintre îndatoririle ei ca principală domnișoară de onoare era să împartă tuturor femeilor flori din buchetul miresei. Augusta socotea că e un obicei încântător și-i spusese lui Charlotte că, astfel, va avea ocazia să cunoască mai multă lume.

– Niciodată nu poți spune că ai cunoscut prea multe femei. Cu averea ta, n-ai să duci lipsă de admiratori, dar tot femeile dictează.

Charlotte luă buchetul de pe masa pe care se găseau darurile de nuntă. Darul lui Charlotte pentru mireasă, un colier cu perle și topaze, era expus în caseta lui căptușită cu catifea roșie. Însă adevăratul dar fusese să-i împrumute diamantele Lennox. Charlotte simțise o oarecare satisfacție să amâne acest din urmă dar până în ajunul nunții. Îi făcuse plăcere să constate cu câtă încântare îi dădea cumnata peste nas, înfrânându-și dorința de a purta pe frunte diadema Lennox în ziua nunții.

Darul lui Bay erau două figurine din porțelan de Meissen reprezentând un păstor și o păstoriță. Erau două bibelouri superbe, care ieșeau în evidență între celelalte obiecte – un candelabru greu din argint, cuțite de pește cu mânere de fildeș, casete de bijuterii din carapace de țestoasă, care constituiau majoritatea darurilor oferite tinerilor căsătoriți. Charlotte nu s-ar fi așteptat ca o persoană ca Bay să aleagă tocmai porțelan de Meissen, dar – își zise ea – existau multe lucruri pe care nu le știa despre Bay.

Charlotte luă buchetul și începu să se plimbe prin salon, împărțind femeilor narcise albe și iasomie cu petale cerate. În timp ce ea pășea printre mese și scaune, Lord Crewe ținu un discurs despre bucuriile căsniciei, cu exemple luate numai din legendele cu regele Arthur, nu tocmai una dintre cele mai relevante surse, întrucât Arthur și Guinevere, Lancelot și Elaine și Sir Bedevere[1] nu erau renumiți pentru căsniciile lor fericite. Apoi, Fred se ridică în picioare și ținu cel mai scurt discurs cu putință, dregându-și glasul, tușind și împroșcând cu salivă tot timpul, dar, cum părea sincer fericit că s-a însurat, lumea îi iertă stângăciile, deși Augusta îl fixase cu o privire de reptilă de la început până la sfârșit.

Bay se ridică să-și țină propriul discurs. Augusta nu-l acceptase pe Hartopp, din pricina ochiului vânăt.

Bay începu prin a-l felicita pe Fred pentru norocul de a fi fost acceptat de o mireasă deosebită ca Augusta. Charlotte se forță să nu zâmbească la auzul epitetului folosit de Bay. Acesta trecu apoi la amănunte măgulitoare legate de cariera militară a lui Fred: curajul lui de călăreț, îndemânarea la jocul cu cercuri, pe care-l jucau la popotă cu inele de prins șervete și cu sfeșnice. Era un vorbitor înnăscut și ascultătorii se relaxară, mulțumiți că Bay nu avea să-i pună sau să se pună într-o situație penibilă. Bay povesti o anecdotă lungă din vremea când Fred era aghiotant în Irlanda și trebuia să danseze cu toate

[1] Personaje din legendele Cavalerilor Mesei Rotunde (n.tr.)

fetele la balurile date de vicerege, motiv pentru care fusese nevoit să comande un transport de pantofi de bal tocmai de la Londra, fiindcă își uza rapid tălpile încălțărilor.

Bay sorbi o înghițitură de șampanie și continuă:

– Suntem aici să celebrăm o căsătorie. Nimic nu-i mai nobil decât cuvintele slujbei de căsătorie, care îi leagă pe cei doi miri acum și pentru totdeauna. Le doresc lui Fred și Augustei să aibă parte de toate bucuriile căsniciei...

Ajuns în acest punct al discursului, se uită la Charlotte.

– ... Nu pot decât să mă rog să am și eu norocul de a face din fericirea cuiva scopul vieții mele.

La auzul acestei declarații categorice de intenție, un murmur de interes străbătu sala. Charlotte, care căutase o floare intactă pe care s-o ofere contesei văduve moștenitoare de Trent, se înroși fără să vrea. Când toți se ridicară în picioare să bea în cinstea mirilor, Charlotte se strecură afară, încercând să-și recapete calmul.

Cum stătea pe palierul pardosit cu piatră, ținându-se cu o mână de balustradă și purtând în cealaltă buchetul descompletat, văzu cum valetul deschide ușa. Afară se găsea un bărbat într-o livrea superbă și cei doi schimbară câteva cuvinte în șoaptă. În cele din urmă, valetul îl lăsă pe necunoscut să intre, după care acesta îi dădu o carte de vizită, pe care valetul o duse la etaj pe o tavă de argint. Charlotte se uită cum Lady Crewe ia cartea de vizită, tresare violent și începe să dea repede din cap. Lady Crewe se aplecă și-i șopti Augustei la ureche ceva care o entuziasmă pe mireasă mai mult decât toate evenimentele de peste zi.

Valetul coborî iarăși scara, de astă-dată deschizând ușa dublă a reședinței Crewe.

Din locul în care se afla, Charlotte zări mai întâi părul, coroana de șuvițe împletite, asemenea brațelor unei meduze, revărsate de sub pălărioara minusculă, împodobită cu pene de păun.

Încercă să se înapoieze în salon, dar lordul și Lady Crewe tocmai ieșeau s-o întâmpine pe împărăteasă, așa că se retrase pe palier, încercând să se ascundă în spatele ușii duble.

Împărăteasa sui treptele de marmură albă surprinzător de repede, cu contesa Festetics în urma ei, abia reușind să țină pasul.

– Lady Crewe, zise Sisi. Vă rog să mă iertați că vă deranjez, dar când căpitanul Middleton mi-a spus că venea la nunta fiicei dumneavoastră, mi-am zis că ar fi frumos să văd și eu o nuntă englezească. În țara mea există obiceiul ca membrii casei imperiale să binecuvânteze

miresele de familie bună, așadar m-am gândit că mă veți ierta. Aș dori s-o felicit pe fiica dumneavoastră.

Lady Crewe abia reuși să-și îndrepte spatele după reverența până la pământ în fața împărătesei.

– Ne simțim onorați, Maiestatea Voastră. Augusta și Fred vor fi binecuvântați de două ori. Vă rog să poftiți și să-mi îngăduiți să vi-i prezint.

Charlotte își zise că împărăteasa era mai puțin atrăgătoare de aproape decât îi păruse atunci când îi văzuse silueta călare. De departe arăta fascinant, dar de la câțiva metri, Charlotte îi zărea ridurile din jurul ochilor, cele două cute dintre nas și gură și încheieturile roșii ale degetelor. Era grațioasă, își ținea capul într-o postură impecabilă și pășea ca pe rotile, însă era o femeie a cărei frumusețe constituia acum mai degrabă un efort de voință decât o realitate vizibilă cu ochiul liber.

Împărăteasa intră în salon și toată lumea se înclină sau îi făcu reverențe. Augusta, îmbujorată de emoție, îi oferi propriul scaun, drept loc de onoare, dar Sisi refuză și-i cuprinse obrazul între palme.

– Nu, draga mea copilă, nici prin gând nu-mi trece să-ți uzurp locul în această zi, specială pentru tine. În schimb, ți-am adus un dar de nuntă. Festy!

Contesa își desfăcu poșeta, din care scoase o cutie mică de piele, pe care împărăteasa i-o oferi Augustei. Înăuntru se afla o broșă smălțuită cu un portret în miniatură al lui Sisi, înconjurat de briliante și diamante. Scoțând bijuteria din cutie, împărăteasa o prinse pe pieptul rochiei de satin a Augustei.

– Uite, acum vei avea ceva care să-ți amintească de vizita mea.

Măcar de data asta, Augusta rămase fără grai.

Charlotte, care se strecurase în salon în urma împărătesei, observă că toată lumea, în afară de Bay, privea curioasă la nou-venită. Charlotte își zise că Bay arăta de parcă ar fi primit o palmă peste obraz. Era limpede că nu se așteptase la așa ceva. Bay îi prinse privirea și clătină din cap. Charlotte îl auzi pe Caspar șoptindu-i la ureche:

– Aproape că mi-e milă de căpitanul Middleton, să știi. Nu cred că se aștepta la o vizită imperială.

Împărăteasa străbătu salonul, cu gazdele de o parte și de alta. Ajungând la locul unde stătea Bay, Sisi se opri și-i întinse mâna să-i fie sărutată.

– Căpitane Middleton, nu mi-ai povestit ce încântători sunt prietenii dumitale, altfel aș fi insistat să-i cunosc mai de mult, zise ea.

Apoi, întorcându-se spre Lady Crewe:

– Easton Neston e aproape de conacul dumneavoastră, nu-i așa?

Zâmbi fără să-și arate dinții.

Lady Crewe surâse prostește.

– Melton Park e chiar lângă Easton Neston. Ce locuință remarcabilă! Sper că Maiestatea Voastră se simte bine acolo.

– Oh, dar eu n-am venit în Anglia pentru confort, Lady Crewe. Am venit la vânătoare de vulpi. Aș dormi bucuroasă și într-un cort, de-aș putea merge la vânătoare cu ogari în Leicestershire.

Lady Crewe avea un aer îngrozit.

– Vai, sper să nu fie nevoie de una ca asta!

– Ah, iată-l și pe bunul meu prieten, lordul Spencer, și pe soția sa. Ce minunat! Desigur, la Viena, n-am putea niciodată să renunțăm la formalisme, dar ce-mi place în Anglia e că nu țineți la etichetă numai din principiu.

– Când vine vorba de dumneavoastră, Maiestate, zise contele Spencer, încercând fără prea mult succes să se arate galant, nu se aplică regulile obișnuite.

– Sunteți un cavaler, dar există reguli pe care nici chiar eu nu le pot încălca. Cum ar fi cea cu vânătoarea în zi de duminică.

– Trebuie respectată și religia vulpilor, Maiestate.

Sisi pufni în râs.

Împărătesei i se aduse un scaun potrivit, astfel încât să poată sta mai sus decât toți ceilalți oaspeți. Ea se așeză și-i spuse contelui:

– Spuneți-mi, unde-i tânăra care a făcut fotografia care l-a înfuriat atât de mult pe Rudi? Înțeleg că se află și ea aici.

Contele avea un aer încurcat.

– Nu prea știu la cine vă referiți, Maiestate. Știu că a existat un incident, dar eu n-am fost de față.

– Atunci am să-l întreb pe Bay. Desigur că el știe.

Spencer luă un scaun și se așeză lângă împărătească.

– Probabil vorbiți de Charlotte Baird, sora mirelui.

– Mi-o puteți arăta?

Contele întoarse capul său masiv, căutând-o cu privirea printre nuntași. O văzu pe Charlotte lipită de perete, cu buchetul înjumătățit în mână, vorbind cu un tânăr înalt, îmbrăcat în pantaloni cu o croială dintre cele mai bizare.

Ar fi fost foarte simplu să arate înspre ea, dar observă că Bay era singura persoană din salon care nu se uita la împărăteasă, fixând-o în schimb pe Charlotte cu o privire atât de intensă, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în minte fiecare trăsătură a ei.

– Înțeleg că domnișoara Baird e cea care ține buchetul.

– Da, Maiestate, ea este.

– Aș dori s-o cunosc. Vreți s-o poftiți aici?

– E plăcerea mea.

Contele porni agale spre locul unde Charlotte stătea de vorbă cu Caspar.

– Domnișoară Baird, împărăteasa vrea să vă cunoască. Îmi permiteți să vă prezint?

Charlotte ridică ochii către el.

– Oare pot să refuz, domnule conte Spencer?

Contele nu zise nimic. În schimb, Caspar bătu din palme.

– Charlotte, prostuțo, toate fetele de aici mor să-i fie prezentate împărătesei. Hai, vino!

Contele se uită surprins la american.

– Domnule conte, dați-mi voie să vi-l prezint pe Caspar Hewes, un fotograf din America.

Contele înclină din cap aproape imperceptibil.

– Vreți să urmați sfatul domnului Hewes și să-mi permiteți să vă conduc la împărăteasă?

– Doar dacă mă va însoți și domnul Hewes.

Contele încuviință din cap.

– Vă previn însă că împărăteasa nu agreează fotografiile, domnule Hewes.

– Așa am auzit, dar să sperăm că n-are nimic împotriva fotografilor.

Cât timp dură această conversație Sisi se întoarse către Bay, căruia până atunci nu i se adresase direct, și-i făcu semn să se apropie.

– Ce eveniment pitoresc! Mă bucur mult să văd o nuntă englezească obișnuită.

– Nu știu dacă mireasa ar numi-o obișnuită, Maiestate, dar îmi pare bine că vă face plăcere să fiți aici.

– Îmi amintesc cum îmi spuneai că familia Crewe e plicticoasă, dar mie mi se par niște persoane agreabile. Regret că nu i-am cuoscut mai devreme.

– Ați fost ocupată, Maiestate.

– Așa e.

Sisi privi în cealaltă parte a salonului și văzu că Spencer se apropia, însoțit de Charlotte. Când grupul ajunse îndeajuns de aproape, Sisi i se adresă lui Bay:

– Oh, Bay, cred că mă apucă o migrenă și mi-am lăsat picăturile în trăsură.

Bay șovăi o clipă, apoi spuse:

– Permiteți-mi să vi le aduc, Maiestate.

– Maiestate, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Baird.

Charlotte făcu o scurtă reverență, iar Caspar păși în față, astfel că Spencer nu avu încotro și trebui să-l prezinte:

– ... și pe domnul Hewes, care-i american.

Caspar se înclină atât de mult, încât aproape atinse cu fruntea poalele împărătesei.

Împărăteasa le făcu semn amândurora să se așeze, și Caspar trase două scaune tapițate cu roșu și auriu.

Împărăteasa o măsură pe Charlotte din cap până în picioare.

– Am auzit de dumneata, domnișoară Baird.

Charlotte își plecă privirea.

– Dumneata ai făcut fotografia care l-a supărat atât de mult pe fiul meu.

– Da, răspunse Charlotte, apoi, după o scurtă pauză: Maiestate.

Împărăteasa râse.

– N-ai teamă, n-am venit aici ca să te cert. De fapt, chiar trebuie să-ți cer scuze dacă Rudi te-a insultat cumva. Uneori este tare încăpățânat.

Charlotte nu-i răspunse la zâmbet.

– Fiul dumneavoastră l-a insultat pe căpitanul Middleton, Cred că pe mine nici nu m-a luat în seamă.

Contele Spencer, martor la această conversație, începu să-și trosnească degetele unul după altul: trosc, trosc, trosc!

– Bietul Rudi, continuă împărăteasa. Nu vrea decât să mă protejeze. Știe că nu-mi place să fiu fotografiată.

– Cum așa, Maiestate? interveni Caspar. O persoană atât de frumoasă ca dumneavoastră ar trebui fotografiată tot timpul. Ca fotograf, socotesc că-i o crimă să vă ascundeți frumusețea de ochii lumii.

Sisi păru uluită de această întrerupere, dar Caspar continuă să zâmbească.

– Numai că eu nu vreau ca lumea să se uite la fotografii cu mine. Nu țin să fiu ținta privirilor nici în reviste, nici în vitrine. Sunt regină, nu manechin.

– Maiestate, interveni contesa Festetics, mi se pare că ați cam răgușit. Pot să vă aduc puțină apă?

– Nu, nu, sunt bine, răspunse Sisi, făcându-i semn că nu avea nevoie de nimic.

Charlotte vru să răspundă, dar Caspar i-o luă înainte:

– Mare păcat! Istoria artei ar fi mult mai săracă fără celebrele portrete ale familiei regale, semnate de Velazquez[1] sau de Van Dyck[2]. Din câte știu, Maiestatea Voastră a fost pictată de Winterhalter. Noi, fotografii, nu dorim decât să avem același privilegiu. Cum să fim respectați când ni se refuză dreptul de a imortaliza persoane importante?

– Un tablou e cu totul altceva. E rodul unor ceasuri întregi de gândire și de trudă. Un portret reușit arată sufletul celui care pozează, spre deosebire de fotografie.

– Nu pot fi de acord, Maiestate. Portretul unei persoane regale e făcut să pună subiectul într-o lumină cât mai favorabilă, în timp ce fotografia nu minte.

– Ești tânără, domnișoară Baird și, dacă-mi permiți, o persoană obișnuită. N-ai cum să știi ce înseamnă să fii mereu fotografiată fără să-ți dai consimțământul. Fotografiile făcute în asemenea condiții n-au cum să spună adevărul, după cum te-ai exprimat dumneata. Fotografia se bazează pe o înșelătorie.

Charlotte chibzui asupra celor auzite.

– Regret din toată inima că v-am fotografiat fără știința dumneavoastră, dar fotografia în sine n-a fost o minciună.

Urmă o scurtă pauză, apoi Sisi zâmbi.

– Ah, ești tânără, și cu toții avem idei mărețe atunci când suntem tineri. Cred că atunci când vei înainta în vârstă, vei vedea lucrurile puțin altfel. Oh, iată-l și pe căpitanul Middleton. Cred că o cunoști pe domnișoara Baird?

– Da, Maiestate.

– Am avut o discuție interesantă despre pasiunea ei.

Se întoarse spre Charlotte.

---

[1] Pictor spaniol (1599–1669) la curtea regelui Philip al IV-lea (n.tr.)

[2] Pictor flamand (1599–1641), devenit ulterior pictor de curte în Anglia (n.tr.)

– Spune-mi, draga mea, mai ai acea fotografie care l-a supărat atât de mult pe fiul meu?

– Nu. Am ars-o și am spart placa cu negativul. Nu mai aveți motive de neliniște.

– Câtă grijă! Aproape că-mi pare rău că a trebuit să distrugi un lucru la care ai muncit.

– Am avut motive întemeiate, Maiestate, răspunse Charlotte, privind scurt spre Bay.

Împărăteasa îi surprinse privirea și-i făcu semn contesei Festetics să-i adune lucrurile. Acum că o văzuse pe domnișoara Baird, nu se mai temea de efectul ei asupra lui Bay. Fata era o persoană neînsemnată.

– Ce păcat, mă tem că nu mai pot face față migrenei. Va trebui să plecăm. Ce eveniment minunat! Din păcate, m-a obosit teribil.

Împărăteasa se ridică în picioare și, de îndată ce nuntașii observară, se ridicară și ei.

– Ce ocazie superbă, Lady Crewe, și ce mireasă frumoasă! Vă mulțumesc din toată inima.

Împărăteasa porni agale spre ușă, urmată de contesa Festetics și de Lord Crewe. În prag se opri și zise cu glas limpede:

– Căpitane Middleton, nu mă îndoiesc că vrei să-ți iei rămas-bun de la prietenii dumitale.

Bay, care n-o urmase până la ușă, rămase în mijlocul salonului, cu toate privirile ațintite asupra lui. Se întoarse spre Charlotte și spuse:

– Să nu uiți ce mi-ai promis.

– Dacă ai timp să-mi faci o vizită înainte de plecarea în America, îmi va face plăcere să te primesc.

– Chiar pleci?

– Până azi nu eram sigură, dar acum sunt. În clipa asta însă, n-ai timp să stăm de vorbă. Stăpâna ta te așteaptă.

Bay se uită la ea. Pe fața lui se citea regretul, dar nu apucă să răspundă, că Augusta se apropie și se așeză între ei doi, roșie la față:

– Căpitane Middleton, șuieră ea, te așteaptă împărăteasa.

– La revedere, Bay, spuse Charlotte.

În salon se lăsă liniștea. Bay porni spre ușa unde îl aștepta Sisi, puțin întoarsă cu spatele, asemenea Dianei fugind de Acteon[1]. Când

[1] În mitologia elenă, tânăr vânător care o surprinde scăldându-se pe zeița vânătorii, Diana. Aceasta îl preschimbă în căprioară, astfel încât tânărul sfârșește sfâșiat de propriii săi câini. (n.tr.)

Bay ajunse la vreo cinci pași de ea, împărăteasa îl văzu venind și atunci se întoarse, ieși și începu să coboare scara, lăsându-l pe Bay să vină în urma ei.

El se opri în ușă și privi peste umăr la Charlotte, apoi dispăru în jos pe trepte.

– Bietul de el, zise Caspar, care stătea lângă Charlotte. Nu-i simplu să fii lacheu imperial.

– Nu, iar el nici măcar nu se pricepe să flateze, așa ca tine, prin urmare îi vine și mai greu, comentă Charlotte, întorcând capul.

În timp ce Bay cobora scara, contesa Festetics apăru ca din pământ și-l luă de braț.

– Căpitane Middleton, îmi pare tare bine că te văd.

Bay îi zâmbi.

– Ce mai faci, Festy?

– Sunt îngrijorată, dragul meu căpitan. Nu-i frumos din partea dumitale că ai dispărut așa. A fost nespus de trist în lipsa dumitale. Pot spune că împărăteasa n-a zâmbit deloc de când ai plecat. Trebuie neapărat să te întorci.

– Dar împărăteasa mi-a cerut să stau departe de conac.

– O zi sau poate două, cât timp prințul moștenitor a locuit acolo. Nu vrea să aibă nici un fel de neplăceri cu fiul ei. Dar după aceea te-a așteptat în fiecare zi să te înapoiezi. De asta am venit astăzi aici; nu ca să asistăm la nuntă, ci ca să te întâlnim.

Bay stătea cu ochii în pământ, dar contesa își înfipse unghiile în brațul lui, silindu-l s-o privească în ochi.

– Știu că n-o iubești pe stăpâna mea așa cum o iubesc eu, căpitane, dar cred că totuși îți la ea. Ai făcut-o fericită, iar acum o faci nefericită.

– Ar fi fost mai bine să nu vină azi aici, zise încet Bay.

– Așa gândesc și eu. Am încercat s-o împiedic, dar n-a vrut să mă asculte. Și acum, dragă căpitane, trebuie să te duci, te așteaptă.

Contesa cea mărunțică aproape îl împinse pe ușă afară.

Vizitiul aștepta să-i deschidă portiera trăsurii. Bay sui și o văzu pe Sisi în colțul cel mai îndepărtat al trăsurii, cu obrazul ascuns sub evantai. Geamurile trăsurii aveau storurile trase.

– Sisi? o chemă Bay după ce vizitiul închise portiera.

Dar ea tot nu-și coborî evantaiul. El așteptă o clipă, apoi se așeză în fața ei și-i trase mâna ușor în jos, coborând evantaiul.

Împărăteasa plângea.

Bay văzu că până și plânsul ei era distins: ochii îi luceau de lacrimi, dar nasul nu i se înroșise.

Bay găsi în buzunar o batistă și vru să-i șteargă lacrimile de pe obraji.

Ea îi opri mâna.

– Iartă-mă, Bay, n-ar fi trebuit să vin azi la nuntă, dar mi-a fost atât de dor de tine.

Privi în sus spre el printre genele umede.

Bay nu rezistă privirii ei imploratoare. Deși știa că face o greșeală, nu se mai stăpâni. Îi luă mâna într-a lui și începu să-i șteargă lacrimile cu sărutări, căutându-i buzele.

Trăsura se puse în mișcare.

– Nu merit să plângi pentru mine, scumpa mea Sisi.

– Eram atât de fericită aici, în Anglia, cu tine. Pe urmă, Rudolph a trebuit să strice tot. Nu înțelege nimic. Te implor, spune-mi că l-ai iertat.

– N-am ce să iert.

De data asta Sisi îl sărută, cu lacrimile zvântate pe obraji.

– Oh, îmi pare atât de bine. Am să mă asigur că voi doi n-o să vă mai întâlniți de acum încolo. Așa, vom putea fi iarăși fericiți ca la început. Vom vâna în fiecare zi și vom uita de fiul meu cel aiurit.

Mirosul părului ei, o combinație de coniac și apă de colonie, îl amețea. Își zise că ar fi fost bine să coboare geamul.

– Nu mă pot întoarce la Easton Neston chiar acum. Competiția Națională are loc sâmbătă.

– Competiția Națională? Ce-i asta?

– E cea mai mare cursă cu obstacole din Anglia.

Văzând că ea nu înțelegea, continuă:

– Închipuie-ți cea mai rapidă vânătoare cu ogari din viața ta, cu un obstacol la fiece minut. Șase kilometri și șaisprezece garduri. Participă cei mai buni călăreți din țară.

– Dar cel mai bun călăreț din țară ești chiar tu.

– Eu sunt călăreț de ocazie, dar concurează și jochei profesioniști. Irlandezi care gonesc ca nălucile. I-am văzut la Aintree; sunt oameni care nu știu ce-i frica.

Sisi îi duse degetul la buze.

– Nici tu nu vei ști ce-i frica, fiindcă voi fi și eu acolo. Voi veni să văd cum câștigi cursa.

Acum împărăteasa zâmbea, semn că își recăpătase buna dispoziție.

– Îi voi spune lui Nopsca să facă toate pregătirile.

Trăsura încetinise. Bay ridică storul. Recunoscu intrarea de la Devonshire House. O geană de lumină răzbătu în interiorul trăsurii, și Bay văzu mici riduri în jurul gurii împărătesei, semn că zâmbea.

– Oh, Bay, mă bucur atât de mult că între noi nu mai există neînțelegeri.

Îi luă palma și și-o apăsă pe piept ca el să-i simtă bătăile inimii.

Așa cum stătea în trăsură, cu mâna pe inima împărătesei, cu ochii ei ațintiți într-ai lui, Bay auzi un mic vânzător de ziare strigând în gura mare titlurile serii și se întrebă o clipă ce ar zice lumea dacă ar ști că împărăteasa Austriei se plimba prin Londra alături de căpitanul Middleton, într-o trăsură cu storurile trase. Cei mai mulți ar fi de părere că-i un lucru scandalos, alții, mai liberi în gândire, ar zice că-i poate cam ostentativ. Dar toți, fără excepție, ar opina că el, căpitanul Middleton, era amantul oficial al împărătesei. Împărăteasa îi zâmbea, cu ochi strălucitori, cu figura zâmbitoare sub pălărioara cu pene de păun. Bay se întrebă dacă ea își dădea seama de implicații. Oare trăsese storurile înainte să înceapă să plângă? Iar dacă fusese o capcană, atunci Bay căzuse în ea de bunăvoie.

Trăsura se opri. Bay privi printre storuri și văzu că ajunseseră în fața hotelului Claridge's.

– Vrei să intri? îl întrebă împărăteasa.

– Trebuie să mă înapoiez la Aintree. N-am încredere că grăjdarii o vor hrăni pe Tipsy așa cum trebuie.

– Atunci, pe sâmbătă.

Sisi se aplecă și-l sărută.

– Pe sâmbătă, răspunse Bay.

Hotelul Adelphi

Alătur cheia casetei mele cu bijuterii. Am lăsat diamantele în seiful de la Drummonds, în afară de diademă, pe care a trebuit s-o amanetez ca să-mi plătesc călătoria. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea s-o răscumperi când te întorci. Mă gândesc că Augustei i-ar plăcea s-o poarte. Te rog să nu-ți faci griji în privința mea, Fred. Voi lipsi doar câteva luni. Dacă vrei cumva să mă întorc, atunci va trebui să-mi trimiți bani la New York. Nu cred că banii luați

pe diademă îmi vor ajunge să plătesc voiajul dus-întors peste Atlantic. Grace, camerista de la Melton, e cu mine, așa că nu-i cazul să te neliniștești că n-aș fi însoțită. Desigur, domnul Hewes călătorește cu același vapor, SS Britannic. *Mi-a promis să-mi traducă engleza vorbită de americani. N-am fugit cu el, dragul meu Fred. Nici prin minte nu-mi trece să mă mărit fără consimțământul tău.*

Bănuiesc că vei fi furios când vei citi aceste rânduri, dar sper ca supărarea să nu te țină mult. Sunt sigură că Augusta va arăta superb cu diamantele Lennox.

În ciuda absenței mele temporare, rămân aceeași soră iubitoare, Charlotte.

Charlotte sigilă scrisoarea și sună clopoțelul. Apăru un paj în livreaua roșu cu auriu a hotelului Adelphi. Băiatul avea vreo doisprezece ani, dar era mic de statură pentru vârsta lui și uniforma atârna pe el.

Charlotte îi întinse scrisoarea și-i arătă o monedă de o jumătate de coroană.

– Vreau să duci scrisoarea mea la poștă. Când te întorci, vino la mine și-am să-ți dau moneda asta.

– Da, domnișoară.

Pajul luă scrisoarea și se făcu nevăzut.

Charlotte se întoarse la măsuța de scris din biblioteca hotelului. Încăperea mirosea puternic a lac proaspăt și a piele veche – Caspar îi spusese că hotelul era nou-nouț; fusese construit chiar în anul în care el plecase din America. Dincolo de draperia somptuoasă roșu cu auriu, Charlotte vedea norii de furtună plutind grei la orizont și auzea ploaia bătând în ferestre ca un continuu ropot de aplauze.

Luă tocul, întrebându-se dacă avea puterea să-i scrie lui Bay. Așa cum se mai întâmplase, își dădu seama că nu-și găsea cuvintele. Voia să-i scrie o scrisoare care să-l facă de rușine și, în același timp, să-l readucă lângă ea. Îi fusese mai ușor să-și pregătească cufărul, să-și amaneteze diamantele și să decidă să călătorească peste jumătate de glob decât să-i scrie lui. După nuntă, el îi trimisese un bilet care părea să fi fost scris pe întuneric.

Scumpa mea Charlotte, voi continua să-ți spun așa în gând, chiar de nu voi putea nicicând să-ți adresez aceste cuvinte ție în persoană. Scumpa mea Charlotte, oferta mea de a-ți povesti cum și-a câștigat căpitanul Hartopp porecla de Chicken rămâne

în picioare. Nu am ce să-ți ofer în afară de inima mea și de serviciile lui Tipsy, ca subiect pentru fotografii. Îmi doresc să te pot săruta din nou. Îmi amintesc perfect buzele tale, ușor uscate, și pistruii de pe pleoapele tale. Aș vrea să-ți sărut fiecare pistrui în parte. Vezi bine că nu mai ascund ceea ce simt, acum când e prea târziu. Trebuie totuși să știi ce mult tânjesc să te țin în brațe și cum am să te ador întotdeauna, chiar dacă nu ne vom mai întâlni vreodată. Tu ai fotografia mea, dar nimic nu poate fi mai clar decât imaginea ta așa cum mi-a rămas întipărită în minte. O fotografie poate fi distrusă, dar amintirea chipului tău drag nu se va șterge niciodată.

Aceste ultime cuvinte erau subliniate de mai multe ori.

Rămân acum și pentru totdeauna al tău, Bay Middleton.

Era prima și singura scrisoare de dragoste pe care o primise în viața ei. Scrisoarea pe care și-o dorise după scandalul de la expoziție. Și totuși, nu era decât o scrisoare. Charlotte se gândea că, dacă Bay i-ar fi spus personal toate acestea, ea nu i-ar fi putut rezista, numai că el n-o făcuse. Citise scrisoarea de atâtea ori, că o învățase pe dinafară; îi murmurase cuvintele în timp ce-și umplea cufărul cu cele necesare unui voiaj într-o lume aflată la patru mii cinci sute de kilometri depărtare de Bay.

Ușa bibliotecii se deschise și intră Grace, camerista. Vopseaua grena a garniturii de mătase a bonetei cursese din pricina ploii, lăsând dâre violete pe obrazul fetei.

– E o vreme îngrozitoare, domnișoară. M-am dus să cumpăr niște ace de pălărie englezești, știți din care, dar mai bine rămâneam acasă. Noroc că un domn cu umbrelă m-a condus înapoi la hotel. Locuiește aici; a venit să asiste la cursă.

Își văzu chipul în oglinda de deasupra consolei șemineului și scoase un mic țipăt. Începu să-și frece obrazul cu batista, care se făcu purpurie.

– Doamne sfinte! Iertați-mă, domnișoară, mă duc să-mi aranjez înfățișarea. Domnul acela venit la curse nu mi-a zis nimic. Cred că a râs de mine și cu spatele, deși a fost tot timpul amabil și mi-a vorbit despre Marea Competiție Națională. Zicea că ar trebui să pariez pe Dancing Bear, cu șanse de 50 la 1. Cică o să câștige sigur.

– Marea Competiție Națională? exclamă Charlotte.

– Da, domnișoară, cursa cu obstacole. I-am răspuns că era prea târziu să pariez, chiar dacă mergeam la sigur, fiindcă mâine plecăm în America. Zicea că, dacă-i dau adresa, îmi păstrează banii. Și-o fi închipuit că nu-s în toate mințile...

Continuă să-și frece obrazul cu batista.

Charlotte se duse în locul unde erau atârnate ziarele, pe suporturile lor din perete. În *Manchester Guardian* găsi ce căuta. Pe la jumătatea listei cu jochei figura și numele de Middleton J.M., alături de numele calului, Tipsy (sur). Simți un fior de bucurie văzându-i numele în ziar și-și dădu seama că habar nu avea ce însemnau inițialele. Ea nu-l știa decât sub numele de Bay.

– Vă rog, domnișoară...

Se înapoiase pajul, cu livreaua stacojie udă leoarcă și cu obrazul spălat de ploaie. Charlotte îi dădu moneda, plus încă un șiling.

– Îmi pare rău că te-ai udat așa din pricina mea. Trebuia să iei o umbrelă.

– Mi-am luat, domnișoară, dar mi-a întors-o vântul pe dos; e vijelie afară.

După ce pajul plecă să se schimbe în haine uscate, Charlotte își îndreptă din nou atenția asupra ziarului. Era acolo un articol despre cursă, din care nu înțelese aproape nimic. Reținu doar că la cursă participau patruzeci de cai: cinci irlandezi, doi franțuzești și numai zece iepe. Pe lista favoriților nu figurau nici Bay, nici Tipsy. Cele mai mari șanse i se acordau unui cal numit Sir William, călărit de un anume William Plimmer.

Spre surprinderea ei, Charlotte se bucura că Bay participa la competiție. Își aminti cum îi spusese el în prima noapte la Melton ce mult își dorea să câștige cursa. Asta însemna că nu era doar marioneta împărătesei.

Sună clopoțelul ca să ceară niște ceai. Caspar urma să se înapoieze în curând. Încă o noapte și vor fi în larg. Era un gând înspăimântător, dar și o mare ușurare să știe că, cel puțin câteva luni, nu va mai fi moștenitoare Lennox și nici măcar fata abandonată de Bay Middleton, ci pur și simplu Charlotte Baird, fotograf. Dacă totul mergea ca pe roate, era posibil să nu se mai întoarcă în țară. Își zise că Fred probabil o va sprijini financiar până la majorat, dacă Augusta avea ocazia să strălucească tot sezonul, împodobită cu diamantele Lennox.

Desigur, la întoarcere, se vor isca fel și fel de bârfe pe seama hotărârii ei de a călători cu Caspar Hewes. Cei care nu-l cunoșteau pe Caspar își vor închipui că a fugit cu el, fapt care, își zicea Charlotte,

ar fi dăunat mai degrabă reputației lui decât a ei. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla lui Charlotte era să nu mai fie invitată la petrecerile cele mai simandicoase. Ducesele n-o vor mai socoti perechea potrivită pentru fiii lor mai tineri. Augusta nu-și va reveni niciodată din umilința de a se ști înrudită cu cineva respins de înalta societate, urmări cărora Charlotte își zicea că ea, una, era în stare să le facă față. Dar succesul pe care Caspar începea să-l aibă ca fotograf în înalta societate se baza pe talentul lui unic de a-și flata și încânta subiecții, făcându-i să creadă că numai el era capabil să le vadă frumusețea. Dacă aceste modele din înalta societate și-ar fi închipuit că inima lui era dată, mai ales unei persoane atât de neînsemnate și de stigmatizate ca Charlotte, atunci Caspar n-ar mai fi putut să facă uz de vraja cu care transforma până și figurile cele mai banale în făpturile nepământene din imaginația lui.

– Mi se pare scandalos să iau masa singură cu tine într-un restaurant, îi spusese Charlotte cu o seară în urmă, în timp ce luau cina în vasta sală de mese a hotelului Adelphi. De ne-ar vedea Augusta, ar muri de rușine.

– Ce naiba poate să fie scandalos la un bărbat și o femeie care iau masa în public? Ar fi mult mai șocant dacă am mânca sus la tine în cameră, exclamase Caspar.

– Fetele nemăritate nu trebuie să iasă în lume neînsoțite, mai ales în compania unor bărbați neînsurați, îi explicase Charlotte.

– Dar tu, Carlotta, nu pari să-ți faci prea multe griji că ești văzută în compania mea. Nu te temi că aș putea atenta la virtutea ta?

Întrebarea fusese pusă pe un ton neutru, dar Charlotte își dădu seama că, de fapt, americanul vorbise serios.

– Nu, nu mă tem. Ar trebui?

Caspar zâmbise, și lui Charlotte i se păruse că-i citește pe chip o expresie fugară de ușurare. El își înălțase paharul.

– Ești singura femeie din lume pe care m-aș putea gândi vreodată s-o cer în căsătorie, dar chiar și în eventualitatea puțin probabilă că m-ai accepta, îmi dau seama că nu sunt genul de bărbat dornic de însurătoare.

– Nici chiar pentru averea Lennox? râsese Charlotte.

– Acum că-mi fluturi tentația asta prin fața ochilor, trebuie să-ți răspund că nu, nici chiar pentru asta.

În acea clipă, Charlotte înțelesese că americanul era singurul om din viața ei pe care-l putea numi prieten.

Un chelner adusese ceaiul.

– Să pun masa pentru două persoane, domnișoară?

– Da, mulțumesc.

Caspar probabil se întorsese de la biroul portuar. Charlotte cumpărase biletele încă de la Londra, dar Caspar insistase să se ducă la biroul din Liverpool, să se asigure că vor primi cabine confortabile. Charlotte era de părere că pentru așa ceva nu merita să ieși din casă pe furtună, dar Caspar ținuse morțiș.

– Nici n-ai idee cât contează aceste amănunte. Crede-mă, Carlotta, oi fi vrând tu să sfidezi convențiile plecând în America, dar te asigur că n-ai vrea să nimerești într-o cabină de lângă motor.

Charlotte tocmai își mânca a treia felie de pâine prăjită cu anșoa când Caspar dădu buzna în bibliotecă, îmbrăcat cu paltonul din care se prelingeau stropi de ploaie. Îi dădu haina udă chelnerului care rămăsese în spatele lui și se trânti pe un scaun.

– Iartă-mă că te-am lăsat singură atâta timp. Mă tem că am vești proaste. Un vapor cu cherestea și-a pierdut încărcătura în timpul furtunii și tot portul e blocat de bușteni care plutesc. Nu va pleca nici un vapor până când bușteniii nu vor fi culeși din râul Mersey. Cheiul era plin de oameni cu lanțuri, care strigau în gura mare și nu făceau mai nimic, așa că presupun că treaba asta va lua ceva timp. Prin urmare, va trebui să ne găsim distracții prin Liverpool cel puțin încă o zi.

Charlotte îi întinse o ceașcă de ceai.

El o privi.

– Credeam că ai să fii dezamăgită. Și totuși, pari veselă. Ți-ai schimbat cumva gândul și nu mai vrei să vii?

– Nu, nu-i vorba de asta, dar dacă tot mai zăbovim pe aici încă o zi, mi-a venit o idee în legătură cu ce am putea să facem mâine.

Caspar o privi scrutător.

– Ce anume?

– Cred că ar trebui să mergem la Marea Competiție Națională. Cursa de la Aintree are loc nu departe de aici; putem ajunge cu trăsura.

Caspar se uită la ea nedumerit.

– N-am știut că te pasionează cursele de cai.

– Nici nu mă pasionează, dar cursa asta e renumită. Va fi o ocazie nemaipomenită să facem fotografii, explică Charlotte. Cred că avem șanse să ne scoatem toți banii de călătorie făcând fotografii cu caii și cu stăpânii lor. Participă patruzeci de cai.

– Ești foarte bine informată, Carlotta.

– Oh, Grace mi-a pomenit de cursă, zise Charlotte cu un aer cât se poate de nevinovat.

Nu voia ca americanul să ghicească adevăratul motiv pentru care ținea să meargă la Aintree.

– Mi se pare ceva interesant. Pista e lungă de șase kilometri și are șaisprezece obstacole.

– Șaisprezece obstacole? repetă Caspar.

– Da, și doar vreo jumătate dintre cai ajung la potou. E neînchipuit de grea.

Caspar clătină din cap.

– Sună a eveniment tipic englezesc. Extrem de dezbătut, dar de neînțeles pentru profani. Oricum, nu poate fi mai rău decât un meci de crichet, așa că nu văd de ce n-am merge.

Marea Competiție Națională

În ziua în care urma să aibă loc cursa, vremea era frumoasă. Furtuna trecuse fără urmă, lăsând un cer de un albastru spălăcit. Ba chiar ieșiseră și câteva raze firave de soare, care mai îmblânzeau briza rece ce bătea dinspre Atlantic. Această schimbare de vreme era o mare ușurare pentru femeile venite să asiste la cursă, care-și cumpăraseră noi zorzoane la pălării, în cinstea acestei zile importante. Vremea frumoasă era privită drept semn bun de spectatorii sosiți de la Londra, care știau din proprie experiență că tribunele de la Aintree nu erau acoperite cum se cuvine. Prințul de Wales se simțea fericit că își putea arbora noua pălărie Homburg[1], privind astfel cursa fără să-l împiedice umbrelele, pe care le considera niște invenții teribil de vulgare. Împărăteasa Austriei, care călătorea cu el în trenul regal, socotea că vremea frumoasă se potrivea cu actuala ei stare de spirit, care era extrem de bună. Întotdeauna se enerva când vremea era în contratimp cu dispoziția ei. Iar contesa Festetics era fericită fiindcă stăpâna ei zâmbea; pentru contesă, singurul lucru care conta erau norii adunați în ochii stăpânei ei.

Numai Bay, care în dimineața aceea parcurgea pe jos pista de alergare, nu dădea nici o atenție vremii. Pentru el, rău fusese făcut. După

[1] Pălărie cu boruri răsfrânte și adâncitură în mijloc (n.tr.)

două zile de ploaie, pământul era moale și, în timp ce o conducea pe Tipsy în jurul obstacolelor ca să-i arate șanțurile și adânciturile periculoase ce-i așteptau mai târziu în cursul zilei, Bay simți un fior rece de teamă, în ciuda razelor de soare. Fusese o iarnă geroasă și pământul fusese înghețat. Acum însă era mocirlos și îmbibat de apă. După primul tur, avea să devină aproape mlăștinos. Bay detesta terenul moale, fiindcă dezechilibra caii, iar apa din băltoace, împroșcată de copitele cailor, lua orice șansă de vizibilitate. Caii se poticneau în noroi și, chiar dacă săreau obstacolul în unghiul potrivit, nu exista nici o garanție că vor ateriza de cealaltă parte în deplină siguranță. În timp ce ocolea Bechers Brook[1], astfel numit după cel care căzuse aici în 1856, Bay simți un junghi în umărul rănit. Știa că înaintea cursei trebuia să-și bandajeze strâns umărul, dar astfel brațul cu cravașa devenea inutilizabil. Oare merita să-și riște întregul viitor doar ca să câștige această cursă? Nu exista decât un singur răspuns. Pentru Bay în acest moment conta un singur lucru: să câștige cursa națională. Era unicul lucru din viața lui pe care părea să-l aibă sub control.

Un iepure țâșni în fața lor, și Tipsy necheză speriată. În timp ce încerca s-o liniștească, Bay se gândi că iapa era singura făptură de sex feminin din viața lui cu care se înțelegea perfect. Încă se pricepea la cai, chiar dacă ieșise din grațiile femeilor. Tipsy îi căută urechea cu botul, și Bay se strădui să nu se gândească la Charlotte. La nuntă aproape o convinsese, apoi sosise împărăteasa și-l revendicase. Sisi nu-i mai trezea aceeași dorință care-i aprindea cândva simțurile, dar nerăbdarea de atunci făcuse loc unui sentiment mult mai insidios. Nu era de colo să se știe public că ești dorit de cea mai frumoasă femeie din Europa, dar sentimentul de compasiune se dovedea mai puternic decât orgoliul; stătea în puterea lui s-o facă fericită.

– Bună dimineața, Middleton!

Bay îl recunoscu pe Crombie, de la clubul său.

– Ce părere ai despre pistă?

– Prea moale. Ar fi fost mai bună dacă nu era furtuna.

– Îi avantajează pe irlandezi; ei sunt obișnuiți cu mlaștinile.

– Ce șanse i se dau lui Tipsy?

– 25 la 1. Iepele transpiră mult, și-n plus, un cal sur n-a câștigat niciodată națională.

Bay nu zise nimic.

[1] Cel mai temut obstacol al cursei de cai de la Aintree (n.tr.)

– Pe mine, unul, mă încântă șansele care ți se dau ție, râse Crombie. Anul trecut v-am văzut, pe tine și pe Tipsy, la Cottesleigh, la cursa cu obstacole. În viața mea n-am asistat la o cursă mai îndrăzneață. Așa că eu pariez pe tine. O parte dintre caii irlandezi o să-ți cam dea de furcă, dar nici unul dintre jocheii de aici n-are clasa ta. Săptămâna trecută am pariat pe tine 500 de lire, așa că să nu mă dezamăgești.

– Am să fac tot ce-mi stă în puteri, îl asigură Bay.

– Oricum, loja regală va fi plină până la refuz. Vor fi acolo prințul și prințesa de Wales, *precum și* împărăteasa Austriei. Cred că jumătate din spectatori vor fi prea interesați de ce se întâmplă în lojă ca să mai urmărească întrecerea. Numai jocheii să nu fie cu ochii în altă parte. Ce zici, Middleton?

Crombie râse la propria glumă și-și flutură mâna spre Bay în semn de rămas-bun, apoi porni spre tribunele care deja începeau să se umple, deși cursa avea să înceapă abia după vreo șase ore.

Când Bay se înapoie la grajduri, jocheii tocmai se așezau la un mic dejun anume pregătit cu ocazia cursei – terci de ovăz, costiță, ouă, șuncă, rinichi condimentați. Bay îl comandase în ajun de la hanul din apropiere, dar acum își dădea seama că nu putea lua în gură nici măcar o îmbucătură.

Se așeză pe treptele pentru încălecat și-și scoase portțigaretul. Poate că un fum sau două l-ar fi ajutat să se calmeze. Ceea ce-și dorea, de fapt, era o dușcă de coniac, dar nici măcar jocheii irlandezi nu puneau în gură picătură de alcool înaintea unei competiții. În timp ce încerca să aprindă un chibrit, auzi un glas cunoscut:

– Cam ai emoții, nu, Bay?

Era Hartopp.

– Chicken! Ce surpriză! exclamă Bay, privindu-l circumspect pe celălalt.

– Nu te teme, bătrâne. N-am venit să-mi iau revanșa. Oricum, pasărea și-a luat zborul. Ieri am făcut o vizită pe Charles Street, doar ca să aflu că domnișoara Baird a plecat în America. Ca să facă fotografii, auzi colo. Lady Lisle era într-o stare de nedescris. N-a aflat de plecare decât din biletul pe care Charlotte i l-a lăsat pe masă la micul dejun.

– În America? întrebă Bay, reușind într-un târziu să-și aprindă țigara.

– Știu, știu, e o măsură disperată! Fotograful acela care-i tot dădea târcoale a plecat împreună cu ea.

Bay trase adânc din țigară.

– Au fugit împreună?

– Lady L zice că nu. Dar ar fi în stare, nu crezi?

– Poate.

Bay se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, Chicken, dar mai am de făcut câteva lucruri până începe cursa.

Și, până să apuce celălalt să spună ceva, Bay porni spre capătul grajdurilor, unde vomită violent peste un balot de paie.

Cum trenurile speciale dinspre Londra și dinspre Nord aduceau continuu pasageri în Lime Street, Liverpool, părea că întreg orașul începuse să migreze spre nord-est. Fiecare mijloc de transport pe roți fusese pus în funcțiune, și drumul era ticsit de trăsuri, omnibuze, cărucioare, ba chiar și o căruță de gunoi. Caspar reușise să facă rost de locuri la omnibuzele speciale pentru ziua cursei. Charlotte și Grace, camerista, stăteau înăuntru, iar Caspar se înghesuia pe platforma de deasupra. Până când omnibuzul parcurse cei circa nouă kilometri până la hipodrom se făcuse aproape ora prânzului, întrucât drumul nu era pavat, astfel că trăsurile și caii se împotmoleau mereu prin șleauri.

Noroiul nu ținea cont de statutul social. Chiar și trăsura în care se aflau fețele regale căzu victimă condițiilor proaste ale drumului și aproape se răsturnă într-un șanț. Din fericire pentru călători, prințul de Wales stătea în celălalt colț al trăsurii și, folosindu-și corpolența drept contragreutate, reuși să evite ca vehiculul să se răstoarne cu roțile în sus. Când trăsura regală a fost repusă pe roți și-și putu continua călătoria, din rândurile spectatorilor se ridicară urale: „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe prințul de Wales!" și alte strigăte, mai răgușite: „Bunul nostru Tum-Tum[1]".

După încă o oră de stat înghesuită între Grace și o doamnă care mirosea puternic a apă de colonie și purta o pălărie cu pene portocalii, Charlotte era dispusă să coboare și să meargă pe jos până la destinație. În cele din urmă, în depărtare se zăriră porțile hipodromului, și mulțimea începu să se reverse într-acolo.

Charlotte pătrunse pe poartă, simțindu-se aproape agresată fizic. Nu mai fusese niciodată la curse, și tumultul din jur era mai mult decât putea suporta. Nu avea cum să treacă fiindcă mulțimea nu înainta om cu om, ci ca o masă de oameni. Erau familii, câte trei

[1] Poreclă dată prințului de Wales, datorită corpolenței sale. În limba engleză, *tummy* înseamnă „pântec". (n.tr.)

generații, toți în haine de sărbătoare, convinși că, fiind în număr mare, erau în siguranță, drept care se deplasau în grup compact. Erau și irlandezi sosiți cu feribotul, care acum se înghesuiau în jurul pistei, așteptând să-l zărească pe Glasnevin, favoritul lor. Charlotte era șocată de mulțimea pestriță, care contrasta puternic cu monotonia de pe străzile Londrei. Doamna din omnibuz, cea cu pălăria cu pene portocalii, nu era singura care arbora culori la fel de vii ca vestoanele jocheilor. Pălărierii din nord-vest avuseseră de lucru până peste cap. Charlotte zări o femeie cu o pălărie reprezentând un fazan în cuib, cu pui care ciuguleau de jur împrejurul borului. Era limpede că oricine își permisese așa ceva fără îndoială își comandase și o rochie nouă, anume pentru cursă, așa că gama de mătăsuri și damasc de culoare mov și verde, după ultima modă, îți lua ochii. Chiar și bărbații aduceau pete de culoare, prin batistele vărgate de mătase, vestele stacojii și costumele de tweed de culoarea mustarului. Charlotte, care purta un costum bej de călătorie, a cărui principală calitate era aceea că nu lăsa să se vadă praful, se simțea ca o pitulice într-un țarc de păuni.

În schimb, Caspar se integra perfect. Paltonul lui verde cu portocaliu, după care londonezii întorceau capul, aici, la Aintree, se potrivea perfect. Americanul își scosese aparatul foto și acum îl instala lângă tribuna proprietarilor de cai. Între timp, mulțimea se adunase în jurul lui și, când Sholto Douglas, renumitul antrenor scoțian, îl rugă să-i fotografieze calul pe nume Governess[1], din rândul spectatorilor se ridicară murmure.

Governess era agitată înainte de cursă, așa că Douglas și jocheul se văzură nevoiți să stea de o parte și de alta ca s-o facă să stea locului. Dar talentul lui Caspar de a capta bunăvoința femeilor din înalta societate părea să aibă efect și asupra cailor pursânge. Caspar mângâie calul pe bot, vorbindu-i încetișor, și animalul încremeni ca hipnotizat, iar americanul dispăru sub pânza aparatului și apăsă declanșatorul.

Douglas se oferi să plătească pentru fotografie, dar Caspar zise:

– A fost o onoare pentru mine să imortalizez un asemenea animal superb. Nici prin minte nu-mi trece să vă cer vreun ban, dar dacă reușiți să-mi găsiți un loc de unde însoțitoarea mea, domnișoara Baird, să poată privi cursa în condiții bune, v-aș fi deosebit de recunoscător.

[1] Guvernantă, în limba engleză, în original

Douglas privi peste umărul lui la Charlotte, care se uita cum jocheii scoteau caii la plimbare în jurul hipodromului, și clătină din cap.

– Vă dau la amândoi locuri în tribuna proprietarilor. Locurile de aici nu sunt potrivite pentru o doamnă.

Caspar se înclină în fața lui.

– Vă mulțumesc, domnule. Ca american, sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg, și cred că domnișoara Baird n-a asistat la nici o cursă până azi.

– Ei, toată lumea ar trebui să asiste la Marea Competiție Națională măcar o dată în viață. E cea mai grozavă întrecere din lume. Și nu uitați să pariați. N-ai cum să simți atmosfera evenimentului decât dacă pariezi. Încă mai puteți prinde șanse bune pe Governess. N-o fi ea favorita, dar nu mă îndoiesc că va câștiga.

Douglas îl chemă pe unul dintre oamenii de ordine și-l rugă să-i conducă pe Caspar și pe însoțitoarea sa la loja lui din tribună. Charlotte era fericită că scapă de aglomerație. Tot ce-și dorea, deși nu voia să recunoască, era să-l zărească pe Bay. Dar Charlotte era prea scundă ca să poată privi peste marea de meloane. În timp ce erau luați din mijlocul mulțimii și hărmălăii și escortați spre relativa liniște din tribune, Charlotte se simți ușor stânjenită. Aici, în locul penelor portocalii, se trezi înconjurată de blănuri de nurcă și de samur, în timp ce sacourile cadrilate de lână făceau loc unor combinații din piele, mai subtile. Aici era perfect posibil să dea de cineva cunoscut.

Ceea ce se și întâmplă. În fața ei, cineva îmbrăcat în tweed se întoarse să facă semn unui prieten, și Charlotte văzu profilul lui Chicken Hartopp, cu inconfundabilii lui favoriți roșcați. Charlotte se opri, apucându-l de braț pe Caspar ca să-l tragă deoparte, dar era prea târziu. Chicken o văzu și o salută în gura mare. Încă de la distanță, Charlotte simți damful de alcool din răsuflarea lui.

– Charlotte, adică domnișoară Baird, ce naiba faceți aici? Vreau să zic, ce surpriză! Ăăă... ce surpriză să vă văd! se bâlbâi el, descumpănit de expresia de pe chipul fetei.

– Bună dimineața, căpitane Hartopp. Cred că l-ați cunoscut pe domnul Hewes.

Chicken îl măsură pe Caspar din cap până în picioare cu o privire aproape obraznică.

– Așa e.

Charlotte observă că Hartopp murea de curiozitate. Ca să preîntâmpine orice întrebare, zise:

– Suntem aici printr-o pură întâmplare. Azi ar fi trebuit să fiu în drum spre America, dar s-a amânat plecarea. Și cum ne aflam la Liverpool chiar în ziua Națională, ne-am zis că trebuia să venim la Aintree.

Caspar se grăbi să intervină:

– Ce loc grozav pentru fotografii, căpitane Hartopp. Tare aș vrea să prind un cadru cu câștigătorul. Întotdeauna mi-am dorit să imortalizez un moment de supremă fericire.

Hartopp îl privi uimit. Nu reușea să înțeleagă cum putea un bărbat s-o însoțească pretutindeni pe Charlotte cu așa dezinvoltură. Fără îndoială că, de-ar fi plănuit să fugă împreună, nu s-ar fi afișat într-un loc atât de public.

– Lord Sholto s-a oferit să mă prezinte domnului Topham, proprietarul hipodromului, continuă Caspar. Charlotte, te deranjează dacă te las câteva clipe cu căpitanul Hartopp? Vreau să mă asigur că găsesc un loc lângă potou.

Bineînțeles că pe Charlotte o deranja, dar vedea limpede că americanul era ferm decis să facă fotografia. Se întoarse către Chicken.

– Căpitane Hartopp, v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați explica și mie tabela de participare. Sunt nedumerită de atâția termeni necunoscuți, și aș dori mult să pariez.

Zâmbi atât de fermecător spre Chicken, încât acesta se înroși până sub favoriți.

– Grace, camerista mea, mi-a spus că ar trebui să pariez pe un cal pe nume Dancing Bear.

– E aici și camerista dumneavoastră?

– Bineînțeles. Credeți că aș fi venit fără însoțitoare? exclamă Charlotte, prefăcându-se scandalizată.

Chicken își lăsă ochii în pământ.

– Iertați-mă, domnișoară Baird, dar nu știu ce să cred. Am trecut pe la mătușa dumneavoastră din Londra și mi-a spus că urma să plecați în America cu domnul acela. Era într-un hal fără de hal. La Londra, lumea nu vorbește decât despre asta. Se zice că ați fi fugit împreună. Dar, la naiba! Nu vă puteți mărita cu un individ ca el. Nu pot să cred una ca asta.

Charlotte își scoase mănușa de pe mâna stângă. Întinse mâna, arătându-i-o lui Chicken.

– Vedeți bine că nu port inel, căpitane Hartopp. Domnul Hewes e colegul și tovarășul meu de călătorie, atât și nimic mai mult. Plec în America să fac fotografii, și el a avut amabilitatea de a accepta

să-mi fie ghid. Prin urmare, puteți spune „lumii" de la Londra că nu-i rost de scandal și că sunt doar o femeie care vrea să-și aleagă singură drumul în viață. Mă însoțește camerista mea și, chiar dacă domnul Hewes poate nu corespunde noțiunii dumneavoastră de „gentleman", față de mine a arătat o bunătate fără margini.

Chicken Hartopp nu îndrăznea s-o privească în ochi și se trăgea de favoriți atât de tare, că Charlotte se temea să nu-și smulgă firele de păr din rădăcină.

– Fir-ar să fie! Dacă plecați în America, atunci de ce sunteți aici? Știați că și Bay concurează?

Charlotte se sili să-și păstreze o expresie indiferentă.

– Da. Nici o clipă n-am avut intenția să vin aici. La ora asta ar fi trebuit să fiu pe Marea Irlandei, dar când s-a amânat plecarea și am auzit de cursă și de faptul că participă și căpitanul Middleton, am decis să vin.

– Zău dacă pricep ceva. Omul ăsta s-a purtat oribil cu dumneavoastră. V-a umilit în public. Auzi colo, să continue pe față relația cu împărăteasa! Mă miră că puteți să-l mai vedeți în ochi.

Charlotte își puse din nou mănușa de piele, întinzând-o și netezind-o cu încetineală studiată pe degetele tremurătoare.

– Poate că aveți dreptate să fiți uimit, căpitane Hartopp, însă eu nu mă consider umilită, indiferent ce crede lumea. Deci, vreți să aveți bunăvoința să-mi explicați acest program sau va trebui să apelez la altcineva?

Acum că Chicken se pornise să vorbească pe șleau, nu mai putea fi oprit cu una cu două.

– Știați că e și *ea* aici? În loja regală, lângă prințul de Wales. Dacă mergeți mai în față, o puteți vedea bine.

Își făcu loc spre partea din față a tribunei și arătă spre loja regală, aflată la vreo șase metri mai încolo. Charlotte ezită. Când se hotărâse brusc să meargă la Aintree nici nu-i trecuse prin minte că ar putea fi acolo și împărăteasa. În prima clipă își zise că nu avea tăria s-o privească, apoi o năpădi un val de curiozitate și de gelozie care-i înlătură orice reținere. Se uită în direcția în care-i indicase Hartopp și văzu trupul mătăhălos al prințului de Wales, cu pălărie și cu trabucul între dinți. De o parte și de alta a lui erau două femei. Charlotte o recunoscu pe cea dinspre ea ca fiind prințesa de Wales. Împărăteasa se afla de partea cealaltă a prințului. Purta un costum albastru-închis, cu o croială aproape la fel de sobră ca a costumului de călărie, dar simplitatea veșmântului era compensată de blana de samur înfășurată

pe umeri, care, după cum vedea Charlotte chiar de la distanță, părea de o moliciune fără seamăn. Împărăteasa stătea puțin aplecată în față, privind prin binoclu pista unde erau plimbați caii. Prințul de Wales se aplecă spre ea, îi spuse ceva și împărăteasa îi zâmbi, fără a înceta să privească prin binoclu la caii și la călărețiii de pe hipodrom.

Hartopp se întoarse spre Charlotte cu un zâmbet aproape triumfător, dar Charlotte i-o luă înainte și zise pe un ton cât se poate de nepăsător:

– Grozav binoclu are împărăteasa. Cred că ar fi exact ce-mi trebuie. Aveți idee de unde aș putea lua și eu un binoclu, căpitane Hartopp?

– Un binoclu? repetă Hartopp, nedumerit.

– Da, nu așa se cheamă? La fel ca la spectacol, numai că-mi închipui că acesta e mai puternic. Are și Fred unul la fel.

Chicken își clătină capul dintr-o parte în alta și se trase din nou de favoriți, de astă-dată mai curând gânditor decât nervos. Charlotte îl lăsă să cugete, fără să mai adauge nimic.

– Fred știe că sunteți aici? întrebă el într-un târziu.

– Bineînțeles că nu. El și Augusta sunt la bordul unui vas, în drum spre Napoli, așa că n-a avut cum să vină la cursă, dacă asta vă îngrijorează. Îmi puteți face rost de un binoclu? Am impresia că se întâmplă ceva acolo și aș vrea să văd cursa așa cum trebuie, zise fata, bătând din picior.

– Să știți că Bay n-are nici o șansă. E un călăreț destul de bun, dar Tipsy nu are rezistența necesară pentru Națională. Din anii cincizeci și până acum nu s-a mai întâmplat ca o iapă să câștige cursa.

– Un motiv în plus să am binoclu, să-l pot vedea cum pierde.

Căpitanul Hartopp părea gata să protesteze din nou, dar îl opri privirea lui Charlotte, așa că zise printre dinți că va împrumuta un binoclu de la un cunoscut de-al lui și se îndepărtă cu pași greoi.

Tribunele se umpleau de la o clipă la alta, și Charlotte îi făcu semn cameristei să vină lângă ea, ca să-și păstreze locul de unde putea vedea totul ca la carte. Se întrebă ce va spune Caspar când va afla adevăratul motiv al neașteptatului ei interes pentru cursele de cai. Spera că americanul n-o va dojeni prea vehement. În definitiv, era o simplă coincidență că se găseau la Liverpool chiar în ziua cursei. Dacă venise să-l vadă pe Bay concurând în cea mai importantă competiție din viața lui nu însemna că revenise la sentimente mai bune în privința lui. Bay nici nu avea să afle de venirea ei. Dar în timp ce-și repeta în gând aceste argumente, se lupta să nu ia în seamă sentimentul

năvalnic care o adusese azi aici. Undeva în adâncurile ființei ei simțea că numai soarta făcuse ca acei bușteni să se răstoarne în Mersey și ca Grace să stea de vorbă cu străinul care participa la competiție. Era sortit ca ea să fie aici, atât și nimic mai mult.

În vestiarele jocheilor, Bay puse piciorul pe cântar ca să se cântărească. Spre marea lui ușurare, era sub greutatea maximă admisă. Aruncă o privire la ceasul de buzunar. Cursa urma să înceapă în mai puțin de o oră. Era timpul să-și pună echipamentul de jocheu. Când concura, arbora întotdeauna culorile regimentului: roșu-aprins și auriu.

Scoțându-și din cufăr vestonul ușor ponosit, auzi în spate o tuse familiară. Se întoarse și-l văzu pe Nopsca întinzându-i o cutie plată de carton. Luă cutia și o puse pe bancheta pentru cizme. Nopsca vârî mâna în buzunarul interior al hainei și scoase o scrisoare. Bay nu avu nevoie să vadă blazonul ca să-și dea seama că era de la Sisi.

– *Kaiserin* mi-a cerut să vă dau asta înainte de începerea cursei.

– Mulțumesc, domnule baron.

Cum ceilalți jocheі din vestiar îi priveau curioși, Bay se străduі să vorbească în șoaptă.

Nopsca, îmbrăcat cu redingotă, ghete și mirosind a apă de colonie, făcea o figură aparte într-un vestiar pentru jocheі, plin de echipament de călărie risipit ici-colo și duhnind a piele, alcool și transpirație.

Bay deschise mai întâi scrisoarea:

Dragul meu Bay,
Te rog să porți, de dragul meu, ce ți-am trimis.
A ta,

Sisi

Desfăcând șnurul care lega cutia, găsi înăuntru un veston de călărie negru cu auriu, nu doar pe măsura lui, dar brodat pe spate cu stema familiei Habsburg.

Probabil că i se citea groaza pe față, întrucât baronul ridică din umeri, parcă cerându-și scuze.

– La Viena se obișnuiește ca jocheii să poarte întotdeauna culorile proprietarilor.

Bay își feri obrazul și baronul se grăbi să adauge:

– Poate nu m-am exprimat corect. Am vrut să zic „culorile stăpânilor".

Bay puse vestonul la loc în cutie. Răsuflă adânc, ca să se calmeze, fără a izbuti să-și ascundă enervarea din glas.

– Spuneți-i că n-aș vrea s-o jignesc, dar mi-e cu neputință să-l port. Tipsy e calul meu, iar eu nu sunt un cavaler medieval care poartă eșarfa unei domnițe.

Nopsca întinse amândouă mâinile, pregătindu-se să-i aducă argumente, dar văzând expresia lui Bay, renunță și rămase cu gura deschisă și cu chipul încremenit într-un zâmbet împăciuitor. Coborî brațele, luă vestonul și-l puse înapoi în cutie.

– Înțeleg că nu vă face trebuință. Știu eu, poate mi-a fost imposibil să vă găsesc în mulțime.

Se înclină cu un aer formal, bătând din călcâie după moda austriacă.

– Cât despre mine, căpitane Middleton, vă urez succes.

Cursa

În loja regală se servea prânzul. În tren se servise un mic dejun copios, dar prințul de Wales nu vedea nici un motiv să nu consume un prânz la fel de sățios ca atunci când mergea la vânătoare. Li se aduseseră patru feluri de plăcinte, salmagundi[1], pui în aspic și momițe cu trufe. Mai era fazan umplut cu pate de ficat și o terină de iepure și barba-caprei[2]. Ca băuturi li se aduse șampanie, vin alb de Rin, vin de Burgundia și câte o ceașcă de vin roșu fierbinte, care-i plăcea prințului în mod deosebit.

Ca de obicei, Sisi mai mult își plimba mâncarea în farfurie. Știa că, dacă ridica privirea, ar fi văzut-o pe Festy îndemnând-o din ochi să mănânce ceva și, deși din când în când își mai tăia câte o bucățică pe care o ducea la gură, întotdeauna bucățica revenea pe farfurie, neatinsă. Această parte a zilei dura prea mult; și-ar fi dorit să înceapă o dată întrecerea.

[1] Fel de mâncare preparat din carne tocată, anșoa, ouă, ceapă și condimente (n.tr.)

[2] Rădăcinoasă bogată în calorii, care se consumă în salate, supe sau ca garnitură. (n.tr.)

Prințul de Wales stătea lângă ea, la masa așezată în spatele lojei regale. De cealaltă parte îl avea pe contele Spencer. Prințesa de Wales era în capătul opus al mesei, asistând cu o figură inexpresivă la conversația din jur, întrucât era complet surdă. Prințul se afla într-o dispoziție agreabilă: prânzul fusese copios și servit la timp, în plus fiind încântat s-o aibă pe împărăteasă drept oaspete. Știa despre vizita acesteia la Windsor și nu putea să nu admire o femeie care o înfruntase pe mama lui. „Nici pe departe nu-i la fel de frumoasă ca draga noastră Alix, și, după ce-a bătut atâta drum, a refuzat să rămână la masa de prânz."

Dar împărăteasa era frumoasă, însă prințului de Wales nu prea îi stătea în fire să aprecieze frumusețea la o femeie de același rang cu el. Pe deasupra, nu era prusacă, slavă Domnului! Știa că împărăteasa îl detesta pe Bismarck la fel de mult ca el. Avuseseră amândoi o conversație cât se poate de plăcută pe seama sobrietății excesive de la curtea Prusiei și a mâncării proaste de la Potsdam. Îl străbătu un plăcut fior când împărăteasa îl atinse ușor pe braț, ca să-și întărească spusele referitoare la veșmintele demodate și de prost gust ale doamnelor prusace. Privi scurt spre Alix, să vadă dacă observase gestul, dar aceasta zâmbea visător spre secretarul său personal. Se obișnuise de mult să nu fie prea atentă la ce face soțul ei.

La trei fără un sfert, maiorul Topham, proprietarul hipodromului, veni în lojă să anunțe suita regală că urma să înceapă parada jocheilor în jurul hipodromului.

Prințul de Wales bătu din palme și se adresă comesenilor:

– Dorește cineva să parieze înainte să înceapă cursa? Este ultima șansă.

Împărăteasa îl privi printre gene.

– Cred că eu.

– Splendid, splendid! Se ocupă Topham.

Plecăciunea lui Topham nu trăda prea mare tragere de inimă. Avea multe de făcut, și rolul de agent de pariuri al împărătesei nu figura pe lista lui.

Sisi îi făcu semn lui Festy, care stătea în picioare într-un colț.

– Vreau niște bani.

Festy încuviință din cap.

– Câți, Maiestate?

– Să mă gândesc, cred că 500 de guinee.

Prințul de Wales răsuflă prelung.

– Mare curaj aveți! Pe ce cal pariați?

– Pe o iapă numită Tipsy. Nu-i vorba de curaj, dragul meu prinț. Pe Tipsy călărește căpitanul Middleton, îi zâmbi ea.

Prințul, căruia bineînțeles îi ajunseseră la ureche toate zvonurile legate de împărătească și de călăuza ei, îi zâmbi la rândul lui.

– În cazul acesta, Maiestate, voi paria și eu la fel.

Eduard schiță un semn spre secretarul particular ca să-i dea banii lui Topham. Proprietarul hipodromului făcu ochii mari.

– Cred că Tipsy este cotată cu șanse de 20 la unu, Alteță.

– Excelent! E bine să plasăm pariurile înainte să se reducă diferența.

Când grupul prințului își ocupă locurile în partea din față a lojei, din mulțime se înălță un cor de urale. Prințul își duse degetul la pălărie, iar prințesa își flutură mâna înmănușată. Sisi se înclină din reflex, cum făcea de fiecare dată când auzea mulțimea ovaționând și, asemenea celorlalte persoane regale, își destinse buzele în ceea ce spectatorii ar fi putut lua drept zâmbet. Spera să nu se afle și vreun fotograf printre ei.

Caii începură să iasă pe pistă. Sisi își luă binoclul, ca să-i vadă mai de aproape. Contele Spencer, așezat în spatele ei, citea numerele din catalog.

– 23 e Glasnevin, calul lui Leinster, el e favoritul. Auziți mulțimea, se pare că jumătate din orașul Dublin a venit aici ca să-l susțină.

Sisi își luă și ea programul, căutând numărul lui Bay. Ar fi vrut să fie chiar în primul rând, să-i poată vorbi înainte să înceapă cursa, dar i-ar fi fost cu neputință să se ducă la el fără prințul și prințesa de Wales, ori prințul nu dădea nici un semn că ar fi dorit să-și părăsească loja confortabilă. De fapt, nu avea nici o importanță, oricum îl va vedea după competiție. Rudolph plecase în sfârșit acasă, așa că nu mai exista nici un motiv ca Bay să nu revină la Easton Neston, deși sezonul de vânătoare era aproape pe sfârșite. Poate sosise vremea să se întoarcă la Godollo. Acolo era mereu frumos primăvara, când înfloreau livezile de cireși. Moșia din Ungaria era locul ideal pentru a crește cai. Ce grozav ar fi să aibă propria crescătorie!

Bay avea numărul 38. Sisi simți cum îi tresare inima: era anul nașterii ei și vârsta pe care o împlinise. Fără îndoială, un semn bun. Ce frumos va fi să-l vadă purtând blazonul ei. Privi atent prin binoclu, încercând să dea de numărul 38, dar pe pistă se găseau peste patruzeci de persoane și, cu toate că se vedeau o mulțime de cai, totuși Bay nu se zărea nicăieri.

Și Spencer îl căuta din ochi.

– Nu-l văd pe Middleton. Pe unde umblă? Probabil trage o dușcă, să-și facă curaj. Am impresia că pe an ce trece, obstacolele devin tot mai înalte. Anul trecut au căzut șase cai, și doi jochei și-au fracturat brațul. În '69 a murit altul; s-a prăbușit calul peste el. Asta face cursa și mai palpitantă; niciodată nu poți ști cine va ajunge primul.

Contesa Festetics, care nu înțelegea prea bine ce spunea contele englez, dar citise pe chipul stăpânei ei ce mult o tulburaseră cele auzite, se grăbi să intervină:

– Domnule conte Spencer, spuneți-mi vă rog de ce omul de acolo stă pe o ladă și de ce dă din mâini ca o *Puppe*[1]. Iertați-mă, nu știu cum se spune în englezește.

– *Puppet*, îi spuse Sisi.

– Atunci cine-i cel de acolo? Sau cei de acolo, fiindcă sunt mai mulți. Cine sunt marionetele?

– Oh! râse Spencer. Vă referiți la agenții de pariuri.

– Agenți? se miră Sisi. Nu cunosc cuvântul.

– Sunt cei care primesc pariurile și calculează șansele. Dau astfel din mâini ca să se anunțe între ei cum pariază lumea. După ce Topham va coborî la ei și va paria pe Tipsy, o să dea din mâini ca nebunii, veți vedea.

Dar Sisi nu-l mai asculta. Văzuse prin binoclu numărul magic: 38. Scoase un suspin de ușurare când Bay intră călare pe Tipsy, singurul cal sur de pe pistă. Numai că Bay arăta altfel decât se așteptase ea. Abia după vreun minut își dădu seama despre ce era vorba: Bay nu purta blazonul negru cu auriu al Habsburgilor.

De cealaltă parte a despărțiturii din lemn și fier forjat dintre loja regală și restul tribunelor, Charlotte se uita și ea la numărul 38. După ieșirea ei de adineauri, Hartopp, spășit, îi găsise un binoclu, așa că acum vedea fiecare detaliu al cailor și călăreților care făceau paradă în jurul hipodromului. O recunoscu din prima clipă pe Tipsy și, în timp ce studia prin binoclu profilul bine cunoscut al lui Bay, o încercă un sentiment ciudat la gândul că el nici nu avea habar că ea era în tribune.

Desigur însă că știa de venirea împărătesei, și Charlotte se uită atent să vadă dacă Bay se uita spre loja regală. Spre satisfacția ei, până acum el nu-și aruncase privirea într-acolo.

[1] Păpușă, în limba germană, în original (n.tr.)

– Azi e concurență mare, comentă Chicken. Patruzeci și doi de călăreți. Vor trebui să se detașeze rapid încă de la începutul cursei, altfel va fi mare înghesuială la obstacole. Eram aici în '73 când au căzut șase cai la Becher's Brook. Anul acela au ajuns la linia de sosire numai cinci. A fost un an extrem de bun pentru agenții de pariuri...

– Cât mai e până se dă startul, căpitane Hartopp? îl întrerupse Charlotte.

Chicken își consultă ceasul de buzunar.

– Oh, nu mai e mult. Din clipă în clipă trebuie să se îndrepte toți spre linia de start.

Charlotte se întrebă de ce nu mai venea Caspar. Nu-i surâdea deloc gândul de a rămâne doar cu Chicken până la sfârșitul cursei. Se gândi să plece în căutarea lui, dar tribuna se umpluse de o mulțime gălăgioasă, bărbați la costum și femei care vorbeau în gura mare, iar ea nu voia să-și piardă locul unde se găsea, chiar lângă balustradă. Era preferabil să privească întrecerea de aici, fie și cu Hartopp, decât să se piardă în marea de oameni de dedesubt.

Omul de ordine care-i condusese aici se apropie de ea și-i înmână un bilet.

– Domnișoara Baird? Domnul din America m-a rugat să vă dau asta.

Hârtia împăturită era o chitanță de pariuri pentru suma de 5 lire pe numele Tipsy, având șanse de 20 la unu.

Charlotte împături la loc cu grijă chitanța și o puse în buzunar. Înțelese că acea chitanță era un mesaj. Caspar aflase că Bay participa la competiție și era dezamăgit că ea îl păcălise. O încercă un sentiment de vinovăție, dar numai pentru o clipă. Caspar avea să facă niște fotografii interesante, iar dorința ei de a-l vedea pe Bay nu era treaba lui.

O orchestră începu să intoneze *God Save the Queen*[1], și mulțimea se porni să cânte imnul național. Charlotte îndreptă binoclul spre loja regală și văzu că, în timp ce prințul și prințesa cântau sau măcar rosteau cuvintele, împărăteasa privea neclintită călăreții, în extaz. Chiar de la distanță, Charlotte își dădu seama că, așa cum arăta în acel moment, împărăteasa ar fi fost un subiect minunat pentru o fotografie. Era un moment încărcat de emoție. Desigur, se uita la Bay, și Charlotte recunoștea expresia. Nu se gândise niciodată sau nu-și îngăduise să se gândească la faptul că, poate, împărăteasa

[1] „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină" – imnul național britanic (n.tr.)

ținea cu adevărat la Bay. Era mult mai simplu să și-o închipuie ca pe o Albă-ca-Zăpada din poveste, ca pe o femeie cu inima de gheață. Dar împărăteasa cea înfășurată în blănuri nu era o făptură fără inimă, chiar îl iubea pe Bay.

Nu era o descoperire prea plăcută. Charlotte ar fi vrut să fie singura îndrăgostită. Ideea că împărăteasa l-ar fi putut iubi pe Bay la fel de mult ca ea era greu de suportat. Gândul care o consolase când își făcuse pregătirile pentru plecarea în America fusese acela că Bay va fi nefericit alături de împărăteasă. Dar dacă împărăteasa îl iubea, atunci Charlotte nu mai era atât de sigură că el va fi nefericit. Simți un junghi dureros în inimă la gândul că-l pierduse pe Bay. O clipă se temu că-i vor da lacrimile.

Eforturile de a cânta imnul luară sfârșit și, în locul muzicii, din mulțime se înălțară murmure nerăbdătoare. Caii se îndreptau spre linia de start. Animalele înfierbântate, nerăbdătoare să alerge, se împingeau unele pe altele, căutând să-și facă loc, în timp ce călărețiii încercau să le țină în frâu.

Bay găsi un loc pe pista exterioară. O poziție nu prea favorabilă, dar cursa era lungă, iar el avea experiența unor asemenea îngrămădiri înainte de începerea unei competiții cu obstacole și știa că unica șansă de a câștiga Naționala era să alerge pe cât posibil pe extremă. Lângă el se găsea unul din frații Beasley, Ned, călare pe Governess. Ned îl salută din cap pe Bay. Frații lui mai mici, Jack și Tom, participau și ei la competiție. Bay constată cu ușurare că Ned, cel mai experimentat jocheu pe care-l cunoștea, ocupase și el loc pe turnantă.

Acum că vedea pista în fața lui, Bay regreta că nu trăsese o duș că de tărie. Crainicul anunță numele tuturor cailor și călărețiilor. Pe măsură ce-și auzeau numele, jocheii își ridicau cravașele în aer. Când crainicul ajunse la numele lui Glasnevin, calul irlandez, favoritul de până acum, mulțimea ovațională puternic. Când crainicul ajunse în dreptul lui și Bay ridică biciușca, simți că-i tremurau mâinile.

Știa că Sisi îl privește din loja regală, așteptându-l s-o salute, dar continuă să privească drept înainte. Nu era cursa ei.

Răsună un pocnet de pistol și caii aliniați țâșniră înainte. Bay văzu poticnindu-se un cal, apoi călărețul se rostogoli la pământ. Glasnevin continua să se afle în frunte. Bay o simți pe Tipsy făcând eforturi să câștige teren, fiindcă-i plăcea să fie mereu prima, dar el îi domoli avântul. Nu voia să arate că ține să câștige înainte de a doua tură. La Becher's Brook doi cai refuzară să sară peste obstacol și alți câțiva se prăbușiră în încercarea de a coti brusc la dreapta, în direcția

tribunelor. Mulțimea de la balustradă, așezată pe vechi vagoane de cale ferată, gemu la unison când Glasnevin își azvârli jocheul la pământ.

Bay se uită în dreapta, să vadă ce se întâmpla cu Beasley și cu Governess. Uriașul cal negru gonea în pas ușor. Atât calul, cât și călărețul păreau supărător de relaxați.

Când caii ajunseră în fața tribunei principale, mulțimea izbucni în strigăte entuziaste. Pista avea cam două treimi din lățimea ei originară. În cel de al doilea tur, terenul se dovedi și mai prost. Copitele cailor frământaseră pământul moale, preschimbându-l într-o clisă lunecoasă. Tipsy sări al doilea gard, și Bay o simți poticnindu-se în clipa când atinse pământul cu copitele. O clipă crezu că va fi proiectat peste capul iepei și-și dori să-și frângă gâtul pe loc, ca să se termine tot. Dar Tipsy reuși să se proptească pe picioarele din spate și să-și recapete ritmul, cu Bay agățat nu numai de frâu, ci și de coama ei.

– Mulțumesc, scumpa mea Tipsy, îi strigă el la ureche, suspinând ușurat că, pentru el, cursa nu se încheiase.

Ajunseră din nou la Becher's Brook și, de data asta, șase cai căzură în încercarea de a sări obstacolul, luând curba de nouăzeci de grade. Bay ridică ochii o clipă și văzu că, deși în cursă rămăseseră doar doisprezece cai, numai opt dintre aceștia mai aveau călăreț. Glasnevin, favoritul rămas fără jocheu, continua să fie în frunte, dar deși armăsarul își păstra întâietatea față de ceilalți cai de pe hipodrom, spectatorii care pariaseră pe el își mototoleau chitanțele, dat fiind că un cal fără călăreț era descalificat pe loc.

În loja regală, Sisi icni văzând caii care luau curba pentru al doilea tur. Unde era Bay? Își ridică binoclul, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu-l putea ține nemișcat.

– Unde-i calul dumneavoastră, Maiestate? se auzi glasul prințului de Wales. Sper că n-a căzut în primul tur. Ce număr spuneați că are?

– Treizeci și opt, răspunse Sisi.

– Oh, nu-l văd. Păcat.

Sisi se străduia să pară nepăsătoare, dar parcă-l și vedea pe Bay prăvălit la pământ, cu capul răsucit într-o parte, cu gâtul frânt. Simți o atingere pe umăr și știu că era Festy, care încerca să aducă alinare suferinței ei.

Deodată răsună glasul tunător al lui Spencer:

– Uite-l pe Middleton. Îl văd, dar calul lui e așa plin de noroi că aproape nu-i distingi culoarea. E timpul să iuțești pasul, Bay. Hai, dă-i bice.

Sisi își luă din nou binoclul și scrută pista până când descoperi numărul 38. Spencer avea dreptate, calul și călărețul erau împroșcați cu noroi și aproape de nerecunoscut. Îl urmări prin binoclu pe Bay până când acesta trecu de curbă. Văzu că Tipsy continua să alerge, iar Bay era stăpân pe el în șa, ca de obicei.

– Calul nostru încă aleargă, Maiestate, zise prințul de Wales. Doamne, câți au abandonat! N-au mai rămas decât vreo zece cai. E clar că jocheul dumneavoastră e bun.

– Nu bun, ci cel mai bun, spuse încetișor împărăteasa.

Charlotte nu reuși să-l vadă pe Bay apărând la începutul celui de-al doilea tur, fiindcă-și acoperise fața cu palmele. Ațintise binoclul asupra unui cal cu călăreț numai bine ca să surprindă clipa în care calul se poticnise și căzuse, iar călărețul, azvârlit într-o parte, se făcuse ghem în timp ce ceilalți cai treceau peste el în plin galop. Știa că nu e Bay, dar violența căzăturii o îngrozise. Îi venise în gând imaginea trupului mamei ei purtat peste câmp pe un gard cu cinci leațuri, și acum nu și-o mai putea scoate din minte.

Chicken îi făcu semn cu cotul.

– Uite-i că apar din curbă. Să fiu al naibii, Bay e tot cu ei. Glasnevin și-a pierdut jocheul, dar Governess continuă să alerge.

Charlotte își depărtă o clipă degetele și zări caii trecând ca fulgerul prin dreptul ei. Inima îi bătea atât de tare, încât își auzea sângele zvâcnind în timpane. Își zise că nu mai suporta. Se întoarse cu spatele, cu gândul să se strecoare prin mulțime, să se ducă în altă parte, oriunde, numai aici nu, dar atâta lume se împingea cât mai aproape de balustradă, acum când caii urmau să intre în ultimul tur, încât nu se putea mișca din loc.

– Uite că Middleton se apropie. Călărește excelent! zise Chicken, ușor invidios.

Charlotte făcea fel și fel de promisiuni Celui de Sus, în care altfel nu-și punea de regulă nădejdea, făgăduindu-i câte în lună și în stele, numai să ajungă Bay teafăr la potou.

Bay și Tipsy se îndreptau năvalnic spre ultimul obstacol. În fața lui mai erau trei cai, între care și Governess. Era momentul să-i dea frâu liber lui Tipsy. Ridică cravașa ca să-și îndemne calul să facă un ultim efort, dar își dădu seama că nu poate mișca brațul. Îl fulgeră o durere ascuțită în umăr, văzu negru înaintea ochilor, dar se prinse bine cu genunchii de Tipsy și, apucând cravașa cu cealaltă mână, dădu bice iepei.

Caii se avântară peste obstacol și încă unul se prăvăli la pământ. În fața lui Bay, pe ultimul tur, mai rămâneau doar doi. Bay își mușcă buza atât de tare, încât simți gust de sânge în gură și-și înfipse călcâiele în coastele lui Tipsy, aplecându-se spre ea ca s-o îndemne înainte. Iapa reacționă instantaneu, depășind calul maroniu-roșcat, așa încât acum numai Governess îl despărțea de finiș. Își ridică din nou brațul sănătos și o simți pe Tipsy făcând sforțări să ajungă prima, dar deși atât calul, cât și călărețul își încordau toate tendoanele, tot nu reușeau să întreacă armăsarul cel negru. Pe măsură ce se apropiau de potou, zarva mulțimii se auzea tot mai aproape. Bay zări jalonul de patru sute de metri fulgerând pe lângă el și-și dădu seama că victoria era atât de aproape, dar el era pe cale să piardă cursa. Văzu că distanța dintre crupa lui Governess și capul lui Tipsy începe să se se mărească, armăsarul având alonjă mai mare. Bay înțelese că așa trebuia să se întâmple: faptul că era pe punct să piardă victoria râvnită atâta vreme tocmai acum, când se afla doar la un pas de ea, nu era decât pedeapsa meritată pentru păcatele săvârșite în viața lui.

Cu capul în piept, Bay nu văzu cel de-al treilea cal venind din urmă printre el și Governess, dar o simți pe Tipsy iuțind pasul, alertată. Glasnevin, chiar fără călăreț, gonea ca să-și ocupe locul favorit, în fruntea grupului. Năpustindu-se înainte, calul murg se lăsă într-o parte, izbindu-se de Governess. Ultimul sunet auzit de Bay a fost răcnetul lui Beasley, al cărui picior fusese zdrobit de calul fără călăreț. Din clipa aceea și până în secunda în care Tipsy trecu în galop linia de sosire, Bay nu mai văzu nimic în jur decât un vălmășag confuz de zgomote și de imagini.

Premiul

Prințul de Wales luă mâna împărătesei și o sărută.

– Am câștigat, Maiestate! Am câștigat. Trebuie să ciocnim o cupă de șampanie.

– Aș zice că Middleton e cel care a câștigat, nu noi, replică Sisi.

– Bineînțeles, dar amândoi am câștigat 10 000 de lire. Nu-i chiar o răsplată regească, dar pentru un prinț de Wales e de ajuns.

Prințul zâmbea cu gura până la urechi. Câștigul însemna alte câteva iepe pentru armăsarul lui și câteva brățări cu diamante pentru amante.

Ridică cupa de șampanie ca să toasteze:

– În cinstea împărătesei, care azi mi-a adus mult noroc. Iată o femeie la fel de pricepută la cai pe cât e de frumoasă.

Sisi zâmbi și ea.

– Și în cinstea căpitanului Middleton, cel mai bun călăreț din Anglia.

Își umplură iarăși cupele, după care își făcu apariția maiorul Topham.

– Topham! Douăzeci la unu, ai? Veșnică recunoștință împărătesei, aici de față. E timpul să facem prezentările?

– Da, Maiestate.

– Date fiind împrejurările, cred că aș putea s-o conving pe împărăteasă să înmâneze chiar ea premiul jocheului câștigător. N-ai nimic împotrivă, Alix, nu? întrebă prințul, întorcându-se către soția lui, care dădu vag din cap.

Prințul i se adresă din nou lui Sisi:

– Acceptați să-i faceți maiorului Topham onoarea de a oferi chiar dumneavoastră câștigătorului trofeul, Maiestate?

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Prințul îi oferi brațul, și suita regală coborî din lojă, pornind prin mulțimea care ovaționa, în direcția podiumului de premiere. De data asta orchestra intonă *God Bless the Prince of Wales*[1].

Charlotte își simțea degetele înțepenite de cât și le ținuse apăsate pe față, cu degetele mari înfipte în urechi. Îi urmărise din ochi pe Tipsy și pe Bay gonind drept spre potou, dar când larma în jurul ei spori și caii se apropiară, își dădu seama că nu mai suporta să privească. Pentru ea nu mai conta acum dacă Bay avea să câștige sau să piardă. Măcar era teafăr. Când hărmălaia se mai domoli, dându-i a înțelege că întrecerea luase sfârșit, își luă mâinile de la ochi și se uită la Chicken. Expresia lui era cât se poate de grăitoare: avea obrazul lăsat și lucitor de cât trăsese din sticluța pe care și-o adusese.

– A reușit, fir-ar el al naibii, a reușit! Sigur, a avut un noroc diabolic. Să vină Glasnevin din urmă și să dărâme calul celălalt!

[1] „Dumnezeu să-l ocrotească pe prințul de Wales", adaptare a imnului național (n.tr.)

Clătină din cap.

– Rău îmi pare că n-am pariat pe el. Știam bine că-i un călăreț al naibii de bun, dar nu mi-am închipuit că iapa aia a lui e așa de rezistentă. Trebuia să-mi dau seama. Bay obține întotdeauna orice își pune în gând.

Se uită la Charlotte cu o privire semnificativă în ochii injectați de băutură.

Charlotte nu zise nimic. Privea cum mulțimea se trage de o parte și de alta, ca marea la reflux, în timp ce suita regală cobora din lojă, îndreptându-se spre locul unde se găsea câștigătorul. Zări pălăria prințului de Wales alături de împărăteasa înfășurată în blănuri de samur. Învingătorul stătea pe o platformă împrejmuită cu steguleț, pe care se găseau scaune și un postament cu trofeul, cupa de argint. Suita regală se înșirui pe platformă, cu prințul de Wales și împărăteasa în mijloc.

Bay își făcu apariția, călare pe Tipsy, stârnind un val de aplauze și aclamații. Toți se întindeau să atingă calul sau călărețul, ba unii își înălțau în aer biletele de pariuri și le sărutau.

Charlotte îl urmări pe Bay pășind către platformă. Văzu cum prințul de Wales îi întinde împărătesei cupa și cum Bay este ajutat să descalece și purtat pe brațe de mulțime către împărăteasă. Din acest moment nu mai avu puterea să se uite. Se întoarse cu spatele și puse mâna pe brațul cameristei.

– Vreau să plec.

Grace se întoarse spre ea, deloc încântată. Încercară să se îndrepte spre ieșire, croindu-și drum prin mulțime, dar Hartopp o atinse pe Charlotte pe umăr.

– Plecați fără să vă luați rămas-bun?

– Rămas-bun, căpitane Hartopp, zise Charlotte, fără să se oprească. Mulțumesc pentru binoclu.

Îi întinse binoclul cu un gest brusc.

– Așteptați o clipă, s-ar putea să aveți nevoie de mine. Este cam aglomerat.

Charlotte nu se opri nici de această dată, mulțumindu-se să arunce o privire peste umăr.

– Mă întorc la hotel. Dacă sunteți amabil să ne însoțiți până unde putem găsi o trăsură, v-aș fi foarte recunoscătoare.

Într-adevăr, avea de ce să-i fie recunoscătoare lui Hartopp, al cărui trup mătăhălos reuși să le deschidă calea prin mulțimea spectatorilor.

– Cum rămâne cu amicul dumneavoastră din America? Vreți să încerc să dau de el? o întrebă Hartopp pe Charlotte, când ajunseră la poartă.

Charlotte clătină din cap; nu voia să mai rămână nici o clipă. Pe drumul spre Liverpool se vedea un șir de trăsuri ce-și așteptau clienții. Charlotte făcu semn vizitiului din fruntea șirului și acesta veni până în locul unde se opriseră toți trei.

Chiar în momentul în care Hartopp se pregătea să închidă portiera trăsurii, Charlotte își aminti de chitanța de pariuri pe care o pusese în buzunar.

– V-aș fi foarte recunoscătoare dacă l-ați găsi pe domnul Hewes ca să-i dați asta, zise ea, întinzându-i peticul de hârtie.

Hartopp îl privi.

– Oh, ce bucurie va fi pe el! Cinci sute de lire la șanse de douăzeci la unu înseamnă o mie de lire.

Charlotte se sili să zâmbească.

– Atunci faceți tot posibilul ca să i-l dați.

Hartopp îi sesiză grimasa.

– Aveți cuvântul meu. Dar cum rămâne cu căpitanul Middleton? Aveți ceva să-i transmiteți?

Charlotte își înălță bărbia.

– Dacă doriți, îl puteți felicita din partea mea, căpitane Hartopp. Cele mai sincere felicitări.

Se grăbi să-și acopere obrazul cu palmele, ca el să nu-i vadă lacrimile, iar Chicken, dând dovadă de tact măcar o dată în viața lui presărată de gafe, închise portiera și-i spuse vizitiului să-i dea bice.

Pe măsură ce-și conștientiza victoria, Bay constata cu surprindere că nu simțea nici o bucurie. Nu se putea gândi decât la ultimele minute ale cursei, când fusese sigur că va pierde, ba mai mult, că merita să piardă. Umărul îl durea cumplit, dar cel mai mult suferea la gândul că nici acest triumf, cel mai mare din viața sa, nu reușea să-l facă fericit. Intrând în spațiul rezervat câștigătorului, o văzu pe Sisi pe platformă, cu chipul radiind de bucurie. Dar bucuria ei nu găsea nici un ecou în sufletul lui.

Mai multe brațe îl ridicară, purtându-l până în locul unde stătea Sisi, care-i întinse trofeul.

– O victorie superbă, căpitane Middleton, îl felicită cu glas tunător prințul de Wales.

Bay se strădui să-și revină.

– Am avut noroc, Alteță.

– Prostii, prostii. Ai călărit de-a dreptul admirabil. Împărăteasa îți va oferi trofeul.

Sisi îi întinse cupa grea de argint cu amândouă mâinile.

– Ți-o înmânez cu cea mai mare bucurie, căpitane Middleton.

Zâmbetul ei era atât de sincer, încât își arătă dinții.

Bay întinse instinctiv mâinile ca să-și ia premiul și-și dădu brusc seama că nu putea să-și miște brațul drept. Luă cu stângăcie cupa, apucând-o cu brațul sănătos, și se clătină puțin pe picioare, surprins de greutatea trofeului. Sisi îl văzu cum se crispează și scoase un țipăt: „Bay!", întinzând brațul ca să-l sprijine.

Mulțimea care asista la scena de pe platformă avea acum dovada relației strânse dintre împărăteasă și călăuza ei, câștigătorul Marii Competiții Naționale, în caz că ar mai fi fost nevoie de o dovadă. Până și prințesa de Wales, care de regulă se ținea departe de complicațiile vieții din jurul ei, deschise larg ochii albaștri, murmurând ca pentru ea: „Ia te uită".

Bay își recăpătă echilibrul și privi drept în ochii mari și negri ai împărătesei.

„Bay al meu", spunea privirea ei.

O clipă, Bay avu senzația că se va simți fericit.

Prințul de Wales se întoarse către ei.

– Am avut dreptate să mizăm pe dumneata până în ultima clipă, Middleton. Eu și împărăteasa nici nu îndrăzneam să mai privim. Amândoi pariasem o avere că vei ieși învingător. Dar uite că, la final, suntem mândri de dumneata.

– Îmi pare rău că n-ai primit la timp vestonul cu blazonul meu, căpitane Middleton, zâmbi împărăteasa. L-am comandat la Londra. Așa ar fi fost mult mai simplu să te urmărim în timpul cursei.

Bay se înfioră fără voia lui.

– La toate cursele arborez culorile regimentului.

Prințul îl privi oarecum compătimitor.

– Sunt ale regimentului din care faci parte, așa-i?

– Da, Alteța Voastră, Regimentul 12 Dragoni.

Prințul se întoarse către Sisi.

– Un ofițer poartă întotdeauna culorile regimentului său, bineînțeles, în afară de cazul când calul pe care călărește nu-i al lui.

– Voi, englezii, cu regulile voastre! Căpitane Middleton, să știi că am să-ți cumpăr calul, pentru ca data viitoare când vei câștiga Naționala, să arborezi blazonul meu.

– Niciodată n-am s-o vând pe Tipsy, spuse Bay.

– Nici chiar mie? întrebă Sisi.

Bay nu apucă să răspundă, căci pe platformă apăru maiorul Topham.

– Căpitane Middleton, aș vrea să știu dacă doriți să fiți fotografiat împreună cu calul dumneavoastră. Regret că întrerup ceremonia, dar mi s-a spus că lumina e din ce în ce mai slabă, așa că, dacă aveți de gând să faceți o fotografie, va trebui să nu mai întârziați defel.

Împărăteasa se uită nemulțumită la maior.

– Din câte se vede, căpitanul are cu totul altă ocupație.

Dar Bay ridică brațul sănătos.

– De fapt, dacă-mi permiteți, Maiestate, chiar aș vrea să imortalizez evenimentul. Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi. Dar va trebui să țineți dumneavoastră cupa, domnule maior. Umărul meu este cam înțepenit.

Înainte ca Sisi să poată protesta din nou, Bay porni în urma maiorului spre locul unde aștepta Tipsy. Se sprijini de cal și închise ochii o clipă, încercând să-și adune gândurile. Pentru o fracțiune de secundă se lăsase iar furat de farmecul lui Sisi, gata să-i cedeze, dar își amintise de vestonul cu blazon trimis de ea. I s-ar fi potrivit perfect, numai că el nu fusese în stare să-l poarte.

Când deschise iarăși ochii, în fața lui se afla Caspar.

– Permiteți-mi să adaug și felicitările mele la cele ale tuturor celor de pe hipodrom, căpitane Middleton. O victorie palpitantă! Când sunteți pregătit, aș dori nespus de mult să vă fotografiez. Poate ar fi bine să stați călare pe superbul dumneavoastră cal, nu credeți?

Bay îl privi uluit.

– Ce naiba căutați *dumneavoastră* aici?

– Fac poze, căpitane. Îmi place să cred că asta e chemarea mea.

– Dar cum ați ajuns aici? Și cum de vă trece măcar prin minte să mă fotografiați?

– Pentru că sunt plătit de bravul nostru maior să vă imortalizez triumful, zâmbi Caspar.

Maiorul Topham veni până în locul unde se aflau cei doi, ca să-l ajute pe Bay să salte în șa.

– Îl cunoașteți pe căpitanul Middleton, domnule Hewes? Ce coincidență fericită!

Caspar își luă aparatul de fotografiat și trepiedul și le instală într-un unghi de patruzeci și cinci de grade față de Bay și de Tipsy.

– Eu și căpitanul ne-am cunoscut la Londra. Chipul său mi-e foarte cunoscut.

Își făcu de lucru cu aparatul.

– Vreți să întoarceți puțin capul spre mine, domnule căpitan? Nu trebuie neapărat să zâmbiți, doar dacă vreți, desigur.

– Nu, nu vreau, răspunse Bay.

– Poate totuși reușiți să păreți ceva mai fericit, râse stânjenit maiorul. La urma urmei, tocmai ați câștigat Națională.

Bay se întoarse spre Caspar, fulgerându-l cu privirea.

– Superb. Zău că sunteți un subiect grozav pentru ședințe foto, căpitane Middleton. Acum rămâneți nemișcat câteva clipe.

Caspar dispăru sub catifeaua aparatului, apoi reapăru și apăsă declanșatorul.

– Excelent! Vă garantez că va ieși o fotografie excelentă.

Bay se lăsă să alunece la pământ, se apropie de Caspar și-i dădu un brânci cu brațul sănătos:

– Unde-i Charlotte? Ce-ați făcut cu ea?

Caspar, care era cu câțiva centimetri buni mai înalt ca Bay, nici nu clipi.

– Charlotte e acolo unde dorește ea să fie, căpitane Middleton.

Bay vru să-i tragă un pumn, dar Caspar se dovedi mai rapid și-l prinse de încheietură.

– V-ați primit premiul, căpitane Middleton. Să nu uitați asta.

Maiorul Topham, care urmărea alarmat scena, se grăbi să intervină.

– Căpitane Middleton, nu vreți să veniți cu mine? Se dă o recepție în cinstea dumneavoastră la clubul hipodromului. După câte eforturi ați depus, sunt convins că simțiți nevoia să beți ceva.

Pe Bay îl cuprinse o stare de sfârșeală și se lăsă condus de maior într-o sală plină de străini veseli care-l băteau pe umărul îndurerat și-i ofereau pahar după pahar de șampanie. Cum nu mâncase nimic în ziua aceea, Bay se făcu criță în doi timpi și trei mișcări.

Ședea între maiorul Crombie și Sholto Douglas, primul sărbătorindu-și câștigul fabulos, celălalt înecându-și necazul în băutură, când își făcu intrarea Chicken Hartopp.

– Bravo, Bay! Rău îmi pare că n-am pariat pe tine. Nu pot să înțeleg de ce n-am făcut-o. Întotdeauna ai fost un norocos.

Bay își miji ochii.

– Da, așa este. Acu'-s și bogat. Al dracu' de bogat și al dracu' de norocos.

Numai că Bay arăta atât de nenorocit, încât Chicken se simți mai curând curios decât invidios.

– Ce s-a întâmplat, bătrâne? N-ai nici un motiv să faci fața asta. Ar trebui să fii în al nouălea cer. Ce ți-ai putea dori mai mult?

Bay își privea cizmele.

Sholto Douglas îi dădu un ghiont.

– Sus inima, Middleton. Ce dracu', ai câștigat Națională și, pe deasupra, împărăteasa Austriei nu se poate abține să nu te atingă.

Bay se întinse spre el cu pumnii încleștați, dar Sholto se feri fără probleme.

– Stai liniștit, amice. Am vrut să-ți fac un compliment.

– Iartă-mă, Sholto, se îmbună Bay. Nu prea sunt în apele mele.

Sholto se ridică.

– Mă duc să-i rup gâtul jocheului care a călărit pe Glasnevin.

Hartopp îi luă locul lângă Bay.

– Știi cine a urmărit cursa cu mine, Bay?

– Regina Victoria?

Chicken se aplecă și mai mult și-i șopti la ureche:

– Charlotte Baird.

Bay se trase deoparte.

– Vezi să nu.

– Zău că nu mint, bătrâne. Așa a fost. Mi-a zis să-ți transmit felicitări din partea ei. Cele mai sincere felicitări.

– Chiar așa a zis?

– Da. „Cele mai sincere felicitări" sunt exact vorbele ei. Dar s-a purtat teribil de ciudat. A venit să te vadă la Națională, pentru ca, la sfârșit, să stea cu mâinile la ochi. Nu cred să fi văzut mare lucru.

– Îmi închipui că se gândea la mama ei, spuse Bay.

– La mama ei?

– Și-a frânt gâtul la vânătoare. De-aia nu călărește și ea.

– Oh, deci ăsta-i motivul?

– Întocmai.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Bay întrebă:

– E încă aici?

– Nu. A plecat de îndată ce s-a terminat cursa. S-a întors la Liverpool. Mâine pleacă cu vaporul.

– În America?

– Da.

– Cu americanul ăla?

– Păi, pleacă împreună, dar el e doar tovarășul ei de călătorie. A fost foarte categorică în privința asta. Zicea că se duce să facă fotografii și că el o s-o ajute.

– Deci n-au fugit împreună?

– Ea zice că nu. N-avea nici un inel, mi-a arătat mâna. Nici un inel.

Bay își îndreptă din nou atenția spre vârfurile cizmelor.

– Și de ce crezi că ți-a zis asta? întrebă el.

– N-a vrut să cred că se mărită cu el. Oricum nu mai contează, ascultă-mă pe mine. Soarta ei e pecetluită. Nici averea Lennox n-o s-o mai salveze. Acum n-o s-o mai ceară nimeni în căsătorie.

– Așa crezi tu, Chicken?

– Da, așa cred.

– Deci tu nu te-ai mai însura cu ea, chiar dacă te-ar accepta.

– Nu, acum nu. Nu-i o fată respectabilă. Nu știu ce vor spune Fred și Augusta când se vor înapoia din voiajul de nuntă. Ce lovitură pentru ei! Cum să-și clădească doi tineri căsătoriți un cămin, cu așa un scandal în familie? Era mai bine dacă fugea cu americanul.

Hartopp începu să se tragă de favoriți.

– Măcar așa s-ar fi căsătorit. Ce-i toată prostia asta cu fotografiile? Necazul cu Charlotte e că a fost mereu lăsată să facă după cum o taie capul.

Se trase simultan de ambii favoriți, semănând acum cu un egrefin supărat.

– Lady Hawarden poartă o mare parte din vină. Ea i-a vârât în cap tot felul de bazaconii. Fotografia nici măcar nu-i o realizare. Doar n-ai nevoie de talent. Ajunge un maldăr de aparatură.

Bay vru să se uite la ceas, dar își aduse aminte că încă purta costumul de călărie și că-și lăsase ceasul în celelalte haine.

– Hai să ne lămurim, Chicken, ca să nu mai fie nici o umbră de îndoială. Deci nu te-ai însura acum cu Charlotte pentru nimic în lume?

– Exact cum spui, pentru nimic în lume.

– Atunci, Chicken, ești mult mai prost decât credeam.

Bay se ridică și, ținându-și mâna pe umărul rănit ca să se apere de felicitările bine intenționate ale admiratorilor, se îndreptă cu pași împleticiți spre vestiarul jocheilor. Trebuia neapărat să-și schimbe hainele.

Suita regală se pregătea de plecare. Prințul își termina trabucul, cu ochii la terenul de alergare, știind bine că trenul regal nu va pleca

fără el. Soția lui se prefăcea că ascultă planurile maiorului Topham de a prelungi calea ferată până la Aintree. Sisi stătea de vorbă cu contele Spencer despre domeniul ei din Ungaria.

– Neapărat să veniți să stați la mine vara viitoare. Nu vreau ca Bay să se simtă singur, înconjurat numai de maghiari.

– Aș fi încântat, Maiestate. Deci Middleton va alege caii Maiestății Voastre. Ce ocazie minunată pentru el!

– Pe urmă, la iarnă, ne putem întoarce aici ca să vânăm. E perfect așa, nu? Conte Spencer, trebuie să vă spun că vă rămân nespus de îndatorată pentru călăuza pe care mi-ați dat-o. Am învățat atâtea lucruri de la el.

Contele își feri privirea. Pasiunea împărătesei pentru Middleton începea să depășească orice limite.

– De fapt, unde e Bay? Nu l-am mai văzut de când l-a luat cineva deoparte ca să-l fotografieze. De ce nu s-a mai întors?

– Nu poate veni aici neinvitat, Maiestate.

– Atunci îl invit eu!

Spencer tuși încurcat.

– Cred că ar fi bine să-l întrebați pe prinț. La urma urmei, este loja lui.

– Desigur, surâse Sisi. Nu trebuie să uit că nu sunt în țara mea.

Sisi se întoarse către prințul de Wales.

– Aș dori să-l văd pe căpitanul Middleton înainte de plecare. Îl putem chema aici?

Prințul scoase un inel de fum perfect rotund.

– Sigur că da, Maiestate. Învingătorul ia tot, așa-i, Spencer?

Făcu un semn cu mâna liberă către nefericitul Topham.

– Îl puteți ruga pe căpitanul Middleton să vină până aici?

Topham ieși să îndeplinească porunca, iar contesa Festetics se duse după el.

– Nu vă supărați, aș dori să vă însoțesc. Căpitanul Middleton mi-e prieten.

Maiorul ridică din umeri. Familia regală era un bun prilej pentru afaceri, dar se săturase să fie tratat drept mesager.

Traversară terenul de alergare, presărat acum cu chitanțe de pariuri aruncate, cu coji de castane și cu resturi de trabucuri. Cursa se încheiase, așa că cei mai mulți se îndreptau spre poartă și spre drumul care ducea la Liverpool. Majoritatea erau acum preocupați doar să ajungă acasă, dar din când în când mai răzbătea câte un val de veselie, cineva începea să intoneze vreun fragment de cântec,

ba se auzi chiar și un plâns cu sughițuri. Se făcu liniște când doi bărbați cu șorțuri albe își croiră drum prin mulțime și străbătură terenul, unul trăgând o targă, altul ducând un fierăstrău. O femeie cu pălărie ornată cu pene portocalii, pleoștite, și cu nasul lucios de băutură, țipă în urma lor: „Măcelarii!"

Topham mergea grăbit, și contesa aproape trebuia să alerge ca să țină pasul. Mai întâi se duseră la club, dar Bay nu se afla acolo și nimeni nu era suficient de treaz ca să le spună unde se dusese. Și vestiarul jocheilor era pustiu. Maiorul o rugă pe contesă să aștepte afară, în timp ce el se uita peste tot, să vadă dacă Bay își luase lucrurile.

După aceea o urmă afară, clătinând din cap.

– Nu știu unde s-a dus băiatul ăsta.

– Credeți că s-o fi dus cumva să-și vadă calul? întrebă contesa.

– Tot ce se poate.

Topham vru să pornească îmbufnat spre grajduri, dar contesa îl prinse de braț.

– Grajdurile sunt acolo, nu? Probabil aveți multe de făcut, domnule maior. Sunteți prea ocupat ca să alergați de colo-colo pentru stăpâna mea. Dați-mi voie să vă ajut; am să mă duc *eu* la grajduri să-l caut pe căpitan.

– Dacă-i acolo...

– Așa e, dar eu cred că este.

Maiorul rămase o clipă în cumpănă, apoi zise:

– Mulțumesc.

Contesa porni spre grajduri. Nopsca îi relatase ce se întâmplase atunci când îi dusese lui Bay vestonul cu blazonul împărătesei, iar ea era îngrijorată.

Îl găsi stând cu brațele în jurul gâtului lui Tipsy. Se schimbase în haine obișnuite. Contesa observă că avea nasturii vestei încheiați anapoda, ochii injectați și obrajii congestionați.

Cânta ceva la urechea calului, și Tipsy își freca botul de umărul dat cu alifie de iarbă-neagră. Contesa așteptă ca el să-i remarce prezența și, într-un târziu, Bay o privi cu un aer obosit.

– Bună, Festy. Ai venit să mă iei?

– În țara mea ți s-ar fi oferit o cunună de frunze. Pentru victoria ta.

– Frunze? Ah, cred că vrei să spui lauri. Mă tem că Tipsy ar lichida orice fel de frunze cât ai clipi. Ar fi și cazul; în definitiv, efortul a fost al ei.

Contesa își dădu seama că Bay era ametit, dar nu beat criță. Se găsea în acel stadiu periculos când risca să rostească adevărul fără jenă și fără rușine. Văzu că era pe punctul să plece: spera că sosise la timp. Tocmai se gândea cum să-l convingă s-o însoțească, când el o întrebă:

– O iubești din toată inima, nu-i așa, Festy?

Contesa încuviință din cap.

– Împărăteasa e totul pentru mine.

– Înțeleg ce simți. E... strălucitoare. Dar eu nu pot fi ca dumneata, Festy, nu pot fi servitorul ei. Ai aflat povestea cu blazonul?

Festy dădu din cap.

– Cum și-a închipuit că am să-l port? Nu sunt proprietatea ei!

– Eu cred că încerca să-ți dăruiască ceva. Pentru tot ce i-ai dăruit dumneata. Un crâmpei de fericire. Nu prea are parte de fericire în viața ei.

Bay se așeză pe un balot de paie, sprijinindu-și fruntea cu mâna sănătoasă. Festy se așeză lângă el.

– De ce-ai venit, Festy? Cu Nopsca mi-ar fi fost mai simplu.

Festy îl mângâie pe cap.

– De-asta am și venit. Trebuie să înțelegi ce vrei să faci.

Bay tăcu o clipă, simțind degetele contesei prin păr și dorința ei de a-i alunga orice umbră de nemulțumire.

– Nu pot să fiu ca dumneata, veșnic în serviciul ei, așteptând să mă răsplătească cu un zâmbet. Eu altceva îmi doresc.

– Ai s-o întristezi peste poate, căpitane Middleton.

– Probabil pentru un timp, până când va descoperi altă distracție. Mai are și maimuța.

Mâna contesei se opri în loc.

– Poți s-o părăsești, dacă așa dorești, dar să nu pretinzi că ei nu-i pasă.

Bay simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

– Îmi pare rău, Festy.

Contesa îl bătu ușor pe creștet și se ridică.

– Pentru mine ar trebui să-ți pară rău, căci eu sunt cea care-i va spune împărătesei că te-ai hotărât să pleci, iar ea va fi furioasă pe mine, închipuindu-și că nu ți-am vorbit așa cum trebuie. Își va imagina că te-aș fi putut convinge să vii cu mine, asemenea unui cal căruia îi arăți un cub de zahăr.

Bay ridică privirea spre ea și zâmbi.

– Engleza dumitale a devenit fluentă, Festy.

Contesa pocni din degete.

– Pentru un maghiar, toate limbile sunt ușoare. Presupun că acum ai s-o cauți pe fata cu aparatul de fotografiat.

– Voi încerca. Deși am impresia că nu prea vrea să fie găsită.

– Eu cred că-i de ajuns să vrei s-o găsești.

Spre Vest

Charlotte ședea pe cufărul ei. Grace îi spusese că, dacă stătea așa zece minute, conținutul avea să se taseze și vor putea închide cufărul. Când se înapoiaseră la hotel, găsiseră acolo un mesaj din partea companiei White Star Line. Toate cuferele care urmau să fie îmbarcate pe *Britannic* trebuiau trimise la vapor în aceeași seară, astfel ca vaporul să poată pleca a doua zi de dimineață, odată cu fluxul.

Charlotte rămase așezată pe cufăr, așteptând ca lucrurile îngrămădite înăuntru să nu mai opună rezistență și s-o lase să închidă capacul cu încuietorile. Dar lucrurile se încăpățânau să nu se lase turtite, nevrând să cedeze fără luptă. Cel mai simplu ar fi fost să scoată vreo câteva afară, dar dintr-un motiv sau altul, Charlotte nu se îndura să renunțe la nimic.

Totul se întâmplase foarte repede. După nunta lui Fred și a Augustei, înțelesese limpede ce avea de făcut. Nu-i ieșeau din minte imaginile fotografiate de Caspar în deșert. Acele vaste întinderi de pustietate. Acolo, Charlotte Baird n-ar mai fost o moștenitoare și nici măcar o femeie în căutarea unui soț. Ar fi rămas un simplu fotograf. Din clipa în care și-o imaginase pe această nouă Charlotte, totul devenise simplu. Nu era prea greu să fii liber când dispuneai de diamante. Și, desigur, de un om cum era Caspar. El înțelesese din primul moment. Ba chiar îi spusese totul lui Lady Hawarden, lucru pe care Charlotte nu avusese inima să-l facă. Nașa ei ar fi trebuit să-i aprobe decizia, la urma urmei ea era cea care o încurajase să facă fotografii, însă Charlotte știa că, în pofida spiritului boem pe care-l afișa, Lady Hawarden era sclava acelorași convenții când venea vorba de cum trebuia să se poarte o fată nemăritată. Lady Lisle putea fi convinsă în schimbul unor avantaje, dar Lady Hawarden rămânea neînduplecată. Charlotte se temuse ca hotărârea luată să nu cedeze în fața

dezaprobării naşei ei, dar, deşi o încânta ideea ca Fred şi Augusta să primească veşti în scris, ştia că Lady Hawarden nu-i va ierta niciodată dacă nu-i cerea părerea şi acordul. Prin urmare, îl trimisese pe Caspar să-i vorbească, el fiind genul care putea convinge pe oricine.

Azi la curse însă, Charlotte înţelesese la câte renunţa Caspar pentru a veni cu ea. Uşurinţa cu care el ajunsese în miezul evenimentelor o impresionase. Caspar era sortit să se afle în inima lucrurilor, iar ea îl târa la marginile lumii.

Cineva bătu la uşă şi Caspar intră, îmbrăcat tot cu paltonul de tweed şi ţinând un teanc de bancnote în mână.

– Uite câştigul meu! O sută de lire! Căpitanul Middleton mi-a purtat mai mult noroc mie decât ţie.

Vru să închidă uşa, dar Charlotte îl opri.

– Nu închide uşa, nu trebuie să fii cu mine în cameră dacă nu-i şi Grace.

– Corect. Trebuie să-mi apăr reputaţia cu orice preţ. De ce stai pe cufăr?

– Pentru că nu se închide, şi diseară trebuie trimis pe chei.

– Vrei să mă aşez şi eu?

Charlotte dădu din cap, însă nici greutatea amândurora nu convinse capacul să se închidă.

– Hai să mai stăm puţin aşa, poate totuşi se mai lasă cât de cât.

– Dacă vrei...

Charlotte se uită la bancnotele pe care Caspar continua să le ţină în mână.

– O sută de lire!

– Nu-i rău, dacă stau să mă gândesc că am pariat numai de ciudă.

– Ar fi trebuit să-ţi spun că participa şi Bay. Îmi pare rău.

– Nu-ţi cere scuze. Am făcut câteva fotografii grozave, între care una cu câştigătorul.

Charlotte tresări violent şi capacul cufărului se lăsă, închizându-se cu un clinchet.

– L-ai văzut pe Bay? I-ai spus că eram şi eu acolo?

Caspar se ridică.

– Gata. Cred că s-a rezolvat.

Se duse până în pragul uşii.

– Nu, Carlotta, nu i-am spus căpitanului Middleton că ai venit să-l vezi alergând. N-am vrut să-i dau această satisfacţie. Mi-am zis că îi ajungea o victorie pe ziua aceea.

Charlotte nu zise nimic.

– Acum te-ai supărat pe mine, dar am făcut asta pentru binele tău și poate un pic și pentru mulțumirea mea. Era foarte furios. Ba chiar a vrut să mă lovească. Din fericire, avea un braț rănit, așa că n-am răspuns la provocare. Păcat, mi-ar fi făcut mare plăcere.

– Avea brațul rănit? Dar ce-a pățit? Și de ce voia să se bată cu *tine*?

– Fiindcă n-am vrut să-i spun unde erai și fiindcă-și închipuie că noi doi am fugit împreună.

Charlotte întoarse capul.

– Of, Charlotte, chiar ai fi vrut să-i spun că ai stat acolo toată ziua doar ca să-l zărești fie și pentru o clipă? E mult mai bine să creadă că ai fugit cu mine și că puțin îți pasă de el. Așa, va fi mai ușor pentru amândoi. Tu vei face o carieră strălucită în America, iar el va rămâne cu victoria de la curse și cu împărăteasa. E singurul final fericit.

Charlotte își mușcă buza.

– Dar de unde știi tu care-i finalul fericit pentru *mine*? Sau pentru Bay?

Caspar o prinse de umeri și o scutură blând, dar ferm.

– Știu, pentru că înțeleg ce înseamnă să pierzi un om pe care-l iubești. Aici am găsit mângâiere. De asta am fost de acord să mă întorc în America, fiindcă ai avut curajul s-o iei de la capăt. Și încă ai acest curaj, indiferent cum gândești în clipa asta.

Charlotte privea covorul cu model încărcat de flori și fructe. Împinse cu vârful botinei într-o rodie.

– Iar acum îți sugerez să-ți pui boneta și să ieșim să ne plimbăm pe chei, ca să vedem cum ne încarcă bagajele la bordul vasului *Britannic*. Nimic nu-i mai rău decât să te trezești că ți-au fost trimise cuferele din greșeală în Argentina. Așa că fugi s-o iei pe Grace, ca să putem merge să ne supraveghem bunurile.

Afară începea să se întunece, așa încât Caspar opri o cabrioletă, cerându-i să-i ducă până pe chei. În timp ce o ajuta pe Charlotte să urce, zise:

– Grație galantului căpitan, acum îmi pot face și eu o plăcere.

Charlotte și Grace ședeau cu fața spre vizitiu, iar Caspar vizavi de ele. Străzile începeau să se golească, dar din când în când mai trecea câte un grup de oameni care clar se întorceau de la curse, cu hainele de sărbătoare acum boțite, cu penele de la pălării pleoștite, cu cravatele într-o parte, dar animați de sentimentul că trăiseră împreună

niște momente grandioase. Vreo câțiva își fluturau chitanțele de pariuri ca pe niște talismane, dovadă că măcar pentru o zi se numărau printre cei favorizați de soartă. Pe la colțuri de stradă, mici vânzători de ziare continuau să strige: „Un necunoscut câștigă Națională!" și „Tipsy a obținut victoria!", sperând să vândă și ultimele ediții puținelor persoane rămase în Liverpool, care nu-și petrecuseră ziua la Aintree. Pe măsură ce se apropiau de chei, se vedeau tot mai multe cârciumioare, toate ticsite de spectatori întorși de la curse și care continuau distracția în oraș. Pe cheiul râului Mersey, vasul *Queen Adelaide* era plin de clanuri irlandeze în așteptarea vaporului *Dun Loughaire*. Toți deplângeau eșecul lui Glasnevin și cântau cântece triste.

Ajungând pe chei, Caspar se duse la biroul portuar, ca să se intereseze când urma să fie îmbarcat bagajul lor.

–Am să le spun că vreau să văd cu ochii mei cum e suit la bord fiecare cufăr. Mă tem că e singura soluție.

Cele două femei rămaseră în cabrioletă câteva minute, apoi Charlotte își pierdu răbdarea. Coborî și rămase pe pavajul cheiului. Se întunecase aproape de tot, dar vapoarele cu aburi ancorate la chei erau luminate cu felinare care se clătinau de câte ori trecea câte un remorcher, ca niște pomi de Crăciun în lumina amurgului. Cheiul era plin de lume, grupuri mari se adunaseră ceva mai încolo ca să-și ia rămas-bun de la cei suiți la bordul unui vapor cu destinația Canada. În stânga ei, Charlotte văzu mai mulți muncitori chinezi, cu părul împletit în codițe, care descărcau lăzi dintr-un vas cu aburi și le cărau într-o magazie, trecându-le de la unul la altul. Străzile din preajma hotelului deja se liniștiseră, ca la sfârșit de săptămână, dar aici, pe chei, activitatea era în toi. Era o priveliște neobișnuită pentru Charlotte, care se gândi la ironia situației de a pleca tocmai în America, când aici, la Liverpool, văzuse doar în două zile lucruri mai stranii decât în toți cei nouăsprezece ani ai ei.

Un marinar de culoare, cu un papagal într-o colivie, se apropie de ea, și Charlotte se gândi ce bine ar fi dat într-o fotografie. Ce palpitant ar fi fost să surprindă astfel de instantanee, în locul scenelor clasice recompuse în studioul lui Lady Hawarden. O clipă uită tristețea care o învăluia încă de când plecase de la Aintree și începu să se gândească cu entuziasm la ceea ce urma să facă de acum încolo. Să imortalizeze lumea în toată unicitatea și splendoarea ei, asta era

marea ei ambiție. Se simțea perfect capabilă s-o facă. Să fotografieze lucruri obișnuite sau neașteptate, astfel încât alte fete ca ea, poate mai puțin norocoase, să știe că puteau nădăjdui la mai mult decât pereții unui salon sau zidurile unei bucătării. Stând așa pe chei, învăluită de briza rece dinspre apă și de mirosul de legume putrezite și de hamei fermentat, Charlotte se simți dintr-odată neașteptat de fericită.

Zâmbi auzind gălăgie în capătul îndepărtat al cheiului. Mulțimea adunată să-și ia rămas-bun de la vaporul cu aburi canadian ovaționa și-și arunca în aer pălăriile. Toți se îngrămădeau în jurul a ceva, dar era prea întuneric ca să vadă despre ce era vorba. Apoi, mulțimea se trase deoparte și Charlotte zări un om călare, fără a reuși să deslușească decât calul alb.

Oamenii de pe chei veneau în urma calului alb, cântând. Charlotte nu înțelese cuvintele cântecului, încordându-și prea mult privirea să vadă cine era călărețul. Grace, care auzise cântecul, coborî din cabrioletă și veni lângă Charlotte.

– Priviți, domnișoară! exclamă Grace. E căpitanul Middleton.

Chipul lui Charlotte se destinse într-un zâmbet.

Rămase pe loc, și Bay se opri în dreptul ei. Sute de mâini se întinseră să-l ajute pe câștigătorul Națională să sară la pământ și să țină de dârlogi calul minune.

Bay veni la ea și, după o clipă de ezitare, îi luă mâna și i-o sărută. Ea își aminti de prima oară când Bay îi sărutase mâna, în seara balului dat de contele Spencer.

Mulțimea din spatele lor scoase exclamații aprobatoare.

– Zâmbești, Charlotte. Asta să însemne că te bucuri să mă vezi?

Bay părea atât de îngrijorat, încât lui Charlotte îi veni să râdă.

– Sunt fericită că ai câștigat Națională; știu bine ce mult ți-ai dorit victoria asta.

– Ai fost acolo?

– Da.

Urmă o clipă de tăcere. Charlotte văzu că pe sub haină, Bay avea brațul prins într-o eșarfă.

– Ce-ai pățit la braț?

– Sunt rănit la umăr. S-a dislocat. Trebuie să-l pansez strâns, dar n-am avut timp.

Charlotte îl privi în ochi.

– Mâine-dimineață plec cu vaporul la New York, împreună cu domnul Hewes.

Auzi pe cineva tușind ușor în spate și adăugă:

– Și cu Grace.

Grace îi zâmbi lui Bay.

– Bună seara, domnule, și felicitări pentru victorie. Am câștigat și eu niște bani mulțumită dumneavoastră și vă sunt tare recunoscătoare. Ce final! N-am crezut că veți reuși, când deodată a apărut calul acela fără călăreț și gata, ați trecut de finiș.

– Nici eu n-am crezut că voi reuși, Grace, dar uneori lucrurile ies altfel decât te aștepți. Governess era un cal mai iute, dar cred că pur și simplu am avut noroc. Iar Tipsy nu suportă să nu fie în frunte.

Charlotte nu se mai putu stăpâni.

– De ce-ai venit, Bay?

– Cum de ce? Ca să te văd. Știam că trebuie să fii pe aici. Mi-a spus Chicken.

– Chicken?

– Prietenul nostru comun. Mi-a zis că pleci în America, dar mi-a mai spus și că nu te-ai măritat cu domnul Hewes, o veste însemnată, fiindcă eu vreau să te măriți cu mine, draga mea Charlotte, dacă mă vrei cumva de soț.

Mulțimea începu să șușotească, cei din față comunicând celor din spate spusele lui Bay.

– Scurtează-i suferința, Charlotte! se auzi un strigăt glumeț.

Charlotte vru să-i întoarcă spatele, dar își dădu seama că nu era în stare să se miște.

– Dar eu plec mâine în America să fac fotografii, zise ea încet, fără să-l privească.

– Femeile măritate pot face fotografii? întrebă Bay.

Ea ridică privirea spre el.

– Nu știu.

– Charlotte, acum sunt bogat. Sigur, nu așa bogat ca tine, dar am suficienți bani ca să ne întreținem ani buni de aici încolo. Dacă vrei, poți să-i dai averea ta lui Fred și tot am avea de ajuns.

– Cum rămâne cu *ea*?

– Îți făgăduiesc că n-am s-o mai văd niciodată pe împărăteasă. Nu, asta sună de parcă ar trebui să renunț la ceva, ori nu-i adevărat. *Nu vreau* s-o mai văd niciodată.

– Sărmana împărăteasă, zise Charlotte, amintindu-și de ridurile din jurul gurii ei.

– Am căzut în mrejele ei, dar acum s-a terminat. Mă poți ierta?

– Hai, dragă, iartă-l, că-i frig afară! începură să strige cei din jur.

– Mâine plec în America.

– Iar eu vreau să te însoțesc. Ți-aș căra aparatul foto.

– N-ai să poți, ai brațul în eșarfă.

– Lăsând brațul deoparte, pot nădăjdui la rolul ăsta?

Cineva din mulțime începu să cânte: *Daisy, Daisy, dă-mi răspuns*[1] și, treptat, restul celor de față se alăturară în cor.

Charlotte își puse mâna pe brațul teafăr al lui Bay și, negăsindu-și cuvintele, se mulțumi să dea din cap.

– Adevărat, Charlotte?

Ea încuviință din nou, închizând ochii, iar Bay o înlănțui cu brațul sănătos și o sărută.

Uralele mulțimii răsunau atât de tare, încât Charlotte nu-l auzi pe Caspar strigând-o pe nume, ci doar simți cum acesta o bate tare pe umăr.

Ridică privirea, cu buzele încă umflate din pricina mustății lui Bay.

Caspar își lăsă capul pe o parte, uitându-se la Charlotte, apoi la Bay, după care i se adresă lui Charlotte:

– Înțeleg că a intervenit o schimbare de planuri.

– Charlotte a promis că se mărită cu mine, zise Bay.

– Nu promisiunea ei mă îngrijorează, ci a dumneavoastră, căpitane Middleton. De data asta vă veți ține de cuvânt?

Bay ridică bărbia înspre Caspar.

– Presupun că merit dojana. Tot ce pot spune e că, dacă ea mă acceptă, mă voi căsători cu ea chiar mâine, la bordul vasului.

Din mulțime răzbătură exclamații precum: „Câtă nerăbdare!" și „Ușurel!"

Caspar se întoarse cu spatele spre Bay și se aplecă s-o privească pe Charlotte.

– Tu poți să-l ierți?

– Cred că da. Doar e aici, nu?

– Și chiar vrei să fii femeie măritată?

– Zice că o să-mi care el aparatul de fotografiat.

Caspar o privi o clipă, apoi izbucni în râs și-și ridică ambele mâini, mimând binecuvântarea.

– Atunci n-am de ales și trebuie să vă binecuvântez pe amândoi.

[1] Cântec popular englezesc (n.tr.)

Când se înapoiară la hotelul Adelphi era deja târziu. Caspar insistase să călărească pe Tipsy.

– Prefer să călăresc pe câștigătoarea Națională decât să stânjenesc cu prezența mea doi porumbei.

Cum stăteau în holul hotelului, ușor încurcați de noua situație ivită, Bay zise:

– Trebuie să-mi iau o cameră pentru noaptea asta. Și să aranjez un loc la grajduri pentru Tipsy. Iertați-mă o clipă.

Ieși să discute cu directorul hotelului.

Caspar oftă.

– Sper că știi ce faci, Carlotta.

– El m-a ales, și cred că vom fi fericiți.

– Nu-i numai din pricină că te preferă unei împărătese?

– Eu m-am îndrăgostit de el prima.

– Atunci mă predau. Și vă urez multă fericire. Zău că da. Sunt sigur că veți face furori în America.

– Nu vii și tu?

– Nu, Carlotta. Nu mai ai nevoie de serviciile mele. Eu am de fotografiat ducese. Când mă voi înapoia la Londra, voi stârni senzație cu ultimele știri despre fuga scandaloasă a moștenitoarei Lennox. Nu te teme, îmi voi da silința s-o consolez pe Augusta în lipsa ta.

Charlotte râse și-l sărută pe obraz. Brusc își aminti ceva.

– Cum rămâne cu bagajul tău? Trebuie să ceri să ți-l debarce.

Caspar îi făcu cu ochiul.

– Zău, Carlotta, drept cine mă iei? Nici nu l-am luat de la hotel.

Încă nu se luminase bine de ziuă. Charlotte și Bay stăteau pe puntea vaporului *Britannic*, așteptând să se ridice ancora.

Amândoi se găseau pe puntea de promenadă, privind înspre oraș.

Charlotte își puse mâna pe mâna lui Bay.

– Acum că urmează să ne căsătorim, va trebui să-mi spui.

– Ce să-ți spun?

– De unde vine porecla lui Chicken.

Bay râse și o sărută.

– Scumpa mea Charlotte, mă tem că te voi dezamăgi. Vezi tu, de n-ar fi fost Chicken, n-aș fi știut niciodată că nu aveai de gând să te măriți cu americanul. Îi datorez fericirea mea, așa că nu-l pot trăda destăinuindu-ți cel mai întunecat secret al lui.

Charlotte îl strânse de mână.

– Și pe urmă, dacă ți-aș spune, cu ce ți-aș mai putea stârni curiozitatea de aici înainte?

Charlotte zâmbi.

– Oh, am să găsesc eu ceva.

Postfață

Elisabeta de Austria a fost un fel de Lady Di a Europei secolului al XIX-lea – renumită pentru frumusețea ei, dar neîmplinită în căsătoria cu Franz Josef. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în căutarea unei fericiri pe care n-o găsea. Primii ani de căsnicie i-au fost umbriți de o soacră dominatoare, care încerca să facă din Sisi (numele de alint al Elisabetei) o regină perfectă din dinastia Habsburg. Numai că Sisi detesta formalismul excesiv al curții austriece, unde fiecare curtean trebuia să aibă în spate patru generații de aristocrați. Din punct de vedere politic, era o liberală și a sprijinit aspirațiile politice ale ungurilor care se revoltaseră împotriva dominației habsburgice în 1848. Din aceste motive, Franz Josef nu regreta prea mult că Sisi petrecea mult timp în străinătate, călătorind prin Europa cu trenul personal sau mergând la vila particulară din Corfu la bordul iahtului propriu. Sisi adora să vâneze – în parte pentru emoțiile vânătoarei și în parte fiindcă arăta superb în costum de călărie.

A doua parte a vieții ei a fost marcată de tragedie. Unicul ei fiu, Rudolph, și-a pus capăt vieții împreună cu amanta lui adolescentă în cabana de vânătoare de la Mayerling, în 1889. Elisabeta a purtat doliu până la sfârșitul vieții, survenit în 1891, când a fost înjunghiată mortal de un anarhist italian, în clipa când suia la bordul unui vapor de pe lacul Geneva. Anarhistul crezuse că asasinează o membră a familiei imperiale din Rusia. Franz Josef a trăit până în 1916. Asasinarea nepotului și a moștenitorului său, arhiducele Ferdinand, a dus la declanșarea Primului Război Mondial.

Bay Middleton (rudă foarte îndepărtată cu viitoarea regină a Angliei) era renumit drept „cel mai bun călăreț din Anglia". Și-a câștigat porecla în urma victoriei la Marea Competiție Națională. A petrecut cinci ani alături de Sisi, „călăuzind-o" în sezoanele de vânătoare din Anglia și Irlanda. Până în ziua de azi relația lor a stârnit fel și fel de presupuneri. Maria, sora Elisabetei, era atât de geloasă pe relația acesteia cu Bay, încât i-a spus lui Rudolph că mama lui avea

o legătură amoroasă. Rudolph, pe care Sisi îl născuse la optsprezece ani, s-a înfuriat și l-a apostrofat pe Middleton cu ocazia unui bal dat de contele Spencer la Londra, în speranța că Middleton îl va provoca la duel. Au intervenit persoane mai raționale, dar incidentul a umbrit cumva relația dintre Bay și Sisi, dacă nu cumva a jucat și un rol în declanșarea stării de nebunie a lui Rudolph. Deci, s-ar putea interpreta că Bay și Sisi poartă o oarecare răspundere în izbucnirea Primului Război Mondial.